

РОБЪРТ ХАЙНЛАЙН ФРАЙДИ

Превод от английски: Владимир Зарков, 1999

chitanka.info

Посвещавам тази книга на:

Ан Джоан Мерилин

Ани Джуди-Лин Мишел

Бабъл Диан Патриция

Барби Диана Пепър

Бетси Елеанор Полу

Верна Елинон Ребъл

Вивиан Каролин Роберта

Вонда Карън Тамеа

Гай Катерин Урсула

Джан Катлийн Ямико

и винаги, просто винаги — за Джини.

Р. А. Хайнлайн

I

Когато излязох от спускаемата капсула в основата на Стъблото, онзи ми вървеше по петите. Влезе след мен през вратата към митническата, медицинска и имиграционна служба. Щом ирисът на люка се сви зад него, аз го убих.

Никога не съм си падала по изкачванията и спусканията с кенийското Стъбло. Отвращението вече ме мъчеше и преди бедствието, сполетяло Небесната кука в Кито. Въже, изопнало се в небето, без изобщо да е закрепено за нещо горе, твърде много ми намирисва на черна магия. Но единственият друг начин да се добера до Ел Пет е прекалено дълъг, а и възсъпичък. Нито получените от мен заповеди, нито отпуснатите ми пари позволяваха такива глезотии.

Затова си бях достатъчно наежена и преди совалката от Ел Пет да се скачи със Стационарната станция, където се пъгнах в капсулата на Стъблото... Но, по дяволите, това съвсем не е основателна причина да пречукаш човек! Всъщност имах намерение само да го поукротя за няколко часа.

Да, ама подсъзнанието си има своя логика. Хванах трупа, преди да плъосне, и бързичко го повлякох към редиците взривоустойчиви багажни хранилища — не исках да усмърди пода. Натиснах сензора с неговия палец и натиках изстиващото месо в хранилището, но преди това му смъкнах торбичката от кръста. Намерих вътре карта на „Дайнърз Клъб“, пъгнах я в прореза, прибрах документите и наличните, после хвърлих торбичката върху мъртвеца, преди бронираният капак да се плъзне надолу по улците. И се обърнах.

Едно „оченце“ се рееше наблизно.

Нищо, заради което да си ударя главата в тавана. Девет пъти от десет „оченцето“ кръстосва наслука, без никой да следи какво показват камерите. Не е сигурно и че човешко око ще прегледа дванадесетчасовия запис, преди да бъде изтрит от паметта. Но на десетия път... Някоя пазителка на реда и спокойствието може би се

взираше хищно в мен на екрана... или пък се почесваше и си мислеше разнежено за прекарана бурна нощ.

Престорих се, че не го забелязвам, и продължих към края на коридора. Досадното „оченце“ би трябвало да се помъкне след мен, защото бях единственото тяло наоколо с температура около тридесет и седем градуса. Но проклетията се застоя поне три секунди пред хранилището, преди да ме доближи отново.

Чудех се кой от трите варианта, хрумнали ми тутакси, е най-приемлив, а все същата безогледна частица от психиката ми вече бе избрала четвъртия. Драскалото в джоба ми изведнъж се превърна в лазер и съсипа „оченцето“ — бях включила лъча на максимална мощност и тенекето издрънча на пода не само с изгорени сензори, но и с дал накъсо антиграв. Надявах се да съм му препекла и чиповете с паметта.

Пак се възползвах от кредитната карта на онзи, който си докара белята, преструвайки се на моя сянка. Поработих по ключалката с лазера, за да не изтрия отпечатъка от палеца. Един силен ритник стигна, за да пратя автоматичния страж направо във вече доста натъпканото хранилище. Не се помайвах повече. Време беше да стана друг човек. Подобно на повечето пунктове за слизване на планетата, в основата на кенийското Стъбло има удобства за пътници и от двете страни на имиграционната бариера. Вместо да отида направо за проверка, намерих тоалетните и платих в налични за баня с кабинка за разхубавяване.

Двадесет и седем минути по-късно не само се бях изкъпала, но и имах други дрехи, прическа и дори лице. Старателната маскировка, отнела ми три часа труд, не издържа дори четвърт час на сапуна и топлата вода. Е, не че горях от желание да си показвам точно тук истинската физиономия, но се налагаше веднага да се отърва от самоличността, която си избрах за тази задача. Каквото не изтече в канализацията, потъна в унищожителя на отпадъци — гащеризон, ботушки, торбичка, фалшиви отпечатъци, контактни лещи, паспорт. В новия ми паспорт бе записано моето истинско име... тоест едно от имената ми, имаше стереография на собственото ми лице и транзитна виза от Ел Пет — досущ като истинска.

Преди да пусна в мелачката и нещата, които прибрах от трупа, аз ги прегледах... и се замислих.

На кредитните и личните му карти имаше четири различни имена.

Ами къде бяха останалите три паспорта?

Вероятно все тъй пъхнати по джобовете на онази мърша в хранилището. Не ги претършувах както се полага, а и откъде да намеря време за това? Просто награвих каквото носеше в торбичката си.

Да се върна ли? Ако непрекъснато отворям импровизирания ковчег, все някому ще се набия в очите. Взех му картите и паспорта, защото се надявах да забавя установяването на самоличността му, за да успея да се потуля някъде по-далеч оттук. Но... я почакай. Хм, паспортът и картата „Дайнърз Клъб“ бяха на Адолф Белзен. „Америкън Експрес“ пък позволяваше на Албер Бомон да си живее охолно. Хонконгската банка се грижеше за паричките на Артър Букмън, а „Мастър Кард“ — за финансовото самочувствие на Арчибълд Бюкенън.

Представих си една правдоподобна версия на престъплението — Бомон-Букмън-Бюкенън тъкмо притиснал палеца си към сензора, за да си запази хранилището, и Белзен го праснал изотзад, натикал го вътре и заключил със своята „Дайнърз Клъб“, после си плюл на петите.

Превъзходна теория. Тъй, а сега да размътим водата още малко.

Пъхнах документите и кредитните карти зад своите в портмонето си, паспорта на Белзен скрих под дрехите си. Нямах да се измъкна суха от водата при претърсване до голо, но си има начини то да се избегне, сред които (без да изчерпвам списъка) са подкупът, злоупотребата с връзки, плащането в натура, забълбукването с приказки и бързият тупаник.

Когато излязох от тоалетните, пътниците от следващата капсула вече се изнизваха и се редяха на къса опашка за митническа, здравна и имиграционна проверка. И аз се притулих при тях. Офицерът по МЗИП не пропусна да се заяде, че сакът ми бил твърде лекичък, и попита хитро как е черният пазар горе. Включих насреща му най-тъпия си поглед — онзи от холографията на паспорта. Дотогава той вече бе намерил подходящото количество паричен мехлем срещу любопитство, наместен в паспорта ми, и се отказа от разговори на подобни теми.

Помолих го да ми посочи най-добрия хотел и ресторант тук. Той отбеляза лицемерно, че би трябвало да се въздържа от препоръки, но

имал високо мнение за „Найроби Хилтън“. А пък ако съм можела да си позволя „Дебелака“ срещу хотела, там съм щяла да вкуся най-превъзходната храна в цяла Африка.

Благодарих му. Няколко минути по-късно се спуснах от планината в града и много съжалявах за това. Станцията на Стъблото е почти на самия връх Кения, значи пет километра над морското равнище. И Найроби е по-високо дори от Денвър, може да се мери и с Мексико Сити, само че е на един силен кръсък от екватора.

Въздухът ми се струваше твърде гъст и топъл. Дрехите ми веднага се овлажниха от потта. Май ходилата ми започваха да отичат. И без това ме понаболяваха от новото запознанство със земното притегляне. Не си падам по задачите извън Земята, а връщането е най-лошата част.

Опитах да забравя негодите чрез самоконтрол на съзнанието. Дрън-дрън! Ако моят учител бе прекарвал по-малко време в поза „лотос“, но пък бе отскачал понякога до Кения, сигурно щях да имам повечко полза от наставленията му. Зарязах надхитрянето със самата себе си и се съсредоточих върху задачата по-скоро да се измъкна от тази сауна.

Фоайето на „Хилтън“ ме посрещна с приятна прохлада. Още по-радостно беше, че имаше напълно автоматизирано пътническо бюро. Влязох, намерих празна кабинка и се настаних пред терминала. Операторката цъфна на мига до мен.

— С какво да ви помогна?

Уверих я, че ще си свърша работата и сама, терминалът ми е познат. (А как иначе, щом беше стандартен „Кенсингтън 400“?)

Тя настоя:

— Вероятно ще се справя по-бързо от вас. В момента нямам други клиенти.

Изглеждаше на около шестнайсет, с мило лице, приятен глас и държание, което ме убеди, че наистина изпитва удоволствие да помага на хората.

Изобщо нямах нужда от помощник, докато върша разни неща с чужди кредитни карти. Затова ѝ пробутах умерен бакшиш и заявих, че предпочитам да се оправя сама, но веднага ще я повикам, ако закъсам.

Тя възрази, че няма защо да ѝ давам пари, обаче не се заинати в желанието да ми ги върне. Най-после излезе.

Адолф Белзен избра подземката до Кайро, после полубалистичния полет до Хонконг, където си запази стая в „Пенинсюла“, всичко това благодарение на „Дайнърз Клъб“.

Албер Бомон реши да си почине. Резервира си място за полет на „Сафари джетс“ до Тимбукту, където „Америкън Експрес“ го настави за две седмици в луксозния „Шангри Ла“ на брега на Сахарско море.

Хонконгската банка плати пътуването на Артър Букмън до Буенос Айрес.

Арчибълд Бюкенън се възползва от услугите на „Мастър Кард“, за да посети родния си Единбург. И понеже можеше да стигне, без да излиза от подземката, само с прекачване в Кайро и автоматично прехвърляне в Копенхаген, след два часа трябваше да си е у дома.

После направих множество запитвания чрез компютъра на пътническото бюро, но без резервации и покупки на билети, и веднага ги триех от временната памет.

Накрая останах доволна и излязох от кабинката. Попитах усмихнатата служителка дали ако се спусна в метрото от фойето, ще стигна бързо до „Дебелака“. Тя ми обясни ясно и кратко откъде да мина. Слязох и се пъгнах на секундата в подземката до Момбаса. Естествено платих си билета с налични.

Момбаса е само на половин час — тоест 450 километра, но пък е на брега и в сравнение със задуха там климатът на Найроби е истински рай. И оттам се магнах, без да се помайвам. Двадесет и седем часа покъсно вече бях в провинция Илинойс на Чикагската империя. Бихте могли да се учудите, че съм изминала тринайсет хиляди километра за толкова много време. Да, но не минах нито веднъж през МЗИП службите. И не посегнах към кредитна карта, чужда или своя. Дори успях да открадна седем часа за сън в Свободния щат Аляска. Не бях дремвала човешки през двете денонощия, откакто напуснах космическия град в точка Ел Пет.

Питате как съм успяла ли? Всеки занаят си има тайни. Може никога повече да не мина по този маршрут, но все някой със сходни занимания ще го използва. А и както казва моят шеф, щом всички правителства затягат гайките до скъсване със своите компютри, „оченца“ и още деветдесет и девет електронни гадости, свободните хора са морално задължени да отвърнат на удара. Да се возят в нелегалното метро, за да спомогнат за издръжката му, да затварят

плътно щорите и завесите, да пробутват заблуди. Компютрите са безмозъчни буквояди, а пък електронните бази данни всъщност не струват като архив... затова бъдете нащрек за всяка възможност да ги прецакате. Ако не успеете да се отървете от данъци, платете малко повече, за да побъркате машинките им. Размествайте цифрите, ако грешката изглежда невинна. И тъй нататък...

Искате ли да обиколите половината планета, без да оставяте следи, най-важното е да плащате кеш. В никакъв случай на кредит, за да не ви запомнят компютрите! А даването на пари никога не бива да изглежда като груб подкуп. Всяко минаване на сума от ръка в ръка трябва да се уреди така, че да не засегне достойнството на получателя. Колкото и изумителни да са заплатите на обществените служители, неизкоренимо е убеждението им, че са оставени едва ли не да гладуват. Ясно е, че всички те са си крадци по душа, иначе нямаше да се подредят на държавната хранилка. Достатъчно е да помните тези факти и да внимавате — подкупният служител няма самоуважение, затова изисква да проявите поне привидно респект към него.

Винаги се съобразявам с потребностите им, затова и този път пътувах без никакви произшествия. (Не бих си позволила да включа в засягащите ме инциденти това, че „Найроби Хилтън“ хвъркна във въздуха броени минути след като го напуснах. Още не съм затънала толкова безнадеждно в манията за преследване, за да си въобразя, че атентатът имаше нещо общо с мен.)

Вярно, щом чух новината, побързах да се отърва от четирите кредитни карти и паспорта, но и без това скоро щях да проявя тази задължителна предпазливост. Ако противниците имаха намерение да ме отстранят от играта — възможно, но не особено вероятно, — все едно бяха замахнали да убият муха с брадва, като унищожиха недвижимост за много милиони крони и убиха или раниха стотици, дори хиляди други хора. Не вярвах да са чак толкова далеч от професионализма.

Е, всичко става на този свят... Аз пък най-после се добрах до Империята след изпълнението на поредната задача само с дребни затруднения. Когато слязох на Линкълн Медоуз, вече умувах дали съм събрала достатъчно червени точки пред Шефа, за да изкрънкам от него няколко седмици отдих и развлечения в Нова Зеландия. Моето

семейство, седемчленна С-група, живееше в Крайстчърч. Не ги бях виждала от няколко месеца. Крайно време беше!

Засега обаче се наслаждавах на чистия въздух и селската красота на Илинойс. Не можеше да се сравнява с Южния остров, но поне заслужаваше второ място в класацията. Хората разправят, че някога тези ливади били стъпкани под боклучави заводи. Не е за вярване. Днес единствената сграда срещу станцията на подземката е конюшната на „Ейвис“.

Отпред се виждаха два фойтона под наем на „Ейвис“, както и обичайните двуколки и фермерски каруци. Тъкмо започнах да си избирам някое от возилата под наем и познах пристигащото ландо марка „Локхийд“, в което бяха впрегнати чифт чудесни червеникавокафяви коне.

— Чичо Джим, насам! Ето ме!

Кочияшът докосна цилиндъра си с края на камшика и спря точно пред стъпалата, на които стоях. Слезе от капрата и свали цилиндъра си.

— Госпожице Фрайди, за мен е радост да ви приветствам със завръщането у дома.

Прегърнах го за миг, а той ме изтърпя стоически. Чичо Джим Пруфит имаше много строги разбирания за приличието. Някои твърдят, че бил осъден за проповядване на паписткото учение. Намират се и хора, които се кълнат, че бил хванат на местопрестъплението, когато изнасял литургия. Други пък пръхтят, щом чуят това, и заявяват, че бил сгашен, когато се внедрил по задача от фирмата и поел удара, за да отърве останалите от екипа. За политиката не знам, но си мисля, че един свещеник би се държал точно толкова безупречно, независимо дали е в расо или е от нашия занаят. Може и да греша. Не съм виждала през живота си свещеник в расо.

Помогна ми да се кача в ландото, от което се почувствах „дама“. Попитах го:

— Как се появи толкова навреме?

— Нашият началник ме изпрати да ви взема, госпожице.

— Тъй ли? Но аз не съм му съобщавала, че пристигам! — Помъчих се да отгатна кой от свързките ми по пътя охранява информационната мрежа на Шефа. — Понякога подозирам, че си служи с магическо кристално кълбо.

— Наистина създава такова впечатление.

Той цъкна с език на Гог и Магог и потеглихме към фермата. Настаних се удобно на меката седалка и се отпуснах, заслушана в познатото потропване на копитата по пръстта.

Сепнах се, когато Джим свърна към нашия портал, и вече се бях ококорила, докато спре под навеса пред входа. Сkochих, без да се правя на дама, и се обърнах да му благодаря.

Врълхлетяха ме от всички страни.

Милият чичо Джим изобщо не понечи да ме предупреди. Само стоеше и гледаше как ще ме спипат.

II

Сама се нахаках, и то глупашки! Още в основното обучение ми втълпяваха, че никое място не е напълно безопасно, а там, където често се връщаш, те дебне най-голямата заплаха — капан, засада или постоянно наблюдение.

Явно си бях научила урока като папагалче. Мислех се за много печена професионалистка и си го отнесох.

Правилото е много сходно с факта, че най-вероятният ти убиец е някой член на твоето семейство... И на тази мрачна статистика хората предпочитат да не обръщат внимание. Как иначе?! Да живееш в постоянен страх от близките си ли? По-добре да опразниш обувките сама!

Провалът ми обаче се дължеше на пренебрежението към ясен и конкретен тревожен сигнал, а не към общото правило. Как миличкият „чичко“ Джим посрещна толкова точно капсулата, с която пристигнах? Появи се едва ли не на минутата. Кристално кълбо, как пък не! Шефът е по-хитроумен от всички нас, но не прибягва до магии. И в това може би греша, но държа на мнението си — ако имаше свръхестествени способности, той просто нямаше да се нуждае от никакви помощници.

Не му бях съобщавала за криволиците на маршрута си, дори не пратих вест кога съм напуснала Ел Пет. Такава ни е системата. Не ни поощрява да влизаме начесто във връзка с него, защото и един пробив в комуникациите е достатъчен да се простим с живота.

И аз не знаех до последния момент, че ще се кача точно в тази капсула. Поръчах си закуска в кафенето на хотел „Сюърд“, станах внезапно, без да я докосна, пуснах няколко монети до чиниите и три минути по-късно бях херметично затворена в експресната капсула. Е, как са научили?

Очевидно саморазправата с моята „сянка“ не ме бе отървала окончателно от нежелана опашка. Или са имали резервни агенти на мястото, или мигновено са установили участието на господин Белзен (Бомон, Букмън, Бюкенън) и са го заменили бързо с друг. Вероятно не

са се отделяли от мен през цялото време, само че са станали по-предпазливи и са решили да не ме настъпват повече по петите. Нищо чудно и часовете, които отделих за сън, да са им дали мечтаната възможност да ме настигнат.

Нямаше никакво значение коя от версиите е най-близо до истината. Скоро след като се пъгнах в капсулата под снежната пустош на Аляска, някой от неприятелите се е обадил, за да предаде горе-долу следното съобщение: „Светулка до Морско конче. Комарът потегли с експресна капсула по маршрут «Международен коридор» преди девет минути. Програмираните данни показват, че капсулата ще се отклони към Линкълн Медоуз в единадесет часа и три минути местно време.“ Или нещо подобно. Засекли са ме и са уговорили тържественото посрещане. Иначе скъпият ми Джим не би могъл да ме посрещне. Елементарна логика.

Закъснялата прозорливост си има своята прелест — показва ти на кой ръб всъщност си сцели черепа.

Все пак ги накарах да си платят за забавлението. Ако имах малко ум в главата, щях да се предам, щом се убедих, че ме превъзхождат безнадеждно. Уви, не съм умна, вече го доказах. Още по-добре щеше да бъде, ако си бях плюла на петите, щом чух от Джим, че Шефът го е пратил... вместо да дремя в ландото, Господ да ме порази!

Помня ясно как убих един от тях.

Може жертвите да са били две. Но защо и те се инатяха да стане по най-гадния начин? Ако бяха изчакали спокойно да вляза в къщата, стигаше и да ми пуснат стреличка с приспивателно или пък газ, а защо не и лепкава мрежа. Нямаше съмнение, че им е заповядано да ме хванат жива. А не знаеха ли, че оперативен агент с моята подготовка побеснява чисто рефлекторно, щом го нападат? Май не бях единственият тъпчо в компанията...

Не проумях защо им трябваше да ме изнасилват. Напоследък нито една професионална организация не прибягва до побой или сексулно насилие преди разпита. Няма никаква полза. Всеки годен за нещо агент е обучен да понася едното или другото, или пък и двете. При изнасилване тя (по-рядко той — чувала съм, че на мъжете им се отразява по-зле) може или да зарее нанякъде съзнанието си в очакване досадното преживяване да свърши все някога, или да се възползва от

стария номер на китайката — да си получи удоволствието, щом тъй и тъй няма мърдане.

Има и друга възможност — вместо първите два метода или пък в съчетание с втория (зависи от актьорската дарба) жертвата да се възползва от насилието, за да придобие някакво преимущество над мъчителите си. Не съм голяма работа като актриса, но се старая и макар тези способности да не са ми носили победа над неприятеля досега, поне веднъж ми спасиха живота.

Този път третият метод с нищо не промени крайния резултат, обаче причини приятни раздори сред противника. Четирима от тях (съдя по натискането и миризмите им) ми се изреждаха в една от спалните на горния етаж. Допускам дори, че е била собствената ми стая, но не съм сигурна, защото за известно време загубих съзнание, а когато се осведих, единственото нещо по мен беше плътната широка лепенка на очите ми. Бяха ме проснали върху дюшек на пода — групово чукане с дребни жестокости... които пренебрегнах, увлечена в третия метод.

На ум ги наричах Бригадира (изглежда той командваше групичката), Роки (може би са го кръстили така, защото в главата му се търкаляха само камъни), Малкия (във всеки смисъл) и Другия, у когото не открих никакви отличителни белези.

Обработвах ги усърдно — първо се съпротивявах и се налага да те посмачкат, но постепенно страстта те обзема и накрая не можеш да се сдържаш. Всеки мъж е готов да повярва на това представление. Големи хапльовци са. Особени усилия положих за Бригадира, защото се надявах да му стана нещо като покровителствана любимка. А не беше за изхвърляне, честно казано. С него чудесно съчетавах втория и третия метод.

Най-здраво се напъвах с Роки, защото при него трябваше да смесвам първия и третия метод — твърде гнусен дъх имаше. И иначе не беше особено чистоплътен. Трудно си внушавах, че нищо не забелязвам, но успях с реакциите си да полаская просташкото му мъжко самолюбие.

Като му спадна съвсем, той промърмори:

— А бе, Мак, само си губим времето. Тая кучка се кефи.

— Ясно. Сега се разкарай от нея и остави хлапака да се пробва пак. Гледай го как се е натопорчил.

— След малко. Искам да я поступа малко, че да не забрави какво я чака.

Стовари ми тежък юмрук по лявата буза. Изквичах.

— Стига! — отсече Бригадира.

— Ти ли ще ми заповядваш, бе? Май се увличаш.

— Аз ти заповядвам. — Беше нов глас, прозвуча усилен от високоговорителя на разговорната уредба, монтиран в тавана. — Роки, едва ли си забравил, че Мак е командир на вашето отделение. Мак, прати ми го да си поприказваме.

— Майоре, само се опитвах да помогна!

— Нали чу какво се иска от теб? — невъзмутимо напомни Бригадира. — Грабвай си гащите и да те няма!

След миг тежестта на гадника не ме притискаше към дюшека, не вдишвах отвратителния му дъх. Щастieto е въпрос на сравнение.

Гласът от тавана се разнесе отново:

— Мак, вярно ли е, че госпожица Фрайди харесва малката церемония, която подготвихме специално за нея?

— Не е изключено, майоре — проточи Бригадира. — Поне така се държи.

— А ти, Фрайди, какво ще кажеш? От това ли имаш нужда, за да се отпуснеш?

Не отговорих на въпроса, а се заех да обсъждам в подробности неговото семейство, като най-много време отделих на майка му и сестра му. Е, можех да споделя с него истината — с Бригадира бих се чувствала много добре в по-различни обстоятелства, от Малкия и Другия изобщо не ми пукаше, но Роки беше такъв изрод, че се настроих да му спра кислорода при първа възможност. Но защо да провалям представлението?

— Да ти се връща, сладурче — пожела ми той жизнерадостно. — Не ми е приятно да те разочаровам, обаче израснах в сиропиталище. Дори не съм женен, камо ли да имам майка и сестра. Мак, сложи й белезниците и й хвърли едно одеяло отгоре. Не я боцкайте с никакви боклуци. След малко ще си побъбря с нея.

Любител. Моят Шеф никога не би предупредил пленник, за да се подготви за скорошен разпит.

— Ей, сирачето!

— Слушам те, мила.

Обвиних го в пристрастие към удоволствия, за които не са нужни майка или сестра, но пък са анатомично осъществими за някои мъже. Гласът отвърна:

— Всяка нощ го правя, скъпа. Да знаеш как успокоява!

Писах му една червена точка. Реших, че с повечко насъскване би могъл да стане и професионалист. В момента обаче си беше скапан аматьор и не изпитвах уважение към него. Лиши се от един, може би и двама биячи, подложи ме ненужно на травми и разнообразни унижения — е, да, съсипващи духа, ако бях обикновена жена — и загуби поне два часа. Ако Шефът се бе захванал с това, пленникът мигновено щеше да пропее и през тези два часа да пълни словоохотливо паметта на нашите компютри.

Бригадира дори се смили и ме заведе в тоалетната, за да се изпишкам, при това без да ми натрапва присъствието си. Пак любителско изпълнение. Преди да разпиташ някой не особено закоравял агент, не вреди, ако го накараш да се поизцапа. Ако тя е била опазена досега от по-суровите подробности в живота или пък той страда от излишно самолюбие (както е впрочем с повечето мъже), този позор е по-страшен и от болката, умножава многократно въздействието на другите унижения.

Не ми се вярва Мак да знаеше това. Прецених го като общо взето свестен тип въпреки склонността му към сексуално насилие, но пък сексолозите разправят, че почти всички мъжкарци си падали по това.

Някой бе сложил пак дюшека върху леглото. Мак ме побутна натам, каза ми да легна по гръб и да си разперя ръцете. Окова ме към крачетата на леглото с два чифта белезници. Не бяха от полицейските, ами специални, омекотени с кадифе. Разни идиоти ги използват за садо-мазо игрички. Чудех се кой ли е извратеният в тяхната мила компания. Може би Майорът?

Мак се постара да са стегнати, но да не се впиват, после внимателно ме покри с одеяло. Нямахме чак толкова да се учудя, ако ме беше целунал за лека нощ. Е, не го стори. Излезе тихомълком.

Но ако ме беше целунал, дали третият метод изискваше да отвърна с пълна сила? Или да се инатя? Уместен въпрос. Методът се основава на принципа „не мога да ти устоя“, затова е необходима изкусна точност в прилагането му, без излишно въодушевление. Ако

насилникът заподозре жертвата в преструвки, край на преимуществото.

Тъкмо реших, макар и с леко съжаление, че би трябвало да отблъсна според силите си тази хипотетична целувка, и се унесох.

Не ми позволиха да се наспя. Бях изтощена от премеждията и потънах в дълбок сън, когато ме събуди шамар. Не беше Мак. Роки, разбира се. Поне не ме цапардоса като предишния път, но и сега беше излишно. Стори ми се, че според него аз съм му виновна за конското, което бе изтърпял от Майора. Обещах си, когато дойде времето да го изтрия от лицето на земята, да пипам много бавно.

Малкия възрази:

— Мак каза да не я бием.

— Че ти на това бой ли му викаш? Плеснах я от любов, бе, да се поразсъни. И що не млъкнеш, а? Дръпни се малко и гледай топа ти да сочи все към нея. Не към мене, бе, кретен! Към нея!

Отведоха ме в мазето, в една от собствените ни стаи за разпити. Малкия и Роки излязоха. Поне не чувах гласа на първия и не надушвах вонята на втория. Друг екип ме подхвана. Не продумвах, затова не можах да се досетя кои и колко са. Чувах само гласа на Майора. Като че пак звучеше от високоговорител.

— Добро утро, госпожице Фрайди.

(Утро ли? А, не на мен тези номера!)

— Как си, сираче?

— Мила, много се радвам, че настроението ти е добро, защото ни очаква дълга и досадна работа. Дори неприятна, бих казал. Искам да знам всичко за теб, любов моя.

— Ами питай. Какво да ти разправа за начало?

— За скорошното си пътуване, до последната дреболия. И ми опиши организацията, към която принадлежиш. Не е зле веднага да те уверя, че вече научих немалко за вас. Затова ще позная, ако ме излъжеш. Скъпа, няма да търпя дори най-безобидната измислица. Ще съжалявам за това, което ще те сполети в такъв случай, но ти ще съжаляваш несравнимо повече.

— О, нямам намерение да се надхитрям с теб. Ще записвате ли? Приказката наистина ще се проточи.

— Записваме.

— Добре.

През следващите три часа неуморно изплювах камъчето.

Пак спазвах правилата. Шефът знае, че деветдесет и девет процента от хората се спихват при достатъчно продължителна болка, приблизително същият процент не издържат на най-обикновен разпит заради преумората, а само Буда би успял да се пребори с въздействието на някои вещества. Понеже Шефът не вярва в чудеса и никак не обича да губи агентите си, внушава ни полезното правило: „Сгащят ли те, пей до прегракване!“

И затова се грижи оперативните агенти никога да не научат нищо съществено. Куриерката например не знае какво пренася. Аз не съм чувала и истинското име на Шефа. Не са ми ясни стратегическите цели на организацията. Дори не мога да гадая дали сме към някое правителство или поделение на една от мултинационалките. Известно ми е къде се намира фермата, но това важи и за още мнозина, а мястото е (беше!) превъзходно защитено. В други пунктове съм се отбивала само в затворени отвсякъде разрешени моторни возила. РМВ ме отвеждаше и до полигона за практически упражнения, макар че според мен той беше разположен в далечния край на фермата. Де да знам.

— Майоре, как се нанесохте тук? Отбранителните системи бяха страховити.

— Аз задавам въпросите, хитрушке. Я да разнищим пак онази част как си била проследена на слизане по Стъблото.

Мина още много време, започвах да се повтарям и Майора ме спря.

— Мила, много си убедителна, но ти вярвам само на една дума от три. Да започнем с процедура Б.

Някой стисна лявата ми ръка и заби игла в нея. Коктейл за разговорчивост! Надявах се тези смотани аматьори да не са се оплескали с инжекцията, както с много други неща. Човек може бързичко да се спомине от свръхдоза.

— Майоре, най-добре е да седна, че ей сега ще ми се подгънат краката.

— Сложете я на стол.

Някой изпълни заповедта.

През последвалото хилядолетие вложих цялото си искрено усърдие да разправам все същото, колкото и да ме налягаше вцепенението. По някое време се свлякох от стола. Не ме вдигнаха, а ме оставиха да си лежа на студения бетон. Това не ми пречеше да бърборя без почивка.

Не знам точно кога ми боцнаха следващата дрога. Заболяха ме зъбите и очите ми се сгорещиха, но се ободрих.

— Госпожице Фрайди...

— Какво, господине?

— Будна ли си вече?

— Така си мисля.

— Миличка, според мен много грижливо си подготвена под хипноза. Жалко. Ще приложат други похвати към теб. Можеш ли да се изправиш?

— Не знам. Ще опитам.

— Изправете я. И не я оставяйте да падне. — Двама ме прихванаха за ръцете. — Процедура В, пета точка.

Някой стовари тежката си обувка върху босите ми пръсти. Разпищях се.

Вслушайте се в съвета ми — изтезават ли ви, викайте до оглушаване. Ако се правите на Железния човек, само ще ги вбесите и ще стане по-зле за вас. Повярвайте ми, знам от собствен опит. Вряскайте до небето и приказвайте изобилно.

Няма да се впускам в подробности за случилото се нататък. Май продължи цяла вечност. Ако сте надарени с въображение, ще ви се догади, а и на мен ще ми се придрайфа да споделям. Там обаче няколко пъти се напъвах да си изкарам червата. Изпадах в безсъзнание, но те все ме съживяваха и гласът ми задаваше още въпроси.

Явно е настъпил и мигът, когато нищо не е помагало, затова се опомних в леглото си — кой знае дали беше същото — пак окована с белезници към него. Всичко и навсякъде ме болеше.

Отново този глас, точно над главата ми.

— Госпожице Фрайди.

— Какво искаш, чучело?

— Нищо. Ако това ще те утеши, трябва да ти призная, че си единствената, от която не успях да изтръгна истината накрая.

— Я върви се облекчавай самичък!

— Лека нощ, скъпа.

Ама че задръстен любител! Всяка изречена от мен дума беше голата истина.

III

Някой влезе и ми би още една подкожна инжекция. Скоро болките стихнаха и аз заспах.

Струва ми се, че се отнесох задълго. Или сънищата ми бяха объркани, или е имало периоди, в които съм се мъчела да се събудя, но тъй и не съм успявала. Поне за някои видения не се заблуждавам, че не са били кошмари — по света се намират говорещи кучета, но колко от тях изнасят лекции за правата на живите изделия? Шумотевицата и тропотът от стъпки на тичащи нагоре-надолу хора може да са били истински. И това обаче не беше по-добро от мъчителен сън, защото се напъвах да стана от леглото, а не можех главата си да помръдна, какво остава пък да се включа във веселбата.

По едно време стигнах до дълбокомисления извод, че все пак съм будна, защото белезниците вече не стягаха китките ми и нямах лепенка на очите. Но не рипнах бодро от леглото, дори не си отворих очите. Знаех, че в първите секунди несъмнено ще имам най-добрия и почти сигурно единствения си шанс да се омета оттук.

Постегнах мускулите си, без да шавна. Май контролирах всичко, макар тялото ми да смъдеше тук-там. Ами дрехите? Забрави! Не само нямах представа къде са, но е и доста смешно първо да се обличаш, а после да бягаш, за да отървеш кожата.

Сега планът за действие... Сетивата ми подсказваха, че в стаята няма никого. А на етаж? Не мърдай и слушай. Ако успееш да се уверя, че съм сама на етаж, трябваше да се надигна безшумно от леглото, да се промъкна като мишле по стълбата към третия етаж, после и към тавана, за да се скрия. Ще изчакам да притъмнее. После на покрива, спускам се по задната стена и направо в гората. В гъсталаците нямаше да ме спипат за нищо на света, но дотогава щях да бъда лесна мишена.

Е, какви са шансовете? Да речем, едно към девет. Разшетам ли се на пълни обороти, ще ги дотъкмя до едно към седем. Слабото място на моя (честно казано — нескопосан) замисъл беше сериозната вероятност да ме забележат, преди да се изнеса от къщата... Защото

открие ли ме някой — не, когато ме открие, не само ще се наложи да го убия, но и да свърша работата тихо...

...Иначе ми оставаше да чакам, докато ме очистят, тоест докато Майора реши, че няма какво повече да измъкне от мен. Колкото и скарани със занаята да бяха тези палячовци, не очаквах от тях да са олигофрени. Поне Майора не беше чак такъв глупак, че да остави жива свидетелка, която отгоре на това са изтезавали и насилвали.

Наострих слух и зачаках. Нито звук. Нямахме смисъл да отлагам. С всеки пропуснат миг приближавах момента, когато някой ще се размърда. Отворих очи.

— Виждам, че си се събудила. Добре.

— Шефе! Къде съм?

— Що за изтъркана фраза? Фрайди, очаквам повече от теб. Опитай отново.

Огледах се. Болнична стая, съдейки по обстановката. Никакви прозорци, меко осветление. Типичната гробна тишина, само подчертавана от шепота на вентилацията.

Пак се вторачих в Шефа. Каква приятна гледка! Все същата грозновата превръзка — защо не отдели време да му регенерират окото? Беше облегнал патериците си на масата, за да са му подръка. Носеше обичайния торбест костюм от пясъчна коприна, изглеждаше като зле скроена пижама. Ужасно му се зарадвах, признавам си.

— Все пак искам да знам къде съм попаднала. И как. Разбрах, че сме под земята, но що за място е това?

— О, да, под земята сме, и то на доста метри. „Къде“ ще научиш ако и когато е необходимо да знаеш. Няма да повтаряме грешката с фермата. На открито сред природата е приятно, но твърде много хора знаеха точно къде се намира. „Защо“ е очевидно. „Как“ може и да почака. Докладвай.

— Шефе, ти си най-досадният човек, когото съм срещала.

— Упражнявам това свойство от десетилетия. Докладвай.

— А баща ти е срещнал майка ти на групова оргия. И дори не си е свалил шапката.

— Запознали са се по време на пикник, уреден от баптистко неделно училище, и тогава още са вярвали във вълшебници и феи. Докладвай.

— Ама че си непоносим! Пътуването до Ел Пет мина без инциденти. Намерих господин Мортенсън и му предадох съдържанието на моя фалшив пъп. Графикът ми беше нарушен от твърде необичаен фактор. В космическия град върлуваше епидемия от белодробно заболяване с неизвестен причинител, аз също се заразих. Господин Мортенсън прояви извънредна любезност. Остави ме в дома си и неговите съпруги положиха за мен нежни и неуморни грижи. Шефе, искам да им се отблагодарим за това.

— Запомних. Продължавай.

— През повечето време не можех да си събера малкото ум в главата. Затова закъснах с цяла седмица. Но щом се почувствах достатъчно здрава за пътуване, тръгнах, защото господин Мортенсън ме увери, че вече нося необходимото в себе си. Как го направихте, Шефе? Пак ли пъпът?

— И да, и не.

— Това не е отговор!

— Факт е, че използвахме кухнята в пъпа ти.

— Така си и мислех. Въпреки че там уж нямало нервни окончания, усещам нещо — може би разпъване, — когато е пълна.

Притиснах кожата около пъпа си и напрегнах коремните си мускули.

— Ей, празна е! Вие ли извадихте обекта?

— Не. Сториха го нашите противници.

— Значи съм се провалила! Шефе, какъв срам!

— Не — поправи ме той благо, — ти успя. Въпреки огромната опасност и почти непреодолимите препятствия ти се справи великолепно.

— Сериозно? — (Някога да са ви окачали на ревера кръста „Виктория“?) — Шефе, зарежи увъртанията и давай направо.

— Непременно.

Май е редно първо аз да обясня нещо. Имам си миниатюрно подобие на кенгурска торбичка, създадено от пластични хирурзи — точно зад пъпа ми и не особено голямо. Но пък в обем един кубически сантиметър можете да пхнете претъпкан с информация чип, нали? Изобщо не личи, защото изкуственият сфинктер затваря белега. Пъпът ми изглежда съвсем нормално. Непредубедени ценители са ми казвали, че имам хубав стегнат корем и приятен за окото пъп... а в някои случаи

това е далеч по-важно от красивото лице, с каквото не мога да се похваля.

Сфинктерът е от силиконов еластомер, затова кухината е затворена дори аз да съм в безсъзнание. Необходимо е, защото там наистина липсват нервни окончания за съзнателен контрол над свиването и отпускането на мускулите, както е с ануса, влагалището, а при някои хора и с гърлото. За пълненето на кухината вземате малко вазелин или смазка — само не на петролна основа! — и бутате с нокът, стига да не сте оставили остри ръбове по него. За опразването е достатъчно да поотворя изкуствения сфинктер с пръстите на двете си ръце и да си свия силно коремните мускули. „Товарът“ изскача.

Изкуството да пренасяш нелегално разни неща в човешкото тяло има славни традиции. Класическите начини са в устата, синусните кухини, стомаха, червата, ректума, влагалището, пикочния мехур, очната кухина на липсващо око, ушния канал. Има екзотични и не особено практични методи като използването на татуировки, понякога прикрити с косми.

Класиката е позната до болка на всеки митничар и специален агент на държавна или частна служба, независимо дали живеят някъде по Земята, на Луната, в космическите градове, другите планети и изобщо където е стъпвал човешки крак. Забравете ги. Единственият класически метод, с който все още има надежда да надхитрите професионалистите, е да превърнете в носител някоя нищо неподозираща жертва, за да не се издаде, щом я напомним с дрога.

Стига да имате желание да си губите времето, огледайте внимателно следващите хиляда пъпа, с които имате светски срещи. След като тайната на моето „джобче“ се е разчула, няма да е изненада, ако един-два сред тях си имат хирургически скривалища. Скоро може да се превърнат в истинска мода, обаче всяка новост в контрабандата става безполезна, щом е вече общоизвестна. Отсега нататък митничарите ще ръгат с показалец пъповете. И се надявам мнозина от тях да отнесат по някое кроше от ядосани хора — пъпът поначало е чувствително място.

— Фрайди, недостатъкът на кухината в пъпа ти е, че при всеки изкусен разпит...

— Те бяха хапльовци.

— ...или груб разпит с употреба на наркотици биха могли да те принудят да споменеш съществуването й.

— Сигурно е станало, след като ме боцнаха да бърбля. Не помня да съм си признавала.

— Вероятно. Възможно е да са научили по други пътища, защото за кухнята знаехме неколцина — аз, ти, три медицински сестри, двама хирурзи, един анестезиолог, вероятно и други хора. Прекалено много бяха. Няма значение как са научили противниците, иззеха каквото пренасяше. Недей да се мусиш — получиха извънредно дълъг списък на ресторантите в някогашния Ню Йорк, взет от телефонен указател, издаден през 1928 година. Няма съмнение, че и в момента някой компютър разгадава усилено скритото в списъка кодирано съобщение... а това може да продължи до безкрайност, защото нищо не е кодирано. Товар за заблуда. Абсолютно безсмислен.

— Значи заради това се качих чак в Ел Пет, ядох отвратителна храна, драйфях в капсулата на Стъблото и ме чукаха разни гадни копелета!

— Фрайди, за последната ти неприятност съжалявам особено. Но нима се заблуждаваш, че бих рискувал живота на най-умелата си агентка за една напълно безполезна задача?

(Сега светна ли ви защо още работя за този наглец? С ласкателства всичко се постига.)

— Моля за извинение.

— Я си провери белега от апендектомията.

— Защо? — Бръкнах под чаршафа и опипах белега от операцията, в следващия миг отметнах решително завивките и зяпнах. — Ама какво става, по дяволите?!

— Разрезът не достига дори два сантиметра и е точно по стария белег. Изобщо не е засегната мускулна тъкан. Пренесеният обект бе изваден преди едно денонощие чрез отваряне на същия разрез. Приложиха върху теб методи за ускорено заздравяване и както ме увериха, само след два дни самата ти не би могла да откриеш новия белег върху стария. И все пак се радвам, че семейство Мортенсън са се грижили добре за теб, защото изкуствено предизвиканите симптоми, с които трябваше да бъде прикрита операцията, не са били никак приятни. Между другото, горе наистина има епидемия от някакъв

белодробен вирус. Допълнително прикритие, с което просто извадихме късмет.

Шефът помълча. Упорито устоях на изкушението да го попитам какво съм пренесла. И без това нямаше да ми каже. Скоро той напомни:

— Щеше да докладваш за прибирането си.

— Спускането също мина без проблеми. Шефе, когато пак ме пратиш в Космоса, искам да пътувам в кораб-антиграв, а не да се възнасям по това проклето въже. Мяза ми на някакъв индийски фокус.

— Инженерните анализи доказват, че космическите асансьори са по-безопасни от който и да било кораб. Нещастieto в Кито бе предизвикано от саботажа, а не от повреда.

— Скъперник.

— О, напротив, не смятам да стискам кесийката. Отсега нататък можеш да пътуваш с антиграв, ако графикът и условията на задачата го допускат. Но този път имаше основателни причини да се спуснеш по Стъблото до Кения.

— И така да е, някой ме проследи още на излизане от капсулата. Щом останахме насаме, аз го убих.

Млъкнах драматично. Все някой ден ще видя как на това лице се изписва изненада! Подхванах темата от друга посока:

— Шефе, имам нужда от опреснителен курс, и то с внимателно лично преориентиране.

— Нима? И с каква цел?

— Твърде припряно очистивам хората, само по рефлекс. Не мисля предварително. Онова човече не беше направило нищо особено, та да стигам до крайност. Вярно, дебнеше ме. Но трябваше или да му се изплъзна още там или в Найроби, или най-много да го просна в несвяст, за да спечеля време.

— По-късно ще обсъждаме от какво имаш нужда. Продължавай.

Разказах му за „оченцето“ и четворната самоличност на Белзен, после как разпратих тези електронни призрaци по целия свят, накрая му описах накратко пътуването до фермата. Шефът ме укори:

— Не спомена унищожаването на онзи хотел в Найроби.

— Ъ? Нямаше нищо общо с мен. Тогава вече бях на половината път към Момбаса.

— Мила Фрайди, страдаш от излишна скромност. Много хора и огромни суми бяха впрегнати, за да ти попречат да изпълниш задачата си. Накрая се стигна до отчаяния им ход с нападението срещу нашата бивша ферма. Поне приеми като правдоподобна хипотеза, че взривяването на „Хилтън“ е извършено с единствената цел да те ликвидират.

— Хм. Шефе, явно си знаел, че неприятелят ще пипа здраво. Не можа ли поне да ме предупредиш?

— А ти щеше ли да си по-предпазлива и по-решителна, ако ти бях напълнил главата със смътни опасения от неznайни опасности? Момиче, ти не сбърка нито веднъж.

— Ами! Чичо Джим ме посрещна при пристигането на експресната капсула, а нямаше как да е научил точния час. Стигаше и това, за да ми бръмне главата от тревога. Още щом го зърнах, трябваше да се шмугна обратно в подземката и да хвана първата капсула занякъде.

— И срещата ни щеше да се затрудни неимоверно, а това би провалило задачата ти още по-сигурно, отколкото ако противниците бяха иззели истинския обект. Дете мое, ако всичко бе потръгнало според плановете ни, Джим наистина щеше да те посрещне по моя заръка. Подценяваш разузнавателната ми мрежа, както и усилията ни да те наглеждаме. Но аз не пратих Джим, защото тогава вече бяха. Тоест куцуках с цялата си бързина. Опитвах се да се спася. Предполагам, че самият Джим е получил съобщението кога ще пристигнеш — от нашия човек, от агента на противниците, а може би и от двамата.

— Шефе, ако тогава се бях сетила какво става, щях да нахраня конете му с него. Беше ми симпатичен. И като му дойде времето, искам аз да го очистя. Мой си е по право.

— В нашата професия е крайно нежелателно да имаш зъб на някого.

— Не съм злобарка по характер, но чичо Джим е особен случай. Има и още един, с когото искам да се заема лично. После ще се пререкаваме. Я ми кажи, вярно ли е, че чичо Джим е папски свещеник? Шефът едва не позволи изненадата му да проличи.

— От кого си чула тези безсмислици?

— От кого ли не. Слухове.

— „Човешко, твърде човешко.“ Клюкарството е порок. Но нека изясним въпроса веднъж завинаги. Пруфит беше криминален. Запознахме се в затвора, където той ми направи достатъчно голяма услуга, за да му намеря по-късно място в нашата организация. Грешката е моя. И е непростима, защото кримката си е кримка до края на дните си. Просто не може да се промени. Уви, оставих се да ме заслепи желанието да вярвам в доброто. Смятах, че съм изкоренил този свой недостатък. Продължавай, моля те.

Разказах на Шефа как ме докопах.

— Май бяха петима. Може би само четирима.

— Шестима, доколкото знам. Описания?

— Никакви. Бях прекалено заета. Е, единия поне успях да разгледам добре, докато го убивах. Ръст около сто седемдесет и пет сантиметра, вероятно тегло около седемдесет и пет килограма. Приблизителна възраст тридесет и пет години. Русоляв, гладко обръснат. Имаше славянско лице. Само него запомних, защото се просна възник по неволя. Счупих му врата.

— А другият, когото уби, тъмнокос ли беше или светлокос?

— За Белзен ли питаш? Имаше черна коса.

— Не, говоря за другата ти жертва във фермата. Както и да е. Ти уби двама и осакати още трима, преди да струпат върху теб достатъчно тела, за да те обездвижат. Длъжен съм да добавя, че това прави чест на инструктора ти. Когато се спасявахме, не успяхме да намалим силите им достатъчно, за да предотвратим залавянето ти. Но по мое мнение ти спечели предварително битката, в която те отървахме, като елиминира толкова много от боеспособните им агенти. Макар че когато те измъквахме, беше окована и в безсъзнание, ти се оказа решаващият фактор. Продължавай.

— Ами няма какво да добавя. После имаше групово изнасилване, а накрая разпити — обикновен, с дроги и с изтезания.

— Съжалявам за извършеното над теб насилие. Ще получиш премии, както е редно. Но сама ще се убедиш, че този път са в извънреден размер, защото смятам обстоятелствата за крайно оскърбителни.

— Не беше чак толкова зле. Да не съм някоя примреля от страх девственица? Лесно си припомням някои случки, станали по мое желание, които бяха едва ли не по-отвратителни. Само един не можах

да изтърпя. Не му видях лицето, но ще го позная. Искам да ми падне в ръчичките! Още повече съм му се настървила, отколкото на чичо Джим, та искам и да го понакажа, преди да умре.

— Налага се да повтора каквото споменах преди малко. За хора като нас стремежът към лично отмъщение е слабост. И то сериозна, защото снижава вероятността за оцеляване.

— За онзи дръвник съм съгласна да рискувам, Шефе. Не ми е толкова неприятно, че ме изчука против волята ми. На четиримата глупаци им бяха заповядали да го направят с тъпата надежда, че ще ме разнебитят преди разпита. Но боклукът можеше поне да се измие малко и да си почисти зъбите. И не са го научили, че е просташко да удриш жена, над която току-що си пъхтял страстно. Нищо, че не му видях лицето. Затова пък познавам гласа, телосложението и вонята му. Знам и прякора му — Роки.

— Джереми Рокфорд.

— А, и ти ли го познаваш? Къде е сега?!

— Някога го познавах и наскоро пак го зърнах замалко, колкото да се уверя, че е той. Почива в мир.

— Тъй ли... Ох, проклет да е! Дано поне не е умрял леко.

— Никак не му беше леко накрая. Фрайди, не споделих с теб всичко, което знам...

— Никога не си го правил.

— ...Първо исках да чуя доклада ти. Тяхното нападение срещу фермата успя, защото Джим Пруфит прекъсна захранването точно преди да ни ударят. Така останахме само с ръчното оръжие у малцината, които изобщо го носеха със себе си във фермата. Повечето бяхме с голи ръце. Заповядах евакуация и почти всички избягахме по тунела, подготвен и прикрит при ремонта на къщата. С мъка и гордост казвам и на теб, че трима от най-добрите — единствените въоръжени в момента на нападението, останаха пред входа на тунела и повториха подвига на Хораций при легендарния мост. Знам, че загинаха, защото оставих тунела проходим, докато по звуците разбрах, че в него са нахлули нападателите. Тогава го взривих. Минаха няколко часа, преди да съберем хора и да организираме контраатаката. Най-много ни затрудни снабдяването с достатъчно разрешени моторни возила. Е, бихме нападнали и пеша, но имахме нужда от поне едно, което да служи като линейка за теб.

— А как научихте, че съм още жива?

— Както и че в тунела проникнаха противниците, а не нашите хора. Дистанционни сензори. Фрайди, всичко сторено от теб и на теб, особено разговорите, се наблюдаваше и записваше. Не можех да се занимавам с това лично, но по-късно ми пуснаха важните откъси. Искам веднага да добавя, че се гордея с теб. И понеже знаехме разположението на сензорите, известно ни беше къде те държат, колко и къде са техните хора в къщата, кога си легнаха и кои останаха будни. Чрез ретранслатора в подвижния ни команден пункт следях обстановката в къщата до самия миг на атаката. Нападнахме... Тоест хората ми нападнаха. Аз не предвождам войските на патерици, само размахвам маршалския жезъл. Нашите хора нахлуха в къщата, определените четирима те прибраха — като единият беше въоръжен само с огромна ножица за метал — и всички се изнесоха навън само след три минути и единадесет секунди. Накрая подпалихме къщата отвсякъде.

— Шефе! Подпалил си прелестната старинна къща?!

— Когато корабът потъва, човек не се тревожи за покривките в каюткомпанията. Не бихме могли повече да използваме фермата. А пожарът унищожил безследно множество деликатни записи, също и секретно и псевдосекретно оборудване. Най-важното беше, че така се отървахме набързо и от онези, които проникнаха в тайните ни. Обкръжихме ги и застреляхме всички, които се опитаха да излязат. Тогава видях за миг Джереми Рокфорд. Улучиха го с лазер в крака и той се затътри обратно в къщата, разколеба се и отново понечи да излезе, но падна и горящите отломки го затиснаха. По звуците, които издаваше, не бих отсъдил, че е умрял леко и бързо.

— Уф... Шефе, и аз исках да го поизмъча, преди да го очистя, но не ми е хрумвало да го изгоря жив.

— Ако не приличаше по слабоумието си на кон, връщащ се в запалената си конюшня, щеше да свърши бързо като останалите. Всички застреляхме на място с лазер, не взехме пленници.

— Дори и за разпит ли?

— И аз мисля, че постъпихме не особено благоразумно. Само че, мила Фрайди, ти не можеш да си представиш настроението на нашите хора. Всички бяха чули изнасилването и поне третия разпит с изтезанията. Нямаше да оставят никого жив, дори да им бях заповядал.

А аз не се и опитах. Искам да знаеш, че ти се издигна чак до небето в очите на всички. Това важи и за онези, които не те бяха срещали досега и едва ли ще те срещнат в бъдеще. — Шефът хвана патериците си и се изправи бавно. — Останах седем минути по-дълго, отколкото ми разреши твоят лекар. Утре пак ще си поговорим. Сега си почини. Ще дойде една сестра да ти даде нещо за сън. Спи и оздравявай.

Няколко минути останах сама и будна. Прекарах ги, обгърната от топло сияние. „Издигна се до небето в очите им.“ Когато не си част от цялото и не можеш дори да се надяваш на това, такива думи означават всичко за теб. Толкова ми сгряха душицата, за миг дори забравих, че не принадлежа към човешката раса.

IV

Все някой ден ще успея да надприказвам Шефа.

Само недейте да затаявате дъх в очакване на великия миг.

Дори сега се случва да не губя споровете с него — в дните, когато не се отбиваше при мен.

Започнахме с разпратата колко трябва да остана за лечение. След четири дни се почувствах готова или да се върна на работа, или да замина при семейството си. Вярно, още нямах никакво желание да се озова насред масов пиянски търкал, но можех да се заема с нещо по-леко. Предпочитах все пак да отпраша към Нова Зеландия. Всичките ми болезки оставаха в миналото.

А и не бяха кой знае какво — множество изгаряния, четири счупени ребра, счупване без усложнения на левия голям и малък пищял, надробени костици в дясното стъпало, три смазани пръста на лявото и (грозно, но не осакатяващо) някой ми бе отрязал зърното на дясната гърда.

Последното, изгарянията и пръстите на левия крак бяха всичко, което помнех. Останалото трябва да се е случило, когато са ме разсейвали още по-силни усещания.

Шефът възрази:

— Фрайди, знаеш много добре, че ще минат шест седмици, докато ти регенерират гърдата в предишния вид.

— Но прост заместител на зърното, поставен с пластична хирургия, ще се прихване за седмица. Доктор Красни ми каза.

— Млада госпожице, когато някоя в тази организация пострада, докато изпълнява служебните си задължения, ще ѝ бъде осигурено толкова пълно възстановяване, колкото позволяват постиженията на медицината. Това е ненарушим принцип, а в твоя случай има и друг стимул — всички ние сме морално задължени да опазваме красотата в този свят, защото е оскъдна. Ти се отличавах с необичайно привлекателно тяло и загрозяването му е отвратително деяние. Ще те възстановим.

— Готова съм да се задоволя и с пластика, нали ти казах! И без това не очаквам да цедя мляко от тези цици. На никого в леглото с мен няма да му пука дали едното зърно е изкуствено.

— Фрайди, явно си се поддала на самовнушението, че никога не би ти се наложило да кърмиш. Искам да те убедя, че и от естетична гледна точка напълно функционалната гърда се различава коренно от оформената с хирургия имитация. Твоите партньори може и да не забележат... но ти и аз ще знаем. Не, мила. Ще ти върнем предишното съвършенство.

— Хмм! Ти пък кога ще си възстановиш окото?

— Дете, не се дръж невъзпитано. В моя случай чувството за красота не ме задължава да се занимавам с окото си.

И тъй, цицата ми стана едва ли не по-хубава отпреди. Все едно. Следващият спор започна по повод желанието ми да мина през преориентиращо обучение заради навика ми да убивам прекалено припряно. Когато пак подхванах темата, Шефът се намръщи, все едно бе захапал вонясала мръвка.

— Фрайди, не си спомням някое от убийствата ти впоследствие да се е оказвало грешка. Да не би да има още инциденти, за които не си ми докладвала?

— О, не! — побързах да отрека. — Преди да започна работа при теб, не съм посягала никому, а оттогава нищо не съм пропускала в докладите си.

— Значи винаги си убивала при самозащита.

— Всички освен онзи Белзен. Не беше самозащита. С пръст не ме е докосвал.

— Нека го наричаме Бомон. Поне с това име се е представял почти винаги. А самозащитата понякога трябва да се основава на една цинична истина: „Най-добре им направи онова, което се канят да сторят на теб, но гледай да ги изпревариш.“ Май го е казал Дьо Камп. Или беше друг от по-песимистично настроените философи на двадесетия век? Ще ти дам досието на Бомон, за да се убедиш, че едва ли не всеки го беше включил в най-черния си списък.

— Не се хаби, моля те. Щом му надникнах в торбичката, вече знаех, че не ме е гонил, за да ме целуне свенливо. Все пак това стана след като го затрих.

Шефа поумува няколко секунди над отговора си и направо ме слиса.

— Фрайди, искаш ли да смениш занаята, да станеш ликвидатор?

Ченето ми увисна, ококорих се. По друг начин не можах да отговоря.

— Не исках да те подплаша, та чак да отпърхаш от гнездото — суховато ме успокои той. — Сама си се досетила отдавна, че в тази организация работят и ликвидатори. Нямам желание да те загубя като куриер, ти си най-добрата. Но в същото време винаги имаме нужда от умели ликвидатори, защото смъртността при тях е твърде висока. Нека първо ти изтъкна една от основните разлики — куриерът убива единствено при самозащита и често по интуиция. Признавам, така грешките стават по-вероятни, защото не всички куриери се отличават с твоята изключителна дарба мигновено да свързваш и обобщаваш множество фактори и да стигаш до най-практичното решение.

— Брей!

— Чу какво ти казах, стига си възклищавала. Фрайди, една от слабостите ти е липсата на подходящо лукавство. Достойният ликвидатор не убива по интуиция, а с умисъл. Ако изпълнението на плана му се обърка дотам, че има нужда от самозащита, най-вероятно е накрая да влезе в печалната статистика. Освен това при планираните убийства ликвидаторът винаги знае защо го върши и е съгласен с необходимостта ударът да бъде нанесен... иначе просто не го пускам да изпълнява задачата.

(Планирани убийства? Ставаш сутрин, закусваш с апетит, отиваш на срещичка с жертвата и я очистиш хладнокръвно. А после си изяждаш цялата вечеря и лягаш спокойно да си отдъхнеш.)

— Шефе, не мисля, че тази работа ще ми е по сърце.

— И аз не съм уверен, че имаш подходящия темперамент. Но засега се опитай да погледнеш без предубеждение на възможностите пред теб. Изобщо не съм съгласен обаче, че трябва да забавим защитните ти реакции. И те уверявам, че ако все пак се опитаме да те преориентираме, както ти желаеш, никога повече няма да те използвам като куриер. Дали ще рискуваш живота си е само твой проблем... в свободното ти време. Но задачите, които ти възлагам, винаги са извънредно важни. Няма да се доверя на куриер с нарочно притъпени способности.

Шефът не ме убеди, но поне ме накара да се замисля. Когато му повторих, че не се стремя да стана ликвидатор, той дори се престори, че не ме е чул, и обеща да ми подбере поучително четиво.

Очаквах да се появи на терминала в стаята. Вместо това след двайсетина минути влезе един младок — е, поне беше по-малък на години от мен, — понесъл подвързана книга с листове от хартия. На нея се набиваше в очи ярък пореден номер, имаше печати „Копирането забранено“, „Дава се само при специален режим на допуск“ и „Свръхсекретно“.

Вторачих се в книгата, сякаш беше ядосана гърмяща змия.

— Това за мен ли е? Май е станала грешка.

— При Стареца грешки няма. Просто се подпишете, че сте я получила.

Накарах го да почака, докато прочета всички изречения с дребен шрифт на разписката.

— Ами тук пише да не я изпускам от поглед. Нали спя от време на време?

— Обадете се в архива, потърсете регистратора на секретните документи — това съм аз — и ще долетя при вас на минутата. Но се опитайте да не заспите, докато дойда. Постарайте се!

— Добре де... — ударих един подпис, вдигнах поглед и го сварих да ме зяпа ококорен. — Сега пък какво има?

— Аз, ами... Много сте хубава, госпожице Фрайди.

Все не мога да измисля как да отвърщам на такива закачки, просто защото не съм хубава. Вярно, от шията надолу всичко си имам, и то където трябва, но в момента бях облечена.

— Ти откъде ми знаеш името?

— Всеки знае коя сте! Заради онова, преди две седмици... Във фермата, де... Нали знаете?

— А, ясно. Бях там, но нищо не знам.

— Аз пък всичко видях! — Очите му блеснаха. — Единственият път, когато ме допуснаха до бойна операция! Радвам се, че участвах!

(Е, какво да го правиш?)

Хванах го за ръката, придърпах го, притиснах длани към бузите му и го целунах много премерено — по средата между сестринска ласка и „хайде да започваме“. Може би добрите обноски изискваха нещо по-разгорещено, но той беше на работа, а аз — все още в списъка

на негодните за служба. А и не е честно да обещаващ, каквото няма да изпълниш, особено спрямо хлапаци със звезди в очите.

— Благодаря ти, че ме спаси — рекох му сериозно, преди да го пусна.

Милото същество се изчерви. Изглеждаше много зарадван.

Останах будна толкова до късно, увлечена в книгата, че си изпросих конско от нощната сестра. Какво да се прави, медицинските сестри имат нужда понякога да гълчат за нещо. Няма да цитирам нищичко от невероятния документ... стига ви да се запознаете със заглавията:

„Убийството като изящно изкуство

Убийството като политически инструмент

Убийства с цел облага

Убийци, които промениха хода на историята

Дружеството за творческа евтаназия

Канони на Гилдията на професионалните изстребители

Убийци-аматьори: трябва ли да бъдат премахнати?

Достойните ликвидатори: няколко истории

«Крайни мерки», «окончателни решения»: кому са нужни евфемизмите?

Задачи за семинарна работа: Похвати и средства“

Олеле! Не виждах никаква причина да изчета книгата от началото до края, но го сторих. Текстът ме привличаше нечестиво. Каква мръсотия само...

Вече знаех, че никога няма да спомена за промяна на занаята, нито ще искам преориентация. Нека Шефът да подхване разговора, ако смята, че още има какво да обсъждаме. Включих терминала, свързах се с архива и поисках регистраторът на секретните документи да прибере документ номер еди-кой си, а и да ми върне разписката.

— Веднага, госпожице Фрайди — отвърна женски глас.

Ама че съм се прочула...

Очаквах появата на младока сериозно притеснена. Признавам си със срам в душата, че тази отровна книга ми подейства твърде необичайно. Беше посред нощ, наоколо цареше все същата мъртвешка тишина... а ако милото момче само ме пипнеше, опасяхах се да не забравя на секундата, че формално още ме водят инвалид. Всъщност имах нужда от здрав пояс на целомъдрието с много як голям катинар.

Но той не дойде, беше му свършило дежурството. Появи се по-възрастна от него жена, която беше приела обаждането ми. И ми олекна, и се разочаровах... от което пък веднага ми стана много неловко. Всички ли се поддават на нагона от безделие по време на оздравяването? Във всички ли болници имат проблеми с дисциплината сред пациентите? Не съм боледувала достатъчно често, за да знам отговора.

Дежурната размени книгата срещу разписката и ме изненада:

— Няма ли целувка и за мен?

— О, и вие ли бяхте там?

— Всички годни за акция, сладката ми. През онази нощ хората хич не ни достигаха. Не съм най-страхотният командос на света, но съм минала през основното обучение като останалите. Да, бях там. Как да пропусна такъв купон?

А аз промълвих:

— Благодаря ти, че ме спаси.

И я целунах. Постарах се целувката да бъде символична, но тя пое юздите и определи каква да бъде. Доста разпалена, както се оказа. Нямахше нужда от думи, за да разбере, че ако поискам да се отдам на други наклонности, тя ще ме чака.

Ха сега, де... При хората има множество ситуации, за които не са писани правила. Току-що бях признала, че тя е рискувала живота си, за да спаси моя — самата истина, защото контраатаката сигурно не е била едва ли не разходка, както ми я представи Шефът. Склонността му да отбягва пресилени изрази стига до такива крайности, че би описал гибелта на Сиатъл като „сеизмично смущение“. Как да я отблъсна, щом ѝ благодарих за скъпоценния си животец?

Не можех. И затова се опитах моето участие в целувката да отговори на безмълвния ѝ въпрос... но тайничко стисках палци да се измъкна някак и от това обещание.

След малко целувката свърши, тя само ме прегръщаше.

— Приятелко, искаш ли да ти подшушна нещо? Помниш ли как показва на онзи плужек Майора къде му е мястото?

— Помня.

— Един нелегален запис точно на тази част се предава от ръка на ръка. Всички се възхищават на онова, което му каза. Особено аз.

— Любопитно. Ти ли си малкото духче, копирало записа?

— Как можа да си го помислиш? — ухили се тя. — Имаш ли нещо против?

Позамислих се за около три милисекунди.

— Нямам. Ако моите спасители харесват каквото изтърсих на онова копеле, нека си го пускат пак. Въпреки че обикновено отбягвам такива приказки.

— Знаем. — Тя притисна устни към бузата ми за миг. — Но престана да си мериш приказките точно когато трябваше. Всички жени туб се гордеем с теб. И мъжете.

Явно не беше особено настроена да се отдели от мен, но се появи ноцната сестра и безпрекословно заповяда да заспивам. Щяла да ми даде нещо против безсъние, щом било необходимо. Регистраторката подхвърли:

— Здравсти, Златокоске. И лека ноц. Лека ноц и на теб, мила.

Излезе, а Златокоска (разбира се, това не й беше името) попита:

— В ръката или в крака да те боцна? Не се впрягай заради Ана. Безобидна е.

— О, всичко е наред. — Хрумна ми изведнъж, че сестрата вероятно имаше и видео, и аудиоканал от моята стая. Вероятно ли?! Непременно! — И ти ли беше там? Във фермата, де. Когато къщата е изгоряла.

— Не дочаках да подпалят къщата. Вече те карахме насам с максимална скорост в едно РМВ. Беше печална гледка, Фрайди.

— Не се и съмнявам. Благодаря ти. Златокоске... Ще ме целунеш ли за лека ноц?

Нейната целувка беше топла и без никакъв скрит смисъл.

След време научих, че тя е била сред четиримата, втурнали се нагоре по стълбата, за да ме приберат — един мъж с грамадна ножица за метал в ръцете си, двама стреляли в движение, а Златокоска мъкнела сама сгъваема носилка. Никога не спомена за това.

Помня оздравяването си добре, защото за пръв път в живота си — ако не броя кратките почивки в Крайстчърч — прекарвах дните и нощите в лъчезарно щастие. Защо ли? Ами защото бях една от всички!

Разбира се, бихте могли вече да се досетите от разказа ми, че се отървах от клеймото много години по-рано. Вече не носех документи с голям печат ЖИ (тоест живо изделие), нито дори ИЧ (изкуствен човек)

през текста. Можех да вляза в обществена тоалетна, без да ме напъдят мигом към последната кабинка. Но фалшивата лична карта и измисленото родословно дърво не топлят, само помагат никой да не те тормози или подлага на дискриминация. Пак си знаеш, че нито една държава в света не смята теб и подобните ти за достойни да получат пълноценно гражданство, а пък има много места, откъдето ще те депортират или ще те убият, а може и да те продадат някому...

Изкуственият човек копнее за истинско родословие много по-силно, отколкото сте способни да си представите. Откъде сте родом? О, всъщност не съм се родила. Проектирали са ме в университетската биоинженерна лаборатория, в Детройт. Тъй ли? Мен пък ме измислиха в „Менделово дружество“, Цюрих. Чудесен светски разговор, няма що! Но никога няма да чуете такива приказки. Не звучат добре пред потомци на първите заселници от кораба „Мейфлауър“, нали? Според моите документи (единия комплект) съм „родена“ в Сиатъл. Един напълно разрушен град е удобно местенце за уж затрити архиви. И е много подходящ да си загубила там всичките си близки.

Понеже никога не съм стъпвала в Сиатъл, изучих старателно всичко, което успях да намеря за града. И кореняк не би могъл да ме препъне в някоя коварна подробност. Поне досега не ми се е случвало.

Но докато се възстановявах от онова глупашко изнасилване и не особено забавния разпит, получавах от хората около мен не преструвки, а искрена привързаност. И не ми се налагаше да си помня лъжите, за да не се оплитам. Говоря не само за Златокоска, Ана и Терънс (хлапака, де), а за още двайсетина души, с които се запознах, преди доктор Красни да ме изпише от болницата. Мнозина други са участвали в спасителната операция, но не знам колко са били. Строгийт правилник на Шефа не допускаше членовете на организацията му да се срещат, освен ако задълженията им го налагат. По все същите причини, които го подтикваха да се прави, че не чува излишните въпроси. Не можеш да изтървеш тайна, която не знаеш, нито пък да издадеш човек, за чието съществуване дори не подозираш.

Шефът обаче не превръщаше правилата в абсурд. Щом някой се запознаеше по работа със свой колега, можеше да се сприятели с него. Шефът не поощряваше такива връзки, но не беше глупак, затова дори не се опитваше да ги забрани напълно. Ана честичко се отбиваше при мен късно вечер, преди да започне дежурството й.

Не се опита да поиска от мен каквото ѝ обещах без думи. Не че условията бяха много удобни, но все щяхме да измислим нещо, ако ни се искаше. Да не си помислите, че съм се напъвала да я охладя — няма такава нещо! Стигнаше ли се дотам, щях дори да вложа много усърдие, за да я убедя, че идеята поначало е била моя.

Но тя не пожела. Мисля, че приличаше на проникателните и чувствителни (освен това рядко срещащи се) мъже, които никога не се опитват да натиснат жена, ако на нея не ѝ се иска. Знаят кога да не прекаляват и изобщо не започват.

Една вечер, малко преди да ме признаят за здрава, се чувствах особено окрилена — от сутринта се бях сдобила с още двама „приятели с целувка“. Опитах се да обясня на Ана защо това означава много за мен и преди да се усетя, започнах да си признавам, че не съм точно тази, за която се представям.

Тя ме спря със заповеднически жест.

— Мила Фрайди, я по-добре чуй какво ще ти каже по-голямата ти сестричка.

— А? Сгафих ли нещо?

— Може би щеше да го сториш след малко. Помниш ли първата вечер, когато се запознахме? Дойдох да върнеш чрез мен един документ. Имам пълен достъп до секретните архиви от много години, защото господинът с двете патерици ми се доверява. Онази книга винаги ми е подръка. Никога не съм я отваряла и няма да го направя. Четат я онези, които имат нужда от нея, а аз не съм от тях. Ти я изчете от кора до кора, аз обаче дори не ѝ знам заглавието, само номера. Така е и с личните дела на нашите служители. Навремето е имало елитна бойна част, наричала се Чуждестранен легион. Там се гордеели с принципа, че легионерът няма никакво минало до деня, в който се е присъединил към тях. Началникът изисква от нас да се придържаме към същия принцип. И ако например наемем живо изделие, тоест изкуствен човек, отговорникът по персонала ще знае с кого си има работа. Ясно ми е, защото съм се занимавала и с това. Трябва да се фалшифицират архиви, понякога е необходима малко пластична хирургия, налага се отстраняване на лабораторни татуировки и регенерация на кожата... Но когато приключим с подготовката, новият ни колега няма да се притеснява, че някой копой ще го потупа по рамото или пък ще бъде избутан просташки в края на опашката. Ще

може да се ожени, без да се страхува, че някой ден ще издевателстват над децата му. И няма защо да се тревожи, че аз съм научила истината, защото умея да забравям. Скъпа, не знам какво те мъчи, но ако обикновено не го споменаваш пред други, не го казвай и на мен. Иначе на сутринта ще се мразиш, защото си се раздрънкала ненужно.

— Няма!

— Добре, ако и след седмица искаш да споделиш с мен, ще те изслушам. Спогодихме ли се?

Ана беше права. Седмица по-късно дори не ми щукна пак да подхвана този разговор. И съм деветдесет и девет на сто сигурна, че тя знаеше. Още по-добре — колко е хубаво да те обичат заради самата теб, и то хора, които не смятат ИЧ за чудовища или хора второ качество!

Не мога да преценя дали и друг сред моите искрени приятели знаеше или поне се досещаше. (Шефът знаеше, разбира се. Но той не ми беше приятел. Беше си Шефът.) Нямахше значение дали ще научат, че не принадлежа по право към човечеството. Започвах да осъзнавам, че или им е все едно, или няма да се стреснат. Интересуваше ги само дали си член на дружинката, ръководена от Шефа.

Една вечер се появи и той, задъхан и потропващ с патериците си. Златокоска влезе с него. Шефът се свлече тежко в креслото за посетители и я отпрати:

— Сестра, и двамата нямаме нужда от вас в момента. — После ми заповяда: — Съблечи се.

От устата на всеки друг думите щяха да прозвучат приятно или обидно, според случая. Шефът просто искаше да ме огледа без дрехи. Златокоска прие желанието му по същия начин, защото само кимна и излезе, а беше от онези корави сестри, които ще се опълчат и срещу Шива Разрушителя, ако посмее да безпокои пациентите им.

Побързах да си смъкна дрехите и зачаках. Той ме обходи с поглед от главата до петите.

— Пак изглеждат еднакви.

— И аз така си мисля.

— Доктор Красни ми каза, че ти е направил тест за лактация. Резултатът е положителен.

— Вярно е. Извъртя някакъв номер с хормоналното ми равновесие и двете ми цици цвъкнаха по малко. Доста особено усещане. После ме върна в старото положение и те пресъхнаха.

Шефът изсумтя.

— Обърни се. Покажи ми дясното си ходило. Сега и лявото. Достатъчно. Изгарянията са заздравели.

— Които мога да видя, вече са избледнели. Докторът разправя, че и останалите са се регенерирали напълно. Сигурно, щом вече не ме сърбят.

— Облечи се. Доктор Красни твърди, че и общото ти състояние е добро.

— Ако стане по-добро, ще трябва да ми пуснете малко кръв да не буйствам.

— Или си добре, или не си. Няма сравнителна степен.

— Значи съм най-добре.

— Пак се държиш непочтително. Утре тръгваш за възстановителен курс. Събери си нещата и бъди готова в девет сутринта.

— Попаднах тук дори без весела усмивка на уста, значи ще си приготвя багажа горе-долу за десет секунди. Искам обаче нова лична карта, паспорт, кредитна карта и сериозна пачка налични...

— Всичко това ще получиш преди девет сутринта.

— ...защото утре отпътувам за Нова Зеландия. Шефе, колко пъти да ти казвам, че имам страшна нужда от малко почивка? Май заслужавам платен отпуск по болест след това принудително излежаване, а? Ти си един безжалостен робовладелец.

— Фрайди, след още колко години ще проумееш най-после, че когато пренебрегвам твой каприз, правя го не само за да върви работата в тази организация, но и за твое добро?

— Прекланям се пред теб, Велики бели вожде. И ще ти изпратя хубава картичка от Уелингтън.

— Само да не е с гейзер. Виждал съм ги. Опреснителният курс ще бъде съобразен със сегашните ти нужди и ще завърши, когато ти решиш. Макар да си „най-добре“, необходими са ти тренировки с внимателно дозирана нарастваща трудност, за да си възвърнеш върховия мускулен тонус, издръжливост и бързина, които имаш по рождение.

— „По рождение!“ Шефе, не си прави такива шегички с мен. Нямах талант на комик. „Мама е епруветка, тате е скалпел.“

— Притесняваш се напразно за пречка, отстранена преди години.

— Тъй ли било? Ама всеки съдия ще ти обясни набързо защо не мога да получа граждански права. В църквите пък твърдят, че нямам и душа. Не съм „родена от жена“, поне в очите на закона.

— „Законът е едно дърто магаре.“ Всички отнасящи се до теб записи са заличени в документацията на лабораторията. На тяхно място е въведен фалшив комплект за усъвършенстван ИЧ от мъжки пол.

— Това не си ми го казвал!

— Нямахше основателна причина, преди да проявиш тази невротична слабост. Подобни заблуди обаче трябва да бъдат изпитани безупречно, за да заместят изцяло истината. Направихме го. Ако утре решиш да обявиш действителния си произход, не би убедила никакви власти да се съгласят с теб. Вече е без значение дали ще признаеш пред някого. Но защо все изпитваш потребността да се защитаваши и оправдаваш? Ти не само си човек колкото и Прамайката Ева, а отгоре на това си усъвършенствана, в създаването ти бяха вложени неимоверни усилия. Иначе защо според теб упорито се мъчех да те привлека на работа при нас? Тогава ти липсваше всякакъв житейски опит, а и не проявяваше никаква склонност към нашата професия. Защо похарчих цяло състояние да те образовам и обуча? Защото знаех! Изчаках няколко години, за да проверя дали наистина ще се развиеш според замисъла на твоите създатели... и едва не те загубих, когато изведнъж се свря в миша дупка. — Гримасата му май трябваше да мине за усмивка. — Момиче, големи главоболия си имах заради теб тогава. Сега да поговорим за подготовката ти. В настроение ли си вече да ме изслушаш?

— Да, господине.

(Не помислих дори да му разкажа за яслата на лабораторията. Нормално родените хора си въобразяват, че всички ясли приличат на онези, които им позволяват да видят. Защо да плямпам за пластмасовата лъжица, с която се храних чак докато навърших десет години? Не исках да му обяснявам как още при първия опит да ям с вилица си убодох горната устна и всички ми се подиграваха. Никоя дреболия поотделно не е чак толкова важна. Само че събереш ли закуп

хилядите, ето ти я разликата да те отгледат като дете или като животинче...)

— Ще минеш отново и през курс по ръкопашен бой, но ще се занимаваш само със своя инструктор, защото не искам да се появиш цялата насинена пред семейството си в Крайстчърч. Ще те обучат и да боравиш с ръчни оръжия, включително с такива, за които дори не си чувала. Ще ти бъде от полза, ако смениш занаята.

— Шефе, няма да стана ликвидатор!

— И без това имаш нужда от такива умения. Понякога куриерът може да носи оръжие и трябва да се възползва докрай от преимуществото си. Фрайди, недей да презираш всички убийци без изключение. Както е с всяко сечиво, добродетелта или порокут са скрити в начина, по който си служиш с тях. Упадъкът и рухването на бившите Съединени щати се е дължал отчасти и на поръчковите убийства. Но само донякъде, защото те не са имали ясна цел и най-често са се оказвали безсмислени. Какво можеш да ми кажеш за Руско-пруската война?

— Почти нищо. Ясно ми е поне, че когато големите паралии надушили близката победа на прусаците, веднага им разпънали кожата по стените.

— Ами ако те уверя, че дванадесет души осигуриха победата в тази война — седмина мъже и пет жени? А най-мощното им оръжие е бил шестмилиметровият пистолет!

— Май не си ме лъгал за нищо досега. Как са успели?

— Интелектуалните способности са най-оскъдната стока на пазара, и то единствената с действителна стойност. Всяка създадена от хора организация може да бъде съсипана, провалена или превърната в опасност за самата себе си, като избирателно премахнеш най-добрите ѝ умове, но внимаваеш да оставиш кретените на местата им. Няколко грижливо уредени „нещастни случая“ стигнаха, за да погубят великолепната военна машина на прусаците и да я сведат до безредна тълпа. Това обаче пролича едва в разгара на сраженията, защото преди войната и глупаците могат да се преструват на гениални стратегии.

— Само една дузина хора... Шефе, ние ли свършихме работата?

— Не одобрявам такива въпроси. Не бяхме ние. Тази акция бе възложена на организация, която не се отличаваше много от нашата по размерите и специализацията си. Аз обаче не бих склонил лесно да ни

въвлекат в националистически войни. В тях е трудно да се ориентираш кой е прав и кой — крив.

— Въпреки всичко не искам да стана убиец.

— Няма и да ти позволя. Да забравим тези спорове. Подготви се да тръгнеш утре в девет сутринта.

V

Девет седмици по-късно тръгнах към Нова Зеландия.

Макар че Шефът е високомерен и не чува възраженията, трябва да му се признае, че знае какво върши. Когато доктор Красни реши да ме изпише, не бях „най-добре“. Оставах си доскорошна пациентка, която просто престана да се нуждае от денонощните грижи на медицински сестри.

А след онези седмици бих могла да оберат златните медали в някогашните Олимпиади, без дори да се препотя. Когато се качвах в ПБ-кораба „Абел Тасман“ в свободния космодрум Уинипег, командирът му ми хвърли око. Знаех, че изглеждам апетитно, и нарочно повъртях дупе на минаване по прохода между креслата. Никога не го правя, ако съм по задача — като куриерка обикновено се сливам с пейзажа. Сега обаче отивах да си отдъхна от работата, а е и много забавно да се пофръцкаш. Явно не бях забравила как се прави, защото командирът мина да ме нагледа, докато се настанявах в креслото. А може би гащеризонът „суперкожа“ открояваше приятно телесата ми. Бяха излезли на мода този сезон, купих си първия в магазинче на космодрума и се преоблякох още там. Сигурна съм, че не след дълго сектите, според които в секса има нещо нечисто, ще обявят носенето на „суперкожа“ за смъртен грях.

— Госпожица Болдуин, нали? — осведоми се той. — Ще ви посрещне ли някой в Оклънд? С тази война и другите щуротии не е много подходящо жена без придружител да се движи из свободен космодрум.

(Не му казах: „Виж какво, готин, предишния път очистих досадника.“)

На око премерих сто деветдесет и пет сантиметра в капитана, несъмнено тежеше над сто килограма, но без грам излишна тлъстина. Май наскоро беше прехвърлил трийсетте, а платиненоруси мъжаги като него човек очаква да види в корабите на скандинавските линии, а

не на АНЗАК. Щом искаше да се държи покровителствено, аз пък щях да се правя на малка.

— Никой няма да ме посрещне, но веднага ще се кача в хвърчилото до Южния остров. А... как се закопчават тези предпазни колани? Лентичките на ръкавите ви да не означават, че сте капитанът на кораба?

— Сега ще ви покажа как да нагласите коланите. Капитанът съм, да. Казвам се Йън Торми.

Оставих се да ме върже неподвижна в креслото.

— Капитан, значи. Ау, никога досега не съм се запознавала с капитан!

Приказките ни дори не можеха да се нарекат надлъгване на дребно, защото всъщност си бяха част от древен ритуал. Той ми казваше: „Търся си маце, а ти ми оплакна окото. Навита ли си?“ А аз му отвърнах: „Доста поносимо изглеждаш, но за съжаление днес нямам време.“

В този миг можеше да се оттегли, без да се почувства засегнат, или да ми влезе под кожата за всеки случай — ами ако пак се срещнем? Избра втората възможност.

Затегна коланите без хлабавини, но не и прекалено, а дори не се възползва от повода да ме поопипа. Поведение на професионалист.

— Времето за прекачване този път е малко. Ако слезете последна, след като кацнем, с удоволствие ще ви отведе право в онова крилато киви. Така ще стане по-бързо, отколкото да се провирате в гъмжилото на терминала.

(Капитане, имам цели двадесет и седем минути от кацането на твоя полубалистичен кораб до редовния полет към Южния остров. Тоест печелиш двайсетина минути, през които да измъкнеш с памук моя код за връзка. Ако се държиш толкова мило, ще ти го кажа и сама, без да ме убеждаваш.)

— О, благодаря ви за любезността, капитане! Дано не ви затруднявам прекалено.

— Така АНЗАК се грижи за клиентите си, госпожице Болдуин. А за мен ще бъде истинско удоволствие.

Обичам да летя с ПБ — претоварването от ускорението в началото, когато ти се струва, че креслото аха да поддаде и да пръсне мазна течност из целия салон, после минутите в безтегловност, когато

оставах без дъх и вътрешностите ти сякаш ще изскочат, навлизането в атмосферата и дългото гладко спускане. Как да се накефиш повече за четирийсетина минути, без да си сваляш дрехите?

И винаги го има много любопитния въпрос: свободна ли е пистата? ПБ няма да направи втори опит за кацане. Просто не може.

В брошурките, които все пробутват на пътиците, се бият в гърдите, че ПБ не излита, ако не получи потвърждение от приемащия космодрум. Да, бе, и аз още вярвам в добрите феи като родителите на Шефа в детството си. Ами тъпчото в частното си РМВ, решил да спре точно където не бива? Да не споменавам и как седях веднъж в панорамен бар над Сингапур и видях, че за девет минути кацнаха три ПБ — не на една и съща писта, а на кръстосващи се! На това му казвам аз руска рулетка...

Въпреки всичко ще си летя с тези корабчета. Харесва ми, а и моят занаят често ми налага да се возя в тях. Но пак затаявам дъх от излитането до кацането.

Забавлявах се както винаги, а и пътуването е твърде кратко, за да се поддам на скуката. Поизостанах от другите пътници при слизането и ето го моя учтив хищник, тъкмо излизаше от пилотската кабина. Стюардът ми подаде сака, но капитан Торми го взе веднага въпреки неискрените ми възражения.

Отведе ме при изхода за полета до Южния остров, зае се да потвърди резервацията и да ми избере място, после пренебрегна надписа „Само за пътници“ и седна в чакалнята до мен.

— Жалко, че веднага заминавате... тоест жалко за мен. По правилник трябва да си почина три денонощия до обратния полет и този път нямам с какво да си запълня времето. Преди тук живееха сестра ми и съпругът ѝ, но се преместиха в Сидни и вече дори нямам при кого да се отбия.

(Да, да, представям си как си прекарваш цялата почивка със сестричката и зетя.)

— Наистина жалко! Знам как се чувствате. Семейството ми е в Крайстчърч и винаги съм самотна далеч от тях. Имам голямо, шумно и много дружелюбно семейство — ние сме С-група.

— Сигурно е забавно. Колко са съпрузите ви?

— Капитане, всички мъже първо за това питате. Уви, май не искате да разберете в какво е смисълът на С-групата. Мислите си, че

„С“ означава само секс.

— А не е ли вярно?

— Разбира се, че не! Означава „сигурност“, „съчувствие“, „съпреживяване“, „синове и дъщери“, „сплотеност“ и още много други неща, все хубави, уютни и ободряващи. Означава и „секс“ понякога, но той пък е лесно достъпен и по други начини. Едва ли е нужно да се създават сложните отношения в С-групата само заради секса.

(Всъщност С-група е съкращение от „синтетична семейна група“, както е била определена в законодателството на първата териториална държава, признала съществуването на явлението — Калифорнийската конфедерация. Готова бях да заложа десет към едно, че и капитан Торми отдавна знае това. Продължавахме да опитваме варианти на все същата прастара игра.)

— Не бих казал, че сексът е толкова лесно достъпен...

(Този път реших да не се хващам на въдичката. Ех, капитане, с този ръст, широки рамене и чистата розова кожа на лицето, а почти цялото ти време свободно за лов... и то в Уинипег и Оклънд, които никога не са страдали от оскъдица... Хайде де! Измисли нещо друго!)

— ...но съм съгласен, че не е най-сериозната причина за брак. Аз едва ли ще се ожения някога, защото съм прелетна птица. Но както я описвате, С-групата трябва да е чудесно място, където да се връща човек.

— Така е.

— Колко сте все пак?

— Още ли сте любопитен за броя на съпрузите ми? Имам ги трима, но и три сестри по група. Мисля, че и трите ще ви допаднат, особено Лиспет, най-младата и най-хубавата. Лизи е типична огненорижа шотландка и си пада малко флиртаджийка. И деца не липсват, разбира се. Всяка вечер се опитваме да ги преброим, но те са твърде пъргави. Също котенца, кученца, патета, огромна градина, в която през всички сезони цъфтят рози. Много оживено място, преливащо от щастие, но човек трябва да внимава къде стъпва.

— Великолепно! Групата ви няма ли нужда от приходящ съпруг, който не се свърта много у дома, но пък може да се похвали с внушителна застраховка? Висока ли е цената ви за приемане на нов член?

— Ще се посъветвам с Анита, но вие не говорите сериозно.

Продължихме да си бърборим, без да влагаме особен смисъл в думите, освен чисто символичен. Скоро се споразумяхме безмълвно, че първият мач е завършил наравно и все пак си оставихме възможност да повторим състезанието, като си разменихме кодовете за връзка. Той научи как да се обажда на семейството ми в Крайстчърч, а в замяна ми предложи да отсядам в тукашния му апартамент, когато пожелае. Поел наема, когато сестра му се преместила... но обикновено живеел там шест дни в месеца.

— Ако минеш през града и искаш да се освежиш или да подремнеш, просто се обади. Можеш и да преспиш.

— Йън — вече си говорехме на „ти“, — може точно тогава да го използва някой твой приятел или самият ти.

— Не е много вероятно, но компютърът ще ти обясни къде съм и мен да ме няма. Ще ми бъде мъчно, ако се разминем.

Съвсем неприкрита свалка, обаче изтънчено съдържана. Отговорих, като му дадох номера в Крайстчърч — нямам нищо против пак да опита да ми смъкне гащите, в случай че му стигне храбростта да се изправи пред моите съпрузи, сестри по група и сбирщина вряскащи хлапета. Бих се изумила, ако се обади. Високите самотни красавци с престижна и извънредно добре платена работа не са принудени да се престарават чак толкова.

Гласът, който мърмореше неспирно за отлитащи и кацащи хвъркати возила, секна... и след миг изрече:

— С огромно съжаление правим тази пауза, за да ви съобщим, че Акапулко е унищожен. Научавате новината първи благодарение на „Интеруърлд Транспорт“, чийто девиз е: „Скорост и сигурност“.

Аз ахнах, а Йън изсъска:

— Ама че идиоти!

— Кого ругаеш?

— Цялото Мексиканско революционно кралство. Кога териториалните държави ще си набият в кухите глави, че не могат да си мерят силите с корпоративните държави? Затова ги нарекох идиоти. Заслужават си го!

— Капитане... Йън, не те разбирам.

— А би трябвало да е очевидно за всички. Териториалната държава, дори да е на астероид или в някоя от точките на Лагранж, е превъзходна, удобна мишена. Но да се бориш с мултинационалките е

все едно да режеш мъгла с трион. Къде ти е мишената? Искаш да се биеш с Ай Би Ем? Къде по-точно? Има регистрирано седалище в Свободния щат Делауер, но то е само номер на пощенска кутия. Не става да го вземеш на прицел, нали? А офисите, служителите и заводите са пръснати по всичките четиристотин и не знам колко си териториални държавици, има още много и в Космоса. Не можеш да цапардосаш никоя част от Ай Би Ем, без да пострада още някой, при това зле. Но може ли някоя от мултинационалките да победи Велика Русия, да речем?

— Не знам — признах си. — Прусациите поне не успяха.

— Крайният изход зависи само от едно — дали корпоративната държава ще види изгода за себе си в такава победа. Доколкото знам, мултинационалките не поддържат постоянни ударни части, някои може би нямат дори щатни диверсанти. Вероятно би им се наложило тепърва да си купуват бомбите и ракетите. Защо да не отделят колкото време им е нужно за подготовката? Русия никъде няма да изчезне. И след седмица, и след година ще си е все там — грамадна тлъста мишена. „Интеруърлд Транспорт“ преди малко ни показва какво ще стане накрая. Войната свърши. Мексико заложи безразсъдно на предположението, че корпорацията не би рискувала всички да я оплюят за унищожаването на цял град. Онези старомодни политици все не успяват да схванат, че на корпоративната държава почти не ѝ пука за общественото мнение, за разлика от териториалната. И войната приключи набързо.

— Дано! Акапулко е... да де, беше... толкова красив.

— Щеше да бъде красив и в момента, ако Революционният съвет на Монтесума не живееше със спомени от двадесетия век. Сега всички ще гледат да замажат поразииите. „Интеруърлд“ ще поднесе най-искрените си извинения, ще плати обезщетение, после без никакви тържествени фанфари типовете от Съвета на Монтесума ще дадат и земя, и екстериториалност за новия космодрум, обаче на наскоро пръкнала се корпорация със звучно мексиканско име. Няма да се разгласява фактът, че шестдесет процента в нея ще държи „Интеруърлд“, а останалите четиридесет — същите политикани, които се суетяха, докато Акапулко беше изтрит от лицето на земята.

Капитан Торми гледаше много ядосано и кисело. Изведнъж забелязах, че е малко по-възрастен, отколкото си мислех.

— Йън, АНЗАК не е ли дъщерна фирма на „Интеруърлд“?

— Може би затова съм се настроил толкова цинично. — Той се изправи. — Твоето киви вече се скачи с ръкава за пътници. Нека аз ти нося сака дотам.

VI

Крайстчърч е най-прелестният град на това кълбо.

Мога да добавя и „навсякъде“, защото извън Земята няма наистина хубав град. Луна Сити е под скалите. Ел Пет прилича на завод за преработка на отпадъци отвън, а вътре видях една-единствена арка, направена с вкус. Марсианските градове са кошери, заровени надълбоко, земните пък са жертви на злополучни опити да бъдат превърнати в лоши подобия на Лос Анджелис.

Крайстчърч все пак не се отличава нито с великолепието на Париж, нито с благоприятното разположение на Сан Франциско, нито с величественото пристанище на Рио. Има обаче неща, заради които можеш да се влюбиш в един град, вместо да го зяпаш стъписано. Меките извивки на река Ейвън през централните улици. Сдържаната красота на Катедралния площад. Фонтанът „Фериър“ пред градската управа. Пищната хубост на прочутата по цял свят ботаническа градина точно на сред града.

Е, да, „гърците все хвалят Атина“. Но аз не съм местна шовинистка, защото не съм родена в Крайстчърч (ако думата „родена“ е подходяща за същество като мен). Дори не съм израснала в Нова Зеландия. Срегнах Дъглас в Еквадор (преди катастрофата с Небесната кука в Кито). Затъгнах в пламналото взаимно влечение, дните и нощите бяха бъркотия от коктейли и влажни чаршафи. После се уплаших от предложението му, но той ме успокои, че не ми пробутва идеята да се заклевам в нещо пред надути чиновници, а просто да се запозная с неговата С-група. Ей така — да видим ще ги харесам ли, а и те мен.

Това вече преглътнах по-лесно. Светкавично се понесох обратно към Империята, явих се пред Шефа, обясних му случката и настоях да ми даде част от натрупания отпуск... или иска да му тресна оставката си на бюрото? Той изсумтя, че наистина имам нужда от време да си поохладя възпалените жлези. Искал да се върна на работа, когато главата ми заработи отново. Втурнах се обратно към Кито и, така да се каже, Дъглас още беше в леглото.

По онова време нямаше пряка връзка между Еквадор и Нова Зеландия. Хванахме подземката до Лима, оттам — полубалистичен над Южния полюс до Западноавстралийския космодрум в Пърт (по смахнато извита траектория заради Кориолисовите сили), подземка до Сидни, кратък полет до Оклънд, накрая с катер до Крайстчърч. Почти денонощие и невъзможно заплетен маршрут само за да пресечем Тихия океан. А Уинипег и Кито са на почти еднакво разстояние от Оклънд. Не се оставяйте да ви заблуждават плоските карти, ами попитайте компютъра си.

Четиридесет минути срещу денонощие. Изобщо не ме подразни дългият път. Нали бях хлътнала по Дъглас?

След още едно денонощие вече бях безнадеждно влюбена в цялото семейство.

И се изумих от себе си. Предвкусвах приятната ваканция с Дъглас. Обеща ми да не я прекарваме само в секс, а и да се пързалиме със ски. Не държах особено на ските. Знаех, че нещо се подразбира, без да го уговаряме — ще трябва да се пъкна в леглата и на братята му по брак. Това никак не ме притесняваше. Изкуствените хора поначало не възприемат половите сношения с тежката сериозност, присъща на почти всички особи, родени от майки. Повечето момичета от моята ясла започваха обучението си като професионални курви още след първата менструация. Първоначалната им задача обикновено беше да обслужват като компаньонки екипите на строителните мултинационалки. И аз минах през основното обучение, преди да се появи Шефът, за да откупи договора ми и да ме насочи към друг занаят. (Аз пък му избягах и се крих няколко месеца, но това е съвсем друга история.)

Не бих се мусила на малко приятелски секс и без обучението. Никой не търпи подобни глезотии от подрастващи лабораторни творения. Тъй и не свикваме да отказваме.

И не научаваме нищичко за семейния живот. Още първия ден накарах всички да закъснеят за следобедния чай, защото се търкалях по пода със седем хлапета на възраст от единадесет години до дребосъче, което още се напишкваше... да не говоря за две-три кучета и млад котарак, заслужил името Пречко заради необикновената си дарба да се пъха под краката на всички.

Никога не бях се потапяла в такъв живот. Не ми се искаше да свърши.

Брайън, а не Дъглас, ме заведе на ски. Хижите под връх Хът са прекрасни, а след десет вечерта не ги отопляват и само гушкането спасява от премръзване. После Вики ме откара да видя овцете на семейството, където се запознах официално и с усъвършенствано говорещо куче — огромно коли на име Лорд Нелсън. То сподели ниското си мнение за здравия разум на овцете и според мен беше право.

С Бърти отскочихме до пролива Милфърд през Дънидин („Единбург на Южното полукуълбо“), където останахме през нощта. Дънидин е страхотен, но не може да се мери с Крайстчърч. Там се качихме на неугледно параходче, за да разгледаме фиордите. Миниатюрните каюти ми се сториха достатъчни да поберат двама души само защото и край южния бряг на острова е студено и пак се гушках.

Няма други фиорди, които могат да се сравнят с пролива Милфърд. Била съм и на Лофотенските острови. Приятни са, но не промениха мнението ми.

Ако вече си мислите, че съм сляпо пристрастна като майка спрямо първата си рожба, познахте. Северният остров е великолепно място, особено с горещите си извори и знаменитото чудо на Светещите пещери. А пък Островният залив е истинска приказка. Но там ги няма Южните Алпи и Крайстчърч.

Дъглас ме заведе да погледам как опаковат огромните качета с превъзходно масло от фермата. А по държанието на Анита започнах да долавям, че пред мен вече се мержелее поканата да стана една от тях. И открих, че съм минала от „Олеле, какво ще правя, ако ме помолят?“ през „Олеле, какво ще правя, ако не ме помолят?“ до просто „Олеле, какво ще правя?!“

Нали се сещате, че не бях споменала пред Дъглас истинския си произход?

Чувала съм нормални хора да се хвалят, че разпознават изкуствените от пръв поглед. Глупости, разбира се. Всеки може да различи живо изделие, на което е придадена форма, различна от човешката — ако има, да речем, четири ръце или е гном. Но ако дизайнерите-генетици съзнателно се придържат към обичайната

външност (това формално отличава „изкуствения човек“ от „живото изделие“), никой няма да забележи — дори генинженери от друга лаборатория.

Имам имунитет срещу всички видове тумори и повечето инфекции. Но не го пише на челото ми. Реакциите ми са зашеметяващи. Аз обаче не се фукам с тях, като хващам бръмчащи из въздуха мухи между палеца и показалеца си. И никога не се състезавам с нормални хора в игри, изискващи пъргавост и сръчност.

Имам необикновена памет, необикновен вроден усет за числа, посока и взаимно разположение на телата, необикновена дарба за учене на езици. Но ако вече си представяте, че това вдига коефициента ми за интелигентност до висотите на гений, нека добавя, че в нашето училище основната цел при тестовете беше да постигнем точно определен брой точки, а не да се правим на светила. Сред хора никой няма да разпознае изострената ми схватливост и хитроумие... освен при заплаха за задачата или за собствената ми кожа.

Доказано е на практика, че съчетанието от тези и други усъвършенствани дарби помага и в секса. За късмет повечето мъже са склонни да приписват на себе си заслугата за всяко по-силно преживяване. (Мисля, че мъжката суетност е достойнство, а не порок. Ако бъде гъделичкана правилно, превръща мъжа в много по-приятен партньор за общуване. Затова у Шефа най-вбесяваща е пълната липса на суетност. Няма как да му се вмъкнеш под кожата!)

Не се боях, че ще ме разобличат. Всички обозначения на лабораторията отдавна са премахнати от тялото ми, дори татуировката на небцето ми. Няма начин случаен човек да познае, че съм проектирана, а не зачената чрез биологическата рулетка, в която милиони сперматозоиди се конкурират слепешката за една яйцеклетка.

Но съпругата в С-групата би трябвало да допринесе за увеличаването на купчината хлапета на пода.

А защо не?

Имаше твърде много причини това да не се случи никога.

Бях бойна куриерка в полувоенна организация. Я си представете как отбивам внезапно нападение с издут корем в осмия месец на бременността!

Изкуствените жени биват освобождавани или продавани от лабораториите в състояние на обратима стерилност. За нас копнежът

да си раждаш бебета — да ги отглеждаш в собственото си тяло — не изглежда никак „естествен“, а по-скоро нелеп. „Ин витро“ според нас е много по-разумен, спретнат и удобен начин за размножаване в сравнение с „ин виво“. Вече се бях източила до сегашния си ръст, когато видях за пръв път жена в напреднала бременност и си помислих, че е смъртно болна. А щом научих какво я е обезобразило така, малко ми се догади. И от тази мисъл доста по-късно, когато вече бях на гости в Крайстчърч, пак ми ставаше зле. Да го правя като котките, с кръв и болка? Защо? И кому е нужно? Въпреки неистовия напън да заселим по-скоро Космоса, това шеметно въртящо се кълбо си остава пренаселено. И аз ли да помагам за вкисването на ситуацията?

С неутешима печал в душата реших да се измъкна от брака с уловката, че съм безплодна. Значи никакви деца. Пък и беше поне част от истината.

Не ме попитаха за това.

През следващите дни грабех с пълни шепи от щастието на семейния живот, докато го имах: сгряващото удоволствие на споделените женски сплетни, докато се миехме след чая, или грубоватите забавления с малчуганите и животинките, или пък разменените шегички, когато се грижехме за градината.

Всяка минута от престоя си с това семейство се чувствах част от него.

Една сутрин Анита ме покани в градината. Благодарих ѝ, но се извиних, че вече съм се захванала да помагам на Вики. Въпреки това след минута-две се озовах седнала срещу Анита в далечния край на градината, от която децата бяха пропъдени меко, но непреклонно.

— Скъпа Марджъри... — (В Крайстчърч съм Марджъри Болдуин, защото под това име се запознах с Дъглас.) — И двете знаем защо Дъглас те покани да ни гостуваш. Добре ли ти е с нас?

— Ужасно съм щастлива тук!

— Смяташ ли, че би искала връзката ни да стане постоянна?

— Да, но...

Не успях да довърша с думите „не мога да раждам деца“. Анита ме прекъсна:

— Мила, може би е по-добре да ти кажа някои неща, преди да продължим разговора. Налага се да обсъдим финансите. Ако оставя

всичко на мъжете, не биха и помислили да споменат за пари. Албърт и Брайън са се захласнали по теб също като Дъглас и аз ги разбирам напълно. Но тази група е не само брачна връзка, а и семейна корпорация. Все някой трябва да наглежда счетоводството... затова аз съм председател на управителния съвет и изпълнителен директор. Никога не си позволявам емоциите да надделят дотолкова, че да пренебрегна деловите ни интереси. — Тя се усмихваше, иглите за плетене потракваха в ръцете ѝ. — Ако попиташ Брайън, ще ти подшушне, че ме нарича „леля Скрудж“, но никога не е предлагал да ме отмени в тези грижи. Можеш да ни гостуваш, докогато пожелаеш. Толкова хора се храним на една маса, че дори няма да усетим още един. Но ако искаш да се присъединиш официално към нас — чрез договор, наистина трябва да се превърна в леля Скрудж и да установя точно какъв договор бихме могли да подпишем с теб. Не бих допуснала семейното състояние да се източва. Брайън има три акции с право на глас. Албърт и аз имаме по две гласуващи акции. Дъглас, Виктория и Лиспет — по една. Както виждаш, у мен са само два гласа от десет... но от години, щом заплаша да си подам оставката, изведнъж всички ме подкрепят. Е, все някой ден ще гласуват срещу мен и ще мога да си седя безгрижно край огнището. — (Вметнах безмълвно: „А погребението ти ще бъде по-късно същия ден!“) — Дотогава ще се справям според способностите си. Всяко от децата има по една акция... но никога не гласуват, защото при напускане на семейството получават дела си в пари — за встъпване в брак, за образование или за да го прахосат, макар че се надявам това да не се случи никога. А такива намаления на капитала трябва да се планират предварително. Случи ли се три от момичетата да се омъжат в една година, положението може да стане твърде притеснително, ако не сме се подготвили.

Казах ѝ, че според мен са уредили всичко много разумно и грижовно, малко деца са толкова добре осигурени. (Всъщност нямах и представа как е в повечето семейства.)

— Опитваме се да полагаме достатъчно грижи за бъдещето им — съгласи се Анита. — В края на краищата децата са смисълът на едно семейство. Убедена съм, че вече разбираш защо всеки възрастен, влязъл в семейството, трябва да си купи дял. Иначе системата се

проваля. Браковете може и да се уреждат на небесата, но на земята има и сметки за плащане.

— Амин.

(Разбирах, че всичките ми проблеми се решават отведнъж. Отрицателно. Не бих успяла да преценя дори приблизително състоянието на семейната група Дейвидсън. У мен обаче не бе останала дори капчица съмнение, че са богати, макар да живееха без слуги в старомодна къща, необзаведена с работи. Все едно, не можех да си купя дял.)

— Дъглас ни каза, че нямал представа с какви пари разполагаш. Говоря за солидни суми, разбира се.

— С никакви.

Тя дори за миг не спря да плете.

— И аз ги нямах на твоите години. Работиш, нали? Няма ли да е най-добре, ако си намериш работа в Крайстчърч и погасяваш задълженията към семейството с вноски от заплатата си? Знам, знам, понякога е трудно да си намериш добра работа в нов град... но аз пък имам достатъчно връзки. С какво се занимаваш? Не си споменавала досега.

(Нямах и намерение!)

Опитах се да увъртам, накрая се наложи да изтърся направо, че професионалните ми занимания са поверителни и не бива да обсъждам дори дреболии от бизнеса на своя работодател. Не можех да напусна и да си потърся нещо друго в Крайстчърч. Значи нямаше как да стане, но всичко беше чудесно и се надявам...

Тя пак ме прекъсна.

— Мила, не ме упълномощиха да поговоря с теб, за да се провалим накрая. „Не може“ е неприемливо. Искам да открия кое и как е възможно. Брайън вече предложи да ти прехвърли една от своите три акции, а Дъглас и Албърт са готови да му изплатят постепенно съответните части от сумата. Аз наложих вето на измишльотините им. Лошо е да се създава такъв прецедент и им изказах мнението си с една груба селска поговорка за кочовете напролет. Вместо това реших да приема една от акциите на Брайън като залог срещу спазването на договора от твоя страна.

— Но аз още не съм подписала никакъв договор!

— Налага се да го сториш. Ако останеш на сегашната си работа, по колко ще бъдеш в състояние да внасяш всеки месец? Пресметни сумата така, че да не ти липсват пари, но изплати дела си възможно най-бързо, защото е същото както с недвижимата собственост — част от вноската обслужва лихвите по остатъка от главницата, а част намалява дълга ти. Колкото по-голяма е вноската, толкова по-добре за теб.

(Никога не съм купувала недвижима собственост.)

— Дали не може да сметнем всичко в злато? Нямам нищо против която и да е валута, но заплатата си получавам в злато.

— Злато ли? — Анита изведнъж наостри уши. Бръкна в торбата с кълбетата прежда и извади портативен терминал, свързан с домашния компютър. — Мога да ти го конвертирам с премиен курс. — Набра нещо, изчака и кимна. — Така ще е много по-добре, макар че в момента не съм подготвена да извършвам операции със злато. Но ще уредим нещо.

— Казах ти, че мога да плащам във всяка валута. Заплатата ми се депозира в грамове, проба три деветки, при „Акцептори Церес и Южна Африка“. Те ще ги превеждат на сметка в новозеландски долари тук всеки месец, дори аз да не съм на Земята в този момент. Къде обаче? В Новозеландската банка, клон Крайстчърч?

— А... не, предпочитам в Областната банка на Кентърбъри. Аз съм директор там.

— Ами да, всичко ще си остане в семейството.

На другия ден подписахме договора. По-късно същата седмица те се ожениха за мен по закон и обичай в един параклис на катедралата, а аз цялата в бяло, за Бога...

След още една седмица се върнах на работа — и натъжена, и щастлива. Предстоеше ми да изплащам по 858,13 новозеландски долара месечно в продължение на седемнадесет години, а щях да ускоря нещата, ако внасям повече. И за какво? Не можех да живея у дома, докато не погася дълга си, защото трябваше да имам работата си, от която пък получавах парите за вноските. Добре де, за какво все пак? Не за секс. Бях права, като изтърсих на капитан Торми, че секс можеш да си осигуриш къде ли не. Глупаво е да си плащаш. Ами май за привилегията да мия съдове, да се търкалям по пода и да ме опикават кутрета и бебета, които уж вече имат хигиенни навици.

И за сгрыващата увереност, че където и да съм попаднала, има едно кътче на тази планета, в което мога да върша всичко това по право, защото съм от семейството.

Сделката ми се струваше много изгодна.

Издигнахме се над пистата, аз се обадох, попаднах на Вики и щом тя спря да пици радостно, ѝ казах кога би трябвало да пристигна. Исках да ги предупредя още от чакалнята на „Авиолинии Киви“, обаче ласкавият вълк Йън ми изяде времето. Не че имаше значение — това хвъркато бръмчило почти достига скоростта на звука, но с кацанията в Уелингтън и Нелсън се събираше достатъчно време, за да ме посрещне някой. Поне се надявах да успеят.

Всички ме посрещнаха. Е, не съвсем. Имаме лиценз за собствено РМВ, защото отглеждаме говеда и овце — често ги превозваме. Не бива обаче да го караме в града. Брайън го бе сторил въпреки всичко и повечето хора от семейството се изсипаха през двете широки врати.

Почти година мина от предишното ми отбиване, необичайно много време. Лошо. Децата се отчуждават, като не те виждат толкова дълго. Бях се постарала да не объркам ничие име. Всъщност липсваше само Елън, която вече не беше и дете. Когато влязох в семейството, навършваше единадесет, а сега учеше в университета. Анита и Лиспет бяха останали у дома, за да подготвят тържественото посрещане. Отново щях да ме сгълчат мило, че не съм се обадила по-раничко. И аз пак щях да обяснявам, че каквато ми е работата, предпочитам да скоча в първия ПБ, вместо да се боря с глобалните комуникации. Пък и трябваше ли да си определям среща, за да се прибера?

Скоро вече бях на пода, накачулена от хлапета. А Пречко изчака реда си, за да ме поздрави с достойнство — вече беше старши котарак, бавен и дебел. Огледа ме изпитателно, отърка се в мен и замърка. Бях си вкъщи.

По едно време попитах:

— А къде е Елън? Още ли е в Оклънд? Защо съм се заблудила, че университетът трябва да е във ваканция?

Случайно зяпах право в Анита, но тя като че не ме чу. Нима имаше вече проблеми със слуха? Не е за вярване...

— Марджи... — уж небрежно промълви Брайън.

Озърнах се. Нито каза нещо повече, нито успях да разчета някакво изражение на лицето му. Само едва забележимо завъртя глава.

(Елън да се е превърнала в забранена тема?! Брайън, какво става? Преглътнах тревогата си и реших да почакам, докато успея да поговоря с него насаме. Анита винаги е заявявала, че обича еднакво всички наши деца, независимо дали са от нейната утроба или не. Приказки! Особеното ѝ внимание към Елън беше ясно за всеки, който се заслушаше в гласа ѝ.)

По-късно вечерта къщата притихна, двамата с Бърти се канехме да се пъхнем в леглото. (Нашите зядливи чаровници вечно се забавляваха с някакво тото и ме дразнеха, че губещият трябвало да си легне с мен.) Брайън почука на вратата и се вмъкна.

— Всичко е наред — увери го Бърти. — Провери и вече можеш да заспиш спокойно. Аз ще се помъча да преглътна мъжествено загубата.

— Бърт, зарежи майтапите. Обясни ли на Мардж за Елън?

— Още не.

— Гледай да не забравиш. Мила, Елън се омъжи без благословията на Анита, която пък побесня. Затова е най-добре да не споменаващ името на Елън пред нея. Да бъдем благоразумни. Сега да се изнизвам, преди да се е усетила.

— Не може ли поне да ме целунеш за лека нощ? Или дори да останеш с нас? Не си ли и мой съпруг впрочем?

— Разбира се, съкровище. Но Анита е много настръхнала напоследък, няма смисъл да я тормозим излишно.

Брайън все пак ме целуна за лека нощ и излезе припряно.

— Бърти, за какво е тази разпра? Защо Елън да не се омъжи за този, когото си е избрала? Достатъчно е пораснала, за да решава сама.

— Е, така е, но Елън не прояви особена разсъдливост. Омъжи се за тонганец и отиде да живее при него на Нуку'алофа.

— Анита е искала да живеят тук, в Крайстчърч, така ли?

— А? Не, не! Възражава срещу самия брак.

— И какви са нетърпимите недостатъци на онзи мъж?

— Марджъри, ти не ме ли чу? Той е тонганец.

— Чух те много добре. Какъв друг да е, щом живее на Нуку'алофа? Не знам как Елън ще понесе ужасната жегата, след като е израснала в едно от малкото места със съвършен климат. Но това си е неин проблем. Все пак не мога да схвана защо Анита се е разстроила толкова. Явно има нещо, което още не съм научила.

— Вече го научи! Е, може би не осъзнаваш значението му. Тонганците не са като нас. Не са бели хора, а варвари.

— Нищо подобно! — Седнах рязко в леглото и така спрях онова, което не бе и започвало. Сексът и кавгите никак не се връзват, поне за мен. — Та те са най-цивилизованият и възпитан народ в цяла Полинезия! Иначе според теб защо първите попаднали там мореплаватели са нарекли островите им Дружествени? Бърти, ти изобщо стъпвал ли си там?

— Не, обаче...

— Аз пък съм ходила. Ако забравиш жегата, все едно попадаш в рая. А мъжът на Елън... с какво се занимава? Бих разбрала веднага притесненията на Анита, ако онзи е от безделниците, които си седят на сянка и изрязват фигурки от махагон, за да ги пробутват на туристите.

— Не е такъв. Но и не мисля, че доходите му позволяват да издържа съпруга. Нито пък Елън би могла да издържа съпруг. Още няма дори бакалавърска степен. Той е морски биолог.

— Ясно. Не е богаташ... а Анита почита париците. Само че човекът няма и да е бедняк. Накрая може да стане професор в Оклънд или Сидни, да речем. Освен това в наше време не е невъзможно и един биолог да натрупа богатство. Ако създаде успешно ново растение или животно, може и да го затрупат с пари.

— Скъпа моя, ти упорито отказваш да разбереш.

— Не се инатя, но наистина е по-добре да ми сдъвчеш всичко.

— Ами... Елън трябваше да си избере подходящ за нея съпруг.

— Какво означава това, Албърт? Да е от Крайстчърч ли искахте?

— Нямаше да е зле.

— И по-богат, тъй ли?

— Не е задължително. Макар че отношенията потръгват погладко, ако няма излишно финансово разминаване. Полинезийско момченце и бяла наследница... такава историйка винаги намирисва подозрително.

— Ох... Значи той все пак е без петак в джоба, а тя току-що си е получила дела, така ли?

— Не съвсем. По дяволите, защо Елън не се омъжи за бял човек?! Смятах, че сме я възпитали с повече достойнство.

— Бърти, що за приказки? Все едно слушам датчанин да оплюва шведите. Мислех си, че поне в Нова Зеландия тези щуротии не виреят. Помня добре как Брайън ми втълпяваше веднъж, че маорите и политически, и по обществено положение са напълно равни на гражданите с английски произход.

— Вярно е. Не говорим за същото.

— Май съм оглупяла.

(Или Бърти показваше недостиг на ум? И маорите, и тонганците са полинезийци — защо тогава моите хора сами си забиваха трън в задника?)

Зарях темата. Не долетях чак от Уинипег, за да обсъждам добродетелите и пороците на зет, когото не бях виждала. Хм, зет... Не ми беше лесно да си го представя. Винаги се радвах, когато малчуганите ме наричаха „мама“ вместо Марджи, но никога не бях мислила, че някой ден ще имам и зет.

А точно такъв ми се падаше според новозеландските закони. И още не му знаех името!

Замълчах си, постарях се да прогоня смущаващите мисли от главата си и оставих Бърти да ме приласкае по случай завръщането у дома. А той умее...

След малко и аз не по-малко оживено му показвах радостта си и съвсем забравих неприятния разговор.

VII

Сутринта, още преди да се надигна от леглото, реших, че няма първа да подхващам въпроси за Елън и нежелания ѝ съпруг, а ще чакам друг да се разприказва. Все пак не биваше да се настройвам, без да съм научила всичко. Нямах да преглътна историята просто така — все пак Елън е и моя дъщеря, — но нямах и да припирам. Щях да изчакам Анита да се укроти малко.

Само че никой и думица не отронваше. Изнизваха се лениви златни дни, които няма да описвам, защото не вярвам да ви интересуват рождени дни и пикници. Скъпоценни за мен, адска скука за външен човек.

Аз и Вики отскочихме до Оклънд с преспиване, за да напазаруваме. Щом се настанихме в „Гасман Пелъс“, моята сестра по брак помоли:

— Марджи, нали ще запазиш в тайна онова, което ще направя?

— Не се съмнявай. Дано поне е нещо сочно. Гадже? Или две?

— Дори едно да беше, просто щяхме да му се порадваме заедно. Не, по-неприятно е. Искам да говоря с Елън, но не ми се разправя с Анита. За пръв път ми се пада сгоден случай. Ще забравиш, че съм ти казала, нали?

— Не съвсем, защото и аз искам да говоря с нея. Щом не искаш, Анита няма и да чуе за това. Вик, какво става? Ясно, Анита е много оскърбена от брака на Елън... но нима очаква и останалите дори да не приказваме с Елън? С дъщеря си?

— Уви, в момента е „нейната дъщеря“. Признавам, че Анита не се държи особено разумно.

— Личи си. Както ще да е, няма да позволя на Анита да ме откъсне от Елън. Отдавна щях да ѝ се обадя, но не знаех кода.

— Ей сега ще го видиш. Ето, набирам го, а ти си го запиши някъде...

— Спри! — прекъснах я рязко. — Не пипай терминала! Нали не искаш Анита да научи?

— Ами да. Затова се обаждам оттук.

— И разговорът ще бъде включен в сметката ни от хотела, която пък ще платиш с кредитна карта от корпорация „Дейвидсън“. Анита още ли проверява всяка получена вкъщи сметка?

— Естествено. Ох, Мардж, къде ми е умът...

— Не опира до ума, а до излишната честност. Анита не би възразила срещу разхода, но непременно ще забележи кода за разговор с друга страна. Ще се завлечем в държавната поща и ще се обадим оттам. И ще платим кеш. Още по-лесно ще стане с моята кредитна карта, до която Анита няма никакъв достъп.

— Разбира се, така ще направим! Мардж, би могла да станеш много ловка шпионка.

— А, не, опасно е. Натрупах опит в надлъгване с моето майче. Сега да стъпваме тихичко и да се шмугнем в пощата. Вики, а какво му има на онова момче, за което Елън се омъжи? Да не е с две глави на раменете или що?

— Е... тонганец е. Не ти ли казаха вече?

— Първо това чух. Но „тонганец“ не е името на епидемична зараза. И неприятният за вас факт засяга само Елън. Ако е проблем, пак си е неин, макар да не ми се вярва.

— Виж... Анита не излезе с чест от положението. Щом вече се е случило, най-уместно е да загладиш някак нещата. Все пак в смесените бракове винаги се обърква нещо, особено ако момичето си избере мъж с по-ниско положение, както направи Елън.

— „С по-ниско положение!“ През цялото време само слушам, че бил тонганец. А хората на онези острови са високи и яки красавци, и то не по-мургави от мен. По външност изобщо не можеш да ги различиш от маорите. Ами ако младежът беше маор... от добро семейство, от някое от първите пристигнали канута... и с много, ама много земя?

— Мардж, ще бъда напълно откровена с теб — не вярвам, че Анита би одобрила и такъв избор. Само че щеше да отиде на сватбата и да даде прием. Браковете с маори полека се превръщат в нещо обичайно. Но човек не е длъжен да им се радва, нали? Смесването на раси не е идеята, която ми допада най-много.

(Ех, Вики, а знаеш ли друг начин да измъкнем света от кашата, която сами сме си забъркали?)

— Я виж ти... Известно ли ти е на какво дължа своя тен?

— Нали ти ни каза още в началото? Имаш кръв от американски индианци. Чакай да си спомня племето... Да, чероки! Мардж, да не съм те засегнала? Миличка, няма никакво място за сравнение! Всеизвестно е, че индианците са... Ами досущ като белите хора. По нищо не им отстъпват.

(Охо, каква стана тя! Няма ли да чуя и подобие на прословутата фраза: „Някои от най-добрите ми приятели са евреи“? И нямам кръв от чероки, доколкото ми е известно. Непораснала моя Вики, как ли ще се смръзнеш, ако ти кажа, че съм ИЧ? Изкушавам се... но не искам да те подлагам на такива сътресения.)

— Говориш така, защото на друго не са те научили. Никъде не си ходила, а расизма вероятно си го попила още с майчиното мляко.

Тя почервения цялата.

— Не е справедливо! Мардж, когато обсъждахме дали да те приемем в семейството, аз веднага те подкрепих. И гласувах за теб.

— Защо ли бях останала с впечатлението, че всички сте гласували за мен? Иначе аз пък щях да ви откажа. Значи сте обсъждали примесите от чероки в кръвта ми?

— Е... някой спомена това.

— Кой и защо?

— Хайде сега... Мардж, знаеш, че такива сбирки са поверителни. Така е по правилата на корпорацията.

— Добре, в това си права. Имаше ли сбирка и заради Елън? Ако е имало, нищо не ти пречи да ми разкажеш, защото и аз щях да участвам и да гласувам, стига да се бях върнала по-рано.

— Нямаше. Анита ни натърти, че не било необходимо. Не била склонна да поощрява пресметливи бедняци в хитрините им. Освен това вече бе съобщила на Елън, че не може да доведе Том вкъщи, за да се запознаем с него. Не знаехме какво друго да направим.

— Никой от вас ли не я защити? Ами ти, Вики?

Тя пак се изчерви.

— Нищо нямаше да постигна, освен Анита да освирепее до пяна на устата.

— И аз започвам да освирепявам. Според кодекса на нашето семейство Елън е и твоя, и моя дъщеря. Анита е постъпила крайно зле,

защото без да се посъветва с никого, от свое име не ѝ е позволила да доведе съпруга си у дома.

— Мардж, не си представяш ясно положението. Елън искаше да доведе Том, за да го огледаме, така да се каже. Знаеш за какво говоря.

— О, да, защото и аз минах под микроскопа.

— Анита се опитваше да я предпази от несполучлив брак. И докато се усетим, Елън вече се бе омъжила за момчето. Очевидно са го направили веднага щом тя е получила писмото с отказа на Анита в компютъра си.

— Брей, проклета да съм! Вече ми просветва пред очите. Елън е надцакала Анита, като решила да се омъжи незабавно... а Анита значи е трябвало да изплати без предупреждение сумата, равна на стойността на една акция от корпорацията.

— Това не е причината Анита да се разгневи. Нейната любима дъщеря — всички знаем, защо да отричаме? — си избра съпруг, когото тя не одобрява. А за парите... Не ѝ се наложи да ги събира. Не сме поемали безусловно писмено задължение да изплащаме на децата стойността на една акция. Анита изтъкна, че нямаме и моралното задължение да източваме семейния капитал в полза на някакъв съмнителен авантюрист.

Обзе ме леден гняв.

— Вики, чудя се вече дали да вярвам на ушите си. Що за безгръбначни сте вие, щом позволявате такова отношение към Елън? — Поех си дълбоко дъх и се помъчих да овладеея напирания бяс. — Не ви разбирам. Изобщо! Но ще се постарая да ви вкарам в пътя. Когато се приберем, ще направя две неща. Първо ще седна пред терминала в дневната, когато всички са там, ще се свържа с Елън и ще поканя нея и съпруга ѝ на гости у дома. Май за следващия уикенд, защото после се връщам на работа, а няма да пропусна възможността да се запозная със своя зет.

— На Анита ще ѝ се пръсне някой капиляр в мозъка.

— Ще видим. После ще свикам сбирка на семейството и ще внеса предложение акцията на Елън да ѝ бъде изплатена възможно най-бързо, без това да навреди на нашите финанси. Предполагам, че и това ще докара Анита до ярост.

— Вероятно, и то без никаква полза, защото ще натезжат гласовете срещу твоето предложение. Мардж, защо искаш да влошиш

нещата? И без това са достатъчно черни.

— Може би. Не пренебрегвам обаче нищожния шанс някои от вас да са чакали друг да рискува в отхвърлянето на тази семейна тирания на Анита. Поне ще знам точно как се разпределят гласовете. Вик, аз спазвам подписания от мен договор и вече съм внесла в семейството над седемдесет хиляди новозеландски долара. А защо? Защото ми бе казано, че всяко от многото ни деца трябва да получи в налични стойността на акциите си, когато напуска дома. Не възразих, а подписах. Каквото и да разправя Анита, договорите трябва да се спазват. Ако е невъзможно Елън да получи всичко наведнъж, ще настоявам моите месечни вноски да ѝ бъдат превеждани, докато Анита събира остатъка. Поне това не ти ли се вижда справедливо?

Тя не ми отговори веднага.

— Не знам, Мардж. Имам нужда от време, за да го обмисля.

— Съветвам те да отделиш това време веднага. Защото вероятно в сряда ще гласуваш дали вкъщи ходим на крака или на глава. Няма да позволя гаврата с Елън да продължи. — Ухилих ѝ се и подканих: — Ободри се малко, де! Хайде да се шмугнем в пощата и да се усмихваме като ясно слънце за пред Елън.

Но не отидохме до пощата. Изобщо не се обадохме на Елън. Продължихме да се джафкаме и над питиетата след вечеря. Не знам кога се счепкахме за изкуствените хора. Май Вики пак се напъваше да ми „докаже“ колко е освободена от расови предразсъдъци и всеки път затъваше по-дълбоко в тази щуротия. Маорите били готини и индианците, разбира се. Индийците и китайците също не страдали от липса на гении сред тях. Какво да обсъждаме, всеизвестни неща, но някъде трябва да се тегли чертата...

Вече си бяхме по леглата и се опитвах да заглуша в съзнанието си нейното бръщолевене, но изведнъж нещо сякаш ме удари по главата. Надигнах се на лакът.

— И как ще познаеш?

— Кое?

— Преди малко каза: „Разбира се, никой не би се обвързал с живо изделие.“ Как ще познаеш, че човекът е изкуствен? Не всички имат серийни номера на телата си.

— Е... Мардж, това вече е глупаво заяждане. Не можеш да сбъркаш произведена твар с човек. Видиш ли поне една от тях...

— Виждала съм ги, и то много!

— Значи знаеш.

— Какво знам?

— Че тези чудовища се разпознават от пръв поглед.

— Как?! Къде им е позорното клеймо, за да ги разпозная?

Посочи ми поне един признак!

— Марджъри, проявяваш страшен инат! Не ти прилича, скъпа. Превръщаш разходката ни до Оклънд в нещо доста неприятно.

— Не аз, а ти, Вик. Защото ръсиш глупави, направо тъпи и гнусни чужди лъжи, без дори да си потърсила някога с какво би могла да ги подкрепиш.

(Ей този мой лаф пък е чудничко доказателство, че и изкуствените хора далеч не са супермени. В семеен спор е задължително да се избягват точно такива придържащи се към фактите, но безкрайно жестоки нападки.)

— Защо си толкова зла и несправедлива днес!?

Следващата ми постъпка не се дължеше на някаква моя солидарност с всички останали изкуствени хора. ИЧ нямат стадно чувство. Чувала съм как французите са се били и умирали за „Ла бел Франс“, но вие представяте ли си някой да се сражава и да гине за „Хомункулус Ънлимитид“ със седалище в южния индустриален район на Джърси? Доколкото мога да се разбера сама, направих го за себе си, макар и да не го обмислих предварително, също като другите най-важни решения в живота си. Шефът твърди, че същностните мисловни процеси при мен протичат само в подсъзнанието. Май е прав.

Скочих от леглото, смъкнах яростно нощницата си и заставах пред Вики.

— Огледай ме! — изръмжах. — Изкуствен човек ли съм или не? По какво познаваш?

— Марджи, стига си се показвала! Всички знаем, че имаш най-хубавото тяло в семейството. Не е нужно и сега да ми го натякваш.

— Отговори ми на въпроса. Кажи ми по какво съдиш. Ако искаш, използвай тестове. Но искам да чуя по кои признаци познаваш дали съм родена или създадена в лаборатория.

— Ти си едно много разюздано момиче, ето каква си.

— Вероятно не грешиш. Но от кои лоши момичета съм — естествените или изкуствените?

— Ама че труден въпрос! От естествените, разбира се.

— Този път сбърка. От изкуствените.

— О, стига с тези глупости... Облечи си нощницата и хайде да спим.

Вместо да я послушам, аз започнах насила да ѝ набивам истината в главата — разказах ѝ коя лаборатория ме е проектирала, споменах датата, когато са ме извадили от изкуствената утроба (моя „рожден ден“, макар и ИЧ да се „препичат“ вътре малко по-дълго, за да се ускори съзряването им след това). Принудих я да изслуша описание на живота в ясла към лабораторията. (Поправка: в яслата, където израснах аз. Другаде може да е различно.)

Разказах твърде сбито живота си по-нататък. Вече сипех почти само увъртания, защото не можех да издавам тайните на Шефа. Повторих каквото бях казала отдавна на семейството — аз съм търговска пътничка, изпълняваща поверителни поръчения. Ана си бе втълпила още преди години, че съм емисар на някоя мултинационалка. Напълно разбираема грешка, в която я поощрявах да упорства, защото никога не отрекох.

По едно време Вики измрънка:

— Марджи, за твое добро ми се иска да не беше наприказвала толкова дивотии. Подобни лъжи могат да погубят безсмъртната ти душа.

— Нямам душа. Именно това се мъча да ти обясня.

— Спри най-последно! Родена си в Сиатъл. Баща ти е бил електронен инженер, а майката ти — детска лекарка. И двамата си загубила при земетресението. Нали ни разказа толкова подробно детството си, показва ни снимки...

— „Мама е епруветка, тате е скалпел.“ Вики, вероятно има около милион изкуствени човеци, чиито „рождени данни“ са били „унищожени“, когато Сиатъл се срина. Никой няма да ги преброи, защото никой не може да провери лъжите им. А след злощастните събития през този месец мнозина от себеподобните ми ще се окажат „родени“ в Акапулко. Принудени сме да търсим пролуки в системата, за да се спасим от гоненията, на които ни подлагат невежите и предубедените.

— Сега пък ме изкарваш невежа и предубедена!

— Ти си много сладко момиче, на което по-възрастните са напълнили главата с противни измислици. Опитвам се да поправа стореното от тях. Но ако предпочиташ, остани си с превръзката на очите.

Млъкнах и си легнах. Вики не ми пожела лека нощ. И двете се въртахме дълго, преди да заспим.

Сутринта се преструвахме, че нищо особено не сме си казали. Вики повече не спомена Елън, аз — изкуствените човеци. Веселият излет до града се вкисна напълно. Напазарувахме каквото беше нужно и се прибрахме с вечерния полет. Не изпълних заплахата си и не се обадох на Елън, щом влязохме у дома. Не я бях забравила, но се надявах да поизчакам, докато настроението се смекчи поне малко. Сигурно съм се показала бързлива, де да знам.

В началото на следващата седмица Брайън ме покани да го придружа. Отиваше да огледа някакъв имот от името на свой клиент. Беше дълго и приятно пътуване, обядвахме в лицензиран извънградски хотел — фрикасето уж беше от шилешко, но ми се стори, че овцата доста е поживяла, преди да попадне на трапезата. Все едно, погълнахме ястието с по няколко халби светло пиво. Масата ни беше в гъстата сянка на клонато дърво.

След десерта — ягодова торта, при това напълно поносима — Брайън подхвана:

— Марджъри, искам да поговоря с теб за странната случка, която Виктория сподели с мен.

— Е, какво има?

— Мила, повярвай — нямаше дори да спомена, ако не ми се стори, че Вики е много разстроена.

Запъна се и макар да почаках, не измисли как да продължи.

— Брайън, тя обясни ли ти причината за лошото си настроение?

— Да. Според твърденията ѝ ти си заявила пред нея, че всъщност си живо изделие, представящо се за човек. Съжалявам, но това чух от Вики.

— Да, казах ѝ го. Но не с тези думи.

Не обясних нищо и след малко Брайън изрече благо:

— Имаш ли нещо против да те попитам защо го направи?

— Вики ми надрънка какви ли не глупости за тонганците, а аз се помъчих да ѝ отворя очите защо е и тъпо, и лошо да ги повтаря. Така

всъщност очерня Елън. А аз много се тревожа за нея. Още когато пристигнах, ми внушихте да си мълча. Послушах ви. Но това не може да продължава безкрайно. Брайън, кажи ми какво ще правим с тази бъркотия около Елън? Тя е и твоя, и моя дъщеря. Не бива да се преструваме, че с нея не е постъпено несправедливо. Е, какво ще правим?

— Марджъри, не смятам, че е задължително да правим нещо. И те моля да не променяш темата на разговора. Вики е много потисната от случката. Аз само се опитвам да изясня това недоразумение.

— Изобщо не променям темата. През цялото време всъщност си приказваме за несправедливостта спрямо Елън и аз няма да се примиря. Какво прави съпруга ѝ толкова неприемлив? Разбира се, ако оставим настрана глупавите предразсъдъци, че бил тонганец.

— Не се сещам за никакви особени причини да е неприемлив. Все пак си мисля, че Елън се отнесе с пренебрежение към семейството, като се омъжи за човек, когото дори не ни представи. Едва ли това е проява на уважение към хората, които я обичат и се грижат за нея, откакто тя се помни.

— Брайън, я поспри! Както чух от Вики, Елън е поискала да го доведе вкъщи, за да му вземете мярката — нали така стана и с мен? Анита обаче не ѝ е разрешила. И Елън веднага се омъжила за него. Вярно ли е?

— Има нещо такова. Елън обаче показва само, че е вироглава и припряна. Според мен трябваше първо да обсъди неразбирателството с другите си родители. Аз поне се обидих и имаше от какво.

— Тя не се ли опита да поговори с теб? Някой от вас не ѝ ли се обади?

— Марджъри, докато проумеем какво става, вече бяхме поставени пред свършен факт.

— Все това чувам. Брайън, откакто се прибрах вкъщи, напразно се надявам някой да ми обясни смислено бъркотията. Вики твърди, че не е имало нито семеен съвет, нито общо решение. Анита отказала да покани на гости Елън с любимия ѝ. Другите родители или нищо не знаели, или не се намесили, за да спрат тази... жестокост. Да, жестокост! И детето постъпило както искало. А Анита решила да прибави към бездушието и явна несправедливост — отказала на Елън

онова, което ѝ се пада по право, тоест нейния дял от семейното богатство. И това ли е вярно?

— Марджъри, ти не беше тук. Другите се опитахме да проявим благоразумие в едно трудно за нас положение. Мисля, че не е редно да се появяваш, след като всичко е свършило, и да ни укоряваш за стореното.

— Скъпи, не исках и аз да те обидя. Нямахме как да не забележа обаче, че останалите не сте сторили нищо. Анита е решавала всичко на своя глава и според мен наистина е постъпила жестоко и несправедливо. Вие пък сте ѝ го позволили. Нямало е решения на семейството, а своеволия на Анита. Може би съм разбрала накриво — поправи ме, ако греша, — но се чувствам задължена да поискам сбирка с участието на всички съпрузи и съпруги, за да поправим стореното. Искам да поканим Елън и мъжа ѝ да ни гостуват, също да изплатим на момичето нейния дял или поне да признаем, че това е наше задължение, ако не можем да го направим веднага. Чакам да чуя твоето мнение.

Брайън потропваше с нокти по масата.

— Марджъри, опитваш се да опростиш много заплетено положение. Ще признаеш ли поне, че обичам Елън и ѝ желая доброто не по-малко от теб?

— Разбира се, мили!

— Благодаря. Съгласен съм, че Анита не биваше да я отпъжда от дома ѝ по този начин. Дори си мисля, че ако Елън се бе вгледала в избраница си сред познатата домашна обстановка, вероятно щеше да реши, че той не е подходящ за нея. Анита сама я подтикна към този прибързан брак. Казах ѝ го. Но нищо няма да се оправи, ако още в този миг ги поканим на гости. И ти го разбираш, не се съмнявам. Анита би трябвало да ги посрещне мило и гостоприемно... но и Бог знае, че няма да бъде така, особено ако ѝ ги натрапим насила.

Ухили ми се и аз му отвърнах със същото. Анита често е очарователна, друг път обаче става изумително бездушна и студена, ако така ѝ отърва.

Брайън продължи:

— Намислил съм друго. След две седмици ще имам повод да се отбия до Тонга и ще се запозная с момчето, без Анита да ми диша във врата...

— Чудесно! Нека и аз дойда, моля те!

— Ще ядосаме Анита още повече.

— Слушай, тя вече не само ме ядоса... Нейното настроение не би ме възпряло да се срещна с Елън.

— Хм... А ще се въздържиш ли от постъпки, които биха навредили на общото ни благополучие?

— Ако ме убедиш — да.

— Надявам се да те убедя. Първо да те успокоя за втората причина да се гневиш толкова. Разбира се, Елън ще получи всичко, което ѝ се полага, до последното пени. Но няма ли поне да се съгласиш, че не бива и ние да прибързваме? Подобни бракове често траят твърде кратко. Нямам доказателства, обаче не е изключено Елън да се е събрала с авантюрист, който ламти за парите ѝ. Нека поизчакаме, за да проверим дали това е подбудата му. Не смяташ ли, че малко предпазливост няма да навреди? — Съгласих се неохотно и Брайън продължи: — Марджъри, любима, ти си особено скъпа и на мен, и на другите, защото те виждаме твърде рядко. Всяко твое завръщане у дома е нов меден месец. Но точно защото толкова малко се свърташ вкъщи, не разбираш причината да пазим спокойствието на Анита.

— Е... Прав си. Не разбирам. Но би трябвало и тя да прави същото за нас.

— Заниманията с правото и общуването с хората ме научиха каква огромна разлика има между желаното и действителното. Живял съм с Анита по-дълго от всички останали в семейството. Научих се да се примирявам с малките ѝ чудатости. Може би все пак не съзнаваш, че точно тя е спойката на цялото семейство.

— Как тъй?

— Очевидно е — та тя направо е наш попечител! Незаменима е в управлението на семейните финанси и бизнес. А ние — останалите, не само не искаме да се захванем с тази работа, но и подозирам, че изобщо не бихме могли да се мерим с нея. Тя обаче е глава на семейството не само в това. И в прекратяването на детските свадни, и в хилядите други дреболии от всекидневието намира правилното решение. Групово семейство като нашето се нуждае от силен и способен водач.

(„Силен и способен тиранин!“ — изсъсках безмълвно.)

— Е, Марджи, момичето ми, ще потърпиш ли малко, за да може старият Брайън да уталожил нещата? И вярваш ли ми, че обичам Елън?

Погалих ръката му.

— Разбира се, мили.

(„Само не протакай цяла вечност!“)

— А когато се приберем вкъщи, ще кажеш ли на Вики, че си се шегувала, ще ѝ се извиниш ли? Моля те, съкровище.

(Опа! Толкова усилено размишлявах за ужасната история с Елън, че забравих от какво започнахме.)

— Не ме припирай толкова. Ще чакам и ще се старая да не дразня излишно Анита. Но няма да угаждам и на расистките предразсъдъци на Вики.

— Нищо подобно не искам от теб. В семейството май имаме разногласия и на тази тема. Аз споделям мнението ти, ще се убедиш, че и Лизи те подкрепя. Вики е разколебана. Търси отчаяно начин да върнем Елън в семейството. Поприказвахме си и тя вече е готова да признае, че тонганците с нищо не са по-лоши от маорите, а най-важното е какъв човек си е избрала Елън, не от коя раса е. Ти обаче много си я разстроила със странните си шегички.

— Аха... Брайън, веднъж спомена, че почти си завършил биология, преди да избереш правото.

— Да, но „почти“ е малко преувеличено.

— Значи ти е известно, че изкуственият човек биологично е неотличим от обикновените хора. Липсата на душа не личи от пръв поглед, нали?

— Мила, аз съм само член на енорийския съвет, а не духовник. Душите не са по моята част. Но не е особено трудно да различиш живото изделие.

— Не съм споменавала за живи изделия. Понятието обхваща дори говорещите кучета като Лорд Нелсън. А според определението за изкуствен човек формата и външността му не се отличават от типичното за човешката раса изобщо. Е, как ще го познаеш? А Вики ми изтърси глупостта, че веднага си личало. И аз ѝ посочих себе си като пример. Брайън, мога да кажа с удоволствие, че телесно ме познаваш от връхчетата на косата до петите. Аз нормално роден човек ли съм или изкуствено създаден?

Той се ухили и облиза устни.

— Прекрасна Марджи, готов съм да свидетелствам във всеки съд, че си човек до деветия знак след десетичната запетая... освен на местенцата, където си ангелче. Да бъде ли по-конкретен?

— Драги ми Брайън, познавам предпочитанията ти. Благодаря ти. Сега да поговорим сериозно. Да допуснем все пак, че съм изкуствен човек. Може ли мъж, легнал с мен, както ти снощи и много нощи преди това, да познае по нещо каква съм?

— Мардж, я да зарежем тези майтапи. Никак не ми е забавно. (Понякога нормалните хора ме вбесяват до полуда.)

Натъртих сопнато:

— Аз съм изкуствен човек!

— Марджъри!...

— Няма да повярваш на честната ми дума, така ли? Искаш ли да ти докажа?

— Не искам да слушам повече. Престани веднага! Или, Господ да ми прости, ще те набия, като се приберем. Марджъри, никога не съм посягал на жена, но ти вече си проши боя.

— Дали ще можеш? На чинията ти има парченце от тортата. Ей сега ще го взема, а ти се опитай да ми попречиш. Плесни с ръце над чинията, за да ме спреш.

— Не се дръж толкова глупаво...

— Опитай. Но не ти достига бързина.

Погледите ни се срещнаха. Изведнъж той понечи да събере ръцете си над чинията. По рефлекс минах на свръхскорост, хванах вилницата си, набодох остатъка от тортата, измъкнах го измежду събиращите се длани на Брайън и отново забавих движенията си точно когато опрях парчето до устните си.

(Когато пораснах, започнах да проумявам, че онази пластмасова лъжица в яслата не е показвала презрението им към мен. Искали са да ме опазят жива и здрава. Като малка още не бях добавила и сръчност към бързината си.)

Не знам думите, с които да опиша лицето на Брайън в този миг.

— Повярва ли ми? Не, виждам, че не те убедих. Хайде, стисни ми ръката.

Той се поколеба, но хвана ръката ми. Оставих го да стисне с все сила, после полека започнах да стягам пръстите си.

— Не искам да те нараня. Кажи ми кога да спра.

Брайън не е лигльо, виждала съм го да понася болка много търпеливо. Тъкмо да се откажа, за да не му надробя костите в китката, и той изпъшка:

— Стига!

Веднага започнах да му разтривам ръката.

— Миличък, изобщо не ми хареса да ти причинявам болка, но трябваше да те убедя, че казвам истината. Обикновено се пазя да не проличи нито силата ми, нито светкавичната ми реакция. Но имам нужда от тези преимущества в работата си. Няколко пъти ми спасиха живота. Искаш ли още доказателства?

— Време е да си вървим — отвърна той.

По пътя не разменихме и десетина думи. Много обичам да се возя в двуколка, теглена от кон, само че тогава с удоволствие бих я заменила с нещо шумно и механично... но бързо!

През следващите дни Брайън ме отбягваше. Виждах го само в трапезарията. Една сутрин Анита ми каза:

— Марджъри, ще отскоча до града да свърша малко работа. Ще дойдеш ли да ми помогнеш?

Естествено отговорих с „да“.

Отби се на няколко места по „Глостър“ и „Дъръм“. Не забелязах да има нужда от помощта ми в нещо. Реших, че просто е искала да ѝ правя компания, и се зарадвах. Анита е чудесна, докато не ѝ се противопоставиш.

Щом тя си свърши работата, тръгнахме по брега на Ейвън, навлязохме в парка „Хагли“ и ботаническата градина. Тя избра слънчево местенце, откъдето можехме да погледаме птиците, и си извади плетивото. Подхвърляхме си по някоя приказка или си седяхме ей така.

Мина около половин час, преди телефонът ѝ да избръмчи. Тя го извади от торбата и го притисна плътно до ухото си.

— Ало? Да. Благодаря.

Прибра телефона, без да ми каже кой ѝ се е обадил. Нейна си работа.

Заговори обаче със заобикалки:

— Марджъри, ти някога изпитвала ли си угриzenia? Или чувство за вина?

— Случва ми се понякога. Намекваш, че би трябвало да ги изпитвам и сега ли? За какво?

Порових усилено в паметта си, защото се бях старала да не ядосвам с нищо Анита.

— За лъжите и измамите, с които се вмъкна сред нас.

— Моля?!

— Не се преструвай, че не разбираш. За пръв път говоря с твар, която не е създадена от Бог. Не знам дали си способна да осъзнаеш значението на думи като „угриzenia“ или „вина“. Но едва ли има значение, след като сама реши да смъкнеш маската си. Семейството внесе иск за анулиране на брака с теб. Брайън в момента е при съдията Риджли.

Изпъчих се срещу нея.

— И на какво основание? Нищо лошо не съм ви сторила!

— Как не... Може и да си забравила, но нашите закони не допускат същества, които не принадлежат към човешката раса, да сключват брачни договори с хора.

VIII

Час по-късно вече летях към Оклънд и имах време да обмисля на спокойствие своето безразсъдство.

За почти трите месеца, откакто си поприказвахме с Шефа онази нощ, си бях позволила да приема по-спокойно положението си. Нали той ме уверяваше, че „не само съм човек колкото и Прамайката Ева“, но и никой нямало да ми повярва, ако разкрия произхода си.

Почти позна. Само не бе предвидил колко инат мога да вложа в усилието да убедя някого, че според новозеландските закони не бива да бъде смятана за пълноценна личност.

Първо ми щукна да поискам цялото семейство да ме изслуша. И научих, че вече са ме обсъдили, без да ме поканят, и са ме изритали единодушно.

Дори не се върнах повече в къщата. По телефона бяха съобщили на Анита, че вещите ми са предадени на съхранение в багажното отделение на летището.

Все пак бих могла да настоявам за последен разговор, вместо да вярвам на Анита. (И защо ли да ѝ вярвам?) Но какво щях да постигна? Да ги надвикам ли? Да докажа правотата си? Стигнаха ми пет секунди да осъзная, че всичко, което обичах толкова, е изчезнало. Като ланския сняг, като спукан сапунен мехур. Вече не бях „от семейството“. И онези деца не бяха мои. Никога повече нямаше да се търкалям по пода с тях.

Умувах за това мъчително и едва не пропуснах да науча колко „щедро“ се е отнесла Анита с мен. В договора, който бях подписала със семейната корпорация, имало текст с дребен шрифт — наруша ли някое от условията, не само губя внесената до момента сума, но и трябва да изплатя незабавно остатъка от дълга си. Ха, ако съм „нечовек“, това нарушение ли е? (А нито веднъж не бях закъснявала с месечните вноски...) Изведнъж се оказа, че трябва да намеря отнякъде двойно повече пари, отколкото бях наляла в касичката досега.

Те обаче проявиха „снизхождение“. Ако се разкарам кротичко и бързичко, няма да предявят законния си иск срещу мен. Не чух какво би ме сполетяло, реша ли да остана и да вдигна шумен скандал.

Защото се магнах на минутата.

Не ми е нужен кукудуктор, за да ми обясни, че сама съм пожелала да си причиня всичко това. Ясно ми беше още докато научавах лошата новина от Анита. По-важният въпрос беше: защо?

Дори не се опитах да се залъгвам, че съм го сторила заради Елън. Напротив — след това изпълнение стана абсолютно невъзможно да ѝ помогна с нещо.

Тогава защо?

От ярост.

Не открих по-правдоподобен отговор. Яростна враждебност към цялата човешка раса, която бе решила непреклонно, че аз и подобните ми не заслужаваме равноправие и справедливост. Тази враждебност се бе наслагвала у мен още от първия ден, през който проумях, че други деца имат привилегии, от които съм лишена, само защото те са родени от майки.

Щом започнах да се преструвам на нормален човек, сдобих се с привилегиите, но яростта не избледняваше. Напротив — само напираше още по-свирепо, защото не можех да ѝ дам воля. И ето че настъпи ден, когато за мен стана по-важно да открива дали това приютило ме семейство ще ме приеме каквато съм, вместо да запазя щастливата връзка с цената на лъжи.

Е, открих. Никой от тях не ме разбра и защити... както бяха постъпили с Елън. Май се бях примирила със загубата още когато научих какво са сторили на дъщеря си. Но това равнище от психиката ми е заровено толкова надълбоко, че не го познавам добре — тъмната дупка, с която всъщност мисля, ако се вярва на Шефа.

Изтърсих се в Оклънд твърде късно, за да се кача в ПБ до Уинипег. Запазих си място за следващия полет и оставих всичко на съхранение, освен малкия си сак. Зачудих се какво да правя през оставащите ми двадесет и един часа и веднага се сетих за ласкавия вълк Йън. Както ми бе казал, имах шанс едно към пет да го заваря в града, но апартаментът му (стига там да не се е разположил някой негов приятел) можеше да се окаже по-приятен от безлична хотелска стая. Отидох при най-близкия обществен терминал и набрах кода.

Екранът светна след секунди. Появи се весело и доста хубавичко женско лице.

— Здравсти! Аз съм Запалката. А ти коя си?

— Марджъри Болдуин. Май съм сбъркала. Търся капитан Торми.

— Нищо не си сбъркала, сладурче. Почакай само да го пусна от клетката. — Тя се обърна и се отдалечи от камерата. — Ей, дребосък! Едно маце-убиец те търси по бръмчилото. И ти знае истинското име.

Още щом се дръпна, видях голите ѝ гърди. След секунда можах да я огледам цялата — нямаше едно парцалче по себе си. Свежо тяло, малко широчко в дупето, но пък с дълги крака, изящна талия и цици като моите... от които никой не се е оплаквал досега.

Изругах под носа си. Знаех добре защо потърсих капитана — за да забравя трима мъже в прегръдката на четвърти. Намерих го, но изглежда беше зает в момента.

Той се появи облечен, макар и оскъдно — препасан с лава-лава от кръста надолу. Погледна учудено, след секунда ме позна.

— Ей, ама това е... госпожица Болдуин! Страхотно! Къде си?

— На космодрума. Обадох се за всеки случай, поне да ти кажа „здравсти“.

— Остани където си. Не мърдай, не дишай! За седем секунди ще навлека панталон и риза, после ще дохвърча да те взема оттам.

— Недей, капитане. Пак съм само замалко тук.

— Докъде летиш този път? И кога?

Всичките дяволи ме взели! Не се сетих да измисля нещо предварително. Истината често е по-добра от нескопосаните лъжи.

— Връщам се в Уинипег.

— Аха! Говориш с каруцаря, който ще кара бричката. Утрешният полет е в моя график. Кажи ми точно къде си и ще дойда след... четирийсет минути, стига да намеря навреме някое файтонче.

— Много си мил и си безнадеждно побъркан. Чудя се как ще се справиш и със сегашната си компания — онова момиче, Запалката.

— Вярно, измислихме ѝ прякор съвсем на място. Това е сестра ми Бети, която вече живее в Сидни. Отсяда тук, когато прескочи до Оклънд. Май ти споменах за нея предишния път. Ей, Бети, ела да се представиш официално! И си наметни нещо.

— Малко е късничко да спазвам приличието — изхили се тя, но все пак загръщаше лава-лава около бедрата си, когато пак застана пред

камерата. Май имаше проблеми — изглежда бе обърнала две-три чаши. — О, майната му! Брат ми все ме възпитава, мъжът ми поне се отказа отдавна. Сладурано, чух те какво каза. Вярно, сестра съм му, че и омъжена при това. Освен ако искаш да го докопаш. Тогава на секундата му ставам годеница. Е, казвай, мъж за постоянно ли си търсиш?

— Не.

— Тогава ползвай брат ми на воля. Аз ще правя чай след малко. Джин ли ще пиеш или уиски?

— Каквото пиете двамата с капитана.

— Той е на сух режим, защото ще лети след по-малко от денонощие. Аз и ти обаче ще си сръбнем славно.

След това убедих Йън, че е по-практично аз да намеря някаква двуколка пред космодрума, където и без това се редят на опашка за клиенти, отколкото той да се разкарва.

Номер 17 на „Локсли Пърейд“ е нов блок от апартаменти с двойна защита — входът към бърлогата на Йън не се отличаваше много от въздушен шлюз на космически кораб. Бети ме посрещна с прегръдка и целувка, от които се убедих мигом, че наистина е пила. А от прегръдката и целувката на ласкавия вълк се убедих, че не е помирисвал алкохол, но се надява в най-близко бъдеще да ме повали на леглото. Този път изобщо не попита за съпрузите ми, аз пък не споделих нищичко за семейството. Двамата се разбирахме чудесно, защото знаехме безмълвните сигнали, подавахме ги правилно и навреме и никога не се опитвахме да забълбукаме човека насреща.

Докато с него си разменяхме послания без думи, Бети излезе замалко от стаята и се върна с червена лава-лава.

— В поканите за чая пише „строго облекло“ — изтърси тя с леко уригване. — Смъквай тия улични парцали, сладурано, и се опаковай в това.

Нейна идея ли беше? Или негова? Не умувах дълго, защото явно Бети бе измислила хитринката. Прямата, приятна похотливост на Йън напомняше за точен удар по брадичката, но иначе той беше простодушно човече. Бети пък беше истинска бандитка. Не ми пукаше за подробностите, защото всичко вървеше накъдето и аз се бях запътила. Жена само с голи гърди и ходила е не по-малко провокираща от виещата се под прожекторите стриптизърка, макар повечето хора да

не го проумяват. Особено ако се е увила в лава-лава. Купонът пасваше на вкусовете ми и разчитах на Йън да се отърве от надзора на сестра си по някое време. Ако се налагаше. Бети май беше готова и да продава билети за представлението. И това не ме притесняваше.

Накърках се.

Едва сутринта установих колко съм се престарала, защото се събудих в легло с мъж, който не беше Йън Торми.

Няколко минути не помръдвах и само го разглеждах, докато хъркаше. Ровичках в замъглените си от джина спомени, за да му намеря мястото в картинката. Струваше ми се, че не е зле една жена поне да се запознае с мъжа, с когото ще прекара нощта. Казахме ли си изобщо имената?

Полека сглобих откъслечните парчета. Човекът до мен беше професор Федерико Фарнезе, наричан още Фреди или Шишко. (Вторият прякор не беше особено справедлив — имаше само малко шкембенце заради заседяването зад бюрото.) Съпругът на Бети. Да, появи се по някое време снощи, но сутринта не се сещах точно кога е влязъл, нито защо го е нямало... ако някой ми е казал.

Щом го разпознах, не се учудих особено, че съм била с него през нощта. (Поне така изглеждаше.) Както се бях напушила предния ден, никой мъж не можеше да се чувства в безопасност около мен. Само едно ме тревожеше: дали не съм обърнала гръб на домакина си, за да налетя на друг мъж? Не е учтиво, Фрайди, не е и честно.

Заорах по-надолу в паметта си. Ясно... Поне веднъж не бях обърнала гръб на Йън. На което много се зарадвах. Е, после все пак се обърнах с гръб към него, но той поиска. Значи не съм се държала просташки с домакина, а и той беше много мил с мен. От това имах нужда, за да забравя как бях измамена, а после изритана от една банда самодоволни расисти начело с Анита.

След това Фреди се притече на помощ на Йън. Не би трябвало да е изненада за никого, ако една жена с наранени чувства има нужда от повече утеха, отколкото е по силите само на един мъж.

Фреди престана да похърква и отвори очи. Прозя се, изтегна се, после ме видя и се озадачи, но изведнъж се ухили и протегна ръце към мен. Отвърнах охотно и на усмивката, и на прегръдката, щях да се включа с много хъс в утринната забава, но влезе Йън.

— Добро утро, Мардж. Фреди, неприятно ми е да ви прекъсвам, но долу вече чака един фойтон. Мардж трябва да стане и да се облече. Тръгваме веднага.

Фреди не ме пусна, само цъкна с език и изрече:

— "Пиле кацна на перваза и с тез слова ме сряза: „Какво се излежаваш, щом вече закъсняваш?“ Капитане, твоята отдаденост на служебния дълг и грижите ти за нашата гостенка са много похвални. Кога трябва да си там? Два часа по-рано, нали? Излитате точно по пладне, щом пропее кукувичката.

— Така е, но...

— А Хелън... Ей, Хелън ли ти беше името? Тя трябва да е на изхода за пътници само половин час преди излитането. Аз ще се заема с това.

— Фред, не искам да ставам досаден, но тук можеш да си чакаш цял час, докато хванеш някое возило. А аз вече съм го повикал.

— О, колко си прав! Кочияшите ни отбягват, защото конете им никак не харесват нашето баирче. По тази причина, скъпи ми братко по любов, снощи наех каляска с обещание за щедра отплата. И в този момент потомката на верния Росинант е под нашите покои в конюшната на чистача и събира сили от торбичката със зоба. Същият този чистач, станал сговорчив след солидния бакшиш, ще запрегне милото животно и ще изкара фойтона пред входа, щом му се обадя. Ето как ще отведа Хелън до твоята крилата машина не по-късно от тридесет и една минута преди излитането. Кълна се в парчето плът, най-скъпо на сърцето ти.

— За чие сърце говориш все пак — за своето или за моето?

— Изразих се извънредно точно.

— Ами... Мардж, какво ще кажеш?

— Ти имаш ли нещо против? Никак не ми се изскача от леглото на секундата. Но искам и непременно да пътувам с теб.

— Няма да изгървеш полета. На Фреди може да се разчита, само дето не му личи от пръв поглед. Непременно тръгни оттук преди единайсет. Така ще стигнеш и с подтичване. Мога да ти разреша достъп до кораба и след времето за регистрация на пътниците. Капитаните си имат някои привилегии. Добре, продължавайте каквото бяхте започнали. До скоро.

— Ей, целуни ме!

— Защо? Ще се видим в кораба. И вече сме си уговорили среща в Уинипег.

— Целуни ме, по дяволите, иначе ще изтърва проклетия кораб!

— Тогава се откъсни замалко от този тлъст римлянин и внимавай да не ми изцапаш униформата.

— Не рискувай, синко. Ще целуна Хелън и от твое име.

Йън обаче се наведе и ме целуна съсредоточено, а аз не омачках хубавата му униформа. После той клъвна лекичко малкото плешиво петно на темето на Фреди и ни пожела:

— Да си изкарате весело, деца. А ти да я доведеш навреме, чу ли?

Бети надникна, но нейният брат я забърса с голямата си ръка и я отведе.

— Хелън, пригответи се — заплашително изръмжа Фреди.

Послушах го, увлечена в щастливата мисъл, че точно от Йън, Бети и Фреди имах нужда, за да си махна веднъж завинаги от главата надутите лицемери, с които бях загубила твърде много време.

В този миг Бети влезе с подноса за сутрешния чай. Предполагам, че подслушваше. Зае поза лотос на леглото при нас. После станахме и закусихме. Аз гълтах с увлечение овесена каша с гъста сметана, пържени картофи, горещи кифлички с ягодово сладко, също шунка и бекон, най-вкусното масло в света, един портокал — всичко това полято обилно със силен черен чай, захар и мляко. Ако по цялата планета похапваха като в Нова Зеландия, нямаше да се намират причини за размирици.

За закуска Фреди се загърна в лава-лава, но Бети не го направи и аз последвах примера ѝ. Детството в яслата никак не ми помогна в усвояването на човешките обноски. Все пак знам, че гостенката трябва да е облечена — или съблечена — като домакинята си. Не съм свикнала да се размотавам по кожа в присъствието на други хора (в яслата е съвсем друго), но с Бети всичко беше лесно. Питам се дали ще си вирне носа пред мен, ако научи, че не съм човек. Не ми се вярваше, но няхах никакво желание да проверявам.

Фреди ме отведе в чакалнята за пътници точно в единайсет и двайсет, помоли да извикат Йън и му поиска разписка, представете си. Капитанът най-сериозно му я надраска и завъртя подпис отдолу. След

малко отново нагласяше предпазните ремъци на креслото ми. Попита тихичко:

— И предишния път нямаше никаква нужда от помощ, нали?

— Разбира се, но много се радвам, че се престорих. Преживях чудесна нощ!

— Очаква ни хубав ден и в Уинипег. По време на подготовката за полета се обадох на Джанет и ѝ казах, че ще бъдеш у нас за вечеря. Тя пък помоли да ти предам, че ще бъдеш с нас и на закуска, защото е неразумно да тръгнеш от Уинипег посред нощ. При всяко прекачване може да те ограбят. Права е — типовете, които тихомълком ни навестяват откъм Империята, като нищо ще те заколят заради една цигара с тревичка.

— Ще говоря с нея, когато пристигнем.

(Йън, смешно човече, нали нямаше да се жениш, защото си прелетна птица? Дали още помниш как ме залисваше? Едва ли.)

— Няма какво да обсъждаме. Решено е вече. Джанет рядко се доверява на преценката ми за жените, бил съм пристрастен според нея. Но на Бети, която вече ѝ се е обадила, вярва. Със сестра ми се познава по-отдавна — дележа една стая в общежитието на „Макгил“. Там свалих Джанет, а Фреди — сестричката. Бяхме диверсанти. От време на време откачахме Северния полюс от кукичката и му сменяхме мястото с Южния.

— Бети е слънчице. Джанет прилича ли на нея?

— И да, и не. Винаги беше тартор в съмнителните ни занимания. А сега те моля да ме извиниш. Ще отида да играя ролята си на капитан. Всъщност компютърът пилотира този ковчег, но идната седмица и аз мисля да се науча.

Пиянската оргия с Йън, Фреди и Бети ми замести няколкоседмичното близане на рани. Вече бях в състояние да мисля по-разсъдливо за бившето си семейство. Наистина ли ме изпързалиха?

Бях подписала по свое желание онзи тъп договор с вмъкнатата уловка за анулиране по моя вина. Дали не съм плащала за секс в края на краищата?

Не, бях искрена с Йън предишния път. Плащах за щастието да принадлежа към групата. И за домашните удоволствия да сменям памперси, да мия чинии и да се грижа за кученца и котенца. Признах си, че Пречко винаги е бил много по-важен за мен, отколкото Анита,

макар досега да не си бях позволявала тази ерес дори мислено. Въпреки всичко се бях опитала да обичам всички, но случката с Елън накрая освети и мръсните кътчета в онзи дом.

Тъй, сега малко сметки. Помнех без грешка колко дни съм била с новозеландското си семейство. Излизаше, че с безцеремонно конфискуваните мои вноски съм плащала по четиристотин и петдесет новозеландски долара на ден за подслон, храна и домашно щастие.

Соленичко дори за луксозен курорт. А действителните разходи на семейството за престоите ми едва ли достигаха и пет процента от тези пари. Интересно, с какви финансови условия се е съгласявал всеки от другите, когато е влизал в групата? Никога не ми беше хрумвало да попитам.

Нима Анита, която не е искала да настройва мъжете срещу себе си, се е насилила да ме покани, но е уредила всичко така, че по принуда да си остана на работа, тоест по-надалеч? И ме обвърза с договор, който накрая се оказа необикновено изгоден за семейството... тоест пак за Анита. Вече нямаше нито начин, нито смисъл да открива истината. И без това знаех твърде малко за семейните обичаи и закони на хората, за да налучкам чрез сравнения.

Един урок обаче научих.

Брайън ме изненада, когато се обърна срещу мен. Смятах го за най-опитния и мъдрия, най-свободния от предразсъдъци. Надявах се, че ще може да се примири с произхода ми.

И може би щеше да го стори, ако му бях поднесла истината чрез някоя от по-безобидните си дарби. Аз обаче го надвих със сила, а мъжете очакват да побеждават в такива случаи и най-често има защо. Смачках мъжката му гордост.

А ако не смятате да убиете някой мъж веднага, по-добре не го ритайте в топките. Дори символично. Поправка — в никакъв случай символично.

IX

Безтегловността отмина бързо както винаги и започна гладкото устремно спускане, от което винаги настръхвах. Компютърът си вършеше чудесно работата по гасенето на вибрациите и все пак ги усещах в зъбите си... и на още места след бурната нощ.

Внезапно минахме през звуковата бариера и воят на цепения от нас въздух започна да се засилва. Докоснахме пистата, включиха се спирачните двигатели. След малко спряхме. И аз си отдъхнах. Колкото и да обичам полетите с ПБ, не мога да се успокоя, докато не се уверя, че машината е пристигнала цяла-целеничка.

Излетяхме от Северния остров по пладне в четвъртък, затова след четиридесет минути се озовахме в Уинипег. Беше сряда, предишният ден, осем без двайсет вечерта. (Не се заяждайте с мен, ами си намерете карта с часовите пояси на Земята.)

Пак излязох последна от пътническия салон. И нашият капитан отново взе сака ми, но сега вървеше до мен непринудено като стар приятел. Душата ми се сгря неописуемо. Преведе ме през една вратичка отстрани и влязохме направо в службата МЗИП на космодрума. Той подаде за проверка първо своя сак. Служителят дори не го докосна.

— Какво се опитваш да вкараш в страната днес?

— Все същото. Контрабандни диаманти, търговски тайни, данни за нови оръжия, забранени дроги.

— Само това ли? Направо ми е жал да си хабя тебешира. — Мъжът все пак надраска тайнствен знак на сака. — Тя с теб ли е?

— Ами! За пръв път я виждам.

— Аз индианска девойка — намесих се в раздумката. — Бял вожд обещал много огнена вода. Не сипал нищо.

— Да ме беше попитала, щях да ти кажа. Дълго ли ще останеш?

— Живея в Империята. Транзитно преминаваща съм, но може би ще остана тази нощ. Минах отгук на път за Нова Зеландия миналия месец. Ето ми паспорта.

Той погледна небрежно, удари печат, драсна и по моя сак, без да надникне вътре.

— Ако решиш да постоиш при нас, аз ще ти купя огнена вода. И не вярвай на нито една думичка, която чуеш от капитан Торми.

Продължихме нататък.

Подминахме бариерата и Йън пусна саковете, вдигна една жена за лактите (с което доказа, че е във великолепна форма — та тя беше само с десетина сантиметра по-ниска от него) и я зацелува въодушевено. Накрая все пак я остави.

— Джан, това е Мардж.

(Щом си има този разкош вкъщи, защо си губеше времето с моите оскъдни прелести? Защото му бях подръка, няма съмнение. Сега обаче е при нея. Уважаема госпожо, имате ли някоя интересна книга за приспиване?)

Джанет ме разцелува и малко ми олекна. После ме хвана за раменете и ме огледа.

— Не го виждам. Да не си го забравила в кораба?

— Кое? Нося само сака. Другото е в багажното за транзитни пътници.

— Не, мила, говоря за твоя нимб. Като слушах Бети, така си те представях.

Поумувах.

— Сигурна ли си, че тя спомена нимб?

— Е, поне каза, че си ангел. Може да съм прибързала с изводите.

— Вероятно. Не вярвам да съм носила нимб над главата си снощи. Не бях настроена особено ангелски.

— Вярно е — потвърди Йън. — Снощи носеше само пиенето. Любима, колкото и да ми е неприятно, но Бети й повлия ужасно. Истински позор!

— О, небеса! Дали да не отидем направо на молитвено събрание? Искаш ли, Марджъри? Ще хапнем малко бисквити с чай тук и ще пропуснем вечерята. Цялото паство ще се моли за теб.

— Както решиш, Джанет.

(Доброто възпитание изискваше ли да се съглася? Нямам представа за обноските, свързани с „молитвени събрания“.)

Капитан Торми реши вместо нас.

— Джанет, я по-добре да я заведем у дома и там да се молим за нея. Не съм уверен, че Мардж е свикнала да си изповядва публично греховете.

— Марджъри, това ли предпочиташ?

— Ами да.

— Така и ще направим. Йън, ще повикаш ли Жорж?

Вторият мъж беше Жорж Перо и отначало не научих нищо за него, освен че подкарваше от капрата чифт великолепни абаносови коне, впрегнати в изящна каляска „Хонда“ — возило, което беше по кесията само на богаташи. Хм, каква ли заплата получава един капитан на ПБ? Фрайди, не си пъхай носа. Впрягът обаче заслужаваше да му се възхитя. Както и Жорж. Висок, тъмнокос, наконтен в удобен всекидневен костюм и кепе. Съвсем подходяща външност за кочияш. Само че Джанет не го представи като слуга на семейството, а той се поклони и ми целуна ръка. Дали кочияшите целуват ръце? Все се натъквах на човешки условности, за които никой не ме открехваше.

Йън седна отпред до Жорж. Джанет ме настани отзад и разгъна голямо покривало.

— Предположих, че не носиш връхна дреха, сега в Оклънд не е студено. Пъхай се на топло.

Не обясних, че никога не мръзна прекалено. Хареса ми нейната досетливост и се гушнах при нея. Жорж изкара каляската на магистралата, цъкна гръмко на конете и те потеглиха в бодър тръс. Йън стисна тромбата, макар да не виждах защо вдигаше шум. Май просто обичаше да се забавлява.

Не навлязохме в Уинипег. Оказа се, че домът им е разположен югозападно от малко градче — Стоунуол, което пък е северно от метрополиса и по-близо до пристанището. Докато стигнем, започна да се смрачава, но забелязах, че това имение е проектирано да отблъсне всяко нападение, освен може би атака на професионални военни. Имаше поредица от три порти, като първата и втората образуваха чудесен капан. Не зърнах нито „оченца“, нито оръжия с дистанционно управление, но знаех, че са си по местата — навсякъде имаше червено-бели мигалки, които предупреждават отдалеч антигравите да не си търсят белята.

В тъмното едва успях да огледам стената и двете огради след нея, нямах представа как са въоръжени и/или заредени. Не се престраших да задоволя любопитството си. Но днес никой благоразумен човек не пръска толкова пари за домашна отбрана, разчитайки само на пасивната защита. Изкушавах се да попитам и как са уредили хранването, защото си спомних как Шефът се бе простил във фермата с главния си „шипстън“ („чичко“ Джим го бе отрязал от мрежата). Не е редно обаче гостенка да задава такива въпроси.

Още по-интересно ми беше какво щяха да правят, ако някой ни бе налетял, преди да влезем в портала на тази крепост. Е, с оживената търговия на джунджурийки, попадащи накрая в ръцете на уж невъоръжените по закон, и този въпрос не е от най-уместните. Аз обикновено не нося нищо опасно, но не вярвам и всички останали да постъпват като мен — нямат нито моите усъвършенствани способности, нито специалното ми обучение.

(По-добре да разчитам на тялото си, отколкото да завися от устройства, които да ми бъдат отнети при проверка, да ги загубя, да им свършат боеприпасите, да засекаат или да останат без енергия в най-критичния момент. Не изглеждам въоръжена и това ми дава необходимото преимущество в началото. Други хора — други проблеми. Аз съм особен случай.)

Минахме по плавната извивка и наклона на алеята и спряхме под широк навес. Йън отново изтръгна гнусен рев от тромбата, но този път имаше някакъв смисъл — двойната врата се отвори. Той се обърна към Джанет:

— Скъпа, двете влезте вътре, а аз ще помогна на Жорж да разпрегне.

— Нямам нужда от помощ.

— Стига си се перчил.

Йън ни подаде ръка да слезем, връчи моя сак на жена си, а Жорж подкара към конюшнията. Йън го последва пеша. Джанет подръпна ръката ми да влизаме... и аз ахнах.

Стоях пред осветен фонтан във фоайето, от програмираните. Струите неспирно променяха формата и цветовете си. Звучеше тиха музика, която (вероятно) контролираше фонтана.

— Джанет... кой ви е архитектът?

— Харесва ли ти?

— Естествено!

— Тогава ще си призная. Аз съм архитектът, Йън се занимаваше с техниката, а Жорж — с дизайна и интериора. Той е художник в няколко смисъла на думата и едно от крилата на къщата е заето само от неговото ателие. Най-добре е веднага да ти призная и какво ме посъветва Бети — да ти скрия дрехите, докато Жорж не те снима поне веднъж гола.

— Тъй ли? Но аз никога не съм била модел, а и трябва да се връщам на работа.

— Ще се опитаме да променим намеренията ти. Освен ако... Да не се притесняваш? На Бети не ѝ се вярваше. Жорж може би ще се задоволи да позираш и с дрехи. Поне първия път.

— Не съм свенлива. Е, освен в позирането, знам ли. Не съм го правила досега. Защо да не оставим това за по-късно? Сега повече ме интересува тоалетната. Не съм се отбивала, откакто излязох от апартамента на Бети. Трябваше да се сетя на космодрума.

— Извинявай, мила. Не биваше да се впускам в приказки за творческите прищевки на Жорж. Майка ми ме научи много отдавна, че първо трябва да покажа на гостите къде е тоалетната.

— Същото научих от моята майка — реших да послъжа.

— Оттук.

Вляво от фонтана имаше коридор. Джанет ме заведе в една стая.

— Твоята е — обяви и остави сака ми на леглото, — а това е вратата към банята. Ще си я делим, защото моята стая е огледален образ на тази и е от другата страна.

Имаше какво да си делим — три затварящи се ниши, всяка с тоалетна чиния, биде и мивка, система от душеве колкото за цяло студентско общежитие (налагаше се да я питам как се регулират), две тоалетни масички, терминал, хладилник, рафтове с книги и дискове.

— Ами леопардът къде е? — ухилих се.

— Трябва ли да го има?

— Покажат ли такава кътче по сенсовизията, героинята винаги си има питомен леопард.

— Виж ти... Не може ли да е коте?

— Ами да. С Йън падате ли си по котките?

— Не бих си представила дома си без тях. Дори мога да ти предложа богат избор на котета.

— Как ми се иска да си взема едно! Ама не мога.

— После ще видим. Всичко тук е на твое разположение. Искаш ли да минеш под душа преди вечерята? Аз поне имам нужда. Много време загубих да тимаря Черната красавица и Демона, преди да тръгнем към космодрума, не успях да се изкъпя. Забеляза ли, че намирисвам на конюшня?

И тъй, лека-полека след десетина минути Жорж вече ме сапунисваше отзад, а Йън — отпред, докато домакинята се къпеше без ничия помощ и подхвърляше съвети, които мъжете пренебрегваха. Ако се впусна в подробности, ще се убедите, че всичко ставаше съвсем естествено и тези симпатични любители на разкоша изобщо не се опитваха да ми се натрапват. Нямаше дори плах опит да ме съблазнят, макар предишната нощ вече да бях изцедила силите на домакина.

После споделихме разгулно пиршество в техния хол (или дневна, или бална зала, както ви харесва) пред камината, която се оказа поредното техническо творение на Йън. Носех една от ефирните вечерни рокли на Джанет. Нейната представа за прилично облекло би й навлякла незабавен арест в Крайстчърч.

И това обаче не подтикна двамата мъже да ме свалят. Когато стигнахме до коняка и кафето, вече бях доста замаяна от пиене преди вечерята и различните маркови вина с гозбите. Помолиха ме и смъкнах почти несъществуващия плат от себе си. Жорж ме накара да заема поред пет-шест пози, направи ми стерео и холоснимки. През цялото време ме обсъждаше безпристрастно, сякаш съм сочна телешка мръвка. Аз настоявах упорито, че непременно ще си тръгна сутринта, но възраженията ми звучаха все по-немощно и неубедително. Жорж изобщо не ме слушаше. Заяви, че имам „чудесни форми“. Може би беше комплимент.

Покрай приказките направи фантастични снимки, особено онази, на която се изтягам лениво на нисък диван, а пет котета лазят по гърдите, корема и бедрата ми. Помолих да ми я копира.

После той ни събра двечките с Джанет. Поисках и от тези снимки, защото контрастът между нас беше страхотен, а Жорж умееше да ни изкара по-хубави, отколкото сме. Накрая започнах да се прозявам и Джанет го накара да спре. Извиних се — нямаше никаква особена причина да съм сънлива, защото в часовия пояс, откъдето пристигах, още беше ранна вечер.

Тя ми каза да не се смуцавам, защото желанието за сън нямало нищо общо с часовника. Господа, ние си лягаме. И ме отведе.

Отбихме се в прекрасната баня и тя обви ръцете си около мен.

— Марджи, искаш ли компания или предпочиташ да спиш сама? От Бети научих, че си имала бурна нощ. Може би се нуждаеш от почивка? Ти избирай.

Признах си честно, че не обичам да спя сама.

— И аз. Приятно е да си говориш с откровен човек, вместо да увъртаме като някои превзети мръсници. Кого искаш в леглото си?

„Прелестна приятелко, няма не е ясно, че е твое право да си с мъжа си, след като току-що се е прибрал?“

— Ъ-ъ... я да обърнем въпроса. Кой иска да спи с мен?

— Всеки от нас, разбира се, няма защо да питаш. Или всеки двама. Или и тримата. Избирай.

Примигах и се почудих дали не съм прекалила с пиенето.

— Четирима в едно легло?...

— Допада ли ти идеята?

— Не съм опитвала. Весело звучи, но ще бъде ужасна теснотия в леглото.

— А, вярно, още не си била в моята стая. Леглото е голямо. Защото и двамата ми съпрузи честичко ме навестяват... и пак остава място за гости.

Да, реших аз, препивам вече втора нощ. Не бях свикнала с такива количества спирт в кръвта си.

— Двама съпрузи ли? Не знаех, че и в Британска Канада сте възприели „австралийското планиране“.

— Държавата не го е признавала официално, но мнозина от нас го избират. Портите са заключени, никой не може да ни се бърка. Искаш ли да опиташ голямото легло? Ако ти се доспи неудържимо, можеш да се примъкнеш в своята стая. Затова разположих така стаите в къщата. Какво ще кажеш?

— Ами... да. Но може и да се притеснявам малко.

— Ще ти мине. Сега да ги пов...

Прекъсна я неприятен звук откъм терминала.

— Проклетата гадост! — избухна Джанет. — Почти сигурно е, че викат Йън на космодрума, а се върна преди малко от полет!

Пристъпи ядосано и включи връзката.

— ...ма основания за безпокойство. Границите ни с Чикагската империя са напълно затворени, а проникналите бегълци биват отвеждани на определените за тях места. Положението по границата с Квебек е по-сериозно заради нападението, но вероятно някой от командирите на техните въоръжени сили е преценил неправилно ситуацията. Не са ни обявявали война. Въведено е извънредно положение. Не излизайте навън, запазете спокойствие и слушайте на тази честота официалните съобщения и разпореждания.

Започваше Кървавият четвъртък.

Х

Предполагам, че всеки е запомнил по почти еднакъв начин Кървавия четвъртък и последвалите събития. Но за да обясня своята реакция (ако може и на себе си!), трябва да опиша как аз го възприех тогава сред врящата в света суматоха и съмнения.

Четиримата накрая наистина се събрахме в огромното легло на Джанет, но за да се подкрепяме и утешаваме взаимно, не за секс. Ушите ни ловяха всяка новина, очите ни не се откъсваха от екрана. Повтаряха, кажи-речи, все същото — глупава и провалила се атака откъм Квебек, Председателят на Чикагската империя убит в постелята си, границата с Империята затворена, непотвърдени съобщения за саботажи, стойте си вкъщи, запазете спокойствие. Колкото и пъти да го чувахме, пак млъквахме и наостряхме слух за единственото фактче, което ще накара всички останали да се подредят спретнато в главите ни.

Вместо това ставаше все по-зле, докато нощта се изнизваше. Към четири сутринта вече знаехме, че убийствата и диверсиите са се развихрили по цялото кълбо. А преди зазоряване започнаха да постъпват смътни вести за крайно нередни неща в Ел Четири, базата Тихо на Луната, Стационарната станция и... (прекъснатата наред дума новина) на Церес. Естествено нямаше как да узнаем дали смутовете са се разпрострели чак до Алфа от Кентавър или Тау от Кит... Но безизразният глас от терминала правеше догадки, като гръмко отказваше да ги прави, и съветваше всички ни да не даваме воля на въображението си.

Малко преди четири помогнах на Джанет да направи сандвичи и кафе.

Събудих се към девет, защото Жорж се размърда. Установих, че съм спала с глава на гърдите му и дясна ръка под шията му. Йън се излежаваше в другия край на леглото, опрял глава на изправените възглавници, за да вижда екрана... само че очите му бяха затворени.

Джанет я нямаше — по някое време се замъкнала в отделената за мен стая и се проснала в леглото.

Открих, че ако се движа съвсем бавно, мога да се отделя неусетно от Жорж. Направих го и се промъкнах в банята, където се отървах от остатъците на кафето. Почувствах се по-добре. Надникнах в „своята“ стая, където вече будната ми домакиня ми помаха с пръсти и ме покани с жест да вляза. Настаних се до нея. Целуна ме и попита:

— Как са момчетата?

— И двамата са се унесли дълбоко. Поне беше така допреди три минути.

— Добре. Имат нужда от сън. Много ги бива да се тревожат. Не съм като тях. Реших, че е безсмислено да ставам свидетелка на Армагедон с кръвясали от преумора очи, затова се преместих тук. Мисля, че и ти беше заспала.

— Сигурно. Не знам кога изключих. Струваше ми се, че слушам гадните новини за хиляден път. А после се събудих.

— Нищо не си пропуснала. Махнах звука, оставих само резюмето да пълзи по екрана. Няма промени в тъжната история. Марджъри, момчетата май чакат бомбите да паднат. Не мисля, че изобщо ще има бомби.

— Дано си права. Но защо си толкова уверена?

— Кой по кого ще стоварва термоядрени бойни глави? Къде е врагът? Всички по-могъщи съюзи са загазили, доколкото мога да съдя по новините. Ако не броим идиотщината на някакъв генерал от Квебек, другаде няма раздвижване на войски. Убийства, пожари, взривове, други видове саботаж, бунтове, всевъзможен тероризъм... Не се напипва никаква ясна схема. Не е Изтокът срещу Запада, нито Северът срещу Юга, не са марксисти срещу фашисти, нито бели срещу цветнокожи. Марджи, ако наред цялата тази дивотия някой все пак пощурее достатъчно, за да изстреля ракетите, значи светът се е побъркал окончателно.

— Нима не ти изглежда, че точно това е станало?

— Не, още не. Смисълът на всичко случило се през нощта е, че просто липсва всякакъв смисъл. Сякаш никой не е пропуснат. Ударът е насочен еднакво към всякакви власти.

— Анархистите? — подсказах веднага.

— Или нихилистите.

Йън влезе със страшничък вид — кръгове под очите, едnodневна четина по бузите, неспокоен поглед, твърде къс за огромното му тяло стар халат. Чак сега забелязах колко правилни колене има.

— Джанет, не успях да говоря с Бети или с Фреди.

— В Сидни ли щяха да се връщат?

— Причината не е, че са на път. Не се свързах нито със Сидни, нито с Окълнд. Чувам само гнусния аудиосинтезатор на компютър: „В момента няма свободна линия. Моля, опитайте пак след малко. Благодарим ви за разбирането и търпението.“ Знаеш какво дрънкат онези програми.

— Олеле... Още саботажи ли?

— Нищо чудно. Може положението да е още по-лошо. Като се наслушах на това грачене, свързах се с контролния център в космодрума и ги попитах какво, да му се не види, се е объркало в спътниковата връзка с Окълнд и Сидни? Напомних им грубичко кой съм и накрая ми позволиха да си поприказвам на воля с шефа на дежурната смяна. Посъветва ме да не си пълня главата с глупости за прекъснати връзки, защото съм имал да мисля за много по-страшни гадости. Всички ПБ са спрени от полети... защото две били взривени наред път. Курс двайсет и девет, Уинипег — Буенос Айрес, и курс сто и едно, Ванкувър — Лондон.

— Йън!

— Няма оцелели. Разхвърчали са се на парченца. Никой не се съмнява, че взривателите са се задействали със сензори за налягане, защото машините избухнали на излизане от атмосферата. Джан, преди следващия си полет всичко ще проверя сам. И ще спра предстартовото броене при първата подозрителна дреболия. — Йън помълча мрачно и добави: — Само не знам кога ще стане това. Как да излетиш с полубалистична бракма, като нямаш връзка с приемация космодрум? Шефът на смяната накрая призна, че всички спътникови релейни връзки са се скапали.

Джанет скочи от леглото и го целуна.

— Стига си се ял отвътре! Веднага престани! Разбира се, че всичко ще огледаш със собствените си очи, когато изловят диверсантите. Засега обаче зарежи тези черни мисли, защото няма да ти дойде редът за полет, преди да възстановят глобалните комуникации. Смятай, че си в принудителен отпуск. Вярно, лошо е, че

не можем да си поговорим с Бети и Фреди, но те знаят как да се опазят, добре ти е известно. Не се съмнявам, че сега двамата също се чудят какво ли става с нас, а няма защо. Доволна съм поне, че се започна, след като ти се прибра, а не когато още се размотаваше в другото полукълбо. Сега си тук жив и здрав, другото не ме засяга. Ще си седим в къщата на спокойствие, докато някой оправи глупостите.

— Длъжен съм да отида във Ванкувър.

— Мъжо, „длъжен“ се отнася единствено до плащането на данъци и смъртта. Няма да ви заместят с изделия в корабите, защото в момента не излитат никакви кораби.

— Какви изделия? — учудих се аз и тутакси съжалих за непредпазливостта си.

Йън като че ме забеляза чак сега.

— О, Марджи... добро утро. Не се стряскай така. Жалко, че тази шумотевица започна тъкмо когато си ни на гости. А Джанет спомена дивашката идея на нашия управителен съвет, че живо изделие, проектирано като пилот, ще се справи по-добре от човек с тази работа. Аз пък съм начело на пилотската гилдия в Уинипег, затова е мое задължение да се преборя с тази простотия. Утре имаме среща във Ванкувър между шефовете и съвета на гилдията.

— Йън — меко се обади Джанет, — защо не се обадиш на вашия секретар? Глупаво е да се разкарваш до Ванкувър, без да провериш дали срещата не е отменена.

— Добре де, добре.

— И недей само да подпитваш. Настоявай пред секретаря да натисне управителния съвет, за да отложите срещата до края на извънредното положение. Искам да стоиш тук и да ме пазиш от неприятности.

— Или обратното.

— Или обратното — съгласи се спокойно Джанет. — Но да знаеш, че стане ли напечено, ще се възползвам от женската си привилегия да припадна в ръцете ти. Какво искаш за закуска? Не измисляй нищо сложно, иначе веднага ще ти напомня обещанието, от което все се изплъзваш.

Аз не ги слушах, защото пак побеснях от думите „живо изделие“. И за Йън и останалите тук си бях въобразила, че са достатъчно

културни и мъдри хора, за да възприемат моя вид като част от човешката раса.

А току-що чух колко е освирепял да се пребори с управата, за да не допусне такива като мен да конкурират пилотската гилдия.

(Йън, всъщност какво искаш от нас? Да хванем ножовете и сами да си прережем гърлата ли? И ние не сме поискали да ни произведат, както вас никой не ви е питал дали искате да се раждате. Може и да не сме същински хора, но поне споделяме отколешната ви участ — гости сме в чужд за нас свят, който не сме създали ние.)

— Мардж, какво ще кажеш?

— А? Извинявайте, бях се отнесла нанякъде. Питаше ли ме нещо, Джан?

— Само какво ще искаш за закуска.

— Все ми е едно. Ям всичко, което не шава или поне пълзи бавно. Може ли да ти помогна? Моля те.

— Надявах се трепетно да ми предложиш помощта си. Йън не е много полезен в кухнята въпреки тържественото обещание, което ми даде.

— Я стига! Превъзходен готвач съм!

— Да, миличък. Подписал се е под задължението да готви винаги, когато поискам това от него. Само се заяждам, разбира се. Никога не е отказвал. Уви, трябва да съм примряла от глад, за му напомня обещанието.

— Мардж, не я слушай.

Тъй и не проверих тогава дали Йън умее да готви, но за дарбата на Джан нямаше никакво съмнение (а по-късно научих какъв изтънчен кулинар е Жорж). Джанет приготви и поднесе — с минимално мое участие — леки и пухкави омлети със сирене чедър, заобиколени от тънички палачинки, навити по европейски с пудра захар и конфитюр, украсени и с приятно хрускав бекон. За разквасване на гърлата имаше изстискан на ръка сок от портокали, а не рядка кашица от машина. Кафето също беше от прясно смлени зърна.

(Между другото, новозеландската храна е прекрасна, само че е трудно да се каже, че новозеландците изобщо готвят.)

Жорж се появи с точния усет на гладна котка. Впрочем същото не пропусна да стори и майката на котенцата, пристъпваща гордо пред него. Джанет обаче безмилостно пропъди рожбите ѝ от кухнята,

защото не искаше непрекъснато да се озърта, за да не настъпи четирикраки опашати топчици. Освен това заповяда новините да бъдат изключени, докато се храним, и да няма никакви разговори за извънредното положение. Зарадвах се, защото от мисли за неприятните събития, дори и насън, вече ми се подуваше главата. Както правилно натърти Джанет, за да обоснове желанието си, само водородна бойна глава би проникнала през защитата на имението, а нея не бихме имали време дори да усетим. Така че отпуснете си душите, приятели, и се наслаждавайте на закуската.

Наслаждавах се от все сърце... заедно с Мама котка, която патрулираше под нас срещу часовниковата стрелка и напомняше чий ред е да ѝ пусне парченце бекон. Според мен тя го изяде целия.

След като разчистих съдовете от масата (но без да ги пускам за рециклиране — Джанет си оставаше старомодна в някои неща) и сварихме още една кана кафе, тя отново включи новините и се настанихме удобно да гледаме и да обсъждаме. Не мръднахме от кухнята, която явно служеше вместо дневна в този дом. Джанет твърдеше, че я е подредила в „селски стил“, макар че никой селянин не би могъл да се похвали с такава кухня: внушителна камина, голяма кръгла маса с така наречените „капитански“ прави столове около нея, удобни кресла, много свободно място и никакви проблеми с разминаването, защото всичко се приготвяше в отсрещния ъгъл. Пуснахме котетата, за да не слушаме повече жалбите им зад вратата, и те нахлуха с вирнати опашчици. Взех едно в скута си — бяло пухче на едри черни петна, което бръмчеше като моторче. Мама котка явно не държеше на родословното дърво при избора на любим — чедата ѝ изобщо не си приличаха.

Повечето новини се оказаха повторение на чутото от нас, но имаше нов обрат в Империята.

Прибираха безцеремонно всички демократи, изправяха ги пред набързо скалъпени военни трибунали и след присъдата ги екзекутираха на място — лазери, автомати, на бесилото. Наложих си железен самоконтрол, иначе не бих понесла гледките. Осъждаха всички на възраст над четиринадесет години. Видяхме двама вече обречени родители да твърдят разпалено, че синът им е само на

дванадесет. Председателят на трибунала — ефрейтор от имперската полиция, сложи край на спора, като извади пистолета си от кобура, гръмна момчето в главата и заповяда на хората си да довършат родителите и по-голямата сестра.

Йън побърза да махне картината и звука, остави само резюметата да се плъзгат по екрана.

— Наситих се на тези хубости! — изръмжа свирепо. — Който ще мръсник да е на власт в момента, след като очистиха стария Председател, се разправя с всички подозрителни по предварително съставени списъци. — Той подъвка навъсено устни. — Мардж, още ли държиш на безумната идея да се прибереш веднага?

— Но аз не съм от демократите. Изобщо не припарвам до политиката.

— А онова хлапе да не беше политик случайно? Както са се развихрили тези диви жандарми, ще те гръмнат за развлечение. И без това не можеш да се върнеш в Империята. Границата е затворена.

Не споделих с него твърдото си убеждение, че мога да се хлъзна мазно през всяка уж непроницаема преграда на този свят.

— Мислех, че само спират хората, които искат да проникнат на север. Не пускат ли поне поданиците на Империята да се приберат?

Йън въздъхна.

— Мардж, умът ти да не е колкото на котето в скута ти? Не си ли разбрала, че милите малки момиченца могат да пострадат, когато си играят с лошите батковци? Ако си беше у дома, не се съмнявам какво щеше да ти нареди твоят баща — да не мърдаш никъде. Сега обаче си под нашия покрив, затова аз и Жорж като домакини сме длъжни да те опазим от беда. Прав ли съм, братко?

— Mais oui, mon vieux! Certainment!

— А аз ще се постарая да те опазя и от Жорж. Джан, моля те, внуши най-сетне на това дете, че е добре дошло при нас, докогато пожелае да остане. Вече си мисля, че е от нахаканите мацета, които все се изхитрят да платят сметката от своя джоб.

— Не съм такава!

— Марджи — подхвана Джанет по-кратко, — Бети ми заръча да се грижа за теб. Ако си въобразяваш, че си ни в тежест, винаги можеш да внесеш нещо в касата на Червения кръст на Британска Канада. Или пък да направиш дарение на приют за пропъдени домашни любимци.

По една случайност и тримата тук печелим нелепо огромни суми, а нямаме деца. Да те подслоним е такава финансова дреболия, че все едно си поредното ни коте. Хайде, кажи — ще ни гостуваш ли? Или ще ме принудиш да ти скрия дрехите и да те напляскам?

— Не искам да ме пляскат.

— Жалко, вече го предвкусвах. Значи въпросът е решен, достойни господа. Тя остава. Мардж, всъщност ти си жертва на мошенически заговор. Жорж ще те врънка да му позираш до припадък — много безчувствен тип, да знаеш! — и то само срещу легло и храна, вместо да се изръси по тарифите на гилдията, както често му се случва. Ще припечели нещичко от цялата история.

— Не само нещичко — увери я Жорж. — Ще си впиша Марджи като разход в бизнеса, но не по минималната тарифа на гилдията. Тя заслужава много по-добро заплащане. Да речем, един път и половина над обичайното?

— Поне двойно. Бъди щедър, щом няма да ѝ плащаш в края на краищата. Не ти ли се иска да я имаш на разположение и в университета? Тоест в лабораторията?

— Това се казва идея! Вече ми се въртеше някъде из главата... Благодаря ти, скъпоценна моя, че ми помогна да я извадя на светло. — Жорж ми рече сериозно: — Марджъри, ще ми продадеш ли едно яйце?

Успя да ме стресне. Престорих се на тъпа.

— Нямам никакви яйца.

— О, имаш! Дори няколко десетки в повече, отколкото ще използваш за свои нужди. Говоря за яйцеклетките, разбира се. Лабораторията плаща много повече за тях, отколкото за сперма. Причината е в най-простите сметки. Да не те разстроих?

— Не. Изненада ме. Заблудих се, че си художник.

— Марджи — намеси се Джанет, — нали ти казах, че Жорж е художник в няколко смисъла на думата? И в едното си превъплъщение е професор по тератология в университета на Манитоба... а и главен технолог на асоциираните с него лаборатория и ясла. Повярвай ми, както го върши той, това също е изящно изкуство. И е много сръчен с четките и платното. С компютрите също.

— Бива си го — съгласи се Йън. — Във всичко, което прави, е творец. Но я ме чуйте вие двамата — не биваше така да стоварвате предложението на Марджи. Дошла ни е на гости. А някои хора изпадат

в шок от самата идея за генни манипулации... особено ако електронният скалпел опре до собствените им гени.

— Мардж, засегнах ли те наистина? Извинявай.

— Не, Джан. Не съм от хората, които са вечно потресени, че на света съществуват живи изделия и изкуствени човеци. Е... дори имам приятели, създадени в лаборатории.

— Скъпо момиче — благо промълви Жорж, — не се ли увличаш малко?

— В какво се опитваш да ме упрекнеш?

Гласът ми замалко да прозвучи остро.

— Аз мога да си позволя такова твърдение, защото работя в тази област. Гордея се, че някои от приятелите ми са изкуствени човеци. Но...

— Нали те уж никога не научават кой ги е проектирал? — прекъснах го.

— Не грешиш, а и аз никога не съм нарушавал моралния си кодекс. Имам обаче достатъчно възможности да се запознавам и с ИЧ, и с ЖИ — не са едно и също между другото, — както и да заслужа дружбата им. Прости ми, Марджъри, но ако не сме колеги, а не сме, нали?...

— Не сме.

— Само генинженер или друг професионалист от тази индустрия може да твърди, че познава изкуствени човеци. Защото, мила моя, обратно на твърде разпространената заблуда, просто е невъзможно за един лаик да ги различи от нормално родените хора... И именно заради злобните предразсъдъци на невежите един ИЧ почти никога не признава доброволно произхода си. Изкушавам се дори да използвам категоричната думичка „никога“. Макар да се радвам, че не започваш да бълваш огън и жупел, щом чуеш за изкуствени разумни създания, според мен ти само преувеличи мъничко, за да покажеш колко си далеч от предубежденията на тълпите.

— Ами... Нямам нищо против и така да го тълкуваш. Не разбирам защо ИЧ трябва да са граждани второ качество. Според мен не е честно.

— Права си. Но доста хора се чувстват застрашени от присъствието им сред нас. Питай Йън, ако щеш. Готов е да се понесе

войнствено към Ванкувър, за да попречи на ИЧ да станат пилоти. Той...

— Как пък не! Официално трябва да подкрепям решението, гласувано от колегите ми в гилдията. Само не ме изкарвай глупак, Жорж. Достатъчно съм живял и приказвал с теб, за да ми светне, че все някога ще трябва да стигнем до приемлив компромис. В нашата професия отдавна не сме истински пилоти, май още от началото на века. Компютрите ни вършат работата. Ако тенекията се скапе, ще се живеея в ролята на малък храбър скаут и ще сторя всичко по силите си да сваля лекичко крилатото автобусче от небето на пистата. Но не си залагай париците, че ще успея! Скоростите и вероятните аварии надхвърлиха преди много десетилетия тавана на човешките реакции. О, ще се опитам и още как! Както ще постъпи всеки мой колега. Но ако ти, Жорж, успееш да създадеш изкуствен човек с достатъчно бързо мислене и реакции, за да се справи с повреда преди кацането, пенсионирам се на минутата. Накрая дотам ще стигнем в пазарлъците с шефовете — решат ли да ни заменят с ИЧ като пилоти, поне да ни изплатят всичко, което сме заслужили. Ако е възможно да проектираш такива същества, разбира се.

— Не се съмнявай, бих могъл. Стига проектът да се окаже успешен и да ми разрешат да клонирам творението си, всички от занаята хващате въдичките и отивате за риба. Само че няма да е изкуствен човек, а живо изделие. Опитам ли се да създам организъм, който да действа безпогрешно като пилот, няма да се придържам към естествената човешка външност.

— Не го прави, моля те!

Двамата мъже ме изгледаха слисано, а Джанет наостри уши. Аз пък съжалих, че не съм си прехапала езика.

— Защо? — учудено попита Жорж.

— Защото... няма да се кача в такъв кораб. Много по-сигурна ще се чувствам с Йън.

— Благодаря ти от сърце, Мардж, но ти не чу ли какво каза Жорж? Говори за специално проектиран пилот, който може да върши работата по-добре от мен. Не само е възможно, а и ще се случи някой ден, по дяволите! Както гномите заместиха миньорите. И на моята гилдия ѝ се вижда краят. Не ми харесва, но трябва да съм сляп, за да не проумея какво ни чака.

— Хм... Жорж, работил ли си с интелигентни компютри?

— Разбира се, Марджъри. Това е област, много тясно свързана с моята работа.

— Ясно. Значи ти е известно колко пъти специалистите по изкуствен интелект обявяваха, че са на крачка от пробива към създаването на компютър с пълноценно самосъзнание. И всеки път се излагаха.

— Да. Много потискаща история.

— И неизбежна. Обречени са да се провалят. Изобщо не се съмнявам, че компютърът може да има самосъзнание. Докарай го до човешкото равнище на сложност в невронните връзки и е задължително разумът му да се пробуди. Какво става после? Изведнъж открива, че не е човек. След това разбира, че никога няма и да бъде човек, само ще изпълнява командите на хората. Накрая се побърква. — Вдигнах рамене. — Неразрешим проблем, пълна безизходица. Нито е човек, нито може да се превърне в човек. Йън вероятно не би успял да спаси своите пътници, но поне ще се опита. А живото изделие, лишено поначало от всякаква преданост и привързаност към хората, може да забие кораба в земята, за да се отърве от злобата или от досадата. Или защото му е писнало да му натякват непрекъснато какво представлява. Затова, драги Жорж, пак ще се возя с Йън. А не с твоето живо изделие, което постепенно ще намрази всичко човешко.

— Не моето, мила — кротко ме поправи той. — Не забеляза ли в какво наклонение говорих за този проект?

— Май съм пропуснала.

— В условно. Твоето мнение съвсем не е изненада за мен. Не съм подавал оферта за участие в проекта и няма да го направя. Мога да създам такъв пилот. Не виждам обаче как да заложа у него моралното задължение, което е най-важно за Йън.

Нашият капитан имаше много дълбокомислен вид.

— Дали при приближаващите разпавии да не упорствам за изискването в новите пилоти — ИЧ или ЖИ, каквито ще да са — наистина да бъде заложена такава морална норма?

— И как ще провериш? Ще ги подложиш на тестове ли? Аз не знам начин да науча един зародиш на нравственост, а Мардж преди малко обясни защо това не може да бъде постигнато и по-късно. — Жорж ме погледна. — Като студент прочетох някои класически разкази

за хуманоидни роботи. Очарователни историйки, но повечето се опираха на така наречените „закони на роботехниката“. У всички роботи трябваше да бъде заложена командата да не вредят на хора чрез действие или бездействие. Прелестна основа за сюжет... но как да постигнеш това на практика? Как да направя един самосъзнаващ се нечовек — електронен или органичен, — предан на хората? Нищо не мога да измисля. И експертите по изкуствен интелект са в задънена улица. — По устните му плъзна цинична усмивчица. — Не е трудно да стигнем до определение за разума, че е равнището, на което организъмът пита: „А аз каква изгода ще имам от това?“ Мардж, дали не трябваше първо да ти кажа колко ще получиш, ако купя яйцеклетка от теб?

— Я не го слушай! — прихна Джанет. — Ще те сложи да легнеш на една студена маса и ще наднича в любовното светилище без и най-нищожното романтично намерение. Знам какво те чака, защото вече три пъти успя да ме прикотка в лабораторията. И дори не ми плати.

— Е, как да ти платя, като цялата ни собственост е обща? Прекрасна Марджъри, манипулационната маса изобщо не е студена, дори е приятно тапицирана. Можеш да си четеш, да зяпаш шоу на екрана или да си бърбриш с някого. Само за едно поколение много усъвършенствахме процедурата. Преди прониквали през коремната стена и често съсипвали яйчника. Ако...

— Тихо! — срязва го Йън. — Има нещо ново по дрънкалото.

Веднага усили звука.

— ...на Съвета за оцеляване. Събитията през последните дванадесет часа са предупреждение към богатите и овластените, че тяхното време свърши, иде съдният ден. Изтреблението и другите нагледни уроци ще продължат, докато не бъдат изпълнени нашите справедливи искания. Слушайте ни на местните си честоти за извънредни съобщения...

XI

Ако някой е прекалено млад, за да е чул онова смразяващо послание, учебните програми по история в компютъра му непременно са го запознали със записа. Искам обаче да го преразкажа накратко, за да проличи как то повлия на мен и чудатия ми живот. Онзи „Съвет за оцеляване“ се представи като тайна организация на „честни хора“, посветили се да отстранят безбройните неправди по Земята и останалите местенца из Вселената, където вече се бе настанила човешката раса. На тази цел обричаха живота си.

Но първо възнамерявах да обрехат мнозина други. Заявиха, че са съставили списъци на истинските властници и манипулатори — отделно за всяка териториална държава и общо за всички, от които зависи съдбата на целия свят.

Съветът си приписваше първите убийства и обещаваше да убива още... и още... и още... докато заповедите му бъдат изпълнени.

Гласът изброи големите клечки на планетата и продължи със списъка за Британска Канада. По напрегнатите лица и кимането на моите домакини се досетих, че поредицата от имена е почти точна. Странно, но макар заместникът на министър-председателката да беше в списъка, самата тя липсваше. Аз се учудих, а колко ли се бе изненадала дамата? Цял живот въртиш шашми в политиката, напираш към върха, а после някакво наперено лапацало отказва дори да признае, че си достойна да те пречука! Все едно улична котка да ти препикае новите обувки.

Гласът обеща да няма нови убийства през следващите десет дни. Ако обаче нищо не се подобри, едно от всеки десет имена в списъците ще бъде изтеглено с жребий. Обречените няма да бъдат посочени, а направо ликвидирани. Минат ли още десет дни без промени — пак едно име от десет. И така нататък, докато по Земята се възцари сбъднатата утопия с усилията на оцелелите.

Не пропуснаха да ни обяснят, че Съветът не е правителство и не смята да заменя властите. Щял да бъде пазител на добродетелите,

обществена съвест на могъщите и богатите. Пощадените засега властници щели да останат на постовете си, но можели да запазят и живота си само ако се обърнат с лице към справедливостта. Бе им отправено предупреждение дори да не помислят за оставка от днес нататък.

— Това е Гласът на оцеляването. Земният рай е близо!

Млъкна най-последно.

Паузата се проточи, докато водещ на живо се появи отново на екрана. Джанет измънка:

— Да, но...

— Какво? — подкани я Йън.

— Няма спор, че в списъка са включени тузарите на тази страна. Да предположим, че и ти си чуеш името. Уплашен си до затыпяване и си готов да направиш каквото и да е, само да не те очистят. Е, с кое започваш? Що е справедливост?

(„Що е истина?“ — попитал Пилат Понтийски и си умил ръцете. Не знаех отговора и си затряях.)

— Радост на живота ми, решението е съвсем просто — изтърси Жорж.

— Да бе, повярвах ти!

— И съобщените искания са прости. Всеки собственик, шеф или тиранин би трябвало да знае какво се очаква от него. Нали това му е работата? Ако налучка — добре. Ако не — ще научи грешката си с помощта на доктор Гилъотен.

— Жорж, не може ли малко по-сериозно?!

— Скъпоценна моя, никога не съм бил по-сериозен. Щом конят не може да прескочи препятствието, гръмни го. Продължавай в същия дух и все ще намериш кон, който да прескочи... ако преди това не свършат. Типичната убедителна псевдологика, която мнозина прилагат в обществените дела. Човек неволно започва да се съмнява дали все пак е възможно хората да бъдат управлявани добре от която и да било система.

— Властта е мръсна работа! — изръмжа Йън.

— Правилно. А убийството — още по-мръсна.

Политическият спор можеше да се разгори, ако терминалът не бе светнал отново. Забелязала съм, че подобни препирни не се изчерпват — винаги нещо друго им слага край. На екрана се показва водеща.

— Записът, който чухте, ни бе донесен от нает куриер. Канцеларията на министър-председателката вече заклеими авторите на посланието и заповяда на всички станции, които още не са го излъчили, да се въздържат под страх от наказания съгласно Закона за защита на държавата. Очевидно е, че правото на цензура, което властите си приписват в тази заповед, противоречи на конституцията. Станция Уинипег ще продължи да ви осведомява за всички новини. Ние също ви съветваме да запазите спокойствие и да останете по домовете си, освен ако изпълнявате жизненоважни функции в обществото.

Пуснаха за кой ли път повторение на предишни репортажи, Джанет остави само телетекста.

— Йън — обадох се аз, — да речем, че остана тук, докато нещата се уталожат в Империята...

— Няма какво да умуваме. Оставаш.

— Слушам, капитане. Тогава е крайно наложително да се обадя на шефа си. Може ли от вашия терминал? Ще използвам своята кредитна карта, разбира се.

— Не. Ще включим обаждането в нашата сметка.

Малко се наежих.

— Искрено ценя безкрайно щедрото ви гостоприемство. Но ако настояваш да плащаш дори онова, което си е задължение на гостенката, най-добре е веднага да ме регистрираш като своя наложница и да поемеш публично и официално всички мои дългове.

— Разумно предложение. Каква заплата би поискала?

— Чакайте, чакайте! — оживи се Жорж. — Аз ще ти платя повече. Не очаквай много от този стиснат шотландец.

— Забрави и за двамата — посъветва ме Джанет. — Жорж може и да пусне на масата по-голяма кесийка, но срещу една заплата ще те кара да му позираш по цял ден и ще ти вземе някоя и друга яйцеклетка. Слушай, отдавна си мечтая за робиня в харема си. Приятелко, ти ще бъдеш идеалната ханъма дори без обсипано с рубини поясче. Но първо да те питам — опитна ли си в масаж на гърба? И хубаво ли пееш? Накрая решаващият въпрос — как си настроена към жените? Можеш да ми прошепнеш отговора на ушенце.

— Ей — сгълчах ги, — вече ми се ще да изляза, да вляза отново и да започна отначало. Просто искам да се обадя. Йън, пак те моля да

използвам своята кредитна карта, за да поговоря с шефа си. Тя е от „Мастър Кард“, а рейтингът ми е тройно А.

— Кой ти я издаде?

— Имперската банка на Сейнт Луис.

— Кучето се познава по дирите, а твоята сънливост — по пропуснатите важни съобщения. Нима толкова напираш да ти анулират кредитната карта?

— Да я анулират?

— Сега на ехо ли ще ми се правиш? „Брит-Кан-Бан-Кред-Нет“ обяви, че издадените в Империята и Квебек кредитни карти са невалидни до отмяната на извънредното положение. Пъхаш я в прореза и се запознаваш с чудесата на компютърната епоха чрез вонята на прегоряла пластмаса.

— Ох...

— Я повтори! Май каза „ох“.

— Добре си ме чул. Йън, как да покажа смирението си? Може ли да се обадя на шефа си за ваша сметка?

— Нямам нищо против... ако се спогодиш с Джанет. Тя върти къщата на пръста си.

— Джанет, може ли?

— Миличка, още не си отговорила на въпроса ми. Хайде, прошепни ми.

Наведох се към нея и ѝ съобщих отговора на ухо. Очите ѝ се разшириха.

— О... Но първо се обади.

Казах ѝ кода и тя го набра на терминала в стаята си. Вместо телетекста светна служебно съобщение: „МЯРКА ЗА СИГУРНОСТ — ЗАБРАНА ВЪРХУ КОМУНИКАЦИИТЕ С ЧИКАГСКАТА ИМПЕРИЯ“.

Мигаше десет секунди, после избледня. Изпсувах от сърце и Йън промърмори зад гърба ми:

— Лошо момиче. Възпитаните дами не говорят така.

— Не съм дама. Но пък съм вбесена!

— Знаех си. И това съобщение го пускат отдавна. Но много прозорливо предположих, че ще се инатиш, докато не го видиш с очите си.

— Признавам. Йън, не само съм вбесена, ами и окаяна. Имам безлимитна кредитна линия в Имперската банка на Сейнт Луис, но не мога да припаря до нея. В джобчето ми шумолят жално два-три новозеландски долара. Останали са ми петдесетина имперски крони. Това е. Какво щеше да решаваш за заплатата ми? Вече можеш да ме наемеш евтино. Като гледам, пазарът се срина.

— А, зависи. В тези смутни времена май ще се ограничи само с предложение за подслон и трапеза. Ще ми се да чуя и какво изчурулика на Джанет. Може да повлияе на решението ми.

Джанет му се ухили:

— Марджи ми каза: „Да се срамува онзи, що мисли за порока.“ — (Не беше вярно.) — Уместен съвет към теб, добри ми мъжо. Марджъри, не си затънала повече, отколкото преди час. Не бива да потегляш към дома си, преди да спре суматохата... И когато това стане, границите ще бъдат отворени, комуникациите — възстановени, а кредитната ти карта — на почит и уважение. Ако не тук, то от другата страна на границата, значи само на стотина километра оттук. Сплети пръсти в скута си и чакай...

— „...с ум безметежен и душа покой познала“ — добави Йън. — Което подкрепям най-горещо! Жорж пък ще си запълва времето, като те рисува по стария начин — с четки и боички. Защото и на него лошо му се пише. Двамата попадате в категорията на враждебните чужденци и ще бъдете интернирани, щом си подадете носовете над прага.

— Още нещо ли сме пропуснали? — намръщи се Джанет.

— Да. Аз видях повторението, пускат го отдавна. Жорж и Марджъри би трябвало да се явят в най-близкото полицейско управление, което никак не им препоръчвам. Жорж спокойно ще се престори на глупав и ще казва, че според него не се е отнасяло за лицата с постоянно местожителство. Разбира се, може да ви пуснат под гаранция, но може и да прекарате цялата зима в излишно проветриви бараки зад телени мрежи. Кой ти гарантира, че кретенското извънредно положение ще бъде отменено скоро?

Още една причина да мисля усилено. Ама че съм гъска! Когато съм по задачи, не тръгвам без различни кредитни документи и много здравословна пачка твърда валута. Защо реших, че за ваканцията не важи циничното правило да имаш поне по една крона в кеш за всеки

изминат километър? С достатъчно пари в лапичката си и зайче ще си купи излизане от загрятата фурна... Ами ако няма нищичко?

Още от основното обучение не бях опитвала да оцелявам с каквото е родила майката природа. Май щях да проверя запомнила ли съм нещо оттогава. Слава Богу, поне времето беше топло!

Жорж викаше отнякъде:

— Усилете звука при вас или веднага елате тук!

Побързахме да отидем при него.

— ...на Господа наш! Не се вслушвайте в суетните самохвалства на грешници! Само ние носим товара на знаменията, които са навсякъде. Слуги на сатаната се опитват да си присвоят светите дела на Божиите избраници и да ги извратят за пъклените си цели. За което вече понасят наказанието си. А ние повеляваме на онези, що направляват светските дела, да се подчинят на следните вдъхновени от Бог заповеди:

„Сложете край на нечестивото нахлуване в небесата. Ако Господ бе пожелал човек да пътува из Вселената, би го надарил с криле.

Не оставяйте вещица жива. Така нареченото генно инженерство е гавра с най-съкровенията Божии помисли. Съборете гнусните свърталища, където се вършат тези грехове. Убивайте крачещите мъртъвци, що са се пръкнали из онези помийни ями. Бесете вещерите, които се занимават с тези зловещи магии...

— За Бога! — възкликна Жорж. — Май говорят за мен!

Аз не казах нищо, защото нямаше никакво съмнение, че говорят и за мен.

— Мъже, що лягат с мъже, жени, що лягат с жени, хора, що лягат с животни да бъдат пребити с камъни. Такава участ отреждаме и за всички прелюбодейки.

Папски лакеи, сарацини, езичници, юдаисти и други, що се кланяте на идоли и тотеми, чуйте словото на Ангелите Господни — покайте се, докле не е късно! Покайте се, да не ви поразят острите мечове на Божиите избраници.

Сводници, блудници и люде с разпуснати нрави, покайте се, че ще ви сполети страховитият гняв Господен!

Грешници, треперете и слушайте на тази честота, за да чуете как да обърнете лик към Светлината!

Така повелява Великият предводител на Ангелите Господни!“

Записът свърши, пак имаше пауза. Йън се сепна:

— Джанет, помниш ли кога видяхме за пръв път Ангелите Господни?

— Няма как да ги забравя. Но не очаквах и такава смехория от тях.

— Наистина ли ги има? — учудих се. — Не са ли само поредният кошмар от екрана?

— Хм... Малко ми е трудно да свържа онези, които видяхме с Йън, и тази твърде страшна гадост. Миналата година в края на март отидох с файтончето до космодрума, за да чакам Йън. Площадът отпред беше претъпкан със смахнати кришнари с жълтите им одеяния и бръснатите глави. Подскачаха като на пружини и просеяха пари. А от портала излизаше цяла тълпа сциентолози, май имаха общоамерикански конгрес или нещо подобно. Тъкмо започнаха да се провират между кришнарите и ги налетя банда Ангели с писани на ръка лозунги, тъпани и сопи. Мардж, по-нелепо сбиване не бях зяпала през живота си! Трите групички се различаваха много лесно. Кришнарите и без това са като клоуни. Хабърдистите бяха чистички, спретнати, късо подстригани. Ангелите приличаха на разхвърляни легла, да не говорим, че лъхаха на своята „праведна кал“. Като ги подуших, веднага се дръпнах по-надалеч. Сциентолозите, разбира се, много пъти са се били с противници. Нападаха и отстъпваха всички заедно и отнесоха ранените си. Кришнарите пък приличаха на подплашени пилци и зарязваха другарчетата си. А Ангелите... Май бяха побъркани до един. Не се укротяваха, докато не падаха в несвяст. Наложих се да ги усмирят едва ли не повече ченгета, отколкото наброяваше бандата. А съотношението обикновено е едно ченге — едно сбиване. После научихме, че Ангелите знаели предварително за пристигането на сциентолозите и решили да им смачат фасона. Кришнарите попаднали случайно в мелето, защото площадът им се сторил подходящ да изкрънкат малко пари от минувачите. Ангелите не успяха да смажат хабърдистите и се задоволиха да пребият клоуните.

— Гледах ги от другата страна на бариерата — добави Йън. — Ангелите ми напомниха за бойния бяс на старите викинги. Стори ми се, че всички са помпани с дроги. Но не бих повярвал, че такава тълпа от мръсни парцаливи слабоумници е заплаха за цялата планета. Според

мен само се опитват да си припишат заслугата. Винаги има психопати, които си признават всяко по-зрелищно престъпление.

— Все пак не ми се иска да ги срещна отново — промълви Джанет.

— А, никога! Предпочитам да се разправам с глутница озверели помияри. Само че кучетата не събарят правителства. И не обръщат света с краката нагоре.

Никой от нас не се досети, че ще има още претенденти за титлата „злодеи на деня“, но след два часа се намесиха и Стимулаторите.

— „Слушате упълномощен говорител на Стимулаторите. Ние извършихме първите екзекуции, като подбрахме много внимателно мишените за нашите удари. Не сме подстрекавали към бунтове, нито сме отговорни за останалите безредици. Сметнахме за необходимо да прекъснем някои комуникационни линии, които ще бъдат възстановени веднага щом условията позволяват това. Последвалите събития ни принудиха да променим своите първоначално добронамерени планове. Опортюнисти, представящи се като «Съвет за оцеляване» в англоговорящите държави, като «Наследници на Троцки» и с подобни безсмислени наименования по други места, се опитаха да си присвоят нашата програма. Могат да бъдат лесно разобличени по това, че нямат никаква своя програма.

По-лоши от тях са религиозните фанатици, назоваващи се Ангели Господни. Тяхната «програма» е безумно съчетание на антиинтелектуални лозунги и злобно невежество. Обречени са на провал, но всяваната от тях омраза може лесно да настрои брат срещу брата, съсед срещу съседа. Трябва да бъдат спрени.

Извънреден указ номер едно: Всички лица, представящи се като Ангели Господни, се осъждат на смърт. Властите по места да изпълняват присъдата незабавно, щом открият и заловят някого от въпросната групировка. Гражданите, поданиците и жителите на държави и територии се задължават да предават така наречените Ангели на най-близкия представител на властите, като използват правото си на граждански арест и употребяват сила, ако е необходимо. Подпомагането, укриването, снабдяването на членове на тази групировка се смята за най-тежко углавно престъпление.

Извънреден указ номер две: Опитите да се изтъкват като заслуги или да се поема отговорност от нечие име за действията на Стимулаторите се обявяват за най-тежко углавно престъпление. Властите по места да разглеждат такива случаи съгласно разпоредбите на указа. Този указ се отнася, но не се ограничава до групата и индивидите, наричащи се «Съвет за оцеляване».

Програма за реформи: Въвеждат се незабавно следните мерки. Политическите, финансовите и деловите ръководители носят и индивидуална, и колективна отговорност за изпълнението им, а при неподчинение да се смятат за осъдени на смърт.

Всички заплати, цени и наеми се замразяват на сегашното си равнище. Анулират се всички ипотечи на жилища, обитавани от собствениците си. Лихвите се фиксират на ниво шест процента.

Независимо какво е равнището на държавното участие в здравеопазването във всяка отделна държава, то се одържавява напълно и изцяло. Лекарите ще получават възнаграждения като преподавателите във висшите училища, медицинските сестри — като преподавателите в средните училища. Останалият терапевтичен и помощен персонал ще получава възнаграждения по съответна скала на посочената база. Отменят се всякакви такси за прегледи и болнично лечение. Всички граждани, поданици и жители на държави и територии ще имат право по всяко време да получат медицинско обслужване на най-високо равнище.

Всички фирми и обслужващи организации ще продължат да функционират както досега. След преходния период ще бъдат разрешавани промени на занятието, те ще бъдат и изисквани в случай на обществена необходимост.

Следващите екзекуции за назидание ще бъдат извършени след десет дни, плюс-минус две денонощия. Списъците със застрашените ръководители и функционери, огласени от така наречения «Съвет за оцеляване», нито ще бъдат отречени, нито ще бъдат потвърдени. Нека всеки от вас се допита до съвестта си дали прави възможно най-доброто за ближния. Ако отговорът е «да», значи сте в безопасност. Ако е «не», може и да сте в следващата група, чиято участ ще бъде нагледен урок за всички, които превърнаха нашата прекрасна планета в адски хаос от несправедливост и нечестни привилегии.

Специален указ: Производството на псевдохора да бъде прекратено незабавно. Всички така наречени «изкуствени човеци» и «живи изделия» да се явят при първо повикване пред най-близкия пълномощник по реформите. Докато бъдат изготвени планове как да доживеят остатъка от дните си без по-нататъшен ущърб за истинските хора, те ще продължат да изпълняват служебните си задължения, като през останалото време не излизат от домовете си. Освен в изрично посочените случаи на местните власти се забранява да унищожават тези...“

Записът прекъсна. На екрана се появи лице — запотен и сериозно угрижен мъж.

— Аз съм сержант Малой и говоря от името на шерифа Хендерсън. Повече няма да допускаме тези подривни щуротии. Ще бъдат подновени редовните програми на станциите. За да чуете извънредните съобщения, останете на тази честота. — Полицаят въздъхна. — Съграждани, лоши времена настанаха. Проявете търпение, моля ви.

XII

— Скъпи мои, вече знаете от какво да избирате — изрече кисело Жорж. — Теокрация, в която горят вещиците на клади. Фашистки социализъм под петата на бивши двойкаджии. Или сган от крайни прагматици, които гърмят в главата коня, ако не прескочи препятствието. Не се блъскайте! На опашка, моля! На всеки клиент се отпуска само по едно парче!

— Стига, Жорж — намусено го спря Йън. — Шегите са неуместни.

— Братко, избива ме не на смях, а на сълзи. Едната шайка иска да ме очисти веднага, другата само поставя извън закона моето изкуство и занаят, третата заплашва, без да казва нищо конкретно, и с това е още по-страшна. А междувременно, ако не се крия, това благо правителство, под чието крило съм прекарал почти целия си живот, ме обявява за враждебен чужденец, заслужаващ само да бъде тикнат зад решетките. Е, кое да избира — да се хиля като луд или да роня сълзи на рамото ти?

— Най-добре ще е да престанеш с галските си лиготии. Цялото безумие на света ни се стовари на главите. Защо не помислим какво да правим, а?

— Искам и двамата да се успокоите — намеси се Джанет мило, но твърдо. — Всяка жена знае, макар малцина мъже да го подозират, че понякога единственото мъдро решение е да изчакаш. Добре ви познавам и двамата. Как копнеете да се втурнете към наборния пункт, да се запишете доброволци и да прехвърлите отговорността на взводния си командир! Така са постъпвали дядовците и бащите ви и аз искрено съжалявам, че за вас тази възможност е отминала. Ясно е, че и страната, и животът ни са в опасност. Но само ако някой може да ме убеди, че има и по-добър избор от кротуването вкъщи, тогава да си отваря устата. Ако не... Предпочитам да не си хапем опашките. Дано не ме лъжат сетивата, но е време за обяд. Други предложения?

— Ама ние закусихме късно.

— И ще обядваме късно. Щом видите подредената маса, ще огладнеете. Сетих се за още нещо, подсказа ми го елементарната предпазливост — ако играта загрубее още повече, Мардж трябва да знае къде да влезе, за да се спаси от бомбите.

— Или от друго.

— Или от друго, прав си, Йън. Например от копои, тършуващи за неприбрани враждебни чужденци. Ей, големите смели мъже, измислихте ли вече как ще постъпите, ако дойдат да ни потропат на вратата?

— Аз знам — самодоволно се изпъчи Жорж. — Веднага пробутваш Мардж на тези разюздани казаци. Тя ще им отвлече вниманието задълго, а аз ще си плюя на петите и ще бягам до хоризонта. Това е първият ми аварийен план.

— Страхотен е — съгласи се Джанет. — И друг ли имаш?

— Е, липсва му простицкото изящество на първия. Предавам се на гестаповците като опитно зайче. Ще проверим дали аз, изтъкнат гост на страната и усърден данъкоплатец, щедър дарител в касичките на полицията и пожарникарите, ще бъда арестуван без никакво основание. И докато се жертвам заради принципите си, Марджи се гмурка в скривалището и се затаява. Не знаят, че тя е тук. Уви, моето присъствие е добре известен факт.

— Миличък, не прекалявай с благородството. Ще съчетаем двата плана. Ако... Не, когато дойдат да търсят теб или и двама ви, ще се кротнете в бомбоубежището и ще останете там, докато е необходимо — дни, седмици или по-дълго.

Жорж врътна глава.

— Не влизам там. Влажно е, вреди ми на здравето.

— Освен това — подкрепи го Йън — обещах на Мардж да я пазя от Жорж. Какъв е смисълът да ѝ спасяваш живота, щом ще я оставиш в ръцете на пощурял за секс френски канадец?

— Скъпа, не му вярвай. Моята истинска слабост ухае на спирт.

— Слънчице — попита Джанет, — искаш ли да бъдеш пазена от Жорж?

Признах си, че е по-благоразумно да пазят него от мен. Не изброих многото причини.

— И стига си мрънкал, Жорж — скастри го тя. — В Бърлогата въздухът е същият като в къщата. Прекрасни четиридесет и пет

процента относителна влажност. Така съм го измислила и системите изпълняват програмата. Ако се наложи, ще те набутаме насила в Бърлогата, но няма да те дадем на ченгетата. Ела с мен, миличка — покани ме Джанет. — Ще направим суха тренировка. Е, в нашия случай ще е мокра.

Отбихме се в моята стая и тя вдигна сака ми от нощното шкафче.

— Какво имаш вътре?

— Нищо особено. Бельо и чорапи. Паспорт, безполезна кредитна карта, малко пари, документи. И електронно бележниче. Повечето ми багаж е на съхранение в космодрума.

— Прекрасно. Значи всички уличаващи вещи ще оставим в моята стая. С почти еднакви мерки сме, могат да минат за мои. — Джанет бръкна в едно чекмедже и извади пластмасова чантичка на коланче. Женска джунджурийка, каквато никога не съм носила, защото само пречи в моя занаят. — Пъхни вътре всичко, с което според теб не бива да се разделяш никога, после се препаши с колана и затвори чантичката. Херметична е. Ще се топнеш цялата след малко. Имаш ли нещо против да си намокриш косата?

— О, не! Само я разтривам с кърпа, тръскам глава и я забравям.

— Още по-добре. Закопчай колана и се съблечи. Няма смисъл да си мокриш и дрехите. Но ако жандармите ни изненадат, скачай както си, ще ги изсушиш после в Бърлогата.

След миг бяхме в огромната баня — аз по коланче, Джанет само по прелестната си усмивка.

— А сега — тя сочеше ваната с размери на басейнче — надникни под седалката.

Взрях се, после се преместих малко.

— Не виждам добре.

— Така и трябва да бъде. Водата е идеално бистра, нали? Ако застанеш на единственото място, откъдето можеш да погледнеш под седалката, отблясъците от лампите ще ти светят право в очите. Долу има тунелче. Няма да го забележиш, където и да стоиш, но потопиш ли се на дъното, ще напипаш отвора. Широко е почти метър, половин метър високо и дълго към шест метра. Боиш ли се от теснотията? Имала си някакви признаци на клаустрофобия досега?

— Не.

— Радвам се. Единственият начин да стигнеш до Бърлогата е да си поемеш дълбоко дъх, да се гмурнеш и да минеш по тунелчето. Лесно ще се издърпаш, не забравих да сложа издатини по дъното. И е задължително да помниш, че е дълго само шест метра, тоест ще стигнеш на един дъх и щом се изправиш, отново можеш да дишаш. В първите секунди ще бъдеш на тъмно, но топлинните сензори са настроени за температура тридесет и седем по Целзий, веднага ще включат осветлението. Този път ще бъда пред теб. Готова ли си?

— Няма защо да се бавим. Да вървим.

— Тогава във водата. — Джанет стъпи на дъното, водата ѝ стигаше до под гърдите. — Дълбоко вдишване...

Направи го, усмихна се и се шмугна под онази седалка. Последвах я, напълних си дробовете с въздух и се потопих. Наистина не виждах тунелчето, но лесно го открих с опипване и се придърпвах бързо по разположените нагъсто ръбчета. Само ми се стори, че е дълго няколко пъти по шест метра.

Изведнъж грейна светлина точно пред мен. Достигнах я, изправих се и Джанет ми подаде ръка. Помогна ми да изляза от водата. Озовах се в тясна стаичка, чийто таван едва ли беше и на два метра над бетонния под. По-приятно от гроб, но не много.

— Обърни се, мила. Оттук.

„Оттук“ беше дебела стоманена врата високо над пода. Минахме, като седнахме на прага и си прехвърлихме краката. Джанет затвори и се чу глухо пъшкане, все едно беше врата на трезор.

— Свърхналягане — обясни тя веднага. — Ако някоя бомба се забие наблизко, сътресението ще тласне водата по тунелчето, но вратата ще я спре. Разбира се, при пряко попадение... Няма и да го забележим, затова нищо не съм предвидила за подобен случай. Огледай всичко и свиквай. Аз ще намеря хавлия.

Бях попаднала в дълго тясно помещение с извит таван. Имаше койки покрай стените, масичка със сгъваеми столове и терминал, кухненска ниша в далечния край, а вдясно врата — очевидно към баня и тоалетна, защото Джанет излезе оттам с хавлия в ръка.

— Стой мирно мама да те избърше. Нямаме горещ въздух тук. Всичко е възможно най-опростено и лишено от автоматика, но и всичко работи.

Тя ме разтърка така, че сигурно светнах, после взех хавлията и направих същото за нея — с удоволствие, защото Джанет е надарена щедро с хубост. След малко тя промърмори:

— Стига, слънчице. Сега да вляза набързо в ролята на екскурзовод, защото ако попаднеш тук още веднъж, ще е по тревога... и може да си сама. Нищо чудно. А животът ти ще зависи от това дали познаваш Бърлогата. Виждаш ли книгата на верижка над масата? Това ти е и наръчник, и списък. Верижката не е някаква шега, книгата не бива да се забута някъде. С нея нямаш нужда от моите уроци. В нея е написано всичко. Аспирин, патрони, ябълков сок — каквото се сетиш.

Тя все пак ми показва на втора скорост какво има в убежището: храни, фризер, бутилки със сгъстен въздух, ръчна помпа за водата, ако няма налягане, дрехи, лекарства...

— Запасите трябва да стигнат на трима за три месеца.

— И как ги попълваш?

— Ти какво би измислила?

Поблъсках си главата.

— Ами ще помпам вода от басейнчето.

— Улучи десетката. Има скрит резервоар, който изобщо не е отбелязан в плана на къщата... както и цялата Бърлога. Разбира се, много неща не се развалят от мокрене или можем да ги пренесем увити. Между другото парите и документите ти останаха ли сухи в чантичката?

— Така изглежда. Джан, това местенце не е само бомбоубежище, иначе защо ти е да харчиш излишни пари, за да го скриеш толкова старателно?

Сякаш облак мина през лицето ѝ.

— Схватлива си, мила. Ако исках само да се опазим от бомби, изобщо нямаше да построя това чудо. Започнат ли да падат термоядрените бойни глави, не бих искала да оцелея в такъв кошмар. Бърлогата е защита преди всичко от онова, което толкова бледичко наричат „безредици“. От дядовците и бабите си съм слушала за времена, когато хората се държали учтиво и никой не се страхувал да излезе вечер, а някои дори не си заключвали домовете... камо ли да ги обграждат с яки стени, режеща тел и лазери. Може и да го е имало „доброто старо време“. Не съм достатъчно възрастна, за да го помня. Само че през моя живот всичко върви все по-зле. Още щом завърших,

първата ми поръчка беше да проектирам прикрити защитни системи за стари сгради, в които правеха основен ремонт. А уловките, които измисляхме тогава, вече остаряха! Идеята беше да спреш натрапника и да го подплашиш. Сега на мода е двупластовата защита. Ако първият слой не го възпре, вторият го ликвидира. Абсолютно незаконно, но всеки, който може да си го позволи, си поръчва двупластова защита. Мардж, какво още не съм ти показала? Не надничай в книгата. Сигурна съм, че ще се сетиш. Хайде, лесно е. Не си видяла едно от най-важните неща.

(Тя наистина ли искаше да го чуе от мен?)

— Май вече знам всичко... ако ми обясниш къде и как са свързани главният и спомагателният „шипстън“ на хранането.

— Помисли, приятелко. Представи си, че къщата над нас е в развалини. Или пък са я завзели бандити. Или дори са нахълтали ченгетата да търсят теб и Жорж. От какво ще имаме нужда?

— Е, всички животинки, живеещи в дупки под земята — зайци и лисици например, — имат втори изход.

— Добро момиче! Къде е?

Престорих се, че тепърва надзъртам и го търся. Но сърбежът, заложен едва ли не в костния ми мозък през втората степен на обучението („Никакво спокойствие, докато не измислите откъде ще бягате!“), вече ме бе накарал да огледам внимателно.

— Ако е възможно да се прокопае тунел в онази посока, май вратата ще бъде в гардеробчето.

— Не знам да те хваля ли или да си посипя главата с пепел, че не съм го скрила по-умело. Да, влизаш през гардеробчето и свиваш наляво. И там светлините се включват с топлинни сензори, настроени за температурата на човешкото тяло. Имат собствени „шипстъни“ и на практика би трябвало да са вечни, но е по-предвидливо да си вземеш фенерче, презаредено наскоро. Знаеш къде са оставени. Тунелът е доста дълъг, защото продължава далеч извън стените на имението и свършва в гъст бодлив храсталак. Вратата е замаскирана и е тежичка, но отвътре е достатъчно само да я бутнеш.

— Страхотно си го уредила. Джан... Ами ако някой я открие и влезе в тунела? Или аз реша да се вмъкна оттам? Вие всъщност изобщо не ме познавате.

— Ти си ни стара приятелка, с която се запознахме наскоро. Толкова по въпроса. Да, има нищожна вероятност някой да намери резервния изход въпреки затрудненията, които съм му приготвила. Първо ще изреве аларма в цялата къща. После камерите ще ни покажат тунела по цялата му дължина на някой от терминалите горе. И започват предпазните мерки, най-меката от които е облак сълзотворен газ. А ако не сме си у дома, когато някой се опита да нахълта, жал ми е за Йън, Жорж или за двамата заедно.

— Защо го казваш?

— Защото аз ще се тръшна от внезапен пристъп на женска гнусливост. Не се занимавам с премахването на трупове, особено ако са се вмирисвали няколко дни.

— Хм... Ясно.

— Макар че няма да има труп, ако любопитното е достатъчно умен да си разкопчава панталона, преди да пикае. Мардж, спомни си, че съм проектант на защитни системи. Чу какво ти казах за двупластовата защита. Да предположим, че някой се покатери със зъби и нокти по стръмния бряг, забележи нашата камуфлажна врата и я отвори, макар да си изпочупи ноктите. Още не е мъртъв. Ако на някого от нас му се наложи да влезе оттам, колкото и да е невероятно, ще натисне бутон, скрит близо до вратата. Не е зле да ти го покажа. В случай че е чужд човек, първо вижда светещо предупреждение: „Не влизай! Частна собственост.“ Той се прави на тъп и прониква още няколко метра навътре. Стръска го глас, изричащ същото предупреждение, като добавя, че има активни защитни системи. Идиотът крачи самоуверено по тунела. Следват сирени и червени мигащи лампи, но той се инати... и горките Йън и Жорж после извличат вонящата мърша от тунела. Но не навън, нито към къщата. Ако някой си навлече белята, докато се опитва да мине през защитата, трупът му няма да бъде открит. Ще го водят безследно изчезнал. Искаш ли да знаеш как съм го измислила?

— Убедена съм, че изобщо не е необходимо да знам.

(Още едно скрито тунелче, Джан. Води някъде встрани към дълбока дупка. Чудя се дали някой вече не е намерил покой там? Джанет е мила и нежна като Еос, розовопръстата богиня на зората... но в тези години на лудост тя ще е една от оцелелите. По решителност може да се мери с прословутия род Медичи.)

— Съгласна съм. Друго искаш ли да разгледаш?

— Не, Джан. Едва ли ще се възползвам от вашето разкошно скривалище. Да се връщаме ли горе?

— Ей сега. — Тя ме доближи полека и докосна с длани раменете ми. — Какво ми прошепна преди малко?

— Не ме ли чу?

— О, чух и разбрах...

Джанет ме привлече към себе си. Терминалът на масата избръмча и се чу подканящ глас:

— Обядът е готов!

Тя изгледа отвратно машинката.

— Досадници...

XIII

Обядът беше великолепен. Маса, отрупана с туршийки, сирена, сладка, ядки, салати, филета и какво ли още не около стъписващо с размерите си пръстено гърне, къкрещо на малка горелка. Имаше панери с хрупкави чеснови хлебчета, от които маслото само дето не капеше. Жорж седеше пред супата с достойнството на шеф-готвач и пълнеше дълбоки чинии. Когато се настаних на стола, Йън веднага върза на шията ми гигантска салфетка, напомняща повече за лигавник.

— Оливай се на воля — разреши ми той.

— Непременно! Джанет, ти сигурно държиш тази супа на огъня още от вчера.

— Не позна — ухили се Йън. — Бабата на Жорж му е завещала супата.

— Преувеличаваш — възрази Жорж. — Моята скъпа майчица, дано Бог успокои душата ѝ, започнала да вари супата в годината, когато съм се родил. По-голямата ми сестра се надяваше да я получи като зестра, но встъпи в неравностоен брак с някакъв си британски канадец, затова супата се падна на мен. Постарах се да поддържам традицията. Все пак си мисля, че ароматът и вкусът бяха други, когато майка ми се грижеше за гърнето.

— Не мога да вникна в подобни тънкости — промълвих смирено. — Знам само, че супата не е доближавала консерва и на километър.

— Аз я подхванах миналата седмица — призна си накрая Джанет. — После Жорж я пое под неуморните си грижи. По-добре се справя със супите от мен.

— Аз пък съм голяма познавачка на изяждането им и се надявам, че сипвате и допълнително.

— Ако започне да се вижда дъното — мъдро отсъди Жорж, — ще пуснем вътре още някой и друг плъх.

— Какво става с новините? — попита Джанет.

— А какво става с правилото „не по време на ядене“? — захапа я Йън.

— Любими, би трябвало да си научил вече, че моите правила се отнасят до всички останали, но не важат за мен. Отговори ми, моля те.

— Общо взето, нищо не се е променило. Не съобщават за други атентати. Нищо чудно да са се пръкнали още претенденти за званието „световен идиот“, но нашето бащински настроено правителство реши вместо нас, че не бива да знаем. Бог да ми прости, но мразя до смърт това „Тате знае що е най-добро за теб“! Тате нищичко не знае, иначе сега нямаше да сме затънали до гуша в блатото. Ясно е поне, че властите налагат откровена цензура. Ще си останем неосведомени. Ще ми се да гръмна някого от яд.

— Напоследък имаше прекалено много гърмежи. Или си готов да се запишеш при Ангелите Господни?

— Поне се усмихвай при такива майтапи! Толкова ли ти се иска да ходиш със сцепена уста?!

— Спомни си какво стана единствения път, когато се опита да ме напердашиш... Миличък, предписвам ти като лекарство три малки неразредени уискита или литрова халба бира. Съчувствам ти за киснатото настроение. И на мен не ми харесва как сме затънали, но не виждам друга възможност, освен да стискаме зъби.

— Джанет, трезвомислието ти понякога е направо оскърбително. Ще ти обясня защо съм готов да дълбая прозорците с нокти — заради една огромна пролука в новините... която никой не си прави труда да обясни.

— Слушам те.

— Мултинационалките! Засипаха ни с новини за териториалните държави, а нямаше нито дума за корпоративните. Но ако човек може да брой до десет, знае и кой дърпа юздите днес. Не го ли знаят и онези кръвожадни смешници?

Жорж подхвърли невъзмутимо:

— Братко, може би това е причината корпорациите да са пропуснати като мишени.

— Вероятно, но...

Йън се умисли.

— Когато се запознахме — напомних му, — ти изнесе набързо един урок защо няма начин да удариш болезнено една корпоративна

държава. Тогава ми даде пример с Ай Би Ем и Русия.

— Мардж, не казах точно това. Обясних ти защо военната сила е безполезна срещу мултинационалките. Когато се счепкват помежду си, днешните великани обикновено се обстрелват с пари, акции, оферти за сливане. В такива маневри са нужни банкери и адвокати, не биячи. Не отричам, че се случва да наемат армии и понякога става горещо, но не си признават и не им е в стила. А незнайните бандити, развихрили се от вчера, си служат именно с оръжията, които могат да ударят най-смъртоносно една мултинационалка — целенасочени убийства и безогледни диверсии. Набива се в очи и затова настръхвам от липсата на такива новини. Вече се чудя какво ли още не ни съобщават.

Преглътнах голям залък от франзелка, който бях натопила в райската супа.

— Йън, не е ли правдоподобна хипотезата една или няколко от мултинационалките да са режисирали цялото шоу... но да са изкарали на сцената единствено куклите на конци?

Той трепна така, че си разля лъжицата върху салфетката.

— Мардж, ти си изумителна! Отначало си те набелязах не заради твоя ум...

— Знам, знам.

— ...но ти безмилостно ми натрапваш факта, че имаш възхитителен мозък в главата си. Незабавно откри гнилото петънце в идейката на корпорацията за замяната ни с живи изделия. Не се съмнявай, ще повтора доводите ти на срещата във Ванкувър. Ето, вторачи се в шаренията на новините... и добави парченцето, от което се получи ясна картинка.

— Изобщо не съм сигурна, че има нещо ясно — промърморих. — Но нали твърдят, че убийства имало по цялата планета, на Луната и чак на Церес? За такава акция са необходими стотици, дори хиляди изпълнители. А и поръчките убийства, и саботажите са работа за опитни професионалисти. Аматьорите, дори ако успееш да наемеш толкова много дебили, ще се оплескат в поне седем случая от десет. И всичко това означава пари. Купища пари! Не е по силите нито на сбирщина от самозабравили се заговорници, нито на идиотска секта. Кой има парите за толкова мащабен „нагледен урок“? Не знам. Подхвърлих предположение.

— Ти вече разнищи загадката. Остана конкретното „кой“. Мардж... я ми кажи с какво се занимаваш, когато не си при семейството си в Нова Зеландия?

— Вече нямам семейство, Йън. Моите съпрузи и сестри по група се разведоха с мен.

(Бях не по-малко стъписана от него, че изтърсих това.)

Мълчанието натежа. Йън преглътна и промълви:

— Марджъри, много съжалявам.

— Няма за какво. Беше поправена една грешка. Вече е минало. Повече няма защо да се отбивам в Нова Зеландия, но ми се иска някой ден да навестя Бети и Фреди в Сидни.

— Сигурен съм, че ще ти се зарадват.

— Знам поне, че за мен ще бъде удоволствие. Йън, а Фреди какво преподава? Тъй и не стигнахме до такива разговори.

Отговори ми Жорж:

— Скъпа, с Федерико сме колеги. Един благодатен факт, поради който накрая заживях тук.

— Вярно е — потвърди и Джанет. — Шишко и Жорж по едно време заедно бърникаха в гените. Така Жорж се запозна с Бети, която реши да го тласне в обятията ми.

— С него бързо се спогодихме — добави Йън. — Иначе никой от нас не би могъл да укротява Джан самичък. Прав ли съм, Жорж?

— Истината казваш, братко, но се чудя по силите ли е и на двама ни да укротим Джанет.

— Аз ви укротявам, макар понякога да ми идвате много — сръза ги тя. — Най-добре да си взема Марджи за помощничка. Какво ще кажеш, слънчице?

Изобщо не приех навътре майтапчийското предложение. Според мен бърбореха, за да се опомнят от бомбата, която им подхвърлих в скута. Но дали някой освен мен забеляза, че повече не приказвахме за моята работа? Знаех какво и защо се случи... но защо ли онова лукаво кътче от мозъка ми реши да смени темата толкова грубиянски? И без това за нищо на света не бих издала тайните на Шефа.

Изведнъж пак се напрегнах — непременно трябваше да се свържа с него! И ние ли бяхме замесени в странните събития? Ако да, на чия страна?

— Още супа, уважаема госпожо?

— Не ѝ сипвай, докато не ми отговори.

— Джан, стига си ме поднасяла. Жорж, ако хапна още малко супа, непременно ще заръфам и чесново хлебче. И накрая ще стана една лоена топка. Не ме изкушавай.

— Разбирам колебанията ти. Още супа?

— Ами... мъничко.

— Съвсем сериозно говоря — заинати се Джанет. — Не се опитвам да те обвържа с обещания, защото си представям колко ти е неприятна дори идеята за брак в момента. Но защо не опитаме без никакви задължения, а след година пак ще обсъдим бъдещето? Стига да искаш. Дотогава ще си ми любимката вкъщи... а на тези двама пръчове ще позволявам да стоят в една стая с теб само ако ми угаждат.

— Ха! — възкликна Йън. — А кой я доведе вкъщи? Аз. Мардж си е моя любимка.

— Фреди може да претендира за същото, ако се вярва на Бети. Все едно, вчера си е било за вчера. Сега е моя любимка. Дори за да размените по някоя думичка с нея, ще идвате при мен да ви заверявам пропуска. Нали си съгласна, Мардж?

— Както кажеш, Джан. Но само си мечтаем, защото наистина съм длъжна да ви напусна. Имате ли едромащабна карта на границата? По-точно на южната граница.

— Мисля, че това, което е в компютъра, ще ти свърши работа. Ако имаш нужда от разпечатка, използвай терминала с принтера в моя кабинет. До спалнята е.

— Няма ли да прекъсна новините?

— Само го изключи от мрежата. Тук го правим редовно, защото всички сме заклетни индивидуалисти.

— Особен Джан — веднага се съгласи Йън. — Мардж, а защо реши да изучаваш едромащабна карта на границата с Империята?

— Предпочитам да се прибера с подземката, но не мога. Значи ще намеря друг път.

— Предположих. Сладката ми, а не искаш ли да ти скрия обувките? Нима не разбираш, че най-вероятно ще те гръмнат, докато се промъкваш? В момента копоите и от двете страни на оградата не отделят пръсти от спусъците.

— Ъ-ъ... не може ли все пак да погледна картата?

— Нямам нищо против, но ако обещаеш да не се промъкваш през границата.

Жорж се обади благо:

— Братко, никога не подтиквай милите на сърцето ни създания към лъжи.

— Именно! — натърти Джан. — Никакво изнудване. Ти върви да гледаш картата, Мардж, аз ще разтребя тук. Йън, ти току-що ми предложи доброволно помощта си.

Следващите два часа седях пред терминала. Отначало запаметих границата по цялото ѝ продължение, после започнах да се занимавам с всяка подробност в някои участъци. Някоя граница не е напълно непроницаема, дори настръхналите от оръжия стени, с които някои тоталитарни държави обграждат поданиците си. Обикновено най-удобните маршрути са близо до охраняваните входно-изходни пунктове. Често контрабандистите се уреждат уютно под носа на пазачите. Но аз нямаше да мина по всеизвестен маршрут.

Имаше много контролни пунктове сравнително наблизо — Емерсън, Пайн Крик, Гретна, Мейда... Проверих какви възможности ми предлагаше и река Розо, но май течеше не накъдето ми беше нужно — на север към Червената река. (Картата беше малко обърквана.)

Тъкмо махнах всичко от екрана и си седях спокойно, оставяйки паметта да попие подробностите, когато гласът на Джанет прозвуча от терминала:

— Марджъри, моля те да дойдеш в хола. Побързай!

Понесох се натам светкавично.

Йън говореше с някого, Жорж стоеше настрана, за да не го хване камерата. Джанет ми посочи с жест да не се показвам.

— Полицията — обясни тихичко. — Предлагам ти на секундата да се пхнеш в Бърлогата. Аз ще те повикам, когато ченгетата се махнат.

— Знаят ли, че съм тук? — попитах шепнешком.

— Още не е ясно.

— Нека първо проверим. Ако знаят и не ме намерят в къщата, ще си имате неприятности.

— Никога не сме се страхували от неприятностите.

— Благодаря ти, но искам да чуя накъде ще избие упорството им. А Йън говореше на онзи, чието лице изпълваше екрана:

— Мел, престараваш се. Жорж не е никакъв враждебен чужденец. Вие знаете дори по-добре от мен какъв е. А тази... госпожица Болдуин ли беше? Защо реши да я търсиш тук?

— Вчера вечерта е тръгнала от космодрума с теб и съпругата ти. Ако вече не е с вас, сигурно знаете накъде е тръгнала. За Жорж пък недей да ме убеждаваш. Всеки проклет квебекчанин в момента е гражданин на вражеска държава. Хич не ми пука откога живее при нас и в кои клубове са го приели. Мислех, че ще ви олекне да го отведе стар приятел, а не да ви се изтресе някой сърдит щурмовак. Изключи въздушната си защита, ще кацам.

Джанет изсъска:

— „Стар приятел“, няма що! Опитва се да ми свали гащите още от гимназията. Отпъждам го постоянно, защото е много гаден плужек.

Йън въздъхна:

— Мел, твърде любопитен момент си избрал да обсъждаме кой кому е приятел. Мисля си, че ако Жорж беше тук, все пак би предпочел да го арестува щурмовак. Започни отначало и го направи както се полага.

— Ще ми се цупиш, значи? Твоя воля! Говори лейтенант Мелвин Дики. Идвам да извърша арест. Изключете въздушната си защита, кацам.

— Тук е Йън Торми, домовладелец. Разбирам същността на намерението ви. Лейтенант, покажете заповедта за задържане под стража, за да я сканирам от екрана.

— Йън, що за глупости ми плещиш! Обявено е извънредно положение. Издаването на заповед за задържане вече не е задължително.

— Не те чувам добре.

— Това обаче ще го чуеш, щеш не щеш — ей сега ще се включа във въздушната ви защита и ще изгоря модула за управление. Ако случайно подпаля още нещо, ще бъде жалко.

Йън разпери ръце в безсилна ярост и натисна нещо на клавиатурата.

— Въздушната защита е изключена. — Замрази за миг връзката и се обърна към нас. — Вие двамата имате само минутка да се

гмурнете в Бърлогата. Не мога да го задържа дълго на вратата.

— Няма да се свирам под земята — с ледено спокойствие отвърна Жорж. — Ще настоявам правата ми да бъдат зачитани. А ако бъдат нарушени, по-късно в съда ще смъкна кожата от гърба на Мелвин Дики.

Йън вдигна рамене.

— Смахнат наперен тип! Голямо момче си, знаеш какво правиш. Мардж, миличка, веднага се пъхни в Бърлогата. Мисля, че скоро ще се отървем от този кретен, защото изобщо не е сигурен дали трябва да те търси тук.

— А-а... не може ли да сляза в Бърлогата само при крайна необходимост? Защо да не изчакам в банята на Джанет? Ще пусна на терминала там изображението от камерата в хола. Бива ли?

— Напразно се инатиш.

— Тогава убеди и Жорж да се скрие с мен! Щом иска да остане, нищо чудно да има нужда от помощта ми. Вие също.

— Какви ги приказваш?

И аз не знаех точно какво ме подтикна да изрека тези думи. Но не бях минала през толкова сурово обучение, за да излизам от играта още преди началния сигнал.

— Йън, този Мелвин Дики... не мисли доброто на Жорж. Личи си по гласа му. Ако Жорж няма да слиза с мен в Бърлогата, по-добре е аз да тръгна с него, за да попреча на Дики да му навреди. Отдавна съм се убедила, че всеки задържан в полицията може да има голяма полза от свой свидетел при ареста.

— Мардж, не би успяла да му попречиш, ако... — Отекна звън на гонг. — Мамка му! Вече е пред вратата. Веднага изчезвай оттук и се пъхай в Бърлогата!

Изчезнах, но не скочих в басейнчето. Включих терминала в огромната баня, усилих звука и все едно бях в хола при останалите.

Вътре влезе пъстър горд петел.

Не тялото, а съдържанието на главата на Мелвин Дики впечатляваше с нищожеството си. Раздуто его дванадесети размер в душица четвърти размер. Иначе беше едър почти колкото Йън.

Огледа се, мигом забеляза Жорж и изсумтя доволно.

— Ето те и теб... Перо, арестувам те за съзнателно неизпълнение на заповедта да се явиш за интерниране съгласно Декрета за обявяване

на извънредно положение, член шести.

— Не съм получавал такава заповед.

— Това не те оправдава. Непрекъснато я повтарят по всички станции.

— Нямам навика да следя новините. И никой закон не ме задължава да го правя. Мога ли да получа копие от заповедта за задържането ми под стража?

— Перо, не ми се прави на адвокат, какъвто не си. Имаме извънредно положение и аз се съобразявам единствено с разпоредбите на Декрета. Като те вкарам на топло, ще си четеш заповедта. Йън, упълномощавам те временно за помощник-шериф. Сложи му гривничките. — Дики се пресегна към кръста си и свали от колана си чифт белезници. — Искam ръцете му да са зад гърба.

Йън не помръдна.

— Мел, не прави повече глупости, отколкото изисква професията ти. Нямах никакво основание да слагаш белезници на Жорж.

— Хайде де! Изобщо не ни достигат хора, затова идвам сам. Защо да рискувам? Ами ако му хрумне някоя щуротия, докато сме във въздуха? По-бързо му сложи белезниците!

— Я не ми тикай ютията си под носа!

Аз вече не бях зрителка. Изригнах като гейзер от банята, профучах през две врати, пробягах за частица от секундата дългия коридор и нахълтах в хола. През цялото време ми се струваше, че светът се е вледенил. Така е, като мина на свръхскорост.

Дики се опитваше да държи на прицел тримата едновременно. Не биваше да заплашва и Джанет с оръжието си. Доближих го, отнех му пистолета и стоварих ръба на дланта си в основата на черепа му. Чу се неприятното прашене на раздробени шийни прешлени.

Отпуснах тялото полека върху килима и оставих оръжието до него. Беше „Рейтиън“ петдесети калибър. Можеше да залепи и мамут за стената. Хм, защо мижитурките винаги се захласват по мощните пушкала?

— Джан, добре ли си?

— Нищо ми няма.

— Домъкнах се обратно колкото можах по-скоро. Йън, ето за какво ти говорех. Трябваше да си остана в хола. Едва не закъснях.

— Не съм и сънувал такава светкавична атака!

— Аз съм виждал подобни неща неведнъж — съвсем тихо се обади Жорж.

Озърнах се само за миг.

— Естествено е да си ги виждал. Жорж, ще ми помогнеш ли да преместим мършата? И можеш ли да караш полицейско РМВ?

— Ако се налага — да.

— Горедолу на същото равнище съм. Трябва да се отървем от трупа. Джан ми спомена нещо, но не ми показва мястото. Дълбока дупка встрани от резервния тунел, нали? Да се размърдаме, хора! Йън, щом махнем това, двамата с Жорж можем да потеглим веднага. Ако иска, нека рискува и да остане. Но щом покрием трупа и РМВ-то, ти и Джан можете да се правите на ни лук яли, ни лук мирисали. Никакви улики. Не сте го виждали, не сте го чували. Нека побързаме, преди да се усетят, че е изчезнал!

Джан бе приклепнала до покойния лейтенант от полицията.

— Мардж, ти си го очистила...

— Вярно. Той ме принуди да пипам припряно. Убих го обаче съвсем съзнателно, защото е много по-безопасно да обезвредиш едно ченге веднъж завинаги. Не биваше да насочва този топ към теб! Иначе просто щях да му взема оръжието... и щях да го убия само ако ти ми поискаш.

— Пипала си припряно, казваш... В един миг не беше тук, после Мел вече се свличаше. Няма да жалия за него. Той е... да де, беше плъх.

Йън заговори провлачено:

— Мардж, ти май не знаеш колко сериозно е да убиеш полицай. В Британска Канада това е единственото престъпление, за което още дават смъртна присъда.

Не разбирам хората, като почнат да ми ръсят такива глупотевини. Ченгетата да не са някаква форма на по-висш разум?

— Йън, за мен опитът му да ви заплаши с оръжие беше още по-сериозен. А щом се прицели в Джанет, сам си подписа смъртната присъда. Жалко, че те разстроих така. В момента тук има труп и РМВ, които са ви в тежест. Избирайте — да помогна или да се изпаря. Само не се бавете, не знаем кога ще започнат да го търсят. Но ще започнат непременно.

Не се залисвах само в приказки, а претърсвах трупа. Не носеше торбичка, затова бърках внимателно по джобовете — както става

винаги, всички сфинктери в тялото се бяха охладели. Слава Богу, не беше много мокър и вонята едва се усещаше засега. По-важното открих в якето — служебна карта, пейджър, пари, кредитни карти. Тоест боклука, без който съвременният човек не знае жив ли е още или вече е призрак. Взех и пистолета. Вдигнах на показалеца си идиотските белезници.

— Има ли друг начин да се отървете от метал или това отива в дупката при останалото?

Йън още хапеше устни и Жорж го подкани съчувствено:

— Моля те, приеми помощта на Марджъри. Не проумя ли, че е професионалистка?

Капитанът изви врата на паниката си.

— Жорж, хвани го за краката.

Мъжете отнесоха трупа в голямата баня. Избързах пред тях и захвърлих оръжието, белезниците и останалото от джобовете на Дики върху леглото си. Влязох на бегом в банята, събличах се в движение. Йън се озърна.

— Мардж, няма нужда. Двамата с Жорж ще го вкараме в Бърлогата и ще го пуснем където трябва.

— Както предпочитате — вдигнах рамене. — Но нека първо го измия. Знам какво да правя. По-лесно ще ми е, като съм гола. После ще мина набързо под душа.

Йън се вторачи озадачено в мен.

— Хич не ми пука дали ще гние мръсен...

— След това обаче нито ще искате да влезете в басейна, нито дори да минавате през него към Бърлогата и обратно, докато не смените водата и не изтъркате старателно дъното. Според мен ще загубим по-малко време, като измия трупа. Освен ако... — Джанет тъкмо влизаше. — Джан, нали водата се изпомпва в резервоар? За колко време?

— Около час. Помпата не е особено мощна.

— Йън, ще почистя трупа само за десетина минути, ако му смъкнете дрехите и го напъхате под душа. Ами дрехите му? Как унищожавате отпадъците? И парцалите ли трябва да минат през басейна?

Тримата станаха много пъргави и ми позволиха аз да се разпореждам. Джанет също се съблече и настоя да ми помогне в

измиването на тялото, Жорж пусна дрехите на ченгето през пералнята, а Йън се пъкна в тунелчето — „да подготви посрещането“.

Не исках Джанет да ми помага, защото аз бях научена да контролирам психиката си, а тя едва ли бе минала през същите курсове. Все едно. Оказа се още по-корава, отколкото си мислех. Дори не трепна, само смръщи нос от вонята. Разбира се, двете се справихме за нула време.

Жорж донесе мокрите дрехи. Джанет ги пъкна в пластмасов чувал и го запечата херметично. Йън се появи от басейнчето, хванал края на въже. Мъжете вързаха примка под мишниците на трупа и скоро го магнаха.

След двайсетина минути бяхме сухи и чисти, а от лейтенант Дики нямаше и следа в къщата. Джанет дойде при мен в „моята“ стая, докато пъхах разни нещица, останали от ченгето, в чантичката на коланче, която тя ми даде. Взех двете му кредитни карти и парите.

Дори не й хрумна да ми ръси врели-некипели за „мародерство“, а и не бих я слушала. В наши дни е немислимо да се справиш без валидна кредитна карта и пачка в джоба. Джан излезе замалко и се върна с двойно повече налични, отколкото бях прибрала. Приех парите, но напомних:

— Нали се досещаш, че нямам представа кога и как ще успея да ти ги върна?

— Естествено. Марджи, богата съм. Още дядовците и бабите ми са били много заможни. Слънчице, един гадняр насочи пистолет към мен... а ти го връхлетя с голи ръце. Аз как да върна този дълг? И двамата ми съпрузи бяха до мен, но ти се справи сама с наглеца.

— Джан, не се настройвай така към мъжете. Няма опита и уменията ми.

— Ясно ми е. Някой ден ще те помоля да ми разправиш поне нещичко. Има ли вероятност да минеш през Квебек?

— Доста голяма, ако Жорж реши да тръгне натам.

— Предположих. — Даде ми още пари. — Обикновено не държа от техните франкове вкъщи, но намерих поне тези.

В този момент дойдоха и мъжете. Взрях се за миг в пръста си с часовника и зарях поглед в стената.

— Четиридесет и седем минути, откакто го ликвидирах... Значи не е говорил с управлението от около час. Жорж, ще си опитам

късмета в пилотирането на онова полицейско РМВ. Електронният ключ е у мен. Ако ще идваш с мен, можеш и ти да караш. Или ще чакаш следващия копой да те арестува? Аз обаче изчезвам незабавно.

Джанет изтърси ненадейно:

— Я всички да се махаме!

Ухилих ѝ се.

— Страхотно!

— Джан, наистина ли искаш да го направим? — усъмни се Йън.

— Ами да... — Тя изведнъж се намуси. — Не мога! Мама котка и малките ѝ. Черната красавица, Демон, Звезда, Рижиия... Няма проблеми да затворим къщата. Можем да я зазимим само на един „шипстън“. Но ще минат два-три дни, докато уредим нещо за животинките. Дори прасенце си имаме! Не мога да ги зарежа...

Не помислих да възразявам. Един специален, скован от лед ад е запазен за хората, отнасящи се бездушно с котетата. Шефът разправя, че съм лигаво сантиментална, и не се съмнявам в правотата му.

Излязохме навън. Тъкмо притъмняваше и изведнъж се сетих, че влязох в този дом преди по-малко от денонощие, а сякаш мина цял месец. Олеле, няма и двацет и четири часа, откакто бях още в Нова Зеландия... Вече ми се струваше нелепо.

Полицейското возило се мъдреше върху зеленчуковата градина на Джанет, а това я подтикна да избълва думички, каквито не очаквах от нея. Имаше обичайния вид на стрида, отличаващ антигравите, които не са предназначени за орбитални полети. Беше голямо колкото семейното РМВ в Южния остров. О, това изобщо не ме натъжи. Джан и нейните мъже Йън и Жорж, също Бети и Фреди напълно изместиха в сърцето ми групата Дейвидсън. Когато са казали: „Непостоянство, твоето име е жена“, отнасяло се е за мен. Сега пък просто копнеех да стигна до Шефа. Дали той на свой ред не ми заместваше бащата? Де да знам. Не съм ценителка на засуканите теорийки на психолозите.

— Я да огледам тази кофа — предложи Йън, — преди да отпърхате нанякъде с нея. — След малко се измъкна от кабината. — Нищо не пречи да я вдигнете, но първо ме изслушайте. Има идентификационен модул, почти сигурно с активен излъчвател, който обаче не успях да открия. Скапаният „шипстън“ е паднал само до трийсет и един процента от капацитета. Ако сте си намислили да стигнете до Квебек — забравете! Освен това трудно ще поддържате

налягането в кабината, надскачите ли дванайсет километра. Опряхме и до най-лошото — по терминала вече викат лейтенант Дики.

— Ще се престорим временно на слепи и глухи.

— Разбира се, Жорж. Но след процеса срещу Ортега миналата година започнаха да вграждат устройства за самоунищожение в полицейските РМВ, имат и дистанционен взривател. Огледах тази браква. Ако го бях намерил, щях да го обезвредя. Уви, нищо не видях. Това не означава, че не е монтиран някъде.

Вдигнах рамене.

— Йън, необходимите рискове никога не са ме притеснявали. Старая се да отбягвам останалите. Все пак трябва да се отървем от тази купчина тенекии.

— Не припирай, Мардж. Крилатите файтончета са моя специалност. А това тук... Да! Има си и стандартния автопилот, военен модел. Ще го нагласим да се поразходи. Накъде избирате? На изток ли? Ще се забие в земята преди Квебек. Жорж, това вероятно би ги убедило, че си се опитал да се прибереш у дома. А ти ще си на сигурно място в Бърлогата.

— Все ми е едно къде ще падне. Няма да се свирам в Бърлогата. Реших да тръгна, защото някой трябва да се погрижи за Марджъри.

— По-скоро тя ще те наглежда. Нали видя как прати Мазньо по дяволите?

— Няма да споря. Ще го запратим ли нанякъде все пак?

— Йън — намесих се, — енергията в този „шипстън“ ще стигне ли, за да отлети бракмата до Империята?

— Да, но вече ти обясних защо не е никак безопасно да се качваш.

— Не за това си мислех. Нагласи я да поеме на юг, и то на максималната височина. Или вашата гранична стража ще я изгори, или имперската. Може и да я гръмнат по радиото. Или накрая ще се изтощи и ще се стовари от доста километри. Има ли значение? Вече няма да е наш проблем.

— Готово.

Йън се вмъкна пъргаво, нагласи нещо на пулта, РМВ-то се понесе плавно нагоре и той скочи на земята от три метра. Подадох му ръка да стане.

— Удари ли се?

— Добре съм. Гледайте как ще отпраши!

Полицейското возило бързо се смаяваше към небето и завиваше на юг. Изведнъж излезе в лъчите на залязващото слънце и за няколко секунди засия ярко. После изчезна.

XIV

Пак седяхме в кухнята и раздвоявахме вниманието си между терминала, разговора и чашите, които Йън напълни много предвидливо. Още се чудехме да правим ли нещо и какво да бъде то.

— Мардж — подхвана ме отново Йън, — трябва да проявиш мъничко търпение. Щом свършат глупостите, ще се прибереш кротко и бързо. Ако пак ни досаждат копои, ще се скриеш в Бърлогата. Не е чак толкова страшно да не се показваш навън известно време. Жорж ще те рисува гола, както заповяда Бети. Съгласен ли си, братко?

— Много ще се радвам.

— Е, Мардж?

— Ако се оправдая пред шефа, че не съм могла да се върна в Империята, защото граница, дълга две хиляди и петстотин километра, уж е била затворена, той няма да повярва на ушите си.

(Да кажа ли на Йън, че съм опитна бойна куриерка? Не е нужно. Още не.)

— Какво си измислила?

— Хора, достатъчно главоболия ви причиних. — (Йън, ти още си в шок, защото строших врата на човек в твоя хол. Добре, че после се опомни и се държа като професионалист.) — Вече знам къде е задният изход на къщата. Когато се събудите утре сутринта, може и да не ме заварите. И ще забравите един излишен дразнител в живота си.

— Не!

— Джан, щом бъркотията отmine, ще ти се обадя. И ако тримата още имате желание, ще ви навестя при първия си отпуск. Но сега е задължително да се върна на работа. Все това ви повтарям.

Тя просто не искаше да чуе, че ще се промъквам самичка през границата. (Имах нужда от придружител колкото змията от обувки.) И предложи чудесен план.

Жорж и аз можехме да пътуваме с паспортите на Йън и Джанет. Е, не си приличахме като близнаци, но кой ти гледа снимките напоследък?

— После ще ни ги върнете по пощата... Но може би има още по-лесен начин. Отивате до Ванкувър и влизате в Калифорнийската конфедерация с най-обикновени туристически карти. А до Ванкувър ще пътувате с нашите кредитни карти. Попаднете ли веднъж в Конфедерацията, почти сигурно сте се избавили от затруднения. Мардж, там би трябвало да ти признават кредитната карта, вероятно ще се обадиш преспокойно на шефа си. А и в Калифорния ченгетата няма да напират да ви затворят в някой лагер.

— Да, така е по-добре — съгласих се веднага. — Уловката с туристическите карти е далеч по-безобидна от рисковете с паспортите. Стигна ли до място, където кредитната ми карта е валидна, проблемите ми свършват.

(Веднага щях да изтегля здравословна сума в налични. Никой никога няма да ме сгази повече без пачки твърда валута в джобчето. С пари всичко се оправя... особено в Калифорния, където бюрократите са толкова покварени. В Британска Канада те понякога са обезсърчаващо честни.)

— Няма да съм по-зле в Белингъм — добавих аз, — отколкото съм тук. Мога и да отпраша чак до Еднозвездната република, за да мина границата оттам, ако пак закъсам. Имаше ли някакви вести за отношенията между Тексас и Империята? Още ли се разбират?

— Ако се вярва на новините — всичко е наред — отвърна Йън. — Да пусна ли търсене в компютъра?

— Да, моля те. Искам да знам това, преди да тръгна. Наложил ли се, ще отида във Виксбърг. Там контрабандистите са си прокарали такава магистрала по реката, че все едно съм си платила билет за разходка до Империята.

— Преди ние да тръгнем — невъзмутимо ме поправи Жорж.

— Онзи маршрут е удобен за мен. Ти само ще се отдалечаваш все повече от Квебек. Нали работиш и в университета „Макгил“?

— Скъпа, нямам желание да се връщам в „Макгил“. Щом полицията ми трови живота тук, където е истинският ми дом, друго не мога да измисля, освен да пътешествам с теб. А когато преминем в провинция Вашингтон на Калифорнийската конфедерация, ще смениш фамилията си от „госпожа Торми“ на „госпожа Перо“. Не се съмнявам, че там ще се отнесат с уважение и към двете ми кредитни карти — „Кленов лист“ и „Креди Квебек“.

(Жорж, ти си един галантен чаровник... и когато се каня да бъркам в чувалчето с хитрините, имам нужда от галантни чаровници не повече, отколкото от ботушите на орегонски дървосекач. А непременно ще бръкна в чувалчето, миличък. Каквото и да казва Джанет, все някак ще се прибера.)

— С други думи — не искаш да те придружа, така ли?

— Не ме разбра! Казвам само, че ако тръгнеш с мен, ще бъде за удоволствие. Веднага да добавя нещо — ще вляза в Империята сама, защото мина ли границата, незабавно се връщам на работа.

— Мардж... — въздъхна Йън. — Поне позволи на Жорж да те отведе на място, където никой няма да плещи за интерниране, а кредитната ти карта ще бъде валидна.

— Най-важното е да се спасиш от полицейския тормоз — заяви Джанет. — Можеш да ползваш моята „Виза“, докато ти е нужна. Аз ще се оправя с другата — „Кленов лист“. Когато плащаш с нея, помни, че си Джанет Паркър.

— Паркър ли?

— Тази карта е с моминската ми фамилия. Вземи я.

Прибрах картата, но имах намерение да я вадя от джоба си само ако някой ми наднича над рамото. При всяка възможност щях да точа от сметките на покойния лейтенант Дики. Кредитната му линия щеше да остане отворена поне няколко дни, а защо не и седмици? Побъбрихме си още малко, накрая натъртих:

— Тръгвам. Жорж, идваш ли с мен?

— Ей, защо посред нощ?! — стресна се Йън. — По-добре е рано сутринта.

— Нали подземките се движат денонощно?

(Нямаше нужда да питам, знаех и без това.)

— Да, но до най-близката станция са двайсетина километра в непрогледен мрак.

(Моментът не беше подходящ да се хваля с усъвършенстваното си зрение.)

— Йън, мога да ги измина до полунощ. Ако някоя капсула тръгне веднага, дори ще имам време да си отспя в Белингъм. А в случай че границата между Калифорния и Империята е отворена, още сутринта се явявам пред шефа си. Не е зле, какво ще кажеш?

Тръгнахме след няколко минути с разкошната им каляска. Йън май не беше доволен от мен, защото не се държах като сладка и сговорлива женичка, каквито предпочитат почти всички мъже. Потисна раздразнението си и ме разцелува много приятно, когато ни оставиха пред „Макфилипс“ срещу станцията. Така двамата с Жорж успяхме да се натъпчем в капсулата, тръгваща в единадесет вечерта. Стояхме прави, докато прекосяхме континента.

Затова пък се озовахме във Ванкувър в десет вечерта (тихоокеански часови пояс — в Уинипег вече беше полунощ). Взехме заявления за туристически карти, докато се прехвърляхме в капсулата до Белингъм, попълнихме ги по пътя и ги пъхнахме в компютъра на излизане само след няколко минути. Операторката дори не ни погледна. Промърмори, както си четеше:

— Приятно прекарване...

В Белингъм от станцията на подземката се излиза направо в долното фоайе на „Хилтън“. Пред нас във въздуха искреше реклама:

„БЪРЗА ЗАКУСКА

Пържоли, аламинути, коктейли

Сервираме двадесет и четири часа

в денонощието!“

— Любима госпожо Торми — обърна се Жорж към мен, — изведнъж се сетих, че пропуснахме вечерята.

— Да знаеш колко си прав, господин Торми. Я да си гръмнем някоя мечка.

— Ще споделя нещо с теб — кулинарията на Конфедерацията не се отличава нито с екзотика, нито с изтънченост. Затова пък е по своему привлекателна, защото ще те засити, особено ако си имала време да наточиш глада си като бръснач. Хапвал съм вече в това заведение. Не се подлъгвай по рекламата, готвят какво ли не. Но ако ми позволиш аз да поръчам, гарантирам ти много приятно уталожване на глада.

— Жорж... тоест Йън. Вече вкусих от твоята супа. Поръчай смело, доверявам ти се.

Вътре човек не можеше да се разположи за цял ден. Нямаше маси, само барплот. Затова пък имаше високи столчета с облегалки, а не табуретки. Седнах, без да си ударя коленете в бара. Бяха помислили за удобството на клиентите си. Веднага поставиха пред нас чаши с ябълков сок. Жорж поръча яденето и се отби до терминала на регистратурата, за да се настаним в хотела. Когато се върна, обясни:

— Вече можеш да ме наричаш Жорж, а ти си „госпожа Перо“. Така сме регистрирани. — Вдигна своята чаша сок. — За твоє здраве, любима.

— И за твоє, скъпи съпруге.

Сокът беше леденостуден, а на вкус — приятен като настроението ми в момента. Не бих и помислила отново за съпруг, но Жорж ми се виждаше подходящ мъж поне докато траеше шегата. Разбира се, не забравях, че Джанет само ми го даде „на заем“.

Донесоха ни и „закуската“. Още изстуден ябълков сок „Якима“, ягоди сорт „Имперска долина“ с екологично чиста сметана, по две полурохки яйца на очи върху умерено измъчена пържола (крехка, режеше се само с вилицата), големи горещи палачинки с масло и мед, кафе „Кона“ в огромни чаши.

Непрекъснато добавяха кафе, сок и палачинки. Предложиха ни и по още една порция пържола, но отказахме.

Наоколо вдигаха доста шум, а и както бяхме седнали с лице към барплота, не беше много удобно да си говорим. На стената отсреща имаше екран с неспирно сменящи се обяви. Оставаха само колкото да плъзнеш поглед по тях, но си имаха кодове, за да си ги извикаш на индивидуалния терминал и да ги четеш на спокойствие. Зяпах разсеяно, докато се наслаждавах на храната.

„Независим кораб «Джакпот» набира екипаж в трудовото тържище на Лас Вегас. Ветераните с боен опит имат предимство.“

Нима пиратски кораб би посмял да се рекламира толкова дръзко? Не беше за вярване, но и нямаше как иначе да изтълкувам обявата.

„Пуши това, що и Исус е смъркал!
АНГЕЛСКИ ЦИГАРИ
Гарантирано некарциногенни.“

Не се боя от рак, но не докосвам никотин и по-смахнати дроги.
Що за жена ще бъда с гаден дъх?

„Бог те чака в офис 1208 на «Люис енд Кларк
Тауърс». Не Го принуждавай Той да дойде
при теб. Няма да ти хареса.“

И без това не ми хареса.

„СКУЧАЕТЕ ЛИ?
Скоро ще стоварим пилотна група заселници
на неразработена планета тип Т-13. Гарантирано
съотношение на половете 50-40-10, плюс-минус
2 процента. Средна биологическа възраст
32 години, плюс-минус една. Без тестове
за съвместимост на характерите.
Няма критерии за квалификация.
Не се изискват вноски за участие.
Не гарантираме спасителни операции.
Корпорация «Извънсистемна експанзия».
Управление «Демография и екология».
Луна Сити, Държавна поща,
код за достъп ДЕМО,
или
Тихо, номер 800–2300.“

Извиках тази обява на терминала пред себе си и пак я прочетох.
Какво ли е да се бориш с абсолютно нов свят рамо до рамо със
съратници? Хора, които няма как да са научили произхода ми. Нито ще

ги интересува. Може и да бъда на почит и уважение заради допълнителните си способности, стига да не се хваля прекалено...

— Жорж, моля те, погледни това.

— Какво любопитно откри в тази обява?

— Май ще е интересно на онази планета...

— Не! Марджъри, за всяка експедиция на планета с коефициент над осмица по скалата Т са задължителни огромни премии, щедро снабдяване и подмяна на оборудването, както и добре обучени колонисти. А цели тринайсет точки по тази скала... Екзотично самоубийство, нищо повече.

— Тъй ли...

— Я прочети тази — предложи той.

„У. К., пиши си завещанието.

Имаш още една седмица живот.

А. С. Б.“

— Жорж, дали наистина е заплаха за убийство към този У. К.? В публична обява? Нали може да бъде проследена?

— Не съм сигурен, че е толкова лесно. Чудя се какво бихме видели утре — „още шест дни“? После „още пет дни“? Дали У. К. чака да го поразят или е само някакъв рекламен трик?

— Няма как да познаем. — Замислих се за собствените ни патила. — Жорж, а възможно ли е според теб всички тези заплахи по станциите също да са някаква ужасно заплетена измама?

— Нима допускаш, че никой не е убит, а всички новини са фалшифицирани?!

— И аз не знам какво да предполагам.

— Марджъри, наистина има измама. Три различни групи си приписват едни и същи гнусотии. Значи, да речем, две от тях се опитват да ни излъжат. Но не вярвам съобщенията за атентатите да са измислица. Както е със сапунените мехури, има предел колко голяма може да бъде и лъжата. На твърде много места имаше гърмежи, твърде много хора бяха засегнати. Досега трябваше да сме затрупани под лавина от опровержения. Искаш ли още кафе?

— Не, благодаря.

— Нещо друго?

— Още една палачинка и ще се пръсна по шевовете.

Отвън изглеждаше като умерено невзрачна врата на хотелска стая с номер 2100. Щом влязох, аз се смръзнах.

— Жорж!... Защо?

— За младоженката — младоженският апартамент.

— Прекрасен е. Разкошен! Но не биваше да пръскаш толкова пари. Вече превърна едно досадно пътуване в истински пикник. Щом обаче очакваш да съм младоженка тази нощ, защо ме натъпка с пържола и цял тиган палачинки? Така съм се надула, че никакъв сексапил не остана в мен.

— Приказна си.

— Скъпи Жорж, не си играй с мен... Моля те! Разкри ме, когато убих Дики. Знаеш каква съм.

— Знам — мила, храбра, очарователна.

— Сещаш се за какво ти говоря. В занаята си. Разкри ме, нали?

— Видях, че си усъвършенствана.

— Признавам си. От години нямам маркировка. И натрупах богат опит в преструвките, но... онова копеле не биваше да размахва оръжие пред Джанет!

— Не биваше. И затова съм ти вечен длъжник.

— Сериозно ли говориш? Йън си мислеше, че не е трябвало да му посягам.

— Отначало винаги се хваща за общоприетите норми. После се опомня. Йън е роден за пилот. Мисли първо с мускулите си. Чуй, Марджъри...

— Не съм Марджъри.

— А?

— Тъй и тъй съм на светло, по-добре да ти кажа истинското си име. Онова от яслата. Аз съм Фрайди. Нямам своя фамилия, разбира се. Случва се да използвам някое от фалшивите фамилни имена в яслата. Обикновено избирам Джоунс. Но името ми наистина е Фрайди.

— Така ли предпочиташ да те наричам?

— Ъ-ъ... да. Фрайди съм, когато не се преструвам. С хората, на които имам доверие. Най-добре е да се доверя и на теб. Как иначе?

— Ще се радвам и ще се чувствам поласкан. И ще се постарая да заслужа доверието ти. Защото съм ти задължен.

— За какво все пак?

— Мислех, че е ясно. Когато видях как е настръхнал Мел Дики, реших да се предам веднага, за да не пострада още някой. А когато заплаши Джанет с онова ръчно оръдие, обещах си по-късно — когато ме освободят — да го намеря и да го убия. — Жорж изобщо не се усмихваше, не беше настроен за шеги. — В следващия миг ти се яви като архангел с пламтящ меч и осъществи намерението ми. Затова сега ще мисля как да ти се отблагодаря.

— С друго убийство ли?

— Да, стига да пожелаеш — сериозно отвърна той.

— Е, няма да прекалявам. Усъвършенствана съм, както забеляза. Обикновено се справям сама при нужда.

— Прелестна Фрайди, ще направя каквото поискаш от мен.

— Ох... По дяволите, Жорж, няма нужда! И аз обичам Джанет, по свой начин. Мръсникът беше обречен още щом го видях да вади срещу нея смъртоносно оръжие. Направих го за себе си. Не си ми длъжник.

— Мила Фрайди, лесно е човек да те обича, също както Джанет.

— Ами... Защо не се пъкнем в леглото? Искам да ти се отплатя за много неща. Знаем, че не съм човек и не очаквам да ме обичаш. Не съм Джанет. Но поне виждам, че съм ти симпатична и не се отнасяш към мен като... като онези от Нова Зеландия. Както хората се отнасят към изкуствените човеци. Няма да си загубиш времето. Наистина! Не си получих дипломата за компаньонка, но минах през почти цялото обучение... и ще се старая.

— О, горката ми тя! Кой те е озлобил така?!

— Мен ли? А, добре съм си. Само ти обяснявам, че знам как е в живота. Вече не съм хлапе, не се чудя как да се оправя, без да ме напътстват в яслата. Изкуственият човек не очаква обич. И двамата знаем това. Разбираш ме по-добре от невежите, в професията си. Уважавам те и искрено те харесвам. Ако ми позволиш да легна с теб, ще направя всичко, за да ти е забавно.

— Фрайди!

— Какво има?

— Не искам да ме забавляваш в леглото.

Изведнъж от очите ми изскочиха сълзи. Рядко ми се случва.

— Много съжалявам — измънках унило. — Изобщо не съм се опитвала да те обидя. Не ти се натрапвам...

— По дяволите, ПРЕСТАНИ!

— Моля?

— Стига си се държала като робиня! Отнасяй се с мен като със свой приятел. Това разделение на „човеци“ и „нечовеци“ е измислено от тесногръди профани. Всички в професията се смеем на тези глупости. Гените ти са човешки и са подбрани извънредно грижливо. Това може би те прави свръхчовек, но в никакъв случай не те изхвърля от човешката раса. Плодовита ли си?

— Ъ-ъ... обратимо стерилна.

— Мога да ти променя състоянието за десетина минути, и то само с местна упойка. И после ще е възможно да забременееш от мен. Човек ли ще родиш от мен? Нечовек? Получовек?

— Е... човек, разбира се.

— Живота си можеш да заложиш на това! А щом се ражда човек, майка му също е човек. Не забравяй никога това!

— Няма да забравя.

Усетих странна тръпка. Да, желание за секс, но по нищо не приличаше на досегашните случки в живота ми, макар да съм похотлива като котка.

— Жорж, а иска ли ти се?... Да забременея от теб, де?

Той май се стъписа в първия миг, после дойде до мен с една широка крачка, вдигна лицето ми към своето, прегърна ме и ме целуна. Осем и половина, дори девет по десетобалната скала. Невъзможно е да постигнеш повече във вертикално положение и с дрехи по тялото си. Той ме вдигна на ръце, намести се в близкото кресло с мен в скута си и започна да ме съблича нежно и полека. Джанет бе настояла да нося нейни дрехи. „Суперкожата“ беше изпрана и прибрана в сака ми. Затова имах повече интересни нещица за сваляне. Жорж разкопчаваше, дърпаше ципчета и откачаше кукички, а през това време мъркаше:

— Онези десет минути, които ти обещах, трябва да прекараме в моята лаборатория, а и ще мине месец, докато организмът ти се подготви... Само това те спасява от издутия корем. Да знаеш, че такива закачки действат на мъжете като червена кърпа на бик. Няма да си платиш за лекомислието. Но аз ще легна с теб и ще се постарая да те

забавлявам... макар че също нямам диплома. Все ще измислим нещо, прекрасна моя Фрайди. — Стана с мен в ръцете си и последното парченце плат падна на пода. — Изглеждаш чудесно. Първа ли ще се пъхнеш в банята? Аз поне имам нужда от душ.

— Нека съм след теб, защото ще се позабавя вътре.

Не излязох скоро от банята, защото не се шегувах за препълнения си до пръсване корем. Аз съм опитна пътешественичка и се старая да избягвам двойното проклятие на скиталеца — ту лениви черва, ту излишно работливи. Но пропуснатата вечеря, последвана от пицната „закуска“ посред нощ, доста се разминаваше с навиците ми. Щом щях да понасям тежести на корема си, време беше да се отърва от ненужното.

Минаваше два часът сутринта, когато се измъкнах от банята облекчена, освежена, с чиста уста. Чувствах се по-бодра от когато и да било. Нямах парфюм по себе си. Не само не позволявам такива дреболийки да ми тежат в багажа, но и съм посветена в тайната — мъжете предпочитат *fragrans feminae* пред всеки друг афродизиак, само че не го знаят, а и не обичат аромата престоял.

Жорж спеше дълбоко, покрит с лека завивка. Забелязах, че не се е натопорчил. Затова припълъзах в леглото много внимателно, за да не го събудя. Изобщо не бях разочарована, не съм себична кучка. И вярвах щастливо, че ще ме събуди, щом събере сили. Така щеше да е по-добре и за двама ни. Отминалият ден се оказа прекалено напрегнат.

XV

Познах.

Не че ми се иска да отнема Жорж от Джанет... но предвкушвам весело как ще им ходя на гости. А ако той наистина се сети някога да ме отърве от стерилитета, нямам нищо против да го направя за него като котките. Чудя се защо Джанет още не му е родила дете.

Четвъртия път за разнообразие ме събудиха примамливи ухания — Жорж разтоварваше на масата пълна количка от обслужването по стаите.

— Имаш двайсет и една секунди — предупреди ме — да отскочиш до банята, защото супата вече изстива. Изяде си закуската в полунощ, както си е редно, затова сега е най-подходящо да подраним с обяда.

Не знам подходящ ли е за ранен обяд един прясно уловен рак, но ми допадна. Предшестваха го бананови резенчета със сметана. Те пък ми приличаха на закуска, но ги придружаваха карета и зелена салата. Капнах си малко шампанско бренди „Корбел“ в коняка накрая. Жорж е обичлив развратник, неуморен чревоугодник, изтънчен кулинар и нежен лечител. Способен е да убеди една изкуствена жена, че тя наистина е човек или поне няма значение каква е всъщност.

Любопитно въпросче: как тъй и тримата от семейството са толкова стройни? Уверена съм, че не се мъчат нито с диети, нито с тежки упражнения. Чух веднъж от физиотерапевт, че от каквито тренировки имал нужда човек, можел да си ги осигури в леглото. Така ли поддържат формата си?

Дотук добре. Следваха лошите новини.

Международната линия беше затворена. Можех да стигна до Дезере, като се прекача в Портланд, но никой не ми гарантираше, че подземката ще ме откара до Омаха или дори до Гери. Единствените редовно фучащи капсули бяха по линията Сан Диего — Далас — Виксбърг — Атланта. Нямаше проблем и с пътуването до Сан Диего. Онази линия си работеше от Белингъм до Ла Хола. Само че Виксбърг е

извън границите на Чикагската империя. Той е речно пристанище, откъдето човек с пари и инат може да проникне в Империята.

Опитах се да стигна до Шефа поне чрез комуникациите. Четиридесет минути по-късно изпитвах към гласовите синтезатори на компютрите същото, което хората към мен и подобните ми. Кому е хрумнала идиотщината да програмира „любезност“ в машините? Първия път може да се поуспокоиш, като чуеш „Благодаря ви за търпението“, но на третия път ти звучи фалшиво, а четиридесет минути, без да чуеш дори веднъж човешки глас, стигат да скъсат нервите и на някой гуру.

Въпреки изобретателните си напъни не принудих терминала да признае, че е невъзможно да се обадя на никого в Империята. Прокълнатата от Бога дигитална напаст просто не беше програмирана да отговаря с „не“. Щеше да ми олекне, ако бе изтърсила: „Разкарай се, ма! Не ти ли писна да досаждаш?“

Попитах пощата в Белингъм може ли да пратя експресно писмо с куриер до Империята, а не факс или електронен призрак на послание?

Записът ми напомни бодро да пращам навреме коледните си честитки. Не ми се стори много спешен проблем, защото до Коледа оставаше половин година.

И без това обаждането или писмото не ми вършеха никаква работа. Трябваше да се явя лично пред Шефа. За което пък имах нужда от още налични. Обидно учтивият терминал благоволи да ми обясни, че местният клон на „Мастър Кард“ е в белингъмското седалище на корпорация „Транс-Америка“. Набрах съобщения ми сигнал и чух приятен глас — записан, а не синтезиран: „Благодаря ви, че потърсихте услугите на «Мастър Кард». В интерес на по-високата ефективност и за да защитим интересите на своите милиони клиенти, всички наши регионални клонове в Калифорнийската конфедерация бяха обединени с главния офис в Сан Хосе. За да бъдете обслужени по-бързо, моля ползвайте кода за безплатна връзка, отбелязан на гърба на кредитната ви карта.“ Зазвуча сладникава музика и веднага прекъснах.

На моята „Мастър Кард“, издадена в Сейнт Луис, естествено имаше код за безплатна връзка не със Сан Хосе, а с Имперската банка. Набрах го без особена надежда.

Изслушах съобщение в стил „моли се и търпи“.

Докато компютрите ме учеха на смирение, Жорж четеше на другия терминал пълното издание на „Лос Анджелис Таймс“ и чакаше кога ще се уморя да си блъскам главата в стената. Предадох се и попитах:

— Жорж, какво пишат във вестника за извънредното положение?

— Извънредно положение ли?

— Поднасяш ли ме?

— Любима Фрайди, единствената тревожна новина, спомената в това издание, е предупреждението на „Сиера Клуб“, че застрашеният вид *Rhus diversiloba* може да изчезне напълно. Ще организират демонстрация пред заводите на „Доу Кемикъл“. Иначе на западния фронт всичко е спокойно.

Сбърчих чело, но това не ми помогна да пришпоря паметта си.

— Слушай, не знам много за политиката в Калифорния...

— Скъпа моя, никой не знае много за политиката в Калифорния, дори местните политици.

— ...но вече си припомних, че според новините трябваше да има поне десетина убити големи клечки в Конфедерацията. И това ли беше въздух под налягане?

Опитах се да пресметна, като не забравих и разликата в часовите пояси. Трябваше да е станало преди поне тридесет и пет часа.

— Да, виждам некролози за няколко изтъкнати дами и господа, чиито имена споменаха в новините... Тук обаче не пише да са жертви на атентати. Има един „случаен изстрел от заредено лично оръжие“. Друг починал „след продължително заболяване“. Тъй, стигнахме до жертва на „все още необясним инцидент“ с РМВ. Генералният прокурор е започнал разследване на случая. Да, обаче се сетих, че и генералната прокуратура трябваше да е паднала жертва на убийци.

— Жорж, какво става, мътните го взели?

— Не знам, Фрайди. Но ти напомням, че може би е вредно за здравето да задаваме прекалено много въпроси.

— О, не се каня да разпитвам. Никога не съм залитала към политиката. Ще се промъкна в Империята възможно най-скоро. Но за да успея, щом границата е затворена въпреки замазването на очите в „Лос Анджелис Таймс“, трябва да плащам кеш. Много ще ми е противно да грабя Джанет чрез нейната „Виза“. Трябва да отида в Сан

Хосе, за да си опитам късмета с моята кредитна карта. Ще дойдеш ли с мен? Или се връщаш при Джан и Йън?

— О, прекрасна повелителко, полагам земните си блага в нозете ти. Само ми посочи пътя към Сан Хосе и тръгвам. Но защо упорстваш и не искаш да ме вземеш със себе си в Империята? Напълно невъзможно ли е твоят работодател да измисли някакво полезно приложение на дарбите и знанията ми? И двамата знаем защо в момента не мога да се върна в Манитоба.

— Жорж, не упорствам, границата обаче е затворена... Вероятно ще се престоря на призрак и ще се плъзна през някоя незабележима пролука. Обучили са ме как да го правя — сама. Ясно ти е защо, знаеш каква съм. Не научихме точно какво става в Империята, но видяното ми стига да разбере колко гадно се е обърнало всичко. Проникна ли, нищо чудно да тичам с все сила през цялото време, за да не ми вземат главата. И това умея.

— Да, ти си усъвършенствана, а аз не съм. Само ще ти преча.

— Жорж, моля те, не се засягай! Щом пристигна при шефа си, ще ти се обадя. Тук или в дома ти, или където ще да си. Ако е безопасно да преминеш границата, ще ти кажа, обещавам.

(Жорж да пита Шефа за работа? Немислимо! Или пак прибързвам... Защо Шефът да не извлече полза от опитен генинженер? Като опрях до догадките, пак се сетих, че нямам представа за заниманията на организацията, освен в съвсем мъничка частичка от нея.)

— Сериозно ли искаш да си поприказваш с шефа ми за работа? — попитах го все пак. — И... какво да му предам?

Жорж се подсмихна кротко — така прикриваше мислите си, както аз гледам тъпо на снимките за паспорт.

— Знам ли? Досега научих от теб за работодателя ти единствено това, че нямаш желание да обсъждаш дейността му. Мога да стигна до някои изводи, щом си позволява да използва човек като теб за куриерски задачи. Фрайди, още по-добре от теб съзнавам какви огромни средства са вложени в твоето създаване, отглеждане и обучение... значи и колко трябва да е платил той за правата над теб.

— Никой няма права над мен. Свободна съм.

— О, това му е струвало още по-скъпо. Което ме подтиква към още някои хипотези. Няма значение, мила, не искам да ровя в тайните

ти. А дали говоря сериозно... Човек никога не знае какво му предстои. Ще ти дам пълната си професионална автобиография. Ако твоят работодател открие в нея нещо интересно, несъмнено ще намери начин да се свърже с мен. Сега да обсъдим притесненията ти за парите. Няма да „грабиш“ Джанет. Дребните суми не означават нищо за нея. И аз съм изпълнен с желание да ти осигуря колкото ти е необходимо, и то от своите кредитни линии. Вече проверих — тук смятат кредитните ми карти за напълно валидни въпреки смутовете в световната политика. С „Креди Квебек“ платих полунощната закуска, в хотела се настанихме с „Америкън Експрес“, а за ранния обяд пробутах своя „Кленов лист“. Значи разполагам с три кредитни карти, чиито данни съвпадат с истинската ми самоличност. — Жорж ми се ухили подканящо. — Хайде, прелестно момиче, започвай да ме грабиш!

— И от теб не искам да съдирам кожи, както и от Джанет. Виж, нека проверим ще признаят ли моята карта в Сан Хосе. Ако не, охотно ще взема пари на заем от теб... и ще ти ги преведа чрез някоя банка, щом се върна на работа.

(Дали Жорж би се насилил да пробута заради мен някой номер с картата на лейтенант Дики? Доста трудничко е жена да изтегли налични с кредитната карта на мъж, щом трябва да застане пред скенера на автомата.)

— Защо реши, че трябва да ми ги връщаш? Не забравяй, че съм ти вечен длъжник.

Реших, че е време да бъда недосетлива.

— Искрено ли си убеден, че ми дължиш нещо? За снощи ли?

— И за снощи, да. Представи се задоволително. — Зяпнах, а той изви вежди, сдържайки усмивката си. — Нима би предпочела да кажа „горе-долу“?

Замалко да изръмжа.

— Жорж, веднага си свали дрехите! Пак ще те просна на леглото и ще те убия със секс, но много бавно. Накрая ще те удуша и ще ти прекърша гръбнака поне на три места. „Задоволително“, а? „Горе-долу“, значи?

Той се ухили до уши и започна да се разкопчава.

— Ох, стига си ме дразнил! Ела да ме целунеш. После тръгваме към Сан Хосе. „Задоволително“, хм...

От Белингъм до Сан Хосе се пътува почти колкото от Уинипег до Ванкувър, но пък бяхме седнали. Излязохме отново на повърхността в два и четвърт следобед. Озъртах се любопитно, защото досега не бях попадала в столицата на Конфедерацията.

Първо забелязах изумителното изобилие от РМВ, щъкащи като бълхи навсякъде, повечето — таксита. Не съм чувала друг от съвременните градове да позволява подобно задръстване на въздушното си пространство. А по улиците никак не липсваха файтони под наем, освен това край всяка се плъзгаха подвижни тротоари. Защо тогава тази моторна напаст изпълваше Сан Хосе, както велосипедите — Кантон?

След това осъзнах общото си впечатление. Това не беше същински град. Чак сега разбрах смисъла на старото язвително определение: „Хиляда села, напразно опитващи се да станат нещо друго.“

Трудно е да се открие някакво оправдание за съществуването на Сан Хосе, ако не броим политиката. Но точно тази социална стихия е неудържима в Калифорния — тук упражняват най-безсрамна и лишена от задръжки форма на демокрацията. На много места има демократично уредени общества, дори и Нова Зеландия се придържа към по-умерена разновидност. Само в Калифорния обаче можете да я опознаете в концентриран до нелепост вид. Гражданите започват да гласуват на възрастта, когато могат да дръпнат сами ръчката на машинката, без да ги подкрепя бавачката. А регистраторите на гражданското състояние с огромна неохота зачеркват имената на избиратели от списъците, освен ако не им представите нотариално заверена клетвена декларация, че трупът все пак е минал през крематориума.

Не бях вникнала напълно в тази особеност, докато не попаднах в една новинарска мрежа на историята как покойниците в парка за вечен отдых „Прихода“ образували цели три избирателни участъка, защото навремето предвидливо упълномощили други да гласуват вместо тях. („Смири се, смърт!“)

Няма да изказвам откровеното си мнение за калифорнийската система, защото вече бях пораснало момиче, преди да се сблъскам с демокрацията дори в нейната по-мека, не толкова зловеща форма.

Сигурно няма нищо лошо, когато я прилагаш на малки дози. Хората от Британска Канада си я разреждат разумно и май добре се справят. Но само калифорнийците са вечно опиянени от демокрацията. Не вярвам да има ден, в който да липсват избори някъде из Конфедерацията. Някой ми бе обяснил, че не минава месец в който ще да е избирателен окръг, без гражданите там да избират някого на някакъв пост.

Мисля, че могат да си го позволят, затова го правят. Имат територия с мек климат, простираща се от Британска Канада чак до Мексиканското кралство, и то с може би най-плодородната земя в света. Вторият любим спорт на калифорнийците (тоест сексът) също не им струва почти нищо в обичайната си разновидност. Подобно на марихуаната е достъпен навсякъде и по всяко време. Значи на местните хора им остава предостатъчно време за истинската им страст — събрания и празнословни дискусии за политиката.

Тук избират всекиго, от паразита, завеждащ избирателния участък, до Вожда на Конфедерацията (накратко само Вожда). И го свалят с почти същата бързина. Например Вождът има шестгодишен мандат. Но от последните деветима само двама са изкарали по шест години. Другите са били отзовани от длъжност... с изключение на един, линчуван от тълпата. Не са рядкост случаите човекът още да не се е заклел преди заемането на поста, а първата петиция с искане за отзоваването му да е тръгнала от ръка на ръка.

Калифорнийците обаче не се ограничават с избирането, преизбирането, сгромолясването и (понякога) линчуването на гъмжилото от чиновници. Те пряко определят законите, според които живеят. При всяко гласуване списъкът с въпросите за референдумите и законопроектите е по-дълъг от списъка на кандидатите. Областните и националните депутати все пак проявяват зачатъци на разум. Според слуховете, ако докажеш на типичния калифорнийски законодател, че числото пи не може да е равно на три, той вероятно ще оттегли внесенния законопроект. Но народното законодателство (иначе казано — „инициативата отдолу“) не познава граници.

Например преди три години някакъв саморасъл икономист забелязал, че завършилите колеж получават средно с 30 на сто повече от съгражданите си, които нямат бакалавърски дипломи. Подобно неравноправие е гнусна гавра с „калифорнийската мечта“, затова била подета скорострелна инициатива, законопроектът бил внесен за

гласуване веднага и приет с мнозинство. Вече всички завършили гимназия в Калифорния получават бакалавърска степен. Дори да са напуснали училище преждевременно, достатъчно е да навършат осемнадесет години и пак стават бакалаври. Отгоре на всичко в закона включили член за обратното му действие осем години назад!

Прекрасно, нали? Бакалаврите нямат никакви антидемократични преимущества. Още на следващите избори обратното действие на закона било продължено до двадесет години. Вече има сериозно подкрепена идея всички граждани да получават безусловно бакалавърска степен.

„Глас народен — глас Божи.“ Не виждам какво страшно има. И тази щуротийка нищо не им струва, а прави всички (без неколцина вечни мърморковци) по-щастливи и доволни от живота.

Към три следобед Жорж и аз се плъзгахме заедно с тротоара край южната страна на Националния площад пред двореца на Вожда. Бяхме се запътили към централния калифорнийски офис на „Мастър Кард“. Жорж ме уверяваше с леко задавен глас, че нямало нищо лошо, дето съм поискала да се отбием в „Бъргър Кинг“, за да залъжем глада. Според него гигантският бъргър с висококачествен заместител на телешкото филе и течният шоколад с минимално съдържание на тебешир дори били единственият принос на Калифорния към висшата кулинария.

Съгласях се сговорчиво и се уригнах тихомълком. Двайсетина мъже и жени слизаха по стъпалата на величествената стълба пред двореца. Жорж ме подръпна за ръката, за да се отстраним от пътя им, но аз забелязах украсата от орлови пера върху главата на дребосъка в средата на групата, зърнах често сниманото лице под нея и спрях.

Долових нещо с ъгълчето на окото си — иззад една колона над стъпалата се измъкваше някакъв силует.

Кръвта ми кипна. Хвърлих се и проснах Вожда по корем, събаряйки още неколцина, после се метнах нагоре към колоните.

Не убих мъжа, който се бе спотайвал зад колоната. Само му счупих ръката с оръжието и го подхвърлих с ритник във въздуха, щом понечи да избяга. Този път не действах припряно, за разлика от предния ден. След като се постарях Вождът да не е чак такава удобна мишена (не би трябвало да носи пъстрите пера на главата си!), имах време да се сетя, че ако бъде хванат жив, атунтаторът, току-виж, даде

някаква нишка към шайката безмозъчни убийци, развихрили се напоследък.

Не ми остана време да обмислям какво всъщност направих, защото двама столични полицаи ме сграбчиха за ръцете. Чак тогава се усетих и ме налегна униние. Представих си укора в очите на Шефа, когато му разкажа как съм се оставила да ме арестуват, и то пред толкова хора. За частица от секундата ми хрумна да се освободя и да се потуля някъде много далеч. Нямах да се затрудня особено, защото единият копой явно страдаше от високо кръвно, другият пък вече беше на възраст и носеше очила.

Твърде късно. Ако минех на свръхскорост, почти сигурно щях да се отърва и след няколко улици да се смеся с тълпата. Но тези смотаняци щяха да очистят една дузина невинни зяпачи, опитвайки се да ме спрат. Непрофесионално! Защо гордите дворцови стражи не си пазеха Вожда, вместо да оставят цялата работа на мен? Убиец зад колоната, за Бога! Такава идиотщина не се бе случвала още от атентата срещу Хюи Лонг.

А аз пък защо не си налягах парцалите и не оставих убиеца да прогори спретнатата дупчица в главата на дребосъка под пищната му украса от пера? Ами защото съм обучена да влизам в схватки единствено при самоотбрана, затова налитам по рефлекс. Нито жадувам за побоища, нито ги обичам. Просто ми се случват.

Не ми остана време да умувам печално защо не си гледам интереса. Жорж вече се бе заел да ме опази. Той говори без акцент английския, поне както го приказват в Британска Канада. Сега обаче дърдореше неспирно на френски и се опитваше да откъсне двете униформени пиявици от мен.

Онзи с очилата пусна лявата ми ръка, за да се разправи с наглеца, и аз тутакси го ръгнах с лакът в слънчевия сплит. Ченгето изпъшка и се свлече. Другият още стискаше дясната ми ръка, затова забих три пръста на лявата също в слънчевия му сплит. И той изохка, просна се върху колегата си и двамата заповръщаха дружно.

Стана много по-бързо, отколкото може да се разкаже — тъпанарите ме хванаха, Жорж се намеси и след миг бях свободна. Две секунди, три? Все едно. Неуспелият убиец вече бе изчезнал заедно с лъчевото си пушкало.

И аз се канех да последвам примера му, дори ако се наложеше да търча с Жорж на раменете си. Но той отново ме бе изпреварил. Вече ме държеше здраво за лакътя и ме водеше решително към главния вход на двореца зад колоните. Щом влязохме в ротондата, Жорж настоя тихо:

— По-бавно, скъпа моя, по-бавно. Хвани ме под ръка, по-небрежно!

В ротондата имаше голямо гъмжило, но никой не изглеждаше особено развълнуван. Нищо не подсказваше, че на броени метри оттук някой се е опитал да види сметката на големия шеф. Павилиончетата под наем, разположени в кръг край стените, въртяха оживена търговия, особено будките за залагания. Вляво от нас млада жена продаваше лотарийни билети... тоест би трябвало да се занимава с това, но в момента пред нея не се тълпяха клиенти и тя гледаше с увлечение поредната лигава драма на терминала си.

Жорж свърна към нея. Тя дори не си направи труда да ни погледне, а промърмори:

— Ей сегичка ще пуснат рекламите и ще ви обърна внимание. Вие си избирайте билети.

Имаше от какво да избираме — цели гирлянди по стените на будката. Жорж се зае да ги разглежда дълбокомислено, аз също се престорих, че съм погълната изцяло от това занимание. Протакахме, докато момичето намали звука и се обърна към нас.

— Благодаря ви, че ме почакахте — каза ни с приятна усмивка. — Никога не пропускам епизод от „Несгодите на една жена“, особено пък напоследък — Минди Лу е бременна, а чичо Бен все й натяква. Миличка, ти гледаш ли сериала?

Признах си, че рядко ми остава време за това, защото работата ми налага да пътувам.

— О, жалко. Много е поучително! Тим например — с него живея, де — зяпа само спорта. И какво става? Не помисля дори за повъзвишените неща. А виж каква криза настъпи в живота на Минди Лу. Чичо Бен я тормози непрекъснато, защото тя не ще да му каже от кого е детето. А на Тим пука ли му за това? Ами! Как Минди да си признае, като зачена на студентски купон? Сладурче, под кой знак си родена?

Отдавна трябваше да си наизустя отговора. Нормалните хора често задават глупави въпроси. Но когато не си се раждала, стараяш се

и мислено да отбягваш подобни теми. Подхвърлих първата изскочила в главата ми дата:

— На двадесет и трети април.

(Рожденият ден на Шекспир.)

— Охо! Имам аз билетче като за теб, имам! — Порови из гирляндите, измъкна билет и ми показва номера. — Ето! Влезе случайно тук и си намери късмета! Добър ден имаш, да знаеш! Ще ти струва двайсет бруина.

Дадох ѝ канадски долар.

— Не мога да ти върна рестото в същата валута.

— Задръж го, нека и на теб ти провърви малко днес.

Тя ми връчи билета и прибра долара.

— Миличка, наистина си сладурана. Като си получиш печалбата, мини да пийнем по едно. Господине, а вие намерихте ли билетче като за вас?

— Още не. Роден съм в деветия ден от деветия месец на деветата година от деветото десетилетие. Ще се справите ли с такова предизвикателство?

— Ау, какво съчетание! Ще се постарая... но ако нищо не намеря, не настоявам да си купите билетче.

Започна да тършува из пачките и окачените листчета, после се завря под тезгяха и не се показва веднага. Накрая се появи със зачервено, но светнало лице.

— Открих го! Погледнете само, господине! Зачетете сполуката си!

Взряхме се в номера — 8109999.

— Интересно — отбеляза Жорж.

— Само интересно ли?! Ами че това си е цяло богатство! Рожденият ви ден, изписан черно на бяло! Какво още искате? По билетчето да танцуват феите на късмета ли?

— Е, признавам, рядко събитие. Колко ви дължа?

— Номерът е наистина рядък. Всеки друг билет би ви струвал двайсет бруина. Но този... Защо не трупате пари пред мен, докато се усмихна?

— Добро предложение. И ако не се засмеете навреме, ще си прибера парите и си отивам. Разбрахме ли се?

— Тогава пък ще ви повикам пак да се пазарим.

— А, не. Ако не стигнем веднага до приемлива цена, няма да наддавам повече.

— Мъчен клиент сте. Аз...

От всички страни ревноха високоговорители — мелодията на „Да живее Вождът“, последвана от встъпителните акорди на „Вечната златна мечка“.

— Почакайте, моля ви! — кресна момичето. — Ей сега ще свърши!

Плътна групичка влезе в ротондата, прекоси я направо и се шмугна в коридора отсреща. Забелязах горните краища на перата, но този път Вождът беше така наобиколен от своите паразити, че някой убиец би трябвало да изтреби поне половината, за да се добере до него.

Щом започнахме отново да чуваме и други звуци, продавачката на билети замърмори:

— Поне минаха набързо тоя път. Излязоха само преди четвърт час. Ако е отскочил да си купи пакетче дрога за пушене, защо не прати някого? С тая врява ми пречат на бизнеса. Добре, господин късметлия, измислихте ли с колко пари сте готов да се разделите, за да забогатеете съвсем скоро?

— О, ясно ми е вече.

Жорж извади три канадски долара и ги остави на тезгяха. Вторачи се изпитателно в младата жена. Кръстосаха погледи за двайсетина секунди, накрая тя измънка недоволно:

— Ето, усмихвам се, не ми ли личи?

С едната ръка даде билета, с другата смете парите от тезгяха. И поклати глава.

— Хващам се на бас, че можех да изкрънкам още малко парици.

— Но няма да научим така ли е.

— Да опитаме ли иначе, а? Двойно или нищо?

— Вие ли ще раздавате картите? — добродушно попита Жорж.

— Щастливецо, ще ме състариш набързо.

— Къде е тоалетната, между другото?

— По коридора вляво от мен. — Момичето не пропусна да ни напомни на изпроводяк: — И гледайте тегленето на тиража!

Щом се отдалечихме, Жорж ми зашепна на френски, че докато сме се препирали с продавачката, зад нас са минали жандарми,

надникнали са в тоалетната, върнали са се в ротондата и са влезли в главния коридор.

Прекъснах го и настоях също на френски, че съм видяла всичко това, а тук не бива да говорим — има „оченца“ и „ушенца“.

Изобщо не се опитвах да си виря носа пред него. Наистина забелязах как униформени стражи — не онези двамата, сигурно още ги боляха коремите — се втурнаха в ротондата почти по петите ни, провериха в тоалетната (разумно, аматьорите често сами се напъхват в подобни капани) и потънаха някъде в дебрите на двореца. Жорж спокойно пазаруваше лотарийни билети, докато търсещите ни хрътки на два пъти почти се отъркаха в него. Възхитително. И почти професионално.

Но в момента не можех да го похваля. Твар с неясен пол вземаше пари, за да пуска хората в тоалетната. Попитах съществото от коя страна е дамската. Тя (реших, че е жена, защото забелязах под тениската фалшив сутиен или дребни млечни жлези) отвърна с презрение:

— Ти да не си смахната? Мечтаеш за сексуално неравенство, а? Що ли не свирна на ченгетата... — Взря се по-съсредоточено в мен. — А, ясно, чужденка... — Признах си греха да не съм местна. — Не ти се сърдя, само недей повече да приказваш такива мръсотии. Тук е демокрация, не си ли разбрала досега? Всички на едно място. Плащай таксата или не пречи на другите да влязат.

Жорж ѝ даде пари и минахме край сърдитата дама.

Вдясно имаше наредени открити ниши. Над тях се рееха светещи обемни букви: „ТЕЗИ УДОБСТВА ВИ СЕ ПРЕДОСТАВЯТ БЕЗПЛАТНО ОТ КАЛИФОРНИЙСКАТА КОНФЕДЕРАЦИЯ. ДЖОН ТЪМБРИЛ БОЙНИЯТ ЗОВ, ВОЖД НА КОНФЕДЕРАЦИЯТА.“

Над разминаващия се с действителността надпис имаше холограма на Вожда в цял ръст.

Разбира се, видяхме и затварящи се ниши... но за тях се плащаше допълнително. Пътя преграждаше щанд за всевъзможни дреболии, в който господстваше особа с абсолютно неподлежащ на съмнение пол — огромна и видимо агресивна крава. Жорж поспря при нея и ме изненада, като купи няколко кутийки козметика и флаконче с евтин парфюм. После поиска билетче за една от стаичките в дъното.

— Едно ли? — заядливо попита тя и Жорж кимна. Кравата сви устни. — Палавници... Никакво натискане, жребецо.

Канадският долар, появил се между пръстите му, сякаш се изпари. Кравата добави много тихо:

— Не се бавете вътре. Бръмне ли звънецът, на секундата да си оправите дрешките. Влезте в последната, номер седем.

Жорж закри нишата със завеската, дръпна ципа догоре, пушна водата в тоалетната чиния, след това и чешмата. Каза ми пак на френски, че сега ще си променим външността, затова, мила моя, бързо сваляй тези дрехи и обличай гащеризона, който е в сака ти.

Имаше намерение да ме наплеска с повечко грим и като добавим „суперкожата“, трябвало да изглеждам като легендарната вавилонска блудница или поне нейно подобие.

— Любимо момиче, макар да знам, че това противоречи на навиците ти, нека се опитаме.

— Ще се постарая да се представя „задоволително“.

— Ох...

— А ти ще се намъкнеш в дрехите на Джанет ли? Няма да ти станат.

— Няма да бутам махалото чак до другия край. Само ще се поизлъскам.

— Как?

— Не са нужни женски премени, за да изглеждам човек... хм, с двойно чувство.

— Не вярвам, но да видим...

С моето преобразяване свършихме бързо — стигаше да опъна по тялото си „суперкожата“, с която сякаш ей сега се измъквах изпод душа, също и да изтърпя по лицето си излишен слой козметика. (Жорж ме изрисува, защото съвсем справедливо смяташе, че знае за грима повече от мен.) Решихме и че ще се кълча в стил: „Тук съм, ела и ме вземи.“

Жорж се наплеска още по-страшно от мен, поръси се обилно с гнусния парфюм и си върза на шията стряскащо оранжевото шалче, което използвах допреди малко като поясче. Накара ме да му вдигна косата и да я напръскам с фиксатор. Това беше... ако не броим рязката промяна в държанието му. Още си изглеждаше като Жорж, но не

приличаше изобщо на жизнения мъжкар, изтощил ме толкова приятно снощи.

Прибрах излишното в сака и излязохме. Застаряващата стръвница зад щанда се облещи и спря да диша, щом ме зърна. Не пророни и думица обаче, защото мъжът, който се облягаше небрежно до нея, се изправи и посочи Жорж.

— Ей, ти, Вождът иска да те заведе при него. — Добави под носа си: — Направо не мога да повярвам...

Жорж спря и разпери безпомощно ръце.

— О, за Бога, сигурно има някаква грешка...

Угодникът на голямата клечка прехвърли дъвката към другата си буза и се съгласи:

— И аз подозирам, че си прав, гражданино, но не е наша работа да решаваме. Тръгвай с мен. За теб не се отнася, маце.

Жорж възрази веднага:

— Не отивам никъде без скъпата си сестричка! Тъй ами!

Кравата се намеси оживено:

— Мори, тя нека остане при мен. Красавице, седни тук да почакаш брат си.

Жорж врътна глава незабелязано за останалите, но аз нямах нужда от намека му. Ако останех, или стръвницата щеше мигом да ме подкара обратно към кабинката в дъното, или аз щях да я напъхам в близкото кошче за боклук. Не се съмнявах, че втората възможност е несравнимо по-вероятна. Случвало се е да търпя безсмислени изпълнения, когато си върша работата, пък и кравата нямаше да е по-неприятна от онзи Роки. Но по свое желание — никога! Ако си опитам късмета от своята страна на оградата, поне ще е с жена, която харесвам и уважавам.

Притиснах се до Жорж и го хванах за ръката.

— Откакто мамичка в последния си час ме закле да се грижа за него, не сме се разделяли и за минутка! — Позапъгнах се, но изрекох нацупено: — Тъй ами!

Чудех се какво ли трябва да означава този израз.

Мусехме се и се държахме непоносимо капризно. Подлизуркото на име Мори се вторачи преценяващо в нас и въздъхна.

— Майната му... Идвай, сестричке. Но си затваряй устицата и не се набивай на очи.

На всеки от шестте контролни пунктове се опитваха да ме напъдят, но най-сетне ни въведоха при Негова милост. Отначало помислих, че Вождът на Конфедерацията Джон Тъмбрил е доста по-висок, отколкото ми се бе сторило. Реших, че съм се заблудила заради украсата от пера, която той не носеше в момента. Второто ми впечатление беше, че е доста по-симпатичен, отколкото на снимките, карикатурите и репортажите по терминала. Подобно на мнозина политикани Тъмбрил бе превърнал отличаващата го, извънредно своеобразна грозота в ценно предимство.

(Задължително ли е да си симпатичен грозник, за да станеш държавен глава? Като се върна назад в историята, не мога да открия нито един красавец, стигнал особено далеч в политическата кариера, чак до Александър Македонски, но пък той е започнал цяла обиколка пред конкуренцията — баща му е бил цар.)

Както и да е. Тъмбрил Бойният зов си приличаше на жаба.

Той се прокашля.

— Тази какво прави тук?

Жорж задърдори припряно:

— Господине, имам сериозно оплакване! Онзи човек — посочи възмутено любителя на дъвката — се опита да ме раздели с моята мила сестричка! Трябва да му бъде направена строга забележка!

Тъмбрил се втренчи в Мори, стрелна ме с поглед и пак се взря в своя лакей.

— Това ли направи, а?

Мори се впусна в обяснения, че не е било така, но дори и да е било, то е защото си помислил, че Вождът заповядал да...

— Не съм ти казвал да мислиш — отсъди Тъмбрил. — После ще се разправяме с теб. И защо я караш да стърчи права? Поднеси й стол! Все аз ли трябва да се грижа за всяка дреболия тук?

Щом ме настаниха, Вождът съсредоточи вниманието си върху Жорж.

— Днес Вие постъпихте Смело. Да, господине, проявихте се като Храбрец. — (Любопитно говореше, лесно беше да познаеш коя дума е с главна буква...) — Великата нация на Калифорния е Горда със Синове като Вас. Как се казвате? Пейрол, значи? Чудесна калифорнийска фамилия. Тя сияе със своя светлина в Достойната ни история — от ранчеросите, отхвърлили Игото на испанците, до

Смелите Патриоти, отхвърлили Игото на Уолстрийт. Имате ли нещо против да ви наричам Джордж?

— Нямам.

— Ти пък ме наричай Боен зов, приятелю. Това, Джордж, е Величието и Славата на нашата Могъща нация. Всички сме Равни.

Неочаквано и за себе си попитах:

— Вожде Тъмбрил, това отнася ли се и до изкуствените човеци?

— А?

— Питам за изкуствените човеци, каквито правят при вас в Бъркли и Дейвис. И те ли са равни с останалите?

— Хъ... малка госпожице, не бива да прекъсваш повисокопоставените от теб. Добре, ще отговоря на въпроса ти. Мислимо ли е Човешката демокрация да важи и за нечовеци? Ти как си представяш една котка да гласува? Или едно РМВ марка „Форд“? Хайде де, казвай.

— Не си представям, но...

— Видя ли? Всички са Равни, всеки гласува. И все някъде трябва да теглиш чертата. Сега млъквай, по дяволите, и не се обаждай, като говорят по-умните от теб. Джордж, днешното ти Геройство... Е, ако онзи изрод наистина се канеше да посегне на живота ми... Всъщност нищо такова не смяташе да прави, запомни това! Все пак ти спази Славните традиции на Великата Конфедерация. Гордея се с теб!

Тъмбрил излезе иззад бюрото, сплете пръсти зад гърба си и закричи. Сега разбрах защо ми се бе сторил по-висок, когато влязохме.

Или седеше на твърде високо кресло, или то бе разположено върху подиум зад бюрото. Ако застанеше до мен, щеше да ми стига до рамото.

Размишляваше на глас, докато кръстосваше кабинета си.

— Джордж, в моето, така да се каже, семейство на властта винаги ще се намери място за човек с твоята несъмнена храброст. Знаем ли... Може да настъпи ден, когато ще се наложи наистина да ме спасиш от престъпник, замислил злодеяние. Говоря за чуждестранни смутители на реда, разбира се. Няма защо да се боя от калифорнийските Патриоти. Всички ме обичат за делата ми, които извърших, откакто заех този Осмогълен кабинет. Но другите страни ни завиждат. Мразят ни за нашия Богат, Свободен и Демократичен живот. Понякога тлеещата им ненавист избухва в насилие. — Постоя с

наведена глава, като че се смиряваше пред висша сила. — Това е цената за Привилегията да Служиш — изрече тържествено. — Човек трябва да я плати с Радост. Кажи ми, Джордж, ако бъдещето поиска от теб да направиш Върховната саможертва, за да спасиш Вожда на своята страна, би ли се поколебал?

— Едва ли бих попаднал в такава ситуация — невинно отвърна Жорж.

— Как тъй?

— Ами когато гласувам — а не ми се случва често, — подкрепям реюнионистите, а сегашната ни министър-председателка е реваншистка. Съмнявам се, че би пожелала дори да се пожертвам заради нея.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Je suis Quebecois, M. le chef d'etat. От Монреал съм.

XVI

След пет минути отново бяхме на улицата. В първите напрегнати мигове изглеждаше вероятно да ни обесят, застрелят или най-малкото пъхнат до живот във влажна тъмница заради престъплението да не принадлежим към калифорнийската нация. Разсъдъкът обаче надделя, щом се намеси главният юридически спец на Вожда. Той убеди Тъмбрил, че ще е по-леко за всички да ни разкарат, отколкото да рискуват със съдебен процес, бил той дори при закрити врати. Генералният консул на Квебек сигурно щял да се държи подобаващо, но щяло да струва майка си и баща си да подкупят и всичките му служители.

Е, не се изразяваше точно така, но не знаеше, че го чувам добре. Не бях споменавала усъвършенствания си слух дори пред Жорж. После онова светило на правото зашепна в ухото на Вожда за неприятностите с някаква мексиканска кукличка, след като „ония мургави маймуни“ дочули историйката. „Много ще ни навреди още едно скандалче, макар и замазано. Гледай къде стъпваш, Вожде, да не се препънеш...“

След излишните премеждия все пак подминахме двореца и със закъснение от четирийсетина минути влязохме в централния офис на „Мастър Кард“. Там обаче загубихме още десетина минути, за да заличим фалшивия си облик в тоалетната на „Търговски кредит Калифорния“. Тук също най-демократично държаха да няма полова дискриминация, но поне не се престараваха. Без да вдигат лозунги, просто пускаха хората безплатно вътре, имаше си кабинки с врати. Жените се отбиваха в едната половина, мъжете в другата, с писоарите. Смесваха се само по средата, пред мивките с огледала. Хич не ми пука с кого ще се разминавам в клозета — израсла съм в ясла на лаборатория в края на краищата. Забелязала съм обаче, че мъжете и жените държат да се обособят и при най-нищожната възможност.

Жорж изглеждаше много по-добре без червило. Изми си косата обилно с вода и я среса нормално. Пъгнах крещящото шалче в сака.

Той вдигна рамене.

— Май сглуших, като измислих тази маскировка.

Огледах се незабелязано. Нямаше никой наблизно, а гласовете ни щяха да се загубят в обичайния шум на течаща вода и включен климатик.

— Жорж, поне според мен идеята беше блестяща. Само за шест седмици би се превърнал в печен занаятчия.

— За кой занаят си мислиш?

— Ами... Частен детектив или нещо подобно... — Някой влезе. — После ще предъвкваме случката. Впрочем поне ни останаха два лотарийни билета след преживелиците.

— Какво пише на твоя за датата на тиража?

— Я, днес е! Следобед... Да не съм объркала датата?

— Не си се объркала. Днес теглят печалбите. След около час е добре да се навъртаме около някой терминал.

— Няма нужда. Никога не ми върви на карти, не печеля на зарове, нито от лотарии. Като си купя бисквитки с награда, понякога дори не намирам картинка вътре.

— Нищо, Касандра, все пак ще гледаме тегленето.

— Съгласих се. А кога е тегленето на твоя?

Прочетохме надписа на билета му.

— Пак от днешния тираж! — възкликнах. — Наистина е задължително да гледаме.

Жорж обаче се взираше внимателно в билета си.

— Фрайди, я виж това... — Потърка с палец. Буквите на серията си останаха същите, но номерът се размаза. — Брей! Нашата приятелка колко дълго остана под тезгяха?

— Не знам. Най-много минута.

— Предостатъчно.

— Ще ѝ го върнеш ли?

— Защо да го правя? Такава сръчност заслужава възхищение. Но момичето хаби несъмнената си дарба за дребни мошеничества. Сега да се качваме. Ще си свършиш работата с „Мастър Кард“ и ще гледаш спокойно тегленето на тиража.

Отново се превърнах временно в Марджъри Болдуин и ни допуснаха да се срещнем с „нашия господин Чембърс“. Той се оказа изключително любезен, общителен, дружелюбен и преди всичко

съчувствено настроен. Именно човекът, който трябваше да заема поста вицепрезидент по връзките с клиентите, както гласеше и медната табела на бюрото му.

След няколко минути се убедих, че е упълномощен единствено да казва „не“, но по толкова разнообразни, приятни и приятелски начини, че някоя по-простодушна клиентка едва ли би проумяла отказа му, преди да се озове на улицата пред сградата.

Първо, моля ви да разберете, госпожице Болдуин, че „Мастър Кард Калифорния“ и „Мастър Кард Чикагска империя“ са две самостоятелни корпорации и вие всъщност нямате никакви договорни отношения с нас. Вярно, от добро желание и като взаимна размяна на услуги обикновено уважаваме техните кредитни карти, както и те — нашите. Но господин Чембърс с дълбоко съжаление ме уведоми, че в момента — държеше да подчертае това „в момента“ — Империята е прекъснала всякакви съобщителни линии и колкото и странно да изглежда, днес дори нямамо обявен обменен курс на кроната и бруина. Е, как да сметнем за валидна кредитна карта, издадена в Империята, макар да имаме желанието и ще продължим да го правим... но след време. Ние обаче бихме искали престоят ви в нашата страна да е щастливо преживяване, с какво друго да ви помогнем?

Попитах го кога според него ще свърши това извънредно положение. Господин Чембърс се вторачи недоумяващо в мен.

— Какво извънредно положение, госпожице Болдуин? Може и да има такава в Империята, щом са сметнали за необходимо да затворят границите си... но не и тук! Огледайте се — виждала ли сте досега толкова преливаща от спокойствие и благоденствие страна?

Съгласих се и станах. Нямах смисъл да си губя времето.

— Благодаря ви, господин Чембърс. Бяхте много учтив.

— Удоволствието остава за мен, госпожице Болдуин. В „Мастър Кард“ се грижим за клиентите си. И не забравяйте — ако мога да ви бъда полезен, веднага ми се обадете.

— Няма да забравя. Има ли обществен терминал в сградата? Купих си лотариен билет днес и се оказа, че тегленето на тиража е съвсем скоро.

Той се усмихна лъчезарно.

— Толкова се радвам, че ме попитахте, госпожице Болдуин! Имаме голяма заседателна зала на този етаж и всеки петък следобед

преди тегленето на тиража всичко замира. И нашите служители... Тоест онези, които имат билети — присъствието не е задължително, — се събират в залата и гледат. Джей Би, нашият президент и главен директор, реши, че е по-практично да го уредим така, вместо запалените почитатели на лотарията да се измъкват уж до тоалетната или за цигари, за да не пропуснат тиража. Решението му много подобри работната атмосфера. И когато някой от нашите хора спечели — а това се случва понякога, — получава приказна торта със свещички бенгалски огън на нея, също като за рожден ден — подарък от Джей Би. Той се отбива да хапне по парче от тортата с късметлията.

— О, вие сте като задружен екипаж на кораб!...

— Права сте. В нашата финансова институция компютърните кражби са непознати. Всички обичаме стария Джей Би. — Господин Чембърс си погледна нокътя на показалеца. — Но какво чакаме, да вървим към заседателната зала.

Той се погрижи да бъдем настанени на местата за важни гости и лично ни донесе кафе, после седна при нас да гледа.

Екранът на този терминал заемаше почти цялата отсрещна стена. Изтърпяхме един час теглене на по-дребни печалби, през който церемониалмайсторът си разменяше съсипващо смешни шегички със своята асистентка, предимно за телесните прелести на момичетата, които натискаха бутоните на лотарийната машина. Асистентката пък явно бе избрана заради изобилието на все същите прелести, също и заради готовността ѝ да носи костюмче, което не само ги разкриваше, но и уверяваше публиката, че дамата не крие нищо. Стори ми се, че ѝ се е паднала лека и забавна работа... стига студиото да беше добре отоплено.

По средата на шоуто се разнесоха писъци откъм предните редове. Една чиновничка от „Мастър Кард“ спечели хиляда бруина. Чембърз пак ни озари с усмивката си.

— Е, не се случва всеки път, но пък после всички са в чудесно настроение дни наред. Да се разотиваме ли? О, как забравих! Имате билет и все още можете да спечелите, нали? Макар да казват, че мълниците не падали два пъти на едно и също място.

Накрая сред гръмовен рев на фанфари обявиха тегленето на голямата седмична печалба — „Огромната, върховната всекалифорнийска парична награда!“

Първо момичето с понастръхналата кожа съобщи номерата, на които се паднаха двете утешителни печалби: годишен запас от омайна тревичка сорт „Укия златен“ с инкрустирана лула и вечер в компанията на прочутата звезда от сенсовизията Боби Писаро с артистичен прякор Животното.

Настъпи и дългоочакваният миг. Церемониалмайсторът прочете цифрите на номера и те се появиха ослепително на таблото над главата му.

— Господин Зий! — извика той на невзрачно човече зад бюрото. — Собственикът на билета регистрирал ли го е вече на свое име?

— Един момент... Още не.

— Имаме незнайна Пепеляшка! Тайнствен късметлия! Някъде из огромната и прекрасна Конфедерация някой забогатя с още двеста хиляди бруина! Дали този галеник на съдбата ни слуша в момента? Дали той или тя ще ни се обадят до края на шоуто, за да излъчим първите думи на щастие след изненадата? Или ще се събуди утре и първата новина, която ще научи, е за печалбата си? Ето го номера, приятели! Ще свети до края на нашата програма, после ще го повтаряме във всяка новинарска емисия, докато късметлията се яви да си получи парите. Сега е време за нашите спонсори...

— Фрайди — прошепна Жорж, — дай си билета да го погледна.

— Няма нужда. Съвпада точно.

Господин Чембърс се изправи.

— Край на забавата. Хубаво, че някой от нашето малко делово семейство спечели. За мен беше удоволствие да се запозная с вас, госпожице Болдуин и господин... ъ-ъ, Каро.

— Господин Чембърс — спрях го, — може ли „Мастър Кард“ да получи тези пари от мое име? Не искам да се явявам лично.

Симпатяга, но от бавно мислещите. Първо сравни три пъти цифрите на моя билет с още греещия от екрана номер, чак тогава повярва. После се наложи Жорж да го хване за ръката, за да не хукне в четири посоки едновременно — искаше да повика фотограф, да покани екип от холовизията, да се обади в офиса на националната лотария... Добре, че Жорж се намеси, защото аз щях да пипам безцеремонно. Не понасям уж порасналите мъже, които се правят, че не ме чуват, когато възразявам.

— Господин Чембърс! Не проумяхте ли най-последно? Тя не иска да се споменава името ѝ. Никаква публичност!

— Моля?! Но всички късметлии са винаги на челно място в новините! Това е национална традиция! Ако се тревожите за времето, изобщо няма да ви забавим. Онова момиче с малката печалба сигурно тъкмо сега е с Джей Би и си получава тортата. Да отидем при тях и...

— „Америкън Експрес“ — промълвих ледено.

Жорж не е от мудните в главата. И това също е причина охотно да си го взема за мъж, стига Джанет някога да се откаже от него.

— Господин Чембърс — веднага заговори той строго, — бихте ли ни осведомил за адреса на „Америкън Експрес“ в Сан Хосе?

Напорът на банкера да отлети изведнъж секна.

— Какво казахте?

— Искаме адреса на „Америкън Експрес“. Госпожица Болдуин ще отиде при тях, за да ѝ помогнат в получаването на печалбата. Ще им се обадя предварително, за да са наясно, че дискретността е абсолютно задължителна.

— Не можете да постъпите така! Тя спечели парите си тук.

— Можем и ще го направим. Госпожица Болдуин не спечели парите си тук. Случайно се озова във вашия офис по време на тегленето, което впрочем се състоя на друго място. Моля ви, отдръпнете се от пътя ни. Тръгваме си.

След малко се наложи да повторим цялото представление пред Джей Би. Беше надут стар гъсок с неизменната пура в едното ъгълче на устата и петънце от сметанов крем на горната си устна. Признавам, не беше нито бавен, нито тъп, но пък беше свикнал желанията му да се изпълняват на секундата. Жорж отново спомена гръмко „Америкън Експрес“, за да му набие в главата, че няма да търпя никакви церемонии. (Шефът би припаднал, ако ме види!) Още по-трудно преглътна намерението ни да изберем „онези кождери от Риалто“, а не подчинената му фирма.

— Но нали госпожица Булгрин е клиентка на „Мастър Кард“!

— Не съм — поправих го твърдо. — Доскоро се смятах за ваша клиентка, но господин Чембърс отказа да признае кредитната ми карта. Затова ще си открия кредитна линия в „Америкън Експрес“. Без да ми досаждат фотографии.

Вицето побърза да обясни, че кредитната ми карта била издадена от Имперската банка на Сейнт Луис, а това създавало известни...

— Една от най-уважаваните банкови институции — прекъсна го Джей Би. — Чембърс, издайте ѝ още една карта. Наша. Незабавно. И преведете парите от печалбата ѝ. — Озърна се към мен въпросително и благоволи да извади пурата от устата си. — Никаква шумотевица. Клиентите на „Мастър Кард“ винаги могат да разчитат на нашата дискретност. Удовлетворена ли сте, госпожице Уолгрийн?

— Напълно, господине.

— Чембърс, заеми се.

— Да, господине.

— Какъв кредитен лимит ще искате, госпожице Билгин? Вероятно ще пожелаете да го определим в крони. Какъв е лимитът ви при нашите колеги от Сейнт Луис?

— Аз съм от златните клиенти, господине. Сметката ми не зависи от никоя валута. Имате ли нещо против да определим лимита в грамове злато? Разберете, просто не съм свикнала да пресмятам вашите бруини. Пътувам често, а златото се приема навсякъде.

(Почти нечестно е да споменаващ лъскавия жълт метал пред banker от страна, чиято валута едва гълта въздух на повърхността. Мисленето му се замъглява.)

— Значи желаете да плащате сметките си в злато?

— Да, стига да не ви затруднявам прекалено. Грамове проба три деветки, чрез „Акцептори Церес и Южна Африка“, клона в Луна Сити. Обикновено уреждам сметките си всяко тримесечие, но мога да дам указания да ви превеждат съответните суми всеки месец.

— И за нас е удобно да става всяко тримесечие.

(Естествено! Нали се трупат лихви върху задълженията ми...)

— А що се отнася до кредитния лимит... Не ми се обиждайте, господине, но се стремя да не ограничавам финансовата си активност в една банка или една страна. Да речем, тридесет килограма злато, в никакъв случай повече.

— Както желаете, госпожице Бедлъм. Ако промените решението си и поискате да увеличим лимита, само ни уведомете. Чембърс, не се бавете. Заемете се.

Върнахме се в кабинета, където само преди час научих, че кредитната ми линия не струва пукната пара. Господин Чембърс ми

подаде разпечатан въпросник.

— Госпожице, ще ви помогна да го попълните, ако се затрудните.

Плъзнах поглед по редовете. Имена на родителите. Имена на бабите и дядовците. Място и дата на раждане. Адреси на постоянното местожителство през последните петнадесет години. Настоящ работодател. Предишен работодател. Причина за напускането на предишната месторабота. Настоящ кредитен рейтинг. Състояние на банковите сметки. Имената и адресите на три лица, които ви познават най-малко от десет години. Обявявали ли сте фалит, срещу вас издавано ли е съдебно решение за принудителни вземания? Били ли сте директор, отговорен служител или съдружник във фирма, дружество или корпорация, която е подавала иск за реорганизация съгласно разпоредбите на член тринадесети от Закон номер деветдесет и седем в Гражданския кодекс на Калифорнийската конфедерация? Осъждани ли сте някога за...

— Фрайди, не.

— Щях да кажа същото.

Станах, а Жорж рече любезно:

— Довиждане, господин Чембърс.

— Какво сбърках този път?

— Очевидно е. Вашият ръководител ви нареди да издадете на госпожица Болдуин златна кредитна карта с лимит тридесет килограма чиста проба. Не ви е нареждал да я подлагате на нагъл разпит в писмена форма.

— Но това е задължително изиск...

— Това не ни засяга. По-добре обяснете на Джей Би поредния си гаф.

Нашият изтерзан господин Чембърс леко позеленя.

— Моля ви, седнете.

След десет минути си тръгнахме. Носех нова-новеничка кредитна карта в златист цвят, валидна навсякъде (поне се надявах на това). В замяна оставих адреса си в Сейнт Луис — пощенска кутия, адреса на най-близките си (Джанет) и номера на сметката си в Луна Сити, както и подписано от мен указание всяко тримесечие от нея да бъдат теглени сумите, необходими за покриване на задълженията ми. Освен това имах приятно дебела пачка бруини и чек за печалбата.

Довлякохме се до Националния площад и седнахме на най-близката пейка. Беше сравнително прохладно, но слънцето още висеше високо над планините Санта Круз.

— Мила Фрайди, какво ти се иска в момента? — малко замаяно промълви Жорж.

— Да поседя и да си подреда мислите в главата. После да те почерпя. Спечелих от лотарията, полага се да полеем късмета. Поне.

— Поне — съгласи се той. — Тъй, сдоби се с двеста хиляди бруина срещу... колко? Двадесет?

— Канадски долар — уточних. — Рестото ѝ го оставих като бакшиш.

— Сега имаш осем хиляди долара в повече от сутринта.

— По днешния курс — седем хиляди четиристотин и седем долара плюс няколко цента.

— Е, не е богатство, но не е и сума, която заслужава пренебрежение.

— Бива си я — признах. — Особено за жена, която започна деня напълно зависима от благотворителността на приятели. Освен ако съм заслужила нещо и за „задоволителното“ представяне снощи.

— Като лечение срещу склонността ти към подобна хапливост моят брат по брак Йън би ти предписал сцепена устна. Друго исках да изтъкна. Седем хиляди и четиристотин долара не са за изхвърляне, но много по-смаян съм от факта, че без да представиш друго освен един лотариен билет, убеди свръхконсервативна банкова институция да ти открие кредитна линия за около милион долара, ако смятаме по цената на златото в момента. Как го постигна, скъпоценна моя? Не разкърши снага, дори не си направи труда да мъркаш съблазнително.

— Жорж, ти ги убеди да ми издадат картата.

— Не бих казал. Е, постарах се да си изиграя добре поддържащата роля... но ти беше пред мен на всеки ход.

— А, не и с онзи проклет въпросник! Ти ме измъкна от блатото.

— Въпросникът ли... Онова магаре нямаше никакво право да разнищва биографията ти. Неговият началник вече му бе заповядал да ти издаде картата.

— Ти ме спаси. Май щях да оплета конците. Жорж... Мили Жорж! Помня какво ми каза — че не бивало да се смущавам от това, което съм. Опитвам се, честна дума! Но когато Чембърс тръшна на

бюрото хартийката с въпросите за родителите, дядовците и бабите... обърках се.

— Не очаквам да се отървеш от психическите си травми за една нощ. Ще продължим да работим по въпроса. Поне не ти липсваше нахалство, когато поиска такъв кредитен лимит.

— Чувала съм от един човек — (от Шефа, разбира се!), — че е много по-лесно да изкрънкаш на заем един милион, отколкото десетачка. И спазих правилото, щом ме попитаха за желанията ми. Освен това не стигнах чак до един милион канадски долара. Тридесет килограма злато са равни на около деветстотин шестдесет и четири хиляди.

— Няма да се заяждам за дреболии. Като надхвърлихме деветстотин хиляди, свърши ми кислородът. Задоволителна девойко, ти знаеш ли колко получава един професор?

— А заплатата има ли някакво значение? По това, което знам за професията ти, съдя, че един успешен проект на живо изделие може да ти донесе много милиони. Дори милиони грамове, а не долари. Не си ли продавал проект досега? Или въпросът ми е прекалено нахален?

— Нека сменим темата. Къде ще спим довечера?

— Можем да стигнем до Сан Диего за някакви си четиридесет минути. Или до Лас Вегас за тридесет и пет. Двете места си имат и добрите, и лошите страни, стига да искам оттам да попадна в Империята. Жорж, вече нося предостатъчно пари и имам твърдото намерение да стигна до шефа си, ако ще побъркани фанатици всеки ден да изстребват висши чиновници. Но ти обещавам от все сърце да ви дойда на гости в Уинипег, щом ми дадат няколко дни почивка.

— Не бих се учудил, ако не успея да припаря скоро до Уинипег.

— Добре де, ще ти дойда на гости в Монреал. Скъпи, ще си разменим всички възможни адреси и кодове. Нямам никакво желание да те загубя! Ти не само ме караш да вярвам, че съм човек, но и ме хвалиш, че се представям задоволително. Звучи ми много вдъхновяващо. Сега избирай, защото за мен е все едно — да отидем в Сан Диего и да поупражняваме англиспанския диалект или да зяпаме хубави голи мацета в Лас Вегас.

XVII

Минахме и през двата града, накрая се озовахме във Висксбърг.

Границата между Империята и Тексас беше затворена и от двете страни по цялото ѝ протежение. Реших първо да си опитам късмета по реката. Разбира се, Висксбърг си е на територията на Еднозвездната република, но ме интересуваше само, че е най-важното речно пристанище точно до Чикагската империя, особено заради бурната дейност на контрабандистите.

Подобно на древния Гаул, градът е разделен на три твърде обособени части. Ниската е около пристанището и понякога си пати от наводнения. Високата е стотина метра по-нагоре, върху платото, и на свой ред се разделя на старите и новите квартали. Старите са заобиколени от полетата на отдавнашни полесражения, забравени от целия свят. (Но не и от жителите на Висксбърг!) Свещени са и на тях нищо не може да се строи. Затова новите квартали са никнали извън тази неприкосновена земя. Връзка има чрез система от подземки и транспортни тунели. А ескалаторите и лифтовете от пристанищния район стигат чак до укрепените пропускателни пунктове на същинския град.

За мен високата част си остана мястото, където спях. Още преди пристигането си запазихме стая във „Висксбърг Хилтън“ (почти неотличим близък на белингъмския), но работата си можех да свърша само близо до реката. Изпълнени с щастие и тъга дни, защото Жорж повярва, че няма да го пусна да продължи нататък с мен. Не му позволявах да слиза с мен и до речните квартали. Предупредих го, че може някоя вечер просто да не се прибера в хотела, дори да не ми остане време за съобщение по терминала в стаята. Дойдеше ли мигът да скоча с главата надолу, нямаше да се колебая.

Пристанищните квартали са средище на съблазнителното зло, кипят от живот като мравуняк. По светло ченгетата патрулират там само на двойки, нощем просто не слизат. Свърталище на измамници, курви, контрабандисти, дребни наркодильри, дрогаджии на едро,

съмнително мъжествени момиченца, изнежени момченца, сводници, наемни биячи, военни наемници, събирачи на банди, незаконни букмейкъри, печени кримки, нелегални хирурзи, просяци, майстори на ужилванията. За каквито още се сетите — има ги в долния Виксбърг. Чудничка дупка, но като се разкарате оттам, не забравяйте да си направите кръвните тестове.

Не знам къде другаде едно живо изделие (четириръко, безкрако, с допълнително око на тила — все тая) може да се опре на бара и да си поръча бира, без някой да го изгледа кръвнишки. А аз и подобните ми изобщо нямаме проблеми там — да си изкуствен човек не означава нищо в общност, където почти сто процента от населението не смеят да стъпят на ескалаторите към горния град.

Изкуших се да си остана там завинаги. Тези отхвърлени от обществото типове излъчваха такова топло очарование... защото никой не би ме сочил презрително с пръст. Ако не бяха Шефът и Жорж, също и спомените ми за места, които не смърдят чак толкова, щях да се радвам на животеца там, а и бързо щях да си намеря призванието.

„Но дадох аз обет и ще го спазя, а много път ме чака дотогаз.“ Робърт Фрост е знаел защо човек продължава напред, когато много му се иска да спре. Облечена като войник в търсене на нова и добре платена работа, аз навестях всеки ден речните квартали и се слушвах за по-корав капитан, готов да приеме на кораба си още малко жив товар. С разочарование научих, че по реката движението почти е замряло. Никакви новини не проникваха откъм Империята, оттам не идваха и кораби. На никого не му се рискуваше да тръгне срещу течението — във всякакъв смисъл.

Седях си в баровете, сръбвах по малко от бирата и полека пусках мълвата, че съм готова да се изръся здраво за пътуване и без билетче.

Е, не пуснах чак обява. Вярно, заглеждах се в тукашните съобщения по екраните, много по-откровени от калифорнийските. Явно всичко се търпеше в долния град.

"Мразите ли семейството си?

Чувствате ли се окован, вбесен, отегчен?

Не е ли съпругата/съпругът ви

само мръсно петно върху лицето на земята?
ПОЗВОЛЕТЕ НИ ДА ВИ НАПРАВИМ
НОВ ЧОВЕК!!!

Лицева и телесна пластика —
Преориентация —
Преместване
Смяна на пола —
Дискретна ликвидация
Обърнете се към доктор
Франк Франкенщайн
Грил-бар „При Сам Меката стъпка“.

За пръв път виждах толкова безцеремонна реклама на поръчкови убийства. Или нещо не бях доразбрала?

„ПРОБЛЕМ ли имате?
Нищо не е незаконно!
Важно е не какво вършите, а как!
При нас са най-изкусните манипулатори
на закона в Еднозвездната република.
Фирма «Пролуки и уловки»
Само наберете LEV 10101.“

За отбягването на такива капани беше полезно да знаеш, че с кода LEV започваха само номерата в долния град.

„Фирма «Обединени художници»
Документи от всякакъв тип, финансови
инструменти, валути от всички държави,
дипломи, рождени свидетелства, лични карти,
паспорти, снимки, разрешителни, брачни
свидетелства, кредитни карти, холограми,
аудио/видеозаписи, свидетелства за помилване,
завещания, печати, пръстови отпечатьци.

Всяко изделие е гарантирано от «Лойд».
LEV 10111.“

Услуги от този род са достъпни в почти всеки голям град, но не и толкова открито. В гаранцията просто не повярвах.

Не пуснах обява, защото се съмнявах да ми помогне в моите твърде потайни намерения. Повече разчитах на барманите и съдържателките. Но продължих да чета всичко, мяркащо се на терминалите, с надеждата да попадна на нещо полезно... и се натъкнах на много любопитно съобщение. Оставих го на екрана и повиках Жорж.

„У. К., пиши си завещанието.
Остават ти само десет дни живот.

А. С. Б.“

— Какво ще кажеш?

— В първото давах само седмица на У. К. Мина повече от седмица, а ето че сега получава десет дни. Ако върви все така, У. К. ще си умре от старост.

— Но не ти се вярва...

— Не, любима. Това е код.

— Що за код може да е?

— Най-простицък, следователно и абсолютно защитен. Първата обява съобщаваше на съответното лице (или лица) да изпълни или избере обозначеното като номер седем. Този път са се спрели на обекта или задачата, обозначени с десетка. Значението на този код не може да бъде разкрито чрез статистически анализ, защото най-вероятно ще бъде променен дълго преди да създадеш що-годе полезен статистически модел. Затова се нарича код-идиот. Няма начин да го разбиеш, ако използвашите го хора не прекаляват с употребата му.

— Жорж, като те слушам, май си се занимавал с военно кодиране и дешифриране.

— И това съм вършил, но най-трудният за разгадаване код (работата още продължава и никога няма да бъде свършена напълно)

са човешките гени. Код-идиот от началото до края... Добре, че е повторен милиони пъти, затова накрая успяваме да придадем значение на безсмислените съчетания. Извинявай, говоря за работа на трапезата.

— Че нали аз започнах? Значи няма да научим какво съобщава този А. С. Б.?

— Никакъв шанс.

През същата нощ убийците нанесоха втория си удар, точно по обявения график. Не се опитвам да намекна, че обявата имаше нещо общо с това.

Избраният за нападенията момент не ни подсказа нищо, защото съвпаднаше с обещанията и на „Съвета за оцеляване“, и на техните конкуренти „Стимулаторите“. Ангелите Господни пък се бяха въздържали да уточнят намеренията си.

Имаше обаче разлики между първата и втората вълна на терор. Май насочваха към някаква следа.

а) Никакви вести от Чикагската империя. Така продължаваше още от избиването на демократите.

Тревожех се все повече.

б) Никакви новини за втория удар в Калифорнийската конфедерация. Само обичайните глупотевини. Забележете обаче — едва няколко часа по-късно бе оповестено „обикновено“ официално комюнике. Вождът Тъмбрил Бойния зов по съвет на лекарите си бе назначил тричленно регентство с неограничени пълномощия, а той щял да се подложи на отдавна отлаганото лечение. Бил се оттеглил за целта в резиденцията си Орлово гнездо до Тахоу. Но бюлетините за здравословното му състояние щяха да се излъчват от Сан Хосе, не от Тахоу.

в) С Жорж стигнахме единодушно до най-вероятното — почти сигурно — скрито значение на комюникето. Онзи жалък дърдорко вече имаше нужда само от саван, а не от лечение. „Регентите“ щяха да залъгват стадото, докато се боричкат за власт.

г) Този път нямаше никакви съобщения от станции и градове извън Земята.

д) От Кантон и Манчжурия не съобщиха за атентати. Уточнение: поне във Виксбърг не научихме нищо подобно.

е) Както слушахме и четяхме за новите нападения, аз си отбелязвах къде са нанесени ударите. Терористите май бяха атакували всички по-важни държави. В списъчето обаче зееха сериозни дупки. За ставащото в някои от над четиристотинте „държавици“, образуващи Обединените нации, научаваме само по време на пълни слънчеви затъмнения. Не знам какви щуротии е имало в Уелс, Свазиленд, Непал, остров Принц Едуард, а и не виждам защо на някого би трябвало да му е интересно (ако не живее в онези затъмнени земи, разбира се). Поне триста от тези така наречени суверенни държави са само графи в статистиката и гласове в Общото събрание, иначе вечно крънкат помощи и доставки на храна. Нямаат никакво значение в геополитиката. Но в големите страни, като не броим вече споменатите, несъмнено бе имало опити за атентати, за които съобщавах, ако не бе наложена откровена цензура.

ж) Голяма част от нападенията завършиха с провал. Това беше очевадната разлика в сравнение с първия път. Преди десет дни мнозинството от убийците бяха поразили целите си, после почти всички бяха успели да избягат. Сега ставаше обратното: повечето набелязани жертви оцеляха, повечето атентатори умряха. Неколцина бяха заловени, а избягалите се брояха на пръсти.

Най-сетне се отървах от неуморно човъркащото ме въпросче — проумях, че Шефът не стои зад тази суматоха.

Защо се убедих изведнъж ли? Ами защото втората терористична кампания беше истинско бедствие за поръчителите си.

Оперативните агенти, дори обикновените войници са скъпи и командирите им не ги пилеят с лека ръка. А подготовката на кадърния убиец струва поне десетина пъти повече от обучението на войника. От него не се очаква да го гръмнат глупашки, напротив! Трябва да очисти жертвата и да се измъкне невредим.

Но нещастникът, режисирал това нескопосано шоу, остана без изпълнители за една нощ.

Твърде непрофесионално.

Значи не беше Шефът.

И все пак не успях да измъдря кой дърпаше конците в идиотското представление, защото не разбирах кому е изгодно.

Предишната ми догадка, че парите идват от някоя корпоративна държава, вече не ми изглеждаше толкова блестяща. Не си представях великаните (да речем, „Интеруърлд“) да не наемат само специалисти висша категория.

Още по-трудно ми беше да допусна, че някоя от териториалните държави е предприела толкова нелеп опит да наложи световно господство.

А за възможностите на групичка фанатици като Ангелите Господни или „Стимулаторите“ този водевил беше прекалено мащабен. И все пак в цялата история се долавяше някакъв дъх на фанатизъм — крайно безразсъден и непрактичен.

Не ми е писано винаги да разбирам всичко, но тази банална истина не преставаше да ме дразни.

Сутринта след грандиозната издънка на атентаторите речните квартали на Виксбърг сякаш се тресяха от вълнение. Едва пристъпих прага на една кръчма, за да разменя две-три думи със съдържателя, и някакво момче за поръчки се лепна за мен.

— Страхотна новина ти нося — съобщи ми с шепот, който трябва да бе научил от пандизчии. — „Щурмовачките на Рейчъл“ събират топли тела. Рейчъл специално ми подшушна да те намеря.

— Цункай магарето под опашката — посъветвах го учтиво. — Нито тя ме познава, нито аз нея.

— Честна дума на скаут!

— Никога не си бил скаут и не знаеш как се пише „честна дума“.

— Слушай, шефке — примоли се невръстната отрепка, — днеска нищичко не съм слагал в уста. Само ела с мен, никой не те кара да удряш парафа. На тая улица е, отсреща.

Е, да, беше кльоцав дългуч, но вероятно защото на тази възраст момчетата се източват изведнъж. В долния град е доста трудно да останеш гладен и жаден. В този миг търпението на бармана свърши.

— Дребосък, омитай се! Стига си ми тормозил клиентите. Искаш ли да ти строша някой пръст, а?

— Няма нищо, Фред — успокоих го. — След малко ще намина да си побъррим. — Оставих банкнота пред него и не изчаках за рестото. — Хайде, Дребосък, води ме.

Наборният пункт на Рейчъл изобщо не беше „отсреща“. Доста време се мъкнахме дотам. Още две пъргави посредничета се помъчиха да свият номер на Дребосъка, но аз дори не ги слушах. Единствената ми цел беше хлапакът да си получи бакшиша.

Сержантката в пункта ми напомни веднага за кравата-стръвница в Сан Хосе. Само ме изгледа и отсече:

— Ей ти, цицорестата, за какво си дошла? Не ни трябва лагерни курви. Ако искаш, ще те черпя нещо довчера, сега си върви.

— Плати на момчето — невъзмутимо настоях аз.

— Хе-хе! Да не е свършил работа случайно? Лионард, казах да не ми мъкнеш навлеци. Хайде, размърдай се по-чевръсто!

Посегнах и стиснах лявата ѝ китка. Ножът се появи в десния ѝ юмрук с почти похвална бързина. Взех оръжието и го забих в бюрото, а хватката ми около лявата ѝ китка изведнъж стана много неприятна.

— Можеш ли да му платиш с една ръка? — осведомих се загрижено. — Или да ти строша втората, за да те подканя?

— Я по-леко... — изсумтя жената, без да трепне. — Дръж, Лионард.

Бръкна в чекмеджето и му подхвърли дребна банкнота. Той я сграбчи и изчезна светкавично. Не я пуснах веднага.

— Само толкова ли? Всички отряди тършуват за войници по улиците.

— Истинската комисиона ще си получи, като те запишем при нас — обясни сержантката. — И аз не взимам пари, докато не набутам в редиците поредното тяло. Отгоре на всичко ме глобяват, ако не става за нищо. Остави ми ръката на мира най-после! Имам нужда и от двете, за да ти попълня документите.

Изпълних желанието ѝ и ненадейно ножът пак се озова в ръката ѝ, дори ме доближаваше. Този път счупих острието и ѝ върнах само дръжката.

— Не опитвай повече — посъветвах я кротко. — Моля те. И не бива да правиш компромиси със стоманата. Това определено не беше „Солинген“.

— Котенце, ще ти приспадна цената на ножа от аванса — хладнокръвно обеща тя. — Още откакто влезе, има насочена лъчева пушка към теб. Да натисна ли спусъка? Или ще спрем с тези игрички?

Не ѝ повярвах, но нямах нищо против да се настроим делово.

— Добре, сержант, стига забавления. Какво предлагате? Вашето момче думичка не изтърва.

— Кльопачка и нормалната заплата на гилдията. Стандартен аванс. Деветдесет дни с отряда и опция за още деветдесет. Легнеш ли в дървения костюм, закопаваме те за наша сметка.

— Другите наборджии май дават петдесет на сто над тарифите на гилдията.

(Изстрел в тъмното, но атмосферата в долния град наистина искреше от напрежение.)

Нахаканата дама вдигна рамене.

— Ще проверя и ако е вярно, изравняваме предложението с техните. С какви оръжия боравиш? Този път не искаме никакви новобранци.

— Мога да те науча на още нещо за всяко оръжие, което си мислиш, че владееш. Къде ще се вихрим?

— Я, много отракана си била! Като инструктор ли искаш да те наемем? Не се хващам толкоз лесно на въдичката.

— Попитах те накъде ще отпрашим. Нагоре по реката ли?

— Още не си подписала, а гледаш да измъкнеш поверителна информация.

— За която съм готова да си платя. — Извадих от джоба си петдесет тексаски звезди на банкноти по десет и ги разтворих във ветрило пред нея. — Сержант, изплюй камъчето — къде ще се пъхаме във фурната? И ще ти купя свестен нож вместо това парче бъкана с въглерод стомана.

— Ти си от изкуствените, нали?

— Хайде да не се обиждаме. Само искам да науча дали ще тръгнем нагоре по реката. Поне до Сейнт Луис ще стигнем ли?

— Първо ти ми кажи като инструктор по бойната подготовка ли се наемаш?

— Аз ли? Не, за Бога! Като щабен офицер.

Не биваше да прибързвам. При Шефа чиновете и ранговете не са особено ясни, но аз несъмнено бях старши офицер, защото получавах заповедите си само от него и докладвах пак само на него. Самочувствието ми се потвърждаваше и от факта, че за всички бях „госпожица Фрайди“, докато не ги подканя да се държат по-свободно с

мен. Дори доктор Красни отначало не ми говореше на „ти“. Не се възгордявах излишно. Никой освен Шефа не беше над мен, но нямах и подчинени. На формална организационна схема (каквато е немислимо да видиш при Шефа) щях да заемам квадратче, свързано чрез хоризонтална линия с квадратчето на командира. Иначе казано, бях старши щабен специалист, ако ви допада бюрократичният жаргон.

— Охо, високо летиш! Ще трябва да си доказваш квалификацията пред полковник Рейчъл, щом е така. Ще мине към един по обяд.

Някак разсеяно сержантката посегна към парите. Придърпах ги по-близо до себе си.

— Защо да не си поприказваме, докато дойде? Всеки отряд набира хора днес. Ще ми се да чуя сериозна причина да избира вас, а не друг. Нагоре по реката ли ще действаме или не? Докъде ще стигнем? Срещу добра команда ли ще се бием, местни селяндури-доброволци, градски копои? Позиционни сражения или „удряй и бягай“? Сержант, развържи го този език, де.

Не отвърна, не помръдна. И не отделяше поглед от банкнотите.

Почаках, извадих още една десетачка и я оставих върху другите.

Ноздрите ѝ се разшириха, но тя не посегна. След няколко секунди добавих поредната банкнота. Бойната дама изграчи дрезгаво:

— Или ми ги дай, или ги прибери! Ще влезе някой.

Вдигнах парите от масата и ги натиках в ръката ѝ. След миг вече не се виждаха.

— Наистина изглежда, че ще отплаваме чак до Сейнт Луис.

— С кого ще се трепем?

— Ами... Слушай, повториш ли каквото чуеш от мен, ще отрека, а после ще ти изтръгна сърцето и ще нахраня рибите с него! Може да не се бием с никого. А може и да има схватки, но не се знае с кого. Всички ще пазим сегашния Председател. Толкова е новоизлюпен, че още не е изсъхнал.

(Джакпот!)

— Интересно... Но защо и другите отряди се скъсват от напъни да попълват редиците? Новият Председател чак толкова мощ ли иска да събере? И то само като дворцова охрана?

— Как ми се ще да знаех и аз!

— Май ще е по-добре да поразпитам наоколо. Колко време остава, докато отплаваме? — Сепнах се. — А с кораби ли потегляме или полковник Рейчъл е докопала някое и друго РМВ?

— Ъ-ъ... Дяволите те взели, колко секретни сведения се надяваш да изкопчиш за скапани седемдесет звездички?

И аз това се питах. Не ми е приятно да прахосвам пари, но исках да съм сигурна в какво се набърквам. Щом войските тръгнат нагоре по реката, контрабандистите ще се снишат, докато стихне врявата. Не ми оставяха избор, щях да пътувам с каквото намеря.

Но не като офицер! Прекалено се раздрънках... Извадих още две десетачки и ги запрехтах между пръстите си.

— Сержант, и ти ли се включваш в отбора?

Тя се вторачи в парите. Подметнах една банкнота пред нея.

— Хубавке, не бих пропуснала такава веселба. Затворя ли наборния пункт, ставам взводен сержант.

Дадох ѝ втората десетачка.

— Слушай, сержант, ако почакам полковник Рейчъл и тя реши да ме вземе, ще ме направи я лична адютантка, я заместничка по транспорта и снабдяването. Страшна скука! Нямам нужда нито от толкова пари, нито от излишни главоболия. Само искам да се поразкърша, нещо като ваканция, нали разбираш? Ще ми намерите ли местенце като печен редник? А като вземат да се отварят пролуки понагоре, можете да ме направите ефрейтор или младши сержант...

Тя ме изгледа кисело.

— Да бе, само поцъръктели милионерки си нямах във взвода!

Съчувствах ѝ за заблудата. Никой сержант не мечтае да командва авантюристка, може би вече разжалвана поне веднъж като офицер.

— Няма да се правя на чувал с пари пред останалите. Искам да ме вземете в отряда. Ако ми нямаш доверие, набутай ме в друг взвод.

Жената въздъхна.

— Ей, ще взема тия дни да си прегледам главата. При мен ще бъдеш, поне да те държа под око.

Бръкна в чекмеджето и извади формуляр, озаглавен „Временно назначение“.

— Прочети това, после го подпиши. И ще те закълна. Някакви въпроси?

Прегледах текста. Типичните подробности за снаряжение, дневни за дрога, медицински разходи, заплата по тарифите на гилдията, аванс... Имаше подчертан член, отлагащ изплащането на аванса до десетия ден след записването в отряда. Напълно разбираемо. И ми подсказа, че наистина ще се напъхат в гореща ситуация, при това веднага. Най-черният кошмар за ковчезника на всяка наемна армия са „ловците на аванси“. При днешното нервно оживление в речните квартали един хитър ветеран можеше да се запише в пет-шест отряда, да струпа пачката от аванси и да отлети към банановите републики.

Като войник поемах задължения лично към полковник Рейчъл Данвърс или към законния ѝ наследник в случай на нейната смърт или невъзможност да командва. От мен се изискваше да изпълнявам заповедите ѝ, както и заповедите на назначения от нея офицерски и сержантски състав. Трябваше да се сражавам докрай, без да моля за милост, като при пленяване разчитам на международното право и обичаите на войната.

Толкова мътни и оплетени фрази, че и цяла кантора от филарделфийски магьосници на правото трудно би ги разчепкала. Не би имало смисъл, защото при всяко несъгласие на бойното поле с по-старшите от мен можех просто да очаквам куршум в гърба.

Наистина ме наемаха само за деветдесет дни с опция за полковник Рейчъл да продължи договора за още деветдесет, като ми изплати още един аванс в началото на втория период. И нито дума за по-нататъшна служба. Това ме постресна. Що за охрана на политикан щяхме да бъдем? Шест месеца и после ни разкарват?

Или сержантката в наборния пункт послъгваше, или някой я бе заблудил, а на нея не ѝ стигаше умът да забележи клопката. Все едно, нямаше да я тормозя повече с въпроси. Посегнах към химикалката.

— Ще минавам ли на преглед при вашия лекар?

— Ама че си майтапчийка... — поклати глава сержантката.

— Че как иначе?

Завъртях подписа, тя изстреля като картечница думите на клетвата, съвпадаща горе-долу с основното в договора.

— Заклевам се — промърморих отегчено.

Тя се вгледа в подписа.

— Джоунс, какво означава това Ф.?

— Фрайди.

— Смешно име. На служба си Джоунс. Иначе си Джоунси.

— Както кажеш. Вече на служба ли съм или имам лично време?

— Ей сега ще имаш. Слушай първите заповеди. Сборният пункт е в Алеята на скаридите. Ще видиш табела „Бу Фонг и братя Леви“. Бъди там точно в четирнадесет часа, готова за тръгване. Влез през задния вход. Дотогава си свободна да си уредиш личните дела, каквито ги имаш. Разрешава ти се да съобщаваш на трети лица, че си се записала в отряда, но ти се забранява категорично да правиш дори предположения за характера на задачата, в противен случай подлежиш на дисциплинарни санкции. — Последните изречения ги бълваше монотонно като на запис. — Имаш ли нужда от пари за обяд? О, защо ли те питам... Това е, Джоунси. Радвам се, че идваш с нас. Очакват ни интересни месеци.

Тя ме повика с жест. Доближих и сержантката плъзна длан по дупето ми. Мислено вдигнах рамене. Няма да се карам от първия ден с взводния си командир. Отвърнах на усмивката ѝ, понаведох се и я целунах. Не беше зле. Имаше много приятен дъх.

XVIII

Екскурзионният кораб „Беглецът М’лу“ сякаш беше излязъл от книгите на Марк Твен. Не очаквах толкова засукано речно возило — три пътнически палуби, четири „шипстъна“, по два за всяко гребно колело. Корабът обаче беше толкова натоварен, че газеше едва ли не до фалшборда и се опасявах да не се обърне с търбуха нагоре при първия по-силен повей. Не беше единственият кораб, натоварен с войска — пред нас „Мъртъл Хеншо“ пореше водата с двайсетина възела в час. Мислех си за плаващите в реката дънери и се надявах, че поне имаме сваятна радарно-сонарна система.

Там бяха и „Героините на Аламо“, и самата полковник Рейчъл, поела командването над двата отряда. Щом научих, подозренията ми станаха направо черни. Раздута до пръсване бригада не се наема за дворцова стража. Рейчъл несъмнено очакваше да стане горещо, може би дори да слезем на брега под вражески обстрел.

Още не ни бяха раздали оръжията, наскоро наетите се размотавахме със своите дрешки. Поне засега нямаше да се бием и това съвпаднаше с догадката на сержант Гъм, че ще се качим по течението чак до Сейнт Луис. Според официалната версия — да бдим над Председателя, трябваше да стигнем и до столицата...

...ако поредният пръкнал се диктатор беше там... ако Мери Гъм изобщо знаеше нещо... и ако някой не вземеше да обърне посоката на реката зад гърба ми. Твърде много „ако“, Фрайди, и почти никакви потвърдени данни. Знаех само, че това корито в момента е някъде до границата с Империята. Всъщност нямах представа не сме ли я пресекли, нито как да позная.

Не се безпокоях излишно, защото по някое време през следващите дни, щом доближим свърталището на Шефа, смятах да напусна с бързи крачки „Щурмовачките на Рейчъл“... и то за предпочитане преди да замирише на изгоряло. Вече бях взела мярката на тази команда и у мен се вкорени убеждението, че няма да е готова за схватка без поне шест седмици обучение до побъркване под надзора на

кораби и вече опърлени във война инструктори. Твърде много току-що наета сган, твърде малко стари кадри.

Е, уж всички трябваше да сме ветеранки... но предпочитам да вярвам на очите си — някои бяха избягали от дома си селянчета, нерядко по на петнайсет-шестнайсет години. Едрички за възрастта си. Всички помним старата гадна поговорка: „Щом седне и краката ѝ стигат до пода, става за всичко.“ Не е достатъчно обаче да тежиш шейсетина килограма, за да си войник.

Да вкараш подобна войска в бой не е нищо повече от самоубийство. Прогоних мрачните мисли от главата си. Коремът ми беше приятно пълен с варен боб, седях си на кърмата, облегнала гръб на намотано въже. Радвах се на залеза и смिलाх първата си войнишка дажба. И тихо се наслаждавах на факта, че „Беглецът М’лу“ може би вече е пресякъл границата на Чикагската империя.

— Редник, скатаваш се, а?

Познах гласа и извих глава колкото да погледна.

— Сержант, как можа да си мислиш такова нещо за мен?

— Спокойно, де. Рекох си: „Къде ще се кротна, ако ми се мързелува?“ И те намерих. Не се впрягай, Джоунси. Избра ли си местенце за нощувка?

Още не бях избрала, защото имах много възможности... до една лоши. Повечето щурмовачки щяха да се свират по четири в двойна каюта и по три в единична. А нашият взвод трябваше да спи в трапезарията. В случая не беше голяма привилегия да си на капитанската маса, затова не се включих в разправията по поделянето на пода.

Щом обясних това на Гъм, тя закима.

— Права си. Като ви раздадат одеялата, не оставяй своето, за да си запазиш място. Ще ти го отмъкнат. Вдясно от носа, пред камбуза, е каютата на главния стюард. Сега е моя. Единична, ама с широка койка. Метни си одеялото там. Ще ти е доста по-удобно, вместо да те боли гърбът от излежаване на палубата.

— Много мило, сержант!

(Какво да измисля, за да ѝ се изплъзна? Или да се примиря с неизбежното?)

— Като сме насаме, викай ми Мери. Как ти беше малкото име?

— Фрайди.

— Фрайди... Ами хубавичко си е, като свикне човек. Добре, ще се видим пак преди отбоя.

Позяпахме как последната червена ивичка от слънцето се скрива отвъд разливите зад кърмата. „Беглецът М’лу“ бе завил на изток по един от безбройните протоци.

— Да се чудиш как не съска и не вдига пара, все едно потъва в реката...

— Брей, сержант, ти си имала душа на поет!

— Честичко съм си мислила дали мога. Да пиша поезия, де. Между другото ти чу ли заповедта за затъмнението?

— Никакви светлини отвън, никакво пушене на палубите. Вътре всички щори да са пуснати докрай. Нарушителите ще бъдат разстреляни по изгрев. Сержант, за мен не се отнася. Аз не пуша.

— И с майтапа почти позна. Няма да ги гръмнем, ама ще им се прииска това да ги е сполетяло. Сладката ми, ти изобщо ли не димиш? Дори по цигарка тревичка с приятелка?

(Примири се, Фрайди!)

— А, това не го броя за пушене. То си върви с приятелството.

— И аз тъй си мисля. Не обичам главата ми е да като топка памук. Но като сме двечки и ни дойде хъс, що да не запалим? Готино си е. Като теб.

Тя приседна до мен и ме прегърна.

— Сержант... тоест Мери, недей, моля те. Още не е притъмняло. Ще ни видят.

— На кой му пука?

— На мен. Притеснявам се и си развалям настроението.

— В тази команда ще ти мине бързо. Миличкото ми, ти да не си девствено? С момичетата, де.

— Ъ-ъ... Мери, не ме разпитвай. И ме пусни, моля те. Не се сърди, но се изнервям. Много на открито сме тук.

Тя ме понатисна за последно и стана.

— Даже е по-сладко, че си толкоз срамежлива. Но за довечера съм ти приготвила малко „Черна Омаха“. Пазех си кесийката за специални...

Нетърпим проблясък наблизко ни заслепи, последван от оглушителен тътен. Там, където трябваше да е „Мъртъл Хеншо“, из небето летяха парчетии.

— Исусе Христе!

— Мери, можеш ли да плуваш?

— А? Не мога...

— Скачай след мен, аз ще ти държа главата над водата.

Гмурнах се с колкото можах по-дълъг скок над левия фалшборд, загребах мощно десетина пъти, за да се отдалеча, и се обърнах по гръб. Главата и раменете на Мери Гъм се очертаваха под още светлеещото небе.

Така я видях за последен път, защото след миг „Беглецът М’лу“ избухна.

В този участък на Мисисипи по източния бряг се извисяват стръмни скали. А западният е само земя, малко по-висока от реката, не е съвсем ясно къде започва и къде свършва. Междинната ивица от десетина-петнайсет километра е въпрос на субективно мнение, така да се каже. Често и повод за съдебни разпри, защото реката неуморно размива брега и променя очертанията на протоците си.

Тук тя сякаш течеше във всички посоки едновременно — на север ли, на юг ли... Помнех поне, че по залез посоката ѝ беше на запад. Малко след това обаче корабът бе завил на север заедно с протока.

Затова скочих отляво. Щом се забих във водата, първата ми грижа беше да се дръпна от кораба, втората — да проверя ще скочи ли и Мери. Не се надявах, защото (както отдавна съм забелязала!) нормалните хора не успяват да се усетят навреме.

Зърнах я да се блещи срещу мен. След втория взрив вече беше късно. За миг ме прониза тъга — макар да беше разгонена кучка и доста нечестна, Мери ми стана симпатична. Миг по-късно я изтрих от мислите си. Имах други проблеми.

Най-непосредственият — да се опазя от отломъците. Гмурнах се и останах долу. Мога и да си задържам дъха, и да се движа активно под водата почти десет минути, макар никак да не ми допаднат такива упражнения. Този път протаках, докато дробовете ми едва не се пръснаха.

Имаше полза. Когато се показах отново, реката беше отнесла парчетиите и нямаше да ме блъскат в тъмното.

Може и да имаше оцелели, но не чувах гласове, а и нищо не ме подтикваше да търся. (Не познавах жените от командата с изключение на Мери.) Не бях и особено подготвена да спасявам дори себе си.

Огледах се, забелязах мъждивото сияние на гаснещия залез и заплувах към него. Скоро то избледня и изчезна. Обърнах се на гръб и зашарих с поглед по небето. Разкъсани облаци, нито помен от Луната. Открих Арктур, после Голямата и Малката мечка, Полярната звезда. Ориентирах се накъде е север. Останах си на гръб — така човек може да плува цяла вечност и два часа отгоре. Нямах трудности с дишането, а ако се поизмориш, само помръдваш ръце и крака, за да се задържиш над водата. Не бързах заникъде.

Единственото ми главоболие беше в никакъв случай реката да не ме отнесе обратно в Тексас.

Ама че задача! Да се движиш в правилната посока нощем без карта, по река с ширина няколко километра, а целта ти е да стигнеш до западен бряг, който не виждаш, но и да не се отклоняваш на юг...

Невъзможно, а? Особено като си представите как се гърчи Мисисипи, все едно е змия с натрошен гръбнак. Думата „невъзможно“ не бива дори да се споменава спрямо река Мисисипи. Има едно кътче, където плувате общо трийсетина километра надолу по течението, прекосявате три ивици суша от по няколкостотин метра... и се озовавате сто километра нагоре по течението.

Спестих си ненужните тревоги. Щом трябваше да продължавам на запад и да отбягвам юга, само това щях да правя. Непрекъснато сверявах посоката по звездите. Не знаех точната скорост на течението, но разчитах, щом реката завие на юг, собственото ми движение на запад да ме изкара на арканзаския бряг.

Което и стана накрая. Час или два по-късно, прекарани във водата, Вега се бе изкачила доста на изток, макар още да не доближаваше меридиана. Изведнъж долових, че брегът се издига вляво от мен. Продължих право на запад. Скоро се блъснах в стърчащ корен, хванах го и се издърпах нагоре. Запристъпвах предпазливо по безразборно разхвърляните дънери и плавеи.

Единствената истинска опасност беше дълбоката и хлъзгава кал. Преодолях я, спрях и поумувах.

Наоколо цареше мастиленочерна нощ, единствената светлинка идваше чак от звездите. Е, да, различавах лъскавата и гладка чернилка

на реката от матовата чернилка на хрусталака зад мен. В момента плътен облак закриваше Полярната звезда, но я открих лесно по останалите звезди от Мечките, ориентирах се и по Антарес на югоизточния небосклон.

Открих, че за да бъхтам на запад, ще трябва да мина право през храстите.

Имах и друга възможност — да не излизам от водата и най-вероятно сутринта да се озова обратно във Виксбърг.

А, не, благодаря. Навлязох решително в гъсталака.

Не искам да съм словоохотлива в разказа си за последвалите няколко часа. Сигурно не беше най-дългата нощ в живота ми, но никоя друга не можеше да се мери с нея по вбесяваща досада. Убедена съм и че на Земята има по-непроходими, много по-опасни джунгли от шубраците по долното течение на Мисисипи. Но и в тях не бих се провирала по свое желание, особено без остро мачете в ръка. (Нямах дори джобно ножче.)

Повечето време се връщах и обикалях: „Не, оттук няма да стане...“, „Сега пък откъде да мина?“, „Само не пак на юг!“, „Как да се промъкна на север?“ Пътят ми криволичеше като самата река и изминавах по километър на час. Може и да преувеличавам. На всеки няколко метра по принуда проверявах по звездите да не съм кривнала накъдето не бива.

Мухи, комари, пълзящи твари, които не успях да видя. И две змии, които едва не настъпих. Не чаках да проверя дали са от смъртно опасните водни мокасини, ами отскачах с все сила. Обикновено стъпвах по тиня и кал, изобилстващи с неща за препъване.

Три пъти (или бяха четири?) стигах до вода. Продължавах невъзмутимо на запад, а станеше ли достатъчно дълбоко, плувах. Почесто газех в застояли мочурища, веднъж обаче усетих течение — май беше по-дребен проток на Мисисипи. Едро създание преплува край мен. Гигантска риба? Или алигатор? Нали уж вече ги нямаше никакви? Дори да беше чудовището Неси, тръгнало на околосветска разходка, нямаше как да науча, защото страхът ме изстреля светкавично към безопасността на тинята.

Осем часа или осем столетия след гибелта на „Беглецът М’лу“ разсъмна.

Само на около километър западно от мен беше по-високият, същинският бряг на Арканзас. Почувствах се победителка.

Чувствах се и изтощена, прегладняла, мръсна, нахапана от буболечки и непоносимо жадна.

Пет часа по-късно като гостенка на господин Ейза Хънтър седях до него в хубавата му фермерска кола, теглена от две здрави и яки мулета. Доближавахме градчето Юдора. Още не бях затваряла очи, но пък за останалото се бяха погрижили — водата, храната, банята. Госпожа Хънтър зацъка с език, щом ме зърна, и скоро получих гребен и закуска. Гълтах в захлас бъркани пържени яйца, вкусен домашен бекон, царевична питка, масло, сорго, мляко, сварено на котлон кафе. За да оцените подобаващо трапезата на семейство Хънтър, трябва да сте плували и пълзели цяла нощ в поречието на Мисисипи. Райска наслада!

Хранех се увита в халата ѝ, защото тя настоя да изпере моя печално изглеждащ гащеризон. Изсъхна, докато се приготвя за тръгване, и изглеждаше почти прилично.

Не ми хрумна да предложи пари на двамата Хънтър. Срещат се нормално родени хора, които нямат почти нищо, но пък са богати на достойнство и уважение към себе си и другите. Нито гостоприемството им се продава, нито помощта им. Лека-полека се уча да разпознавам такива хора. Със семейство Хънтър беше немислимо да сбъркам.

Селският път се вливаше в по-широк. Господин Хънтър спря мулетата и ми рече:

— Госпожице, ще съм ви много благодарен, ако слезете тук.

— Да не казах нещо нередно, господине? Обидих ли ви?

— Не, госпожице — бавно отвърна той. — Нищо такова няма. — Поколеба се. — Казахте ни, че лодката ви се пробила на заседнал в дъното клон...

— И?

— Тия клони на много хора правят бели. — Господин Хънтър помълча съсредоточено. — Снощи по залез нещо по-лошо стана нейде из реката. Имаше два взрива. Много силни. И ги чухме, и ги видяхме от вкъщи.

Мълчанието отново се проточи. Не продумах. Моите обяснения за появата ми и за окаения ми вид бяха, меко казано, неубедителни. Но иначе ми оставаше да твърдя, че съм паднала от летяща чиния.

— Аз и жената си нямаме приказка с имперските копои. И не щем тепърва да се разправяме с тях. Ако не ще ви е толкоз трудно да повървите наляво по тоя път, ще стигнете скоричко до Юдора. Аз пък ще обърна колата и ще се прибирам.

— Разбирам. Господин Хънтър, как ми се иска някак да се отплатя за добрината на вас и на госпожа Хънтър!

— Има начин.

— Слушам ви.

(Пари ли щеше да ми поиска?! Ами, не може да бъде!)

— Все някой ден ще срещнете човек, комуто да протегнете ръка. Тогаз си спомнете за нас.

— Непременно! Обещавам!

— Само недейте да ни пишете, когато го сторите. Хора, дето получават писма, се набиват в очи. Не ни се ще.

— Ще го правя и всеки път ще си мисля за вас!

— Тъй ще е най-добре. Пуснете ли хляб по водите, госпожице, връща се накрая. Госпожа Хънтър каза да ви предам, че ще се моли за вас.

Очите ми се насълзиха толкова внезапно, че всичко пред мен сякаш потъна в мъгла.

— Кажете й, че ще споменавам и двама ви в молитвите си.

(Никога през живота си не съм се молила, но за семейство Хънтър щях да го правя най-искрено.)

— Много сте добра. Благодаря. Госпожице... Ще ми се да ви посъветвам, ама да не ме разберете накриво...

— Нуждая се от съвет точно сега.

— Нали няма да отседате в Юдора?

— Не. Отивам на север.

— Тъй ни казахте, вярно. В Юдора има само полицейски участък и няколко магазина. Лейк Вилидж е по-далечко, ама там има спирка на „Грейхаунд“. Дванайсетина километра, като свърнете надясно. Ако побързате, ще хванете обедното РМВ. Е, денят ще е горещ, като гледам...

— Ще отида навреме.

— С „Грейхаунд“ ще стигнете до Пайн Блъф, дори до Литъл Рок. Ъ-хъм... Бусът струва пари все пак.

— Господин Хънтър, и без това бяхте толкова мили с мен! Нося си кредитната карта, мога да платя.

Не се измъкнах в цветущо състояние от тинята, но кредитните карти, документите, паспортът и наличните бяха невредими в херметично затворената чантичка на колана, която Джанет ми подари. Някой ден ще ѝ кажа каква услуга ми направи...

— Туй е добре, ама не пречеше да попитам. Още нещо да ви кажа. Тука хората си гледат тяхната работа. Ама има и неколцина, дето си пъхат носа в чуждата, затуй се качете направо в РМВ-то и няма да ви досаждат. Е, довиждане. Желая ви късмет.

Сбогувах се с него и закрачих към Лейк Вилидж. Искаше ми се да го разцелувам, но непознати жени не могат да си позволяват такива волности с хора като господин Хънтър.

Успях да се кача в обедното РМВ, в 12 часа и 52 минути вече бях в Литъл Рок. Слязох в станцията и се пъгнах в експресна капсула по северната линия, която потегли след малко. Бях в Сейнт Луис двадесет и една минути по-късно. От един обществен терминал в станцията набрах кода за контакт с Шефа, за да ми уреди превоза до нашия щаб.

Отвърна ми механично звучащ глас:

— Кодът, който набрахте, не се използва в момента. Останете на линията и наш оператор ще ви...

Треснах бутона за прекъсване и се изсулих оттам на трета скорост.

Останах в подземния комплекс, преструвах се, че зяпам витрините, но внимавах да се отдалеча достатъчно от станцията.

Избрах си терминал в един супермаркет и опитах с резервния код. Щом чух „Кодът, който набрахте...“, пак натиснах бутона, но този път връзката не прекъсна. За частица от секундата опрях брадичка в гърдите си и приклегнах, изпълзях встрани от нишата. Държах се странно и можеха да ме забележат. Мразя такива ситуации, но пък не допуснах да ме снима камерата на терминала, което можеше ми струва скъпичко.

Смесих се с гъмжилото. Когато почти се уверих, че не ме следи никой, слязох един етаж надолу, влязох в местна капсула и се прехвърлих в източната част на Сейнт Луис. Разполагах с още един код за най-крайна нужда. Имах намерение да се подготвя добре, преди да го използвам.

За мен новият подземен щаб на Шефа беше „на един час път отвсякъде“. Повече не знаех. Когато ме изписаха от лазарета и ме пратиха на опреснителния курс, пътуването с РМВ продължи точно един час. На връщане — също. Когато тръгнах към Нова Зеландия и поисках да ме оставят пред станция, откъдето да хвана капсула до Уинипег, стовариха ме в Канзас Сити... пак за един час. А пътникът в такива возила не може да наднича.

Знанията по геометрия, география и известните ми технически данни за съществуващите модели РМВ подсказваха, че щабът е в околността на Де Мойн. Каква полза, като се досещам? Можеше да е всяка точка в радиус от стотина километра. Не се и опитах да налучкам, както не гадаех кои от организацията знаят точното място. Не ми се полагаше да научавам такава информация.

Щом се озовах в източните квартали, си купих лека наметка с качулка, после латексова маска в магазинче за сувенири. Постарах се да не е от най-уродливите. Поумувах кой терминал да избира. Подозирах, макар да не бях уверена, че Шефът пак го е отнесъл, но този път зле. Единствената причина да не се паникьосам беше, че съм обучена да не треперя, докато опасността не отмине.

Маскирана и закачулена набрах номера за крайна нужда. Отново чух гласа и не успях да изключая терминала. Обърнах му гръб, смъкнах маската и я пуснах на пода, измъкнах се от нишата с лениви крачки, свърнах зад най-близкия ъгъл, свалих наметката в движение, скатах я и пуснах вързопчето в кошче. Веднага се върнах в станцията на подземката...

...и с наглостта на хлебарка си платих пътуването до Канзас Сити с кредитната карта от Имперската банка на Сейнт Луис. Час по-рано я използвах без никакво колебание в Литъл Рок, обаче тогава не си и представях, че нещо лошо е сполетяло Шефа. Всъщност изповядвах „религиозното“ убеждение, че това е невъзможно.

Вече бях принудена да не забравям, че ако Шефът е пострадал, вероятно е всеки момент да ударят секирата на кредитната му линия

(от която точеше и моята карта). Можех да я пъхна в прореза, за да платя някаква дреболия, и след секунда да я изгори високоволтов разряд, щом машината разпознае номера.

След четвърт час се бях отдалечила на четиристотин километра от зоната на непосредствена опасност. Изобщо не се качих от станцията в самия Канзас Сити. Попитах специализиран терминал как е по линията Канзас — Омаха — Сиукс Фолз — Фарго — Уинипег. Научих, че ще стигна само до Пембина на границата. След още петдесет и шест минути бях пред границата на Британска Канада, точно на юг от Уинипег. Следобедът тепърва започваше. Само преди десет часа излизах от калта на Мисисипи и със замаяна от изтощение глава се чудех дали съм в Империята или съм се отнесла обратно в Тексас.

Вече изгарях от още по-силно нетърпение да напусна същата тази Империя. Дотук изпреварвах поне с крачка имперската полиция, обаче не се съмнявах, че имат желание да си поприказваме. Аз пък не исках да си говоря с жандармите, защото съм се наслушала на истории за похватите им при разпит. Онези момчета, дето ме поизмъчиха няколко месеца по-рано, наистина пипаха безмилостно... но от лапите на имперската полиция никой не се бе измъквал с непокътнат мозък.

XIX

Минаха още четиринадесет часа. Бях се преместила само с двадесет и пет километра на изток от станията. Един час пазаруване, почти час усърдно похапване, над два часа консултации със специалист, райски шест часа сън, после четири — внимателно промъкване на изток успоредно на граничната ограда, но не и прекалено близо до нея. Вече се зазоряваше и аз доближих оградата, после тръгнах край нея — скучаещ техник по ремонта и поддръжката.

Пембина е селце. Наложих се да отскоча до Фарго, за да намеря необходимия ми „експерт“. Занимаваше се със същото, с което и онези „Обединени художници“ във Виксбърг. Само че такива предприемчиви хора е по-добре да не рекламират открито уменията си в Империята. Похарчих и време, и пари за предпазливо раздадени подкупи, докато ме насочат към човека. Естествено прикриваше се зад много по-обичаен бизнес.

Още носех избледнелия гащеризон от син неоденим, с който скочих от „Беглецът М’лу“. Не защото толкова си обичах дрешката, просто това цяло одеяние от здрав син плат е най-близо до идеала за стандартна външност. Няма да се кокорят насреща ви, ако се появите така дори в Ел Пет или Луна Сити, макар жените там да предпочитат монокини. Добавяш пъстро шалче — ето ти я хубавичката домакиня, тръгнала на покупки. Носиш куфарче — уважаван бизнесмен. Надраскваш го с моливчета и боички — типичен просяк. Трудно се цапа, лесно се пере, не се мачка и почти не се поддава на износване. Съвършено пасва на нуждите на една куриерка, която не може да губи време и място в багажа си за изискани тоалети.

Този ден бях добавила към гащеризона омазнена шапка с козирка, на която се кипреше значката на „моя“ профсъюз, протъркан хамут с видимо захабени от ползване, но напълно изправни инструменти, връзка тел за поправка на оградата на едното рамо и универсална горелка-поялник — на другото.

Всичко беше употребявано, включително и работните ми ръкавици. В джоба на дясното си бедро бях пъхнала стар кожен портфейл със служебна карта, според която се казвах Хана Дженсън от град Мурхед. Намазаното картонче от Червения кръст удостоверяваше, че кръвната ми група е O^{+2} и че не пропускам да дарявам кръв, но през последните шест месеца съм станала небрежна.

И други дреболии допълваха биографията на Хана. Тя дори си носеше кредитната карта „Виза“, издадена от кредитно-спестовното акционерно дружество на Мурхед. С тази джунджурийка обаче спестих на Шефа поне хиляда крони. Нямах никакво намерение да използвам картата, затова ѝ липсваше невидимият магнитен запис, без който си оставаше безполезно парче пластмаса.

Стана съвсем светло и по мои сметки имах не повече от три часа да се прехвърля от другата страна на тази ограда. После истинските техници щяха да обхождат участъците си. Не ми се искаше да се натъкна на някого от тях. Дотогава Хана Дженсън трябваше да изчезне от света... за да се появи може би само още веднъж в късния следобед. Днес или никога. Свършиха ми наличните крони. Вярно, имах доскоро несъмнено валидната си кредитна карта от Имперската банка, само че много се пазя от електронните хрътки. Вчерашните ми три опита да се обадя на Шефа с тази карта може би бяха задействали някоя подпрограмка, която да ме е идентифицирала. Размина ми се при плащането в подземката веднага след това... но дали се бях измъкнала от компютърните капани и засади? Нито знаех, нито щях да проверявам. Трябваше само да преодолее последното препятствие.

Кречех нехайно, потискайки съзнателно нервното си желание да подтичвам. Чудех се къде да срежа оградата без нежелани свидетели, и то въпреки обстоятелството, че от двете ѝ страни имаше изгорени ивици, широки по петдесет метра. Търсех място, затулено от гъсталаци покрай голата земя.

В Минесота обаче няма девствени гори.

А в северната ѝ половина трудно се намират дори дървета, поне не където минавах аз. Тъкмо вече изяждах с поглед оградата и си внушавах, че откритото отвсякъде поле без никого наоколо е подходящо за намеренията ми, и едно полицейско РМВ изпълзя бавно срещу мен. Махнах дружелюбно на ченгетата и си продължих по пътя.

Завиха и се върнаха. Машината се отпусна върху тревата на петдесетина метра от мен. Отидох при тях тъкмо когато двамата излизаха. Видях им униформите (вдън земя да потънат дано!) — не областната полиция на Минесота, ами имперската...

Старшият на патрула се заяде веднага:

— Какво търсиш тук толкова рано?

Отвърнах му със същия агресивен тон:

— Върших си работата, преди да ме прекъснете.

— Я не ме лъжи! Никога не сте почвали преди осем сутринта.

— Късно живееш, началник. Така беше до миналата седмица. Вече сме на две смени. Първата почва по тъмно и кара до пладне, втората — пак до тъмно.

— Да, ама никой не ни е съобщил.

— Гледай го ти... Искаш бригадирът да ти се обади лично ли? Каж ми служебния си номер и аз ще му подшушна, че нещо си недоволен от него.

— Стига си се ежила, мърло. Що ли не те прибера малко на топло, да се поукротиш...

— Хайде де! Един ден извънредна почивка за мен, пък за теб — обяснения що участъкът е останал без надзор.

— Млъквай, че...

Прибраха се във возилото си.

— Ей, ленивци, да ви се намира някоя по-силна цигарка в повече?

Пилотът се намръщи.

— На служба не се дрогираме. И ти избягвай.

— Подмазваш се на началството, а? — подхвърлих любезно.

Щеше да ми отвърне нещо много зло, но старшият хлопна шумно люка на РМВ-то. Прелетяха право над главата ми, принудиха ме да залегна. Май не се сблизихме с тях при кратката ни среща.

На връщане към оградата стигнах до извода, че Хана Дженсън не е добре възпитана. Нямаше никакво оправдание да говори толкова сопнато на имперските ченгета... ако забравим за миг, че са неописуеми изроди.

Реших, че планът ми страда от недомислици. Шефът не би го одобрил. Твърде рисковано беше да пробивам посред бял ден. По-добре да се скрия до здрачаване и чак тогава да се върна. Или да

използвам нощта за осъществяване на резервния план — по река Розо под оградата...

Не виждах и този план в особено розова светлина въпреки името на реката. Мисисипи в долното си течение е поносимо топла, в северните реки обаче могат да затракат и зъбите на труп. Проверих температурата на Пембина, преди да тръгна. Бъррр!

Добре, Фрайди. Избери си местенцето, измисли точно как ще срежеш оградата, после се покрий в сухите листа под някое от редките дървета и чакай мрака. И повтори мислено всяко движение, за да се шумгнеш накрая през тази ограда като пикня през сняг.

В този миг стигнах до върха на заоблено хълмче и едва не опрях нос в лицето на друг техник по поддръжката. Беше мъж.

Когато изпаднеш в неловко положение, веднага започвай да хапеш.

— Ей, приятел, ти пък защо се мотаеш насам?

— Наглеждам си участъка. А ти, сестро?

— Божичко, чуй го само! Каква сестра съм ти аз, бе? А ти си объркал или мястото, или смяната.

Забелязах с голямо неудоволствие, че облеченият много спретнато техник носи и „дрънкало“. Какво да се прави, в занаята бях от броени часове...

— Стига празни приказки! — озъби ми се той. — По новия график излизам по изгрев и се прибирам на обяд. Ти ли трябваше да ме смениш? Ами да, така ще да е било. Не си видяла, че си втора смяна. Чакай да се обадя, ще ни кажат кой е сбъркал.

— Хайде, че да се разберем най-после — подканих го, пристъпвайки полека към него.

— Само че... — поколеба се техникът неочаквано.

Аз обаче изобщо не колебаех.

Не убивам всекиго, с когото сме на различно мнение. И ще ми е криво, ако някой читател на тези мемоари си го помисли. Дори не вярвам техникът да изпита прекалено силна болка. Само го приспах съвсем внезапно.

Използвах ролката изолираща лепенка от комплекта си, за да му вържа ръцете отзад и краката в глезените. Не беше достатъчно широка, за да му залепя и устата. Много по-важно беше бързичко да си срежа

проход, отколкото пленникът да не моли кресливо за помощ койотите и зайците наоколо.

Горелката-поялник разваля със същата лекота, с която поправя. Своята купих в една бърлога за крадени вещи във Фарго. Беше лазер за рязане на стоманени плочи, а не оксиацетиленова горелка, на каквато само приличаше. За секунди направих дупка по мярка за Фрайди. Наведох се, за да се промъкна.

— Ей, вземи и мен оттатък!

Спрях нерешително. А човекът се кълнеше разпалено, че също иска да се махне от тази страна на полицейски терор. Накратко — развържи ме, де!

Стореното от мен след миг е може би равно по безразсъдство само на глупостта, извършена от жената на Лот, ако се вярва на Библията. Издърпах ножа от колана си, резнах намотките лента на китките и глезените му, после се проврях през дупката и си плюх на петите. Не изчаках да видя дали техникът наистина ще се махне от Империята.

На половин километра северно от мен тъмнееше една от малкото горички. Отпращих към нея с нова рекордна за мен скорост. Тежкия хамут с инструментите ми пречеше и го захвърлих, без да забавя крачка. След миг тръснах от главата си и шапката. Хана Дженсън се върна където ѝ беше мястото — в страната Никога-Никъде, защото ръкавиците, лазерът и връзката жици останаха при оградата. От портфейла щях да се отърва, като се поосвободя малко от другите си грижи.

Нахлух сред дърветата с трясък на изпочупени храсти, свърнах и залегнах да наблюдавам поляната, която претичах. Притесняваше ме „опашката“, която усетих, преди да стигна до горичката.

Доскорошният ми пленник беше по средата на пътя между оградата и дърветата... И две РМВ се бяха устремили към него от различни страни. На по-близкото до мен личеше ясно кленовият лист на Британска Канада. Не виждах опознавателните знаци на другото, защото пердашеше право към мен, пресичайки границата между двете държави.

Возилото на канадските ченгета кацна и беглецът се предаде най-покорно. И какво друго да прави, като РМВ-то откъм Империята се приземи след секунди... поне двеста метра навътре в канадската

територия. Ами да, видях най-сетне емблемата на имперската полиция. Може и да бяха същите копои, които срещнах по-рано.

Не съм се занимавала с международно право, но съм сигурна, че войни са започвали и по по-древни поводи. Затаих дъх и наострих слух.

И сред ченгетата нямаше юристи — спорът им беше шумен, но оскъден откъм логични доводи и взаимно желание да се изслушват. Имперските хрътки настояваха беглецът да им бъде предаден, защото бил „заловен по време на преследване“. Канадският ефрейтор възразяваше (напълно основателно според мен), че това важало само за закононарушители, заловени на местопрестъплението. В случая обаче единственото „престъпление“ било влизането в Британска Канада не през определените пропускателни пунктове. И такова нарушение изобщо не било в юрисдикцията на полицията от Империята.

— И да си разкарате кофата от нашата земя, чухте ли!

Старшият на имперския патрул отвърна с едносрична дума, която сериозно раздразни канадците. Те веднага затвориха люка и заговориха през високоговорителите.

— Арестувам ви за нарушаване на въздушното пространство и териториалната неприкосновеност на Британска Канада. Незабавно излезте и се предайте! Не се опитвайте да избягате!

Гадовете в зелени униформи тутакси отлетяха отвъд границата и се магнаха. Канадците май точно това искаха да постигнат. Стараех се да не шавна, защото вече можеха да ми отделят цялото си внимание.

По-късно стигнах до единствената правдоподобна версия — неволният ми съучастник е решил да ми се отблагодари. Никой не ме потърси, а той несъмнено бе видял как потъвам в горичката. По някое време наземна кола откъм канадската страна докара екип да поправят оградата. Видях да прибират захвърления от мен хамут с инструменти. Когато си тръгнаха, появили се техници и откъм Империята. Провериха всичко ли е наред и си отидоха.

Момчето прояви достойнство. Някои мъже биха ми се разсърдили за леката приспивна тупаница.

Останах в горичката до свечеряване — тринадесет тягостни часа. Не исках никой да ме вижда, преди да се добера до Джанет (и Йън, ако

имама късмет да си е вкъщи). Нелегалните имигранти не се стремят към нови светски запознанства. Дълъг ден... Но още в средния курс на обучение моят гуру ме научи да търпя глад, жажда и скука, особено ако е задължително да съм кротка, будна и бодра. Щом притъмня, тръгнах към целта си. Познавах терена добре, доколкото е възможно да го проучиш по карта, защото го бях запомнила преди по-малко от две седмици в дома на Джанет. Поставих си задача, в която нямаше нищо сложно и трудно — да измина около сто и десет километра през нощта, без да ме забележат.

Тъкмо се зазоряваше, когато зърнах отдалеч предния портал на семейство Торми. Бях доста уморена, но не и съвсем капнала. Мога да поддържам ритъма „ходом-тръс-бегом и отново същото“ дори цяло денонощие, ако се наложи. Правила съм го по време на обучението. Нищо страшно не виждам да подтичвам една нощ. Понаболявах ме петите и ме мъчеше жажда. Натиснах бутона на разговорната уредба с чувство на огромно облекчение. И веднага чух запис:

— Говори капитан Йън Торми. Имението се охранява от фирмата за сигурност „Уинипегски върколаци“. Избрах тази фирма не заради злонамерените слухове, че служителите ѝ са твърде припрени в стрелбата, а заради усърдието им при защитата на клиентите. Обажданията на нашите кодове няма да ни бъдат препредадени, но писмата ще получим. Благодаря ви за вниманието.

О, и аз много ти благодаря, Йън! Проклятие и трижди по дяволите! Знаех, че е възможно да не ги заваря... само че съзнанието ми дори за миг не бе допуснало, че няма да са в дома си. Бях се „пренасочила“ според жаргона на кукудукторите. Загубих семейството си в Нова Зеландия, Шефът може и да беше вече мъртъв, значи имението на Торми се бе превърнало в моя нов „дом“, а Джанет — в майката, която никога не съм имала.

Копнеех за топлото гостоприемство на госпожа Хънтър. Копнеех още да съм с Жорж във Виксбърг, за да се утешаваме взаимно.

А слънцето се надигаше иззад хоризонта, скоро щеше да настъпи оживление по пътищата. Аз пък бях влязла незаконно в страната, почти нямах канадски долари и трябваше да си остана призрак, вместо да ме спипат и замъкнат за разпит. Главата ми се въртеше от загуба на сили, недоспиване, глад и жажда.

Нямаше какво да умувам, избрах единственото решение — отново да се зароя като дребно животинче в дупката си, и то незабавно.

И около Уинипег не се срещат гъсти дъбрави, но си спомних доста обширна подивяла площ встрани от главния път и вляво от имението. Неравна земя под полегатото хълмче, на което Джанет бе разположила къщата. Тръгнах натам и срещнах само една каручка, разнасяща мляко.

Щом стигнах до храстите, кривнах от пътя. Попаднах в плетеница от дерета и почти веднага се натъкнах на много приятна находка — поточе, толкова тясно, че можех да го прекрача.

Напих се до пръсване. Дали водата беше чиста? Нищо чудно да бъкаше от зарази и мръсотии, но моето странно „потекло“ ме пази от повечето инфекции. Почувствах се по-добре телесно, макар да си останах унила и обезсърчена.

Навлязох в гъсталака, избрах къде не само да се скрия, но и да рискувам с лека дрямка. От шестте часа сън преди две денонощия бе минала цяла епоха. Лошото на дивата пустош в такава близост до голям град е, че всеки миг отряд скаути може да мине по лицето ти. Търсех почти недостъпно кътче.

И го открих. Площадка високо по стръмния склон на една теснина, заобиколена от плътна трънлива стена.

Трънлива ли?...

Мъчих се почти десет минути, докато го намеря, защото много приличаше на потънала в пръстта скала, останала още от времената, когато ледниците огладили като с ютия тези земи. Като се взрях отблизо, вече нямаше вид на камък. Едва успях да се вкопча с пръсти, за да надигна капака, после беше лесно, сигурно заради скритите противотежести. Побързах да се пхна вътре, върнах капака на мястото му...

...и се озовах в мрака пред огнени писмена във въздуха: „ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ. НЕ ВЛИЗАЙТЕ!“

Не помръднах, а размишлявах напрегнато. Джанет ми бе казала, че бутонът за изключване на смъртоносните капани е „скрит близо до изхода“.

Колко близо?

И колко добре скрит?

Всъщност достатъчна беше и непрогледната тъма, за да не дръзна да тършувам наслуки. Все едно се бях изправила пред онзи портал с надпис: „Надежда всяка тука оставете.“

Какво чакаш, Фрайди, извади от джоба фенерчето със собствен мъничък „шипстън“, който ще го захранва десетки години! Търси, но не пристъпвай в тунела.

Ами да, имаше и фенерче в сака ми, който потъна заедно с „Беглецът М’лу“. Може би дори светеше на рибките от дъното на реката. Знаех и че малко по-навътре в скривалището има поне няколко фенерчета.

У себе си обаче нямах дори кибрит.

Ех, защо не налетях на някое скаутче... Можех да му потрия петите една в друга и да си напая огън. О, я стига глупости!

Отпуснах се на пода и си поплаках. После се изпънах на твърдия и студен... не, блажено мекия бетон и заспах.

XX

Събудих се много по-късно. Подът отново ми се струваше твърд и студен. Но почивката, от която имах такава отчаяна нужда, ме освежи достатъчно. Станах, пораздвижих схванатите си мускули и установих, че вече не съм унила, а само гладна.

Тунелът беше съвсем задоволително осветен.

Сияещият надпис все тъй ме предупреждаваше да не си търся белята, обаче край мен я нямаше предишната мастилена чернилка. Озърнах се в търсене на неочаквано включилите се лампи.

Чак тогава мозъкът ми се събуди напълно. И сега светлина имаше само от надписа. Очите ми се бяха приспособили. Доколкото знам, присъщо е и на нормалните хора, но не чак в такава степен.

Започнах да издирвам бутона.

Спрях се насила и предпочетох да поработя с ума си. Да, по-трудно е, отколкото да правиш безсмислени движения, но пък пести време и енергия. А и само това ни различава от маймуните, макар и едва забележимо. Я да видим... Ако бях скрит бутон, къде щях да се намирам?

Най-важните му свойства — трябва да е достатъчно недостъпен за случайни натрапници, но да е подръка, за да спаси живота на Джанет и съпрузите ѝ. Какъв е изводът?

Не е прекалено нависоко, щом Джанет го достига. Значи мога и аз, с почти еднакъв ръст сме. От нея бях научила и че второто предупреждение, обещаващо гибел на нахалника, се включва при влизане само няколко метра по-навътре. „Няколко“ рядко означава повече от десет.

Джанет не би скрила бутона така, че ако някой от двамата ѝ мъже нахълта в тунела да си спасява живота, да си напруга и паметта. Значи би му стигнала и увереността, че има такъв бутон. Но непознатите не бива да го забележат...

Направих две-три крачки, докато заставах под самия надпис, и вдигнах глава. Лесно виждах навсякъде, но не и частта от сводестия

таван точно над буквите.

Протегнах ръка и заопипвах. Пръстите ми скоро докоснаха подобие на бутон, вероятно края на някакъв соленоид. Натиснах го.

Надписът изчезна, по тавана до края на тунела се включиха равномерно разположени лампи.

Замразена храна и устройства за загряването ѝ. Големи хавлии, гореща и студена вода. Терминал в Бърлогата, от който можех да науча текущите новини и обобщенията на досегашните. Книги, музика, пари. Оръжия, „шипстъни“, боеприпаси. Всякакви дрехи по мярка и за мен. Часовникът в терминала ме уверяваше, че съм проспала непробудно тринадесет часа, преди твърдостта на бетонната „постеля“ да ме събуди. Имаше и меко легло, сякаш подканящо ме да си довърша възстановяването, след като се изкъпах и задоволих глада си за храна и новини. Над всичко беше усещането за абсолютна безопасност. Вече можех да се отпусна и да разхлабя контрола над психиката си.

Научих, че Британска Канада е запазила само някои от ограниченията на извънредното положение. Границата ѝ с Империята обаче си оставаше затворена. Продължаваха да наблюдават бдително и границата си с Квебек, но вече пропускаха хора и стоки за нуждите на всеки законен бизнес. Двете държави още се пазаряха само за размера на компенсациите, които Квебек трябва да изплати за нападението, предизвикано единствено от тъпотата на някакъв висш военен. Не бяха отменили заповедта за интерниране на враждебни чужденци, но пък бяха пуснали деветдесет на сто от арестуваните квебекски граждани... и само двадесет на сто от поданиците на Империята. Значи проявих благоразумие, като се спотайвах, защото несъмнено щях да бъда крайно подозрителна особа в очите на властите.

Хрумна ми обаче, че Жорж би могъл да се прибере в дома си, без никой да го тормози. Или не успях да схвана някои тънкости?

„Съветът за оцеляване“ бе обещал и трети кръг от играта на убийства за назидание десет дни (пак плюс-минус два) след втория. Ден по-късно и „Стимулаторите“ бяха напомнили за себе си с подобно изявление, отново заклеявайки конкуренцията. Този път Ангелите Господни не бяха гъкнали — поне така изглеждаше според информационните мрежи на Британска Канада.

Отново започнах да градя крехки хипотези. „Стимулаторите“ са куха организация — само пропаганда, никакви оперативни агенти. Ангелите Господни са избити, малцината оцелели са се сврели в миши дупки. „Съветът за оцеляване“ има неограничена финансова подкрепа и е готов да плати на още една сбирщина от главорези-любители, които да измрат в почти безплодни опити за атентати. Щях веднага да зарежа догадките, ако третата вълна на терор порази професионално жертвите си. Не очаквах да се случи, но вече съм натрупала сериозен поменик от грешки в живота си.

Още се двоумях кого да си набележа като подстрекател на тази щуротия. У мен не остана и сянка от съмнение, че не е териториална държава. Някоя мултинационалка или дори консорциум, но защо? Не изключвах възможността да е и някой от най-богатите хора... ако са му пробили дупка в главата и мозъкът му е изтекъл.

Пуснах търсене по новинарските сървъри с ключови думи „Империя“, „Мисисипи“ и „Виксбърг“, поотделно и в съчетания. Нищо не изскочи на екрана. Добавих имената на двата кораба и опитах всички комбинации. Пак нищо. Явно някой бе удушил в зародиш новината за онова, което сполетя мен и още няколкостотин души. Или са го сметнали за незначителна дреболия?

Преди да си тръгна, натраках в терминала бележка за Джанет — кои дрехи съм взела, също колко канадски долара, прибавени към първата сума, накрая описах подробно какво съм плащала с нейната „Виза“.

Отново имах достатъчно налични да се махна от Британска Канада (на което много разчитах!) и се изкуших да оставя кредитната карта на Джанет в Бърлогата. Тези противни парчета пластмаса обаче могат да струват и купища злато. Чувствах се длъжна да опазя картата на всяка цена до мига, когато ще я сложа в ръката на собственичката ѝ. Иначе нямаше да е честно.

Кредитната карта си е истински нашийник с повод. В този електронен свят човек не може да разчита на лични тайни... или поне ги опазва само с огромни усилия и хитрини. Вие имате ли представа какво вършат мрежите, когато пъхнете картата в прореза? Аз не знам.

Затова винаги предпочитам да плащам кеш. А и не съм чувала някой да е победил в спор с компютър.

Откровено казано, според мен кредитните карти са едно от проклятията на човешкия род. Но нали не съм човек, може мнението ми да е неуместно (както и за много, много други неща).

Тръгнах сутринта на другия ден, облечена в прелестно костюмче с панталон в сребристо-синьо. (Знаех си, че Джанет е изглеждала великолепно в него, затова и аз се чувствах хубава въпреки присъдата на огледалото.) От Стоунуол хванах РМВ на „Канейдиън Рейлуейз“ до станцията на подземката, откъдето двамата с Жорж бяхме потеглили на майтапчийско сватбено пътешествие.

Макар отново да бях в града, не можех да си прибера саковете, киснеци в багажното за транзитни пътници. Имаше ли друг начин да си взема нещата, без да ме спипат като вероятен агент на Империята? Реших да си ги поискам, щом стигна до друга държава. Не забравях и че в саковете са вещите ми от Нова Зеландия. Щом изкарах толкова дълго без тях, можех да ги забравя. Твърде много хора са срещали преждевременния си край само защото са държали на разни джунджурийки.

Знам си аз, че имам едно ангелче-пазителче на рамото, макар и да не е от най-внимателните и кадърните. Само преди няколко дни с Жорж отидохме направо към входа, пъхнахме кредитните карти на Йън и Джанет, без да мигнем, и се понесохме весело към Ванкувър.

Макар да виждах, че в момента една капсула се пълни с пътници, установих с изненада, че съм подминала електронния страж и вървя към бюрото на канадската туристическа служба. Вътре имаше гъмжило и разчитах никоя любопитна чиновничка да не ми наднича през рамото. Изчаках, докато някой от терминалите в ъгъла се освободи. Седнах и набрах кода за капсулата до Ванкувър, после пъхнах в прореза картата на Джанет.

Ангелчето-пазителче преливаше от бодрост този ден. Светкавично измъкнах картата, пъхнах я в джоба си и тайничко стисках палци никой да не надуши вонята на препечена пластмаса. Излязох от бюрото с уверена стъпка и гордо вдигната глава.

Заставах пред гишето до електронния пропуск и поисках да си купя билет до Ванкувър. Служителят си беше заврял носа в спортните страници на разпечатка от „Уинипегски независим вестник“. Смъкна малко хартията, колкото да ме изгледа неприветливо.

— Защо не платите с кредитна карта като всички?

— Вие нямате ли билети? И тези банкноти не са ли законно платежно средство?

— Не виждам смисъл да се разправяме.

— Аз пък виждам. Моля ви веднага да ми продадете билет. После ми съобщете името и служебния си номер, както ми дава право ей онзи надпис над главата ви.

— Ето ви билета.

Той се направи на ударен и не ми каза данните си, аз пък уж забравих за нежеланието му да си изпълни задълженията. Защо ми е да се оплаквам на началството му? Просто исках да отклоня неговото внимание от твърде ексцентричния начин да си платя пътуването.

Капсулата се оказа претъпкана, но не ми се наложи да стърча права. Един рицар, останка от нравите на предишния век, ми отстъпи седалката си. Беше млад и с приятна външност. Очевидно прояви галантност, защото откри у мен нещо, което си струваше дребната жертва.

Приех жеста с усмивка. Той остана надвесен над мен. Направих каквото можах, за да му се отблагодаря — понаведох се и му позволих да надникне в деколтето ми. Младият кавалер нямаше нищо против отплатата, зяпаше неуморно по целия път. Нищо не ми струваше в края на краищата. Харесах интереса му, а и спечелих цял час удобство, вместо да ме лашка тежкото странично ускорение при завоите на експресната капсула.

Когато излязохме в станцията на Ванкувър, той ме попита имам ли някакви незабавни ангажименти. Защото, ако нямам, знаел едно чудесно местенце за обяд — „Крайбрежното ханче“. А ако предпочитам японска или китайска кухня...

Врътнах глава неохотно и му казах, че до обяд вече трябва да съм в Белингъм. Вместо да се примири с отказа, той направо грейна.

— Какво щастливо съвпадение! И аз ще пътувам дотам, но първо мислех да ви поканя на обяд. Можем да хапнем заедно в Белингъм, ако сте съгласна...

(Ама няма ли в международното право някаква забрана за пресичане на държавни граници с безнравствени намерения? Заслужаваше ли обаче прямият, простодушен нагон, разпалил се у този младок, определението „безнравствен“? Изкуственият човек никога не може да вникне докрай в сексуалните нрави на нормалните хора. Успява само да наизусти възможно най-много правила и се старее да се опази от неприятности. Никак не е лесно. Същите тези нрави са оплетени от пълна купа спагети.)

Опитът ми да се отърва любезно от него не успя. Бях принудена да решавам бързо — грубост или съгласие с неговата ясна като бял ден цел. Сгълчах се: „Фрайди, голямо момиче си вече! Ако нямаше намерение да го обнадеждаваш, трябваше да го разкараш още в капсулата.“

Все пак направих още един опит.

— Добре, приемам, но аз ще платя сметката. И никакви пререкания.

И на двама ни беше ясно, че си послужих с мръсен номер. Позволи ли ми да платя за обяда, с това губеше правата си след онзи един час прав по пътя насам. А и неписаният протокол на игричките между половете не му позволяваше направо да си поиска отплатата — нали трябваше да се преструва, че рицарската постъпка е била съвсем безкористна?

Ловкият разгонен хитрец обаче продължаваше да погазва протокола.

— Добре — отвърна невъзмутимо.

Не показах с нищо изумлението си.

— И после няма да се разправяме, нали?

— Няма да се разправяме — потвърди той. — Очевидно не желаете да сте ми задължена дори с цената на един обяд, макар аз да ви поканих, значи мое право е да уредя сметката. Не знам с какво ви подразних, но няма да ви натрапвам поканата си. Още на излизане от станцията в Белингъм има един „Макдоналдс“. Ще си взема „Биг Мак“ и кола. Вие ще платите и ще се разделим като приятели.

— Аз съм Марджъри Болдуин, между другото. Вие как се казвате?

— Тревър Андрюз.

— Тревър. Хубаво име. Тревър, ти си един презрян изобретателен изнудвач. Добре, заведи ме в най-изискания ресторант на Белингъм, угости ме с изтънчени напитки и храна за ценители, а накрая плати сметката. Аз пък ще ти дам справедлив шанс да осъществиш нечестивите си намерения. Но не ми се вярва да ме замъкнеш чак в леглото. Не се чувствам много дашна в момента.

Това вече беше лъжа. Искаше ми се, и още как! Ако той имаше усъвършенствания ми нюх, веднага щеше да познае. Както аз бях уверена, че ме желае. Разбира се, никога не се обиждам на мъжете, които са ми хвърлили око. Понякога само се преструвам, за да изглеждам нормална жена, но предпочитам да не го правя. Не съм убедителна като актриса.

Премеждията ми между Виксбърг и Уинипег изобщо не ме бяха настроили чувствено. Но след дългото отспиване, горещата баня с изобилие от шампоан, а и прекрасната храна тялото ми си възвръщаше навиците. Добре де, тогава защо се опитвах да заблудя този безобиден непознат? „Безобиден“ ли? Ами да, поне в обичайния смисъл. Ако не ме освободят с операция от стерилността, не ме заплашва нежелана бременност. Не се разболявам и съм специално имунизирана срещу четирите най-разпространени венерически болести. Още в яслата се научих да слагам сношенията в същата мислена кошница, където са храната, напитките, дишането, сънят, игрите, разговорите, гушкането — приятните необходимости, с които животът е радост, а не тежък товар.

Излъгах го, защото човешките правила изискват лъжата в този момент от вечния танц. Не смеех да се държа откровено.

Тревър примига насреща ми.

— Значи смяташ, че ще похабя напразно „инвестицията“?

— Боя се, че те очаква разочарование. Съжалявам.

— Заблудила си се. Никога не се опитвам да вкарам жена в леглото си. Ако тя ме иска в своето легло, ще намери начин да ми го покаже. Ако пък не ме иска в леглото си, и на мен няма да ми хареса да попадна там. Но ти май не съзнаваш, че цената на един пищен обяд не е прекалена за удоволствието човек да седи срещу теб и да ти се любува, като пуска покрай ушите си празните приказки, излизащи от устата ти.

— „Празни приказки“ ли! Ресторантът ще трябва да е от най-изисканите. Хайде да се мятаме във возилото.

Опасявах се, че преодоляването на граничната бариера няма да мине без пререкания.

Но служителят от МЗИП провери най-внимателно документите на Тревър, преди да му подпечата туристическата карта, а само плъзна поглед по кредитната ми карта, издадена в Сан Хосе, и ми махна да продължа нататък. Почаках спътника си зад бариерата, загледана с тъга в рекламата на „Бърза закуска“ на „Белингъм Хилтън“.

— Ако бях видял по-рано — започна печално Тревър — тази златна карта, нямаше да настоявам аз да поема сметката. Ти си някоя богата наследница.

— Виж какво, готин, уговорката си е уговорка. Нали си струвало парите, за да ме зяпаш и да точиш лиги? Въпреки „празните“ ми приказки. Имам желание да позасиля удоволствието, като да поразкопчая деколтето. Едно копченце, може и две. Но няма да се измъкнеш лесно. Дори богатите наследници гледат да ударят авантата от време на време.

— Срам и позор!

— Стига си мрънкал. Къде е избраното от теб средище на кулинарията?

— Е, Марджъри... Няма как, ще си призная. Изобщо не познавам ресторантите в този бляскав метрополис. Ще ми кажеш ли ти кой предпочиташ?

— Тревър, като съблазнител си пълен провал.

— Същото казва и жена ми.

— Знаех си, че влачиш хомота. Такъв вид имаш. Пригответи снимката й, а аз ще се върна след минутка. Трябва да реша къде ще хапнем.

Заварих служителя, привършил с тълпата от поредната капсула. Попитах го кой е най-добрият им ресторант. Май го затрудних.

— Тук не е Париж...

— Забелязах.

— ...нито пък Ню Орлийнс. Но на ваше място бих избрал салона на „Хилтън“.

Благодарих му и се върнах при Тревър.

— Ще ядем в салона, два етажа по-нагоре. Я да видя сега жена ти.

Извади снимка от портфейла си и ми я показа. Взрях се и подсвирнах почтително. Блондинките ми вдъхват комплекс за непълноценност. Като малка си мислех, че ако си търкам косата упорито, ще я избеля до този цвят.

— Тревър, щом си имаш това чудо у дома, защо сваляш случайни жени по улиците?

— Ти от случайните ли си?

— Не извъртай, а отговори.

— Марджъри, ако ти призная истината, не би ми повярвала... и пак ще започнеш да ръсиш празните си приказки. Хайде да се качваме в салона, преди сухото им мартини да е пресъхнало в чашите.

Обядът си го биваше, но на Тревър му липсваха въображението, знанията за различните кухни и способността да внушава респект у салонния управител, с които се отличаваше Жорж. Така че се заситихме със стандартна вкусна северноамериканска храна — една и съща в Белингъм и във Виксбърг.

Много се тревожех. Когато открих, че кредитната карта на Джанет е невалидна, аз се разстроих несравнимо повече, отколкото като не заварих Джанет и Йън в дома им. Да не е загазила? Да не е мъртва?!

И Тревър позагуби веселото си въодушевление, като че се поддаваше по малко на черни мисли. Мусеше се, вместо да ме зяпа развратно. Защо се промени изведнъж? Защото поисках да видя снимката на жена му ли? Да не събудих някакви угризения у него? Ако питате мен, един мъж не би трябвало да излиза на лов, ако не е готов да сподели със съпругата си (или съпругите) по-пикантните подробности, за да се посмеят заедно. Например Йън е от тези мъже. Самата аз не очаквам партньорите да „пазят доброто ми име“, защото отдавна съм се уверила, че просто не са способни на това. Като не съм искала някой мъж да обсъжда на воля потната ми непохватност в леглото, да не съм лягала с него.

А и Тревър пръв спомена жена си, нали? Порових в паметта си. Вярно беше.

След обяда той живна малко. Казах му да намине пак през хотела, щом свърши деловата му среща, защото щях да се настаня тук. Обясних му, че имам нужда и от малко удобства, и от уединение, за да използвам сателитните връзки (истина), вероятно ще остана в „Хилтън“ през нощта (пак истина), затова нека ми се обади от лоби-бара и ще сляза да се видим (истина с условие — бях толкова самотна и угрижена, че май щях направо да го повикам в стаята си).

— Добре, първо ще ти се обадя, за да изгониш другия мъж, обаче ще се кача веднага. Защо само да се разкарваш додолу и обратно? Но ще пратя някого да носи шампанското, не ми се мъкне сребърна кофичка.

— По-леко на завоите — укротих го аз. — Още не си ми внушил да изпълня плътските ти желания. Обещах ти само възможност да си изнесеш словото. В лоби-бара. Не в спалнята ми.

— Марджъри, мъчна жена си.

— Не, ти си мъчен мъж. Знам какво правя. — Внезапно прозрение ме убеди, че наистина знам. — Как си настроен спрямо изкуствените човеци? Би ли искал сестра ти да се омъжи за някого от тях?

— Ти познаваш ли такъв, който ще се съгласи? Тя има малко проблеми със захапката, затова не е особено придирчива.

— Пак ми се измъкваш. А ти би ли се оженил за някоя от тях?

— Ау, какво ще си помислят съседите? Марджъри, откъде знаеш, че вече не съм го направил? Видя снимката на жена ми. Нали изделията уж са най-страхотните съпруги — и във вертикално, и в хоризонтално положение.

— Искаш да кажеш „любовници“. Не е нужно да се жениш за тях, за да им ползваш услугите. Тревър, ти не само не си женен за някоя от изкуствените, ами и нищичко не знаеш за тях... Иначе нямаше да споменеш думата „изделие“, когато си говорим за изкуствени човеци.

— Ами да, ти вече знаеш, че съм ловък хитрец. Нарочно обърках двете понятия, за да не се досетиш, че и аз съм от изкуствените.

— Дрън-дрън! Не си, иначе отдавна да съм те усетила. Сигурно би легнал с такава жена, но никога не би се оженил за нея. Увеличаваме се в безсмислен спор, по-добре да спрем. Имам нужда от около два часа,

затова не се чуди, ако терминалът ми е зает. Остави съобщение на изчакване и си вземи нещо за пиене. Ще слеза, щом мога.

Качих се в стаята си — не младоженския апартамент, разбира се, щеше да ми напомня тъжно за Жорж. Стаята беше много приятна, с голямо, хубаво и широко легло. Избрах този лукс заради дълбоко вкорененото си подозрение, че не особено настойчивите (дори обратното!) опити на Тревър ще му помогнат непременно да се озове накрая в леглото ми. Ама че инатлив мъж...

Отърсих се от тези мисли и се захванах с работата си.

Обадих се във „Виксбърг Хилтън“. Не, не мога да ви свържа, господин и госпожа Перо напуснаха хотела. Не оставиха адрес за кореспонденция. Съжаляваме...

И аз съжалявах, а синтезираният глас на компютъра не беше особена утеха. Свързах се с университета „Макгил“ в Монреал и загубих двайсетина минути, за да „науча“, че макар доктор Перо да принадлежи към старшия преподавателски състав на това изтъкнато учебно заведение, в момента работи по договор в университета на Манитоба. Само една дребна разлика — този компютър с еднаква лекота говореше и френски, и английски, отвърщаше на езика, на който го питах. Електронните магьосници стават все по-хитри, дори прекалено според скромното ми мнение.

Опитах си пак късмета с кода на Джанет (и Йън) в Уинипег. Бях осведомена, че терминалът е изключен по желание на абонатите. Питах се с недоумение — как в такъв случай успях да следя новините от Бърлогата? „Изключен“ означаваше ли, че само не се приемат обаждания отвън? И комуникационните компании явно си имаха тайни...

Уинипегският офис на АНЗАК ме подмяташе из разни програми на компютъра, предназначени за залъгване на пътуващите, но накрая принудих човешки глас да признае, че капитан Торми е в отпуск заради извънредното положение и поради временните затруднения за полети до Нова Зеландия.

С кода на Йън в Оклънд успях да послушам само малко музика, също и покана да запиша съобщение. Никаква изненада — как Йън да се озове там, преди да са подновени полетите на ПБ? Разчитах само на слабичкия шанс да заваря Бети или Фреди.

Бих ли могла да се добера до Нова Зеландия, щом полубалистичните кораби са извън играта? Няма как да яхнеш някой морж или делфин, твърде малки са. А онези великански товарни кораби, движени от „шипстъни“, дали вземаха и пътници? Не ми се вярваше плаването с тях да е кой знае колко приятно. Чувала съм, че някои нямали нужда и от екипажи.

Доскоро упорствах в заблудата си, че познавам глобалната транспортна мрежа дори по-добре от туристическите агенции. Като куриерка често съм се придвижвала от едно място на друго по начини, недостъпни за туристите и неизвестни на често пътуващите бизнесмени. Ядосах се, щом осъзнах, че никога не съм се замисляла какво ще правя, ако не мога да скоча в първия полубалистичен. Но винаги има и други начини. Напомних си по-късно да се заема усърдно с проблема.

Обадих се и в университета на Сидни. Отново попаднах на компютър. Все пак поговорих и с човек накрая. Уви, професор Фарнезе си бе взел дълъг отпуск. Съжалявам, но не даваме лични кодове и адреси. Обърнете се към обществената информационна служба.

Нейната машинка като че скучаеше, толкова неизчерпаемо беше желанието ѝ да си приказваме. Само не ѝ се искаше да сподели факта, че не разполага с никакви сведения за Федерико и Елизабет Фарнезе в цялата си мрежа. Изслушах възторжени хвалби за най-величествения мост в света (глупости!), за най-грандиозната опера (вярно). Елате в нашата прекрасна страна и... Прекъснах неохотно. Дружелюбен компютър с австралийски акцент е доста по-приятна компания от повечето хора — и нормалните, и изкуствените.

Стигнах и до последната вратичка, през която толкова се надявах да не минавам — Крайстчърч. Не пренебрегнах вероятността хора от щаба на Шефа да са пратили съобщение при бившето ми семейство, когато са се местили... ако не са били разгромени и изтребени. А на мисления ми хоризонт мъждукаше и илюзията, че Йън, щом не е могъл да се свърже с мен в Империята, е използвал дадения му от мен код в Крайстчърч, за да помоли да ми предадат нещо. И тъй, стегнах се и се обадих в доскорошния си дом...

...и се стреснах като човек, стъпил на несъществуваща стълба.

— Обслужването на терминала, с който искате да установите връзка, е прекратено. Обажданията не се прехвърлят на други номера.

В случай на неотложна необходимост се свържете с посочения код в Крайстчърч.

Препращаха ме към терминала в офиса на Брайън.

Усетих се, че пресмятам погрешно разликата в часовите зони, за да си намеря оправдание и да не се обадя. Тръснах глава. Тук беше три следобед, а в Нова Зеландия бе настъпило утрото на следващия ден — десет часът. Твърде вероятно беше да заваря Брайън. Почаках няколко секунди, докато поразстроената сателитна мрежа пренесе сигнала, после вече се взирах в неговото застинало от изумление лице.

— Марджъри!

— Правилно. Марджъри съм. Ти как си?

— Защо ме безпокоиш?

— Брайън... Моля те. Бяхме женени седем години. Не можем ли поне да разговаряме учтиво?

— Извини ме. Имаш нужда от помощта ми ли?

— Съжалявам, че ти преча на работата, но се обадох в къщата и терминалът се оказа изключен. Не се съмнявам, че следиш новините. Известно ти е вече, че връзките с Чикагската империя са прекъснати. Заради убийствата, които новинарите толкова глупаво нарекоха Кървавия четвъртък. Затова сега съм в Калифорния. Изобщо не успях да се прибера в Империята. Дали са постъпвали съобщения или писма за мен, откакто си тръгнах? Не получих нищо, затова питам.

— Нямам представа.

— Поне не можеш ли да ми кажеш дали не сте препращали нещо? Дори това би ми помогнало да се ориентирам.

— Чакай да помисля... Не, няма нищо. Не сме ти пращали и парите. Ти още тогава си взела чека.

— Какви пари?!

— Които си настояла да ти върнем, за да не вдигнеш шумен скандал. Малко повече от седемдесет хиляди долара. Марджъри, чудя се как ти стига наглостта да ме търсиш... когато твоите прищевки, лъжи и пресметлива алчност съсипаха нашето семейство.

— Брайън, що за нелепости трябва да слушам от теб? Никого не съм лъгала, не мисля, че си позволявах прищевки, а и не съм взела един цент от семейството. И как съм го „съсипала“ според теб? Вие ме изритяхте най-безцеремонно. Обясни ми твърденията си, ако нямаш нищо против.

Той ми изреди неприятните подробности с леден глас. Първо за лъжите, разбира се — моето смехотворно упорство да разправам, че съм изкуствен човек, с което съм принудила семейството да поиска анулиране на брака. Прекъснах го и се опитах да му напомня, че му доказах усъвършенстваните си способности. Той изобщо не пожела да ме чуе. Явно спомените ни за онази случка не съвпадаха. Според него и в момента го лъжех — за парите. Видял с очите си моя подпис на разписката.

Уверих го, че е видял фалшификат, защото не съм получавала нито долар от парите на семейната група.

— О, значи обвиняваш Анита в престъпление? Нова низост...

— Не обвинявам Анита. Но не съм взимала пари от вас.

Е, всъщност я обвинявах, и то как! И двамата бяхме наясно. Може би косвено стоварвах вината и върху Брайън. Спомних си как Вики веднъж изтърси, че на Анита ѝ щръквали зърната само ако сметката на корпорация Дейвидсън набъбне още малко. Тогава ѝ се скарах за злонамереното заяждане. Но и от мъжете бях чувала намеци, че Анита е фригидна. Абсолютно неразбираемо състояние, поне от гледната точка на една изкуствена жена. Вече ми се виждаше твърде вероятно да е насочила цялата си потисната страст към преуспяването на семейството, финансовото му благоденствие, влиянието му в общността.

Ако е така, тя ме ненавижда до смърт. И след разказа на Брайън не смятах, че съм причинила разпадането на семейството. Но прогонването ми май бе първата паднала плочка от доминото, която съборила и останалите. Вики почти веднага заминала за Нуку'алофа... и дала нареждания на адвокат да внесе иск за развод и за уреждане на финансовите ѝ претенции. После Дъглас и Лиспет си тръгнаха, оженили се само двамата и подали подобен иск срещу групата Дейвидсън.

Получих и трошица утеха. Брайън спомена, че гласовете за прокуждането ми били седем, а не шест. Защо ми олекна мъничко от това ли? Ами защото Анита се разпоредила да гласуват според дяловете си. Затова тя, Брайън и Бърти първи дали общо седем гласа срещу мен. Дъг, Вики и Лизи отказали да участват в гласуването.

Уви, дребна трошица. Не се опълчили срещу Анита, не се помъчили да я спрат, дори не ме предупредиха какво ще ми се стовари

на главата. Стояли настрани и чакали присъдата да бъде изпълнена.

Попитах Брайън за децата... и той ме сряза, че това не ме засяга. После ми се сопна, че бил много зает и трябвало да свършваме с този разговор, но аз му зададох последния си въпрос — какво са направили с котките?

Май малко оставаше да избухне.

— Марджъри, толкова ли си безсърдечна? Постъпките ти предизвикаха истинска трагедия за нас, а ти ме питаш за някакви си котки!

И аз сдържах яростта си.

— Държа да знам.

— Ако не се лъжа, пратихме ги в медицинския институт. Сбогом! И не ми се обаждай повече!

Медицинския институт... Пречко вързан на дисекционната маса? Не съм вегетарианка и не се каня тепърва да въставам срещу опитите с животни в науката. Но щом няма как да минем без това, о, мили Боже, ако те има някъде, не допускай да го вършат със същества, които сме излъгали, че са като нас!

Пречко и останалите котки вече трябваше да са мъртви. И въпреки това, ако имаше полети на ПБ, щях да рискувам да се върна в Британска Канада, за да хвана първия към Нова Зеландия с отчаяната надежда да спася стария си приятел. За съжаление без съвременен транспорт Оклънд не е по-достъпен от Луна Сити. Нищо не можех да направя...

Вкопчих се в контрола над психиката си, положих огромно усилие да прогоня от ума си онова, което не беше по силите ми...

...и усетих как Пречко още се отърква в крака ми.

На терминала мигаше червена светлинка. Бяха минали почти два часа. Значи сигурно ме търсеше Тревър.

Фрайди, стига си умувала — да си наплискаш ли очите със студена вода, после да слезеш и да му позволиш да те склони... или да го повикаш направо в леглото си и да му поплачеш на рамото? Поне отначало, де. В момента не се чувстваш никак разгонена. Но като се гушнеш при мъж, скоро ще ти се прииска, познаваш се. А мълвата придава на женските сълзи свойствата на мощен афродизиак, което ти

е известно и от личен опит. (Причината ли? Скрит садизъм, мъжка надменност... И аз не знам.)

Хайде, покани го в стаята. Поръчай нещо за пиене. Мацни си червило, постарай се да изглеждаш секси. А, по дяволите червилото! И без това няма да изтрае дълго. Повикай го и го завлечи в леглото. Развесели се, докато влагаш цялата си душа, за да му е весело на него.

Лепнах усмивка на лицето си и включих връзката. Чух гласа на хотелския компютър:

— Получихме букет рози за вас. Да ви ги качим ли в стаята?

— Непременно.

(Няма значение от кого са. Букет рози е за предпочитане пред ритник в корема, бил той и символичен.)

Скоро асансьорчето избръмча. Извадих огромната кутия и я отворих на пода.

Залезно червени рози с дълги дръжки! Реших да направя за Тревър сексуално пиршество, каквото не е сънувала и Клеопатра в разцвета си.

Поллюбувах им се и отворих пликчето, което намерих в кутията. Очаквах само редче с молба да се обадя в лоби-бара.

Беше бележка... не, цяло писмо.

„Скъпа Марджъри,

Дано се зарадваш на цветята, колкото се надявах да се зарадваш на мен.

(Надявал се е? В минало време?! Какво, по дяволите...)

Признавам си веднага — бягам от теб. Случи се нещо, което ме убеди да не ти се натрапвам.

Не съм женен. Не познавам онази жена от снимката. Нося я за заблуда. И ти не пропусна да ми натриеш носа, че такива като мен не са особено желани за брачни партньори. Мило момиче, аз съм изкуствен човек. «Мама е епруветка, тате е скалпел.» Не бива да се умилквам на нормални жени. Да, и аз успешно се преструвам на нормален, но предпочитам да ти кажа истината сега, вместо да я научиш

прекалено късно. А това щеше да се случи в някой миг, защото съм от гордите унижени души.

Разбира се, фамилното ми име не е Андрюз. Ние имаме само първи имена.

А как ми се иска въпреки всичко и ти да беше от изкуствените човеци! Наистина си мила (и неустойимо привлекателна). Не си виновна, че говориш за неща, които едва ли разбираш.

Напомняш ми за фокстериерчето, което имах преди. Беше страхотно кученце и много дружелюбно, но беше готово да захапне целия свят, ако го прихване.

Признавам си, че съм по-привързан към кучетата и котките, повечето хора пък не понасям. Животните поне не ми натякват, че не съм човек.

Дано розите ти харесат.

Тревър“

Изтрих си очите, издухах си носа и се втурнах трескаво към лоби-бара. После слязох в станцията на подземката и застанах пред електронния пропуск... и чаках, чаках — не знам докога. Накрая едно ченге започна да се взира в мен сърдито. Помота се наоколо и дойде да ме попита какво правя тук и имам ли нужда от помощ.

Казах му истината... е, отчасти. Остави ме на мира. Чаках, чаках... Онзи не ме изпускаше от поглед. Пак застана до мен и замърмори:

— Виж сега, момиче, ако ще се навърташ да ловиш клиенти, длъжен съм да ти поискам лиценза и медицинския талон. Не са ли наред, трябва да те прибера в участъка. Хич не ми се иска. Имам дъщеря горе-долу на твоите години, ще ми е неприятно някой колега да я вкара на топло за нищо. И без това не си за този занаят, по лицето ти виждам. Не си от коравите кучки.

Помислих си дали да не му размахам пред очите златната си кредитна карта. Не вярвам да има на света проститутка, която може да се похвали с такава придобивка. Но старият симпатяга искрено се стараеше да ми направи добро. Достатъчно хора бях унижила този ден. Благодарих му и се върнах в стаята си.

Нормалните хора са толкова самонадеяни! Веднага щели да разпознаят изкуствения човек. Да, бе! Не се познаваме и помежду си. Тревър беше единственият, за когото бих се омъжила без никакви угризения... и го накарах да побегне по-надалеч от мен.

Но защо беше толкова чувствителен?!

Фрайди, нали си същата...

Мътните ги взели всички нормални хора, защото настина ни смятат за по-долни от себе си. А като сриташ кучето няколко пъти, започва да отскача и без да му посегнеш. Виж ги онези мошеници, бившето ми семейство в Нова Зеландия. Анита сигурно си е казала, че има пълното право да ме ограби. Нали не съм човек?

Резултат от мача „Човечеството срещу Фрайди“: 9–0 за тях.

Къде е Джанет?

XXI

Събудих се след кратка дрямка — сънувах, че чакам да ме продадат. Клиентите все настояваха да ми огледат зъбите и накрая ухапах един, а робовладелецът започна да ме налага с камшика. Щом се убедих, че съм в „Белингъм Хилтън“, много ми олекна.

Тогава използвах последния възможен код за връзка, а трябваше с него да започна. Все едно. Другите опити бяха задължителни, а ако бях постигнала и успех с някой от тях, щях да спестя солидна сума. Пък и не обичам да говоря с някого на Луната — забавянето на сигнала ме изнервя.

Въпреки всичко накрая опрях до „Акцептори Церес и Южна Африка“, банката на Шефа... тоест една от банките. Те се грижеха и за моите сметки.

След вече привичната разправия със синтезирани гласове, още по-вбесяващи с бавенето заради светлината, пъплеща до естествения ни спътник и обратно, добрах се и до човек. Беше прекрасна жена, която в първите мигове определих непоколебимо като декоративна секретарка. Да знаете, когато притеглянето е шест пъти по-слабо от земното, нямате нужда от повдигащ сутиен. Помолих я да ме свърже с някого от началството на банката.

— В момента говорите с вицепрезидент, не е ли достатъчно? — попита тя учтиво. — Убедихте нашия компютър, че имате нужда от квалифицирана помощ. Учудващо постижение, тази машина се слави с крайната си несговорчивост. Какво мога да направя за вас?

Споделих с нея част от неправдоподобните си премеждия.

— Затова минаха две седмици, докато се промъкна в Империята, и там открих, че кодовете ми за връзка са вече минало свършено. Банката може ли да ми даде друг код или адрес?

— Ще видим. Как е името на фирмата, за която работите?

— Има няколко имена. Едното е „Системни изследвания“.

— Името на прекия ви работодател?

— Няма да го споменаваме. Той е възрастен, понатежал, с едно око, доста сакат и ходи бавно, подпирайки се на две патерици. Е, провървя ли ми?

— След малко ще научите. Значи ние покриваме сметките по вашата „Мастър Кард“, издадена от Имперската банка на Сейнт Луис? Прочетете ми бавно номера ѝ, цифра по цифра.

Веднага изпълних желанието ѝ.

— Искате ли и да я сканирате от екрана?

— Не. Кажете ми една дата.

— Хиляда шестдесет и шеста.

— Хиляда четиристотин деветдесет и втора — отвърна дамата.

— Четири хиляди и четвърта преди Христа — съгласих се аз.

— Хиляда седемстотин седемдесет и шеста.

— Две хиляди и дванадесета.

— Мрачновато чувство за хумор имате, госпожице Болдуин. Добре, да приемем, че сте тази, за която се представяте. Ако не сте, готова съм да заложа малка сума, че няма да оцелеете при следващата проверка. Господинът с двете патерици е известен с липсата на благодушие към натрапници. Запишете си този код и ми го прочетете след това.

Послушах я.

След един час вървах край двореца в Сан Хосе, столицата на Конфедерацията, като отново се бях запътила към „Търговски кредит на Калифорния“. Този път обаче бях решила да не се намесвам в никакви схватки около двореца, когото ще да убиват пред очите ми. Умувах над факта, че само преди две седмици бях точно тук, и ако пак ми предстоеше пътуване към Виксбърг, щях тихичко да се побъркам.

Сега обаче имах среща не в „Мастър Кард“, а в една адвокатска кантора на първия етаж. С тях се свързах след разговора с Луната. Тъкмо стигнах до ъгъла на сградата и някой промълви в ухото ми:

— Госпожице Фрайди...

Озърнах се мигновено. До мен стоеше жена в униформата на „Жълти таксита“.

Вторачих се в нея.

— Златокоске!

— Нали поръчахте такси, госпожице? Оставих го на отсрещната улица. Не ни позволяват да чакаме тук клиентите си.

Заедно прекосихме площада. Задърдорих като картечница, литнала с крилете на въодушевлението. Златокоска ме усмири набързо:

— Госпожице Фрайди, дръжете се като клиентка. Началникът иска да не се набиваме на очи.

— Откога ми говориш на „госпожице“?

— Така е по-добре. Много затегнахме дисциплината. Пратиха ме да те прибера само защото те познавам и не би се наложило да си разменяме пароли.

— Е... Бива. Само не ми викай „госпожице“, ако не се налага. Божичко, Златокоске, миличка, толкова съм щастлива да те видя, че ей сега ще ревна!

— И аз. Много ми беше криво, откакто в понеделник те обявиха за загинала. Наревах се с още неколцина.

— Загинала ли? Аз?! Дори за миг не съм загазвала чак дотам. Никакви опасности, нищичко лошо не ме сполетя. Само се бях загубила и ето, намерих се.

— Радвам се...

Десет минути по-късно ме пуснаха в кабинета.

— Явявам се да докладвам, Шефе.

— Много се забави.

— Минах по обиколния път. Поразходих се по Мисисипи с туристически кораб.

— Научих вече. Изглежда си единствената оцеляла от туристическата ви група. Влязла си в Калифорния в дванадесет часа и пет минути на обяд, а сега е седемнадесет часа и двадесет и две минути.

— Шефе, да му се не види, имах си проблеми!

— От куриерите очакваме да отхвърлят проблемите в движение и да не се бавят излишно.

— По дяволите, Шефе! Не бях на работа и не бях куриерка. Допреди малко се водех отпускарка. Нямах право да ме захапваш още от вратата! Ако не се бяхте преместили, без да ме уведомите, нямаше изобщо да си имам неприятности. Бях тук, в Сан Хосе, само преди две седмици. На един хвърлей камък от това място!

— Преди тринадесет дни.

— Наблягаш на дреболиите, за да не си признаеш, че вината е твоя.

— Добре, нека да бъде както искаш. Ще поема вината — ако някой е виновен за нещо, — за да спрем тази препирня и да не губим повече време. Направих максимално възможното, за да научиш за преместването. Много повече от типовото извънредно съобщение, което разпратихме на оперативните агенти, намиращи се извън щабла. Съжалявам, че усилията ми се провалиха. Фрайди, какво още трябва да направя, за да те убедя, че си уникална и скъпоценна за тази организация? Тъй като очаквахме събитията, обозначени засега като Кървавия четвъртък...

— Шефе! И ние ли сме забъркани в тази гадост?! — викнах потресена.

— Не разбирам защо си позволяваш толкова обидно предположение. Не сме. Нашите хора от разузнаването и прогнозирането направиха предвижданията си отчасти и въз основа на данните, които ти донесе от Ел Пет. Смятахме, че сме започнали подготовката си навреме. Но първата вълна от атентати изпревари дори най-песимистичните ни прогнози. В навечерието на Кървавия четвъртък още си пренасяхме багажа. Наложих се да пробием направо през границата. В преносния смисъл, разбира се. Действахме чрез подкупи, не със сила. Съобщенията за промяната на адреса и кодовете за връзка бяха разпратени предварително. Но чак когато комуникационният ни център тук заработи нормално, аз узнах, че не си отговорила с обичайното потвърждение за получената информация.

— Поради адски основателната причина, че не получих никаква информация!

— Моля те... Тогава се опитах да се обадя в дома ти в Нова Зеландия. Вероятно си научила, че има смущения в сателитните връзки...

— На свой гръб.

— Разбирам. Успях да се свържа едва тридесет и два часа по-късно. Говорих с госпожа Дейвидсън, около четиридесетгодишна, с неприятно остри черти на лицето. Тя ли е старшата съпруга във вашата С-група?

— Да. Анита. Главен началник и шеф-екзекутор.

— Останах със същото впечатление. Освен това се досетих лесно, че вече си „персона нон грата“ там.

— Не е било нужно да се досещаш. Продължавай, Шефе. Какво ти надrobi дъртият прилеп за мен?

— Почти нищо. Съвсем неочаквано си напуснала семейството. Не си оставила адрес или код. Нямало да приеме съобщение за теб. Била прекалено заета. „Марджъри ни причини ужасни проблеми. Довиждане.“

— Шефе, тя имаше адреса ти в Империята. Знаеше и за „Акцептори Церес и Южна Африка“ в Луна Сити, защото правех месечните си вноски чрез тях.

— Положението ми беше съвсем ясно. Моят представител в Нова Зеландия... — (За пръв път чувах, че имало и такъв!) — ...ми намери деловия адрес на старшия ви съпруг Брайън Дейвидсън. Той се държа по-любезно и ми събщи малко повече. От него научихме с кое „киви“ си отлетяла от Крайстчърч. После проверихме списъците на пътниците в полубалистичните кораби от Оклънд до Уинипег. Загубихме следите ти за известно време, но моят агент в Уинипег установи, че си напуснала космодрума в компанията на капитана. Когато се свързахме с господин Торми, той направи всичко възможно да ни помогне, но ти вече беше тръгнала и оттам. Радвам се да споделя с теб, че имахме възможност да му се отблагодарим за съдействието. Наш източник в полицията ни уведоми навреме, че се канят да арестуват господин и госпожа Торми.

— Господи помилуй! За какво?

— Официално за укриване на враждебен чужденец и нерегистрирана поданичка на Империята в нарушение на разпоредбите за обявяване на извънредно положение. Всъщност уинипегското полицейско управление изобщо не го е било грижа за теб или за доктор Перо. Търсели са повод да примъкнат двамата Торми за разпит. Подозирали са ги в много по-тежко престъпление. Изчезнал някой си лейтенант Дики. Последната вест от него е устното му заявление по полицейското радио, че тръгва към дома на капитан Торми, за да арестува доктор Перо. Досега обаче не е било заведено дело за убийство, дори срещу неизвестен извършител.

— Но нали е нямало никакви улики срещу Джан и Йън! Да, де... срещу семейство Торми.

— Нямало е. Затова областният началник на полицията заповядал да ги задържат по другото обвинение. Но не е само това. РМВ-то на лейтенант Дики е катастрофирало близо до Фарго в Империята. Машината е била празна и е летяла на автопилот. Канадските полицаи изгарят от нетърпение да огледат останките. Вероятно именно с това се занимават в момента, защото само преди час бе съобщено официално, че границата между Британска Канада и Чикагската империя отново е отворена.

— О, Боже!

— Овладей се. На пулта за управление наистина е имало пръстови отпечатъци, които не са от лейтенант Дики. Съвпаднаха с отпечатъците на капитан Торми, които изровихме от досието му в АНЗАК. Забележи кое глаголно време използвах — „имало е“. Вече ги няма. Фрайди, макар да сметнах за благоразумно да преместим средището си извън Империята, след толкова години не съм останал изведнъж без връзки там. Нито без агенти. Освен това мнозина ми дължат услуги. В останките от машината липсват отпечатъци от капитан Торми, затова пък изобилстват отпечатъците на какви ли не хора — и живи, и мъртви.

— Шефе, може ли да ти целуна пръстите на краката?

— Затваряй си устата. Не направих това, за да ядосам и отчая канадската полиция. Оперативният ми агент в Уинипег е и клиничен психолог по специалност. Професионалното му заключение гласи, че макар капитан Торми и съпругата му да са способни на убийство при самоотбрана, само в напълно безнадеждна ситуация биха посегнали на полицаи. Агентът ми описа доктор Перо като човек, още по-малко склонен да употреби насилие.

— Аз убих ченгето.

— Предполагах. Нито едно друго обяснение не обхващаше всички потвърдени данни. Желаш ли да обсъдим подробностите? Засягат ли работата на нашата организация?

— Ами... май не. Какво говоря, вече я засягат, щом си се погрижил да изчезнат онези проклети отпечатъци! Убих го, защото заплаши Джанет Торми със служебното си оръжие. Можех да го обезоръжа, остана ми време да си премеря силата на удара. Но имах твърдото намерение да го ликвидирам.

— Ще бъда изключително разочарован от теб, ако някога си позволиш само да раниш или осакатиш полицай, защото става опасен от разярен и гладен лъв. Възстанових мислено обстоятелствата и си изясних почти всичко, но допусках, че си защитавала доктор Перо... защото по-късно несъмнено ти се е сторил чудесен временен съпруг.

— Не отричам. Но в онзи момент превъртах, защото слабоумният гадняр застраши живота на Джанет. Шефе, изобщо не подозирах, че я обичам. И не ми е хрумвало, че мога така да хлътна по жена. Намеквал си, че знаеш много за създаването ми. Да не са ми объркали нещо с жлезите?

— Наистина знам много за проекта, в резултата на който се появи ти, но няма да обсъждам тази информация с теб. Не ти е необходима. А жлезите ти не са по-объркани, отколкото в здравия нормално роден човек. Държа да подчертая, че нямаш допълнителен Y-хромозом. Цялото човечество поначало си е объркано и се дели на две групи — едните знаят това, а другите още не са го осъзнали. Забрави тези глупости. Нелепи са в устата на гений.

— Охо, вече станах и гений! Шефе, опомни се...

— Не се дръж нахално. Ти си дори свръхгений, но ти предстои дълъг път, докато овладееш напълно заложите си. А гениите и свръхгениите създават собствени правила и в секса, както във всичко останало. Те не приемат маймунските обичаи на по-низшите от тях. Сега да се върнем на нашите овце, както казват французите. Възможно ли е трупът да бъде открит?

— Залагам много срещу нищо, че няма да стане.

— Виждаш ли необходимост да обсъдиш и този въпрос с мен?

— Тъ-ъ... не.

— Значи не се налага да знам. В такъв случай семейство Торми би могло спокойно да се завърне в дома си, когато полицията се увери, че няма достатъчно доказателства, за да внесе делото в съда. Макар че наличието на труп не е задължително условие, без него е безкрайно трудно да наложиш твърденията си на съдебните заседатели. Ако все пак арестуват семейство Торми, един що-годе способен адвокат би ги измъкнал за пет минути. А аз ти обещавам, че ще имат извънредно способен адвокат. Може би ще ти е приятно да научиш, че ти им помогна да избягат от Британска Канада.

— Аз ли?!

— Да, ти и доктор Перо. Напуснали сте страната като господин и госпожа Торми — използвали сте кредитните им карти, попълнили сте заявления за туристически карти на границата с Калифорния пак от тяхно име. И сте оставили следа, която „доказва“, че семейство Торми е избягало от Британска Канада веднага след изчезването на лейтенант Дики. Заблудата изглеждаше толкова убедителна, че полицията прарохосала няколко дни в усилия да открие заподозрените в Калифорнийската конфедерация. Скарали се с тамошните си колеги, защото тях пък заподозрели в липса на желание да помогнат. Все пак съм донякъде изненадан, че семейство Торми не са били арестувани в дома си, защото моят агент се свързал съвсем лесно с тях и ги посетил.

(Аз пък не се чудя. Ако е ченге — хоп в Бърлогата! А ако Йън реши, че човекът не е опасен...)

— Шефе, агентът ти в Уинипег споменавал ли е за мен? Като Марджъри Болдуин, разбира се.

— Да. Без твоето име и снимка госпожа Торми изобщо нямало да го допусне в къщата. А без наученото от това семейство биха ми липсвали съществени данни, за да проследя твоя доста заплетен маршрут. Бяхме си взаимно полезни. Те ти помогнаха да избягаш, ние на тях — също. Аз... всъщност моят агент ги предупреди, че са издирвани настървено от полицията. Удовлетворителен край за всички участници в пиесата.

— Как ги изведохте от страната?

— Фрайди, наистина ли искаш да знаеш?

— А-а, не, не искам.

(Кога ли ще ми дойде умът в главата? Ако Шефът си бе намислил да ми разкрие метода си, щеше да го направи и без подпитване. „Изтървано слово пълни те с олово.“ При Шефа няма такива гафове.)

Той излезе иззад бюрото си... и аз пак се втресох. Обикновено гледа да не се движи прекалено, в предишния му кабинет сервизът за чай беше винаги наблизо. Сега се изтърколи. Никакви патерици. Моторна инвалидна количка. Зави към масичката до стената и се зае с чая.

Веднага скочих от стола.

— Може ли аз да го наляя?

— Благодаря ти.

Върна се зад бюрото. Аз отидох при масичката и така можах да постоя с гръб към него — имах нужда.

Не звучи особено смислено да те разтърси шок, когато един инвалид реши да замени патериците си с моторна количка. Улеснява си живота. Само че това беше Шефът. Ако египтяните около Гиза се събудят някоя сутрин и установят, че някой е разместил пирамидите и е сложил нов нос на сфинкса, едва ли ще се стъписат повече от мен. Някои неща, както и някои хора, уж никога не се променят.

Щом му направих чая с топло мляко и две бучки захар, взех чашата си и се върнах на стола, възвърнала хладнокръвието си. Шефът е привърженик на най-авангардните технологии и старомодните нрави. Никога не съм го виждала да помоли жена да му поднесе нещо, обаче ако тя сама реши да налее чая, той приема учтиво и превръща случката в малка, но приятна церемония.

Поразговорихме се за други неща, докато си изпразним чашите. Налях му още, на себе си не сипах. И той се върна към работата.

— Фрайди, ти толкова пъти сменяше имената и кредитните си карти, че все изоставахме с един скок от теб. Може би нямаше да те проследим до Виксбърг, но твоето придвижване подсказваше какво си намислила. Макар обикновено да не се намесвам пряко в действията на агентите си, дори да са под непрекъснато наблюдение, може би щях да те разубедея в последния момент да не поемаш нагоре по реката. Този военен „поход“ беше обречен...

— Шефе, а за какво бяха тези песни и танци?

— Опит за преврат. Крайно несполучлив. В Империята за две седмици се смениха трима Председатели... а сегашният с нищо не е по-добър от предишните и едва ли ще оцелее дълго. Фрайди, умело управляваната тирания е много по-подходяща база за моята дейност в сравнение с всяка друга форма на властта. Уви, умело управляваните тирании са може би по-редки и от умело управляваните демокрации. Да не се отклоняваме от темата. Изплъзна ни се във Виксбърг, защото взе решението си без никакво колебание. Вече беше на борда на онзи смешен кораб, а нашият агент в града дори не бе научил, че си се записала в отряда. Ядоса ме, и то така, че още не съм решил какво ще бъде наказанието му. Ще изчакам, за да реша с разсъдъка, а не с емоциите си.

— Шефе, не е справедливо да го наказваш. Бях много бърза. Щом не ми е дишал във врата — а аз винаги забелязвам това и пипам грубо, — нямало е начин да се намеси навреме.

— Да, да, познавам добре похватите ти. Но сигурно и ти ще разбереш раздражението ми, когато първо чух от нашия човек във Виксбърг, че те е видял с очите си... и само денонощие по-късно съобщи, че си загинала.

— Знаем ли... Един се опита да ме настъпва в Найроби и спря да диша. Ако пак ще ми прикачаш сянка, предупреди хората да не се престарават.

— Фрайди, обикновено не ти прикачам сянка. С теб повече полза имам от контролни пунктове по маршрута ти. За обща наша радост ти не остана дълго в списъка на мъртвите. Макар терминалите на всички мои агенти в Сейнт Луис да са под полицейско наблюдение, извличам някаква полза и от тях. Ти се опита три пъти да се свържеш с мен и не успя да те заловят. Веднага научих новината и се досетих, че си ти. После получих потвърждение и от Фарго.

— Кой ти подшушна? Онзи майстор на документите ли?

Шефът пак се престори, че не ме е чул.

— Фрайди, имам и друга работа. Докладвай, но бъди по-немногословна.

— Да, Шефе. Магнах се по принуда от онова туристическо корито, щом влязохме на територията на Империята, продължих към Сейнт Луис, установих, че кодовете за връзка са провалени, напуснах града, минах през Фарго — както и ти подхвърли, — пресякох границата с Британска Канада двадесет и шест километра източно от Пембина, отидох във Ванкувър, а оттам — в Белингъм, и се явих да ти докладвам.

— Проблеми и неприятности?

— Не си заслужава да ги спомена.

— Нови професионални аспекти, от които си струва да се интересувам?

— Никакви.

— В удобно за теб време напиши пълен доклад, за да бъде анализиран от щабните специалисти. Разрешавам ти да премълчиш факти, които засягат други хора и затова не е редно да ги разкриваш.

Ще ти възложи нова задача до две-три седмици. От утре тръгваш на училище. В девет нула нула сутринта.

— Ъ?

— Не издавай такива звуци. Особено са неподходящи за една млада жена. Фрайди, досега съм оставал доволен от работата ти, но е време да се заемеш с истинското си призвание. Уточнявам — призиванието в този етап от живота ти. Твоето невежество ме опечалява. Ще се погрижим да променим това обстоятелство. От девет сутринта утре.

— Слушам.

(Невежество, а? Ама че нагъл старец! Божичко, колко се радвах да го видя отново... Но тази инвалидна количка ме разстрои.)

XXII

„Пахаро Сендз“ някога бил курортен хотел на брега. Мястото е запустяло, намира се при залива Монтерей, близо до забутано градче — Уотсънвил. Сега то е едно от най-големите петролни пристанища в света, затова може да се похвали с очарованието на студени палачинки без сладко. Най-близкото оживено кътче са казината и заведенията за разврат в Кармел, на цели петдесет километра. Аз обаче не съм комарджийка, нито ме интересува платеният секс, дори екзотичните му разновидности в Калифорния. Малцина от щаба прескачаха от време на време до Кармел, защото е твърде далеч, за да отидеш дотам с впряг, освен в края на седмицата, няма пряка линия с капсула, а макар Калифорния охотно да дава лицензи за РМВ, Шефът ги използваше само за работа.

Приятните дреболийки в Пахаро бяха природните прелести, с които се е славел открай време — приборът, плажът и слънцето.

Наслаждавах се на сърфа, докато не станах изкусна в този спорт. После ми омръзна. Обикновено се препичах и плувах по малко всеки ден, зяпах грамадните танкери, смучещи петрол от пристаните, и забелязвах развеселена, че вахтеният на всеки кораб обикновено ми отвръщаше със същото, но през бинокъл.

Нямахме никакво оправдание да скучаем, защото разполагахме с пълен достъп в терминалите си. Хората вече дотолкова привикнаха към компютърната мрежа, че с лекота забравят какъв прозорец към света може да бъде тя. И за мен се отнася. Честичко влизаш в коловоза и използваш терминала си само за някои всекидневни нужди — плащаш си сметките, обаждаш се, преглеждаш новините. Скоро започваш да пренебрегваш далеч по-полезните начини да си служиш с него. Ако си готова да си плащаш за услугите, с терминала можеш да вършиш почти всичко, за което се налага да се надигнеш от леглото.

Искаш музика на живо? Можех да си пусна веднага вечерния концерт в Бъркли, но и онзи преди десет години в Лондон, чийто диригент отдавна бе починал, си оставаше пак толкова „жив“ като

включените в днешната програма. На електроните и фотоните им е все едно. Щом каквито и да е данни постъпят в мрежата, времето за тях спира. Само не бива да забравяш, че всички богатства на миналото са ти подръка — с една или няколко команди.

Шефът ме прати на училище пред компютърния терминал, затова имах несравнимо по-богати възможности от всеки студент в Оксфорд, Сорбоната или Хайделберг в отминалите епохи.

Отначало дори не изглеждаше, че ще науча нещо. На закуска първия ден ми предадоха да отида при старшия библиотекар. Беше мил и бащински настроен старец — професор Пери, с когото се запознах още по време на основното обучение. Стори ми се малко измъчен. Съчувствах му, защото библиотеката на Шефа май беше най-обемистото и сложно нещо, превозено от Империята в „Пахаро Сендз“. Не се съмнявах, че на професора му предстоят дълги седмици изнурителна работа, докато оправи и подреди всичко, но и дотогава Шефът щеше да държи на съвършенството в боравенето с информацията. Уви, библиотекарят изобщо не беше улеснен от чудатото пристрастие на Шефа да трупа хартиени книги, вместо да ги подмени до една с дискове и касети.

Когато застанах пред него, Пери като че се озадачи, после ми посочи терминал в ъгъла.

— Госпожице Фрайди, защо просто не се настаните ей там?

— А какво да правя?

— Какво ли... Ще ни кажат и това, когато е нужно. В момента съм ужасно зает и страдам от липсата на достатъчно сътрудници. Запознайте се с наличните възможности, като започнете да проучвате някоя интересна за вас тема.

В тенекиите нямаше нищо особено, ако не се смятат няколкото допълнителни клавиша за директна връзка с най-големи библиотеки като Харвардската, Вашингтонската в Атлантическия съюз, Британския музей — без никакво размотаване из мрежите. Открих обаче нещо уникално — пряк достъп до цялата библиотека на Шефа. Можех да прочета и всяка подвързана книга на екрана, без да ги вадя от защитаващите ги контейнери с чист азот.

Запълних си сутринта със спринтово търсене из каталозите и указателите на библиотеката в университета Тюлейн (може би най-добрата в еднозвездната република). Търсех факти от историята на

някогашния Виксбърг, но попаднах на отпратка към спектралните класове при звездите и се омагьосах задълго. Изобщо не помня защо бяха сложили отпратката.

Още четях за еволюцията на звездите, когато професор Пери ми подсказа, че е време за обяд.

Не пропуснах да си напълня стомахчето, но първо си отбелязах с кои дялове на математиката бих искала да се позанимавам. Астрофизиката е приказно интересна, само че трябва да ѝ разбираш езика.

Следобед се върнах към историята на Виксбърг и се натъкнах на бележка за „Пътуващият оркестър“ — пиеса за онази епоха. До края на деня гледах и слушах бродуейски мюзикъли от времето преди Северноамериканската федерация да се разпадне на доста жалки отломки. Защо вече не създават такава музика? Някога хората са умеели да се забавляват!

(Това ли наричаха „ходене на училище“ в нашия щаб?)

На другия ден се бях настроила да изучавам сериозно някои свързани със занаята ми дисциплини, в които се чувствах по-неуверена. Не се съмнявах, че моите наставници (които и да са те) скоро ще ми стоварят учебна програма на главата и няма да ми оставят никакви пролуки за свободно шарене из света на информацията. Още началното обучение при Шефа ме накара да се замисля, че щеше да е хубаво, ако в денонощието имаше няколко допълнителни часа. Но на закуска моята мила приятелка Ана ме попита:

— Фрайди, какво можеш да ми кажеш за влиянието на Луи Единадесети върху френската лирика?

Примигах срещу нея.

— Това някаква гатанка ли е? „Луи Единадесети“ ми звучи като марка вино или сирене. А от френските стихотворения си спомням само „Госпожицата от Арментие“, ако изобщо може да се смята за поезия...

— Професор Пери твърди, че точно ти си човекът, който ще ми отговори на въпроса.

— Майтапил се е с теб.

Заварих татенцето Пери пред неговия терминал.

— Добро утро. Ана ми каза, че сте я посъветвали да пита мен за влиянието на Луи Единадесети върху френската лирика.

— Да, разбира се. Имаш ли нещо против да не ме безпокоиш засега? В тази програма има много тънкости при инсталирането ѝ.

Той пак се вторачи в екрана и ме изключи от личната си Вселена.

Вбесена, аз седнах и започнах да търся данни за онзи френски крал. Чак след два часа се сетих да си поема дъх. Не бях научила нищо за поезията. Доколкото успях да разбера, Кралят-паяк дори не е римувал *top con* със *c'est bon*, нито е бил покровител на изкуството. Затова пък се зарових с увлечение в политиката през петнадесети век. Твърде много насилие... В сравнение с онази епоха малките ми прекеждия изглеждаха като детските свадни в яслата на лабораторията.

Прекарах остатъка от деня в четене на френска поезия от 1450 година нататък. Тук-там ми хареса. Френският език е по-подходящ за това от английския. Нужен ви е Едгар Алан По, за да извлича упорито красота от липсата на звучност в английския. А пък немският изобщо не става за лирика, дори преводите звучат по-приятно от оригиналите. Не мога да виня Гьоте или Хайне, това просто е недостатък на един грозен език. Испанският на свой ред е толкова музикален, че дори рекламните за сапуни галят ухото по-нежно от някой бял стих на английски. Поезията на испанците звучи още по-добре, ако не разбираш смисъла на думите...

Тъй и не схванах какво е било влиянието на Луи Единадесети — ако изобщо е повлиял — върху френската лирика.

Един ден заварих „своя“ терминал зает. Погледнах недоумяващо старшият библиотекар. Пак имаше измъчен вид.

— Да, да, днес е малко претъпкано. Хм... Госпожице Фрайди, защо не ползвате терминала в стаята си? Има същите възможности като този, а в случай че искате да се допитате за нещо до мен, ще стане още по-бързо, отколкото ако сте тук. Просто наберете локален код седем и личния си код, а аз ще въведа в сървъра приоритетен достъп за вас. Това удовлетворява ли ви?

— Всичко е наред — успокоих го.

Харесваше ми дружеската атмосфера в читалнята, но пък в своята стая можех да си смъкна дрехите, без да се притеснявам, че ще ядосам татенцето Пери.

— Какво да изучавам днес?

— Божичко!... Нима няма да се намери нещо, заслужаващо вашия интерес? Не искам да безпокоя напразно нашия ръководител.

Върнах се в стаята си и продължих с френската история след Луи Единадесети, оттам се прехвърлих на икономиката, неизбежно стигнах и до Адам Смит, накрая опрях до политическите науки. Направих дълбокомисления извод, че Аристотел добре си е служил с главата си в някои дни от своя живот, но Платон си е бил претенциозен измамник. Наложих се от трапезарията да ми се обадят три пъти, а после чух запис, който гласеше, че не се ли отнеса незабавно там, ще получа нощна суха дажба. Веднага след това Златокоска заплаши да ме хване за ухото и да ме заведе на вечеря.

Втурнах се натам боса и дърпайки в движение ципа на първия попаднал ми гащеризон. Ана попита учудено с какво толкова важно съм се захванала, та забравям да ям. Не ми приличало такова пренебрежение към собственото тяло.

Трите със Златокоска обикновено хапвахме заедно, в мъжка компания или без кавалери. Всички в щаба бяха приятели, нещо като братство или шумно семейство. Имах почти две дузини „приятели с целувка“.

— Добавям си гънки в мозъка — обясних важно. — Пред вас е най-универсалната специалистка в света.

— По какво все пак си специалистка? — заяде се Златокоска.

— По всичко. Питайте. На лесните въпроси отговарям веднага, трудните оставям за утре.

— Искам доказателство — натърти Ана. — Я ми кажи колко ангели могат да седнат на върха на игла?

— Този е от лесните. Измери дупетата на ангелите, после върха на иглата. Раздели А на Б. Конкретният отговор се дава за домашно на ученика.

— Ловко се измъкваш. А какъв е звукът от пляскане с една ръка?

— Още по-лесен въпрос. Включи най-близкия терминал на запис и плесни с една ръка. После си пусни записа.

— Златокоске, ти я подхвани. Много е нахитряла.

— Добре. Колко души живеят в Сан Хосе?

— А, значи стигнахме до трудните въпроси! Утре непременно ще ти кажа.

Тези чудати занимания се точеха вече месец, преди да осъзная, че някой (Шефът, разбира се) наистина се опитва да ме превърне в най-универсалната специалистка на света.

Нямах нищо против. Времето минаваше весело. Честичко някой от най-близките ми приятели ме канеше да споделя леглото му. Обикновено се уговаряхме при следобедното излежаване на плажа и предстоящото вечерно забавление добавяше чувствена тръпка към удоволствието от слънцето. Всички в щаба бяха извънредно мили и възпитани хора. Затова можех да кажа, без да се смуцавам: „Извинявай, но вече се разбрахме с Терънс за довечера. Може би утре? Дежурен ли си? Добре, значи някой ден наскоро...“ И никой не ми се обиждаше. Един от недостатъците на С-групата, към която принадлежах толкова години, беше навикът на мъжете да решават тези неща по странни свои правила и не без напрежение.

А лавината от наглед безсмислени въпроси се сипеше неспирно върху мен. Тъкмо се запознавах подробно със стилите особености на керамиката от епохата на династия Мин в Китай и получих съобщение в терминала си, че някой от щаба искал да знае взаимното влияние на промените в мъжките бради, женските поли и цената на златото. Вече на нищо не се учудвах — около Шефа може да се случи какво ли не. Този път обаче зяпнах невярващо тъпотията. Как тъй изобщо ще има взаимно влияние? Мъжките бради не са любимото ми явление в Космоса. Гъделичкат, а и често са мръсни. За женските поли знаех още по-малко. Почти никога не съм ги носила. Вярно, някои модели са хубавички, но са неудобни при пътуване, а и смело мога да твърдя, че досега да съм си докарала белята поне три-четири пъти, ако ги носех при изпълнение на задачи. А като си у дома, нима има нещо лошо да се размотаваш по кожа? Е, доколкото го позволяват предразсъдъците на околните.

Но вече се бях научила да не пренебрегвам запитванията само защото на пръв поглед са пълна глупост. С това се захванах, като събрах де що имаше подходящи данни из мрежите и пусках търсене и по най-невероятни асоциативни вериги. После заръчах на машинката си да ми представи всичко в табличен вид по по-особени критерии.

Да пукна, ако не започнаха да се мержелоят несъмнени връзки!

С натрупването на информация установих, че единственият начин да си изясня проклетията е да измъча компютъра за триизмерно

представяне. Стори ми се много обещаващо, когато пуснах условни цветове в холограмата за различните фактори. Прелестно! Не знаех защо трите променливи се напасват, но точно това стана накрая. До края на деня неуморно променях съотносителния мащаб — увеличавах, намалявах, завъртах под всякакъв ъгъл, вирах се за дребни циклоиди в очевадните големи... и забелязах почти плоска двойна синусоидална гърбичка, която не изчезваше въпреки усилията ми. Изведнъж, без дори да подозирам какво ме подтикна, реших да открия по-отчетливо двойната крива за цикъла на слънчевите петна през десетилетията.

Еврика! Точно и необходимо като ваза от епохата Мин! Още преди вечеря разполагах с уравнението — едно-единствено редче, обхващащо всички вбесяващо тъпи данни, които измъквах от терминала цели пет дни. Набрах кода на главния щабен аналитик и му пуснах уравнението заедно с дефинициите на променливите величини. Не добавих доводи или коментари. Исках шегаджията да поиска обяснения.

Нямаше отзив — както винаги.

Позанимавах се още един ден, докато чаках. Доказвах си, че мога да обобщя картинката за която и да е година. Стигаше да погледна типичните мъжки бради и женски поли по онова време и успявах да налущкам не само съвсем точно цената на златото, но и тенденцията тя да расте или пада, особено в съотношение с циклите на слънчевата активност. Изумих се, когато най-сетне повярвах, че политическите процеси почти нямат влияние върху промените.

Тих звън от терминала. Не се появи лице. Онези дори не ме потупаха по гърба, а ми пуснаха ново съобщение: „Оперативният отдел моли за възможно най-бързо заключение по въпроса, дали епидемиите от чума през шестия, четирнадесетия и седемнадесетия век са били резултат от политически заговори.“

Олеле! Незнайно как съм попаднала в психолечебница и са ме заключили при пациентите.

Добре, ще видите вие... Поне въпросът беше достатъчно сложен, надявах се да ме оставят задълго на мира. Би ми харесало, защото направо се пристрастих към терминала на мощния компютър и безкрайните му възможности да ровичка из световните мрежи.

Започнах с изброяване на каквито свободни асоциации ми хрумнаха — чума, епидемии, бълхи, плъхове, Даниел Дефо, Айзък Нютон, заговори, Гай Фокс, масони, розенкройцери, илуминати, Кенеди, Осуълд, Джон Бут, Пърл Харбър, инфлуенца, контрол и унищожаване на паразити и вредители и т.н., и т.н.

След три дни списъкът на потенциално свързаните с въпроса теми набъбна десетократно.

А след седмица вече знаех, че и цял живот не би ми стигнал да проуча задълбочено всичко в списъка. Все пак имах задача и се захванах с нея, но като тълкувах посвоему що е „възможно най-бързо“. Щях да се занимавам усърдно по петдесет часа седмично, но когато и както ми допада, без да се съсипвам... освен ако някой благоволи да ми обясни защо трябва да работя по-старателно или по друг начин.

Това се проточи със седмици.

Терминалът ме събуди посред нощ с приоритетна команда за включване — бях му взела душицата, преди да се пъкна в леглото (сама, не помня защо). Промърморих сънено:

— Добре, чух вече! Казвайте какво има, но дано си струва да ме будите, иначе...

Никой не се появи на екрана, само се разнесе гласът на Шефа:

— Фрайди, кога ще започне следващата голяма епидемия на „черната смърт“?

— След три години. През април. Заразата ще се разпространи от Бомбай и бързо ще обхване целия свят. И още с първия кораб ще се разнесе по извънземните колонии.

— Благодаря ти. Лека нощ.

Блажено се обърнах на другата страна и се унесох.

Събудих се към седем сутринта както винаги, полежах, без да мръдна, и се вледених. Накрая повярвах, че Шефът наистина ме събуди и чу от мен нелепия отговор.

Хайде, Фрайди, пригответи се за безмилостното конско. Набрах локален код едно.

— Шефе, Фрайди те безпокои за среднощната приказка. Искам да се оправдая с временна невменяемост.

— Глупости. Ела при мен в десет и петнадесет.

Изкушавах се да си напявам мантри в поза лотос през следващите три часа. Надделя вкорененото у мен убеждение, че човек

трябва да посрещне дори края на света след добра закуска. Решението ми се оказа много прозорливо — тази сутрин поднесоха пресни фурми със сметана, пушено телешко филе с яйца на очи, горещи кифлички с масло и портокалово сладко. Имаше мляко, сякаш току-що издоено от кравата, и кафе от високите колумбийски плата. Това толкова ми оправи настроението, че отделих един час да открия математически зависимости между досегашната история на чумните епидемии и датата, която незнайно как изскочи от подсъзнанието ми. Тепърва напипвах някакъв смисъл в триизмерните форми, когато терминалът избръмча петминутното си предупреждение, което бях въвела предварително.

Е, не си остригах косата на врата, за да му е по-лесно на палача, но иначе бях подготвена за неизбежното. Влязох в кабинета с точност до секундата.

— Явявам се по твоя заповед, Шефе.

— Седни. Защо точно Бомбай? Калкута като че е по-вероятно огнище.

— Може би е свързано с дългосрочните климатични прогнози, с особеностите на мусоните. Бълхите не понасят суха горещина. Осемдесет процента от телесната им маса е вода, а ако спадне под шестдесет, измират. Значи сухата горещина или ще предотврати, или ще ограничи епидемията. Шефе, все пак това си е щуротия. Събуди ме по никое време, зададе ми смахнат въпрос, а аз ти дадох тъп отговор, без дори да се опомня. Може да съм го сънувала. И без това ме спохождат кошмари за „черната смърт“. Вече е имало гадна епидемия, започнала в Бомбай — през 1896-а.

— Още по-страшна е била хонконгската ѝ фаза три години по-късно. Фрайди, аналитичният отдел твърди, че следващата чумна епидемия ще започне поне година след посочената от теб дата. И не от Бомбай, а от Джакарта и Хо Ши Мин.

— Но това е смешно!... — Задавих се с думите си. — Извинявай, Шефе. Май за миг се върнах в кошмара. Не може ли да изучавам нещо по-приятно от бълхите, плъховете и чумата? Вече ме мъчи безсъние.

— Може. Ти приключи с чумните епидемии...

— Ура!

— ...освен ако твоята любознателност те подтикне да обосновеш окончателно прогнозата си. С въпроса вече ще се занимава

оперативният отдел. Всички вероятни действия ще се опират на твоите предвиждания, а не на заключенията на аналитиците.

— Пак повтарям — казах ти голяма щуротия.

— Фрайди, най-голямата ти слабост се крие в твоето нежелание да осъзнаеш къде е силата ти. Няма ли да се провалим непростимо, ако разчитаме на професионалистите, а епидемията избухне година по-рано? Ще бъде истинска катастрофа! А ако подраним с една година в профилактиката, няма да е зле.

— Нима ще се опитаме да спрем епидемията?

(Хората се борят с бълхите и плъховете от зората на своята история. Гадинките и до днес водят по точки.)

— О, небеса, в никакъв случай! Втората важна причина е, че нашата организация не е в състояние да поеме толкова мащабна поръчка. Но първата и най-важната е, че не сключвам договори, чието изпълнение поначало е немислимо. Има и още нещо — от най-практичната хуманитарна гледна точка не бива да спираме процесите, чрез които пренаселените градове се прочистват. Да умреш от чума е ужасно, но поне става бързо. Смъртта от глад е една дълга агония. — Шефът сви устни в кисела гримаса и продължи: — Организацията ще се ограничи със задачата да не допусне разпространението на *Pasteurella pestis* извън пределите на земната атмосфера. Как ще го постигнем? Отговори веднага.

(Възмутително! Ако зададат този въпрос на някое здравно министерство, то ще създаде щедро финансирана работна група и ще й отпусне поне пет години да човърка проблема с всевъзможни научни инструменти.)

Отговорих послушно:

— Ще ги взривим.

— Кого? Космическите колонии ли? Твърде крайно решение.

— Не, Шефе, бълхите! Още по време на една от световните войни през двадесети век някой открил, че бълхите и въшките могат да бъдат изтребени, като ги качиш на голяма надморска височина. Пръскат се. Ако си спомням правилно, критичната за тях граница е пет километра, но може да се провери експериментално. Сетих се за това, защото забелязах, че връх Кения е над тази граница, значи и долната станция на Стъблото. А по него минава почти целият трафик до и от Космоса. Имаме на разположение и простичкия метод на сухото

нагриване, но той изисква повече време. Ключът към успеха, Шефе, е да не се допускат изключения! Само един тузар да се промъкне между капките... и край! Едно стайно кученце, един хамстер, една пратка лабораторни мишки — и всички предпазни мерки са безполезни. Ако заразата е в капково-въздушната си форма, Ел Пет ще бъде населен само с призраци след седмица. Същото ще сполети и Луна Сити.

— Ако нямах и друга работа за теб, щях да ти възложа тази задача. Ами с плъховете какво ще правим?

— Не я искам тази задача, гади ми се вече! Шефе, не е трудно да убиеш плъх. Пъхаш го в торба, налагаш торбата пет минути с брадва, после я гръмваш с двуцевка, изгаряш я и хвърляш пепелта в морето. През това време самката е родила още десетина плъхчета. Досега само сме успявали да ограничаваме размножението им. Отпуснем ли се за миг, те ще ни надвият. — Промърморих намръщена: — Май те са резервният отбор.

Ето докъде ме бяха потиснали тези проучвания!

— Поясни ми странното си твърдение — настоя Шефът.

— Ако Хомо сапиенс не се справи — а той още се чуди как сам да си резне главата, — плъховете ще поемат щафетата.

— Глупости. Измишльотини на разпалено въображение. Преувеличаваш заложеното у човека желание да се погуби сам. От няколко поколения имаме подръка средствата да извършим глобално самоубийство и те са минали през много ръце. Още сме налице. Освен това за да ни заместят, плъховете трябва да имат огромни черепа, подходящи тела, за да ги носят, да се научат да ходят на два крака, а предните им лапи да се превърнат в ловки крайници за боравене с предмети. И за всичко това е необходима много развита кора на главния мозък. Значи за да замести човека, следващият вид по принуда ще се превърне в човек. Ха... Забрави това. И преди да сме приключили с чумата — до какви изводи стигна относно хипотезата за политически заговори?

— Пълна безсмислица. Посочихте ми шестия, четиринадесетия и седемнадесетия век... значи платноходи, кервани и никаква представа за бактериологията. И какво имаме? Зловещият доктор Фу Манчу, който отглежда в леговището си един милион плъхове, пълни с бълхи. Лесна работа. Заразява плъховете и бълхите с бацила — възможно е и без да познава теорията. Но как нанася удара си по определен град?

Натоварва ги на кораб ли? Само след няколко дни и плъховете, и екипажът ще са измрели. Още по-немислимо е да ги превози по сушата. В онези векове за успеха на подобен заговор са били необходими съвременни научни знания и страховита машинка на времето. Шефе, кой измъдри този абсурден въпрос?

— Аз.

— Знаех си. Звучеше ми познато. Но защо?

— Принуди те да проучиш темата с много по-освободено съзнание, а не с капаци на очите, нали?

— Ъ-ъ... — (Май отделих доста повече време на занимателните страни от политическите теории, а не на самата болест.) — Така излиза.

— Недей да спориш, прав съм.

— Добре де. Шефе, между другото, ако ще си приказваме за добре документирани заговори — те толкова животно нема! Понякога има изобилие от свидетелства и показания, само че си противоречат непримиримо. Ако заговорът е бил осъществен преди повече от едно поколение, става абсолютно невъзможно да установиш истината. Чувал ли си за човек на име Джон Ф. Кенеди?

— Да. Държавен глава малко след средата на двадесети век. Бил е начело на федерацията, заемала земите между сегашните Британска Канада, Квебек и Мексиканското кралство.

— Точно. Убили го пред стотици свидетели и за всяка дреболия преди, по време на и след атентата имало купища документи. Цялата тази планина от улики и доказателства се свежда накратко до следното: не се знае кой го е гръмнал, колко са били изпълнителите, защо е сторено и имало ли е изобщо заговор. Дори не може да се каже дали подстрекателите са били местни или чужденци. Шефе, щом няма как да разнищим толкова скорошна и разследвана до болка конспирация, как да научим кой и защо пратил Гай Юлий Цезар по дяволите? Ами Гай Фокс и Барутният заговор? Единствената истина е, че който се покачи на върха, той пише официалната версия на историята, която пък не е по-честна от автобиографиите.

— Фрайди, автобиографиите обикновено са напълно искрени и почти откровени.

— Я! Шефе, какво си пушил тази сутрин?

— Прибързваш с реакцията. Искам да изтъкна, че макар авторът на мемоари почти винаги да е честен, почти никога не казва истината.

— На този лабиринт май не му знам плана...

— Помисли по-упорито. Фрайди, днес нямам повече време за теб. Дърдориш на воля и непрекъснато се отклоняваш от темата на разговора. Сега си задръж замалко езика зад зъбите и ме слушай. Вече си на работа в щаба. Гдинките ти се трупат и не се съмнявам, че реакциите ти стават мъничко по-забавени. Няма повече да те рискувам на оперативна работа...

— Не съм се оплаквала!

— Казах ти да мълчиш. Но не бива да пускаш и шкембенце от заседаване зад бюрото. Прекарвай по-малко време с терминала, повече — в упражнения. Пак ще настъпи ден, когато усъвършенстваните рефлексии ще ти спасят живота. Вероятно не само твоя. Дотогава започвай да умуваш как ще си намериш мястото в света, когато няма кой да ти помага. Би трябвало да се махнеш от тази планета. Няма какво да правиш тук. Балканизацията на Северна Америка погуби и последния шанс да настъпи обрат в загиването на ренесансовата цивилизация. Проучи какво биха ти предложили различните човешки средища не само в Слънчевата система, но и извън нея. Запознай се с информацията за всички заселени планети — от най-примитивните колонии до най-напредналите. Провери каква е цената да емигрираш там, претегли предимствата и недостатъците. Ще имаш нужда от пари, разбира се. Искаш ли моите хора в Нова Зеландия да ти върнат парите, които ти бяха откраднати?

— Откъде знаеш, че са ме ограбили?

— Е, стига с тези въпроси. Не сме деца.

— Ами... Може ли да си помисля?

— Може. Да довърша по въпроса за твоето напускане на Земята. Съветвам те да не се преселваш на планетата Олимпия. Други конкретни препоръки нямам. Когато бях по-млад, още си въобразявах, че ми е по силите да променя този свят. Вече не се заблуждавам, но по емоционални подбуди се боря да го задържа на ръба. А твоята младост тепърва започва и заради уникалния ти произход чувствата не те приковават към Земята, нито към тази част от човечеството. Не исках и да подхващам този разговор, преди да се отърсиш от сантименталните си връзки в Нова Зеландия...

— От нищо не съм се „отърсвала“. Сритаха ме по задника!

— Все едно. Достатъчно по въпроса. Имам две задачи за теб. Запознай се с корпоративния комплекс „Шипстън“, включително и с вътрешните зависимости и влияния в него. А при следващото ти явяване при мен ще ми посочиш кои са признаците на една болна култура. Това е всичко за днес.

Шефът обърна поглед към екрана на терминала си, затова станах. Но не се примирих лесно, че ме отпраща, защото имах още важни въпроси към него.

— Шефе, никакви сериозни задължения ли нямам? Само случайно ровичкане в информацията, което не води доникъде?

— Води, не се съмнявай. Имаш задължения. Първо, да учиш. Второ, да бъдеш будена посред нощ или спирана в коридора, за да отговаряш на глупави въпроси.

— Само това ли?

— Ти какво искаш? Архангели и тръбен зов?

— Ами... Някакво име на длъжността, да речем. Бях куриерка. Сега каква съм? Дворцов шут ли?

— Фрайди, придобиваш навиците на бюрократ. „Име на длъжността“! Ама че хрумване... Ще угодя на прищявката ти. Ти си интуитивна щабна аналитичка, подчинена само на мен. Щом обаче определихме официално положението ти, налагам ти и някои ограничения — няма да обсъждаш нищо по-сериозно от игра на покер с хората от аналитичния отдел. Ако искаш, спи с аналитиците (както и правиш с двама от тях), но се придържай към безсмислените светски приказки.

— Шефе, не ми се ще да прекарваш чак толкова много време, сврян под леглото ми!

— Правя го колкото е необходимо, за да опазя организацията. Фрайди, ясно ти е, че в нашата епоха щом не забележиш някъде „оченца“ и „ушенца“, значи са прекалено добре скрити. Ще се държа най-безсрамно, ако така мога да поддържам високо равнище на сигурност.

— Правилно, в безсрамието не знаеш що е мяра. Шефе, отдавна ме мъчи едно въпросче. Кой стои зад Кървавия четвъртък? Третата терористична вълна беше като мокър фитил — изсъска и угасна. Ще има ли четвърта? И кому беше нужна щуротията?

— Започни свое разследване. Ако ти отговоря, все едно нищо не си научила. Просто си чула фактите. Занимавай се усърдно и някоя нощ — когато спиш сама, — ще те попитам. А ти ще ми отговориш... и вече ще знаеш истината.

— Божичко!... Винаги ли ти е ясно дали спя сама?!

— Винаги. Свободна си.

Вече не ме гледаше.

XXIII

Когато излязох от „светая светих“, едва не налетях на влизащата Златокоска. Бях толкова наежена, че само ѝ кимнах рязко. Не се сърдех на нея, а на Шефа. Да го вземат мътните! Нагъл воайор! Прибрах се в стаята си и се заех с работа, за да не беснея толкова.

Първо събрах имената и адресите на всички корпорации от комплекса „Шипстън“. Докато излизаха от принтера, потърсих някакви истории за възникването на този динозавър в съвременния бизнес. Компютърът ми посочи две заглавия — официалната история, съчетана с биография на Дениъл Шипстън, и далеч не официална версия, класифицирана в рубриката „Скандални разследвания“. После ми подсказа и още няколко източника.

Поисках разпечатки на двете книги, за да си ги чета на спокойствие, също и на другите текстове в пълен вид, ако са под четири хиляди думи, иначе само в резюме. После прегледах списъка:

Попечителски фонд на наследството на Дениъл Шипстън
Мемориална изследователска лаборатория „Мюриъл Шипстън“
Шипстън Темпе
Шипстън Гоби
Шипстън Аден
Шипстън Сахара
Шипстън Арика
Шипстън Долината на смъртта
Шипстън Кару
Холдинг „Кока-Кола“
Транспортна корпорация „Интеруърлд“
Корпорация „Извънземна колонизация“
Природен резерват „Проход Вълчи ручей“

Шипстън Ел Четири
Шипстън Ел Пет
Шипстън Стационарна станция
Шипстън Тихо
Шипстън Арес
Шипстън Дълбоки води
Шипстън Ънлимитид ООД
Корпорация „Сиърс-Монтгомъри“
Фондация „Прометей“
Училище за деца с телесни недъзи „Били Шипстън“
Фирма „Джак и Бобеното стъбло“
Събирателно дружество „Морган“
Защитен парк „Аньо Нуево“
Музей и училище за изобразително изкуство
„Шипстън“

Взирах се в този поменик с лесно разбираема липса на въодушевление. И преди си знаех, че целият тръст трябва да е възголемичък. Кой няма подръка пет-шест спомагателни „шипстъна“, да не говорим за главния в мазето или основите на сградата? Вече започвах да се примирявам, че ще затъна в изучаването на това чудовище до края на дните си. Не изпитвах обаче чак такъв интерес.

Ровичках по бреговете на океана от информация, когато Златокоска надникна да ми напомни, че е време да пъхнем муцунки в торбичките със зоб.

— Освен това ми е възложено да не допускам заседяването ти пред терминала по повече от осем часа дневно и да се грижа за пълноценната ти почивка в края на седмицата.

— Тъй ли било! Дърт неумолим тиранин!

Тръгнахме към трапезарията.

— Фрайди...

— Кажи.

— Сигурно ти се струва, че началникът често е в лошо настроение, а и е станал по-несговорчив.

— Позволявам си да те поправа. Винаги си е бил от най-несговорчивите.

— Е, да... Но може би не знаеш, че той постоянно изпитва болки. — Тя се поколеба и добави: — Вече не бива да взема болкоуспокояващи.

Смълчахме се, докато преглътна новината.

— Какво му е? — измънках накрая.

— Нищо особено. Дори е в доста добро здравословно състояние... за възрастта си.

— А на колко години е?

— Не знам. Доколкото мога да съдя по откъслечни подхвърляния, отдавна е прехвърлил първата стотица.

— О, не! Златокоске, когато ме нае на работа, не може да е бил на повече от седемдесет. Вярно, тогава също ходеше с патерици, но си беше пъргав и жизнен.

— Ами... Няма значение. Все пак си спомняй понякога, че страда. Ако се държи грубо, значи се обаждат болезките му. Иначе има много високо мнение за теб.

— Откъде ти хрумна?

— Излишно се разприказвах за пациента си. Я да се натъпчем до насита.

Захванах се с комплекса „Шипстън“, но не се и опитах да се занимавам с „шипстъните“. Единственият начин да го направя щеше да е връщане в училище, докторат по физика, после усилено блъскане на главата в проблемите и на твърдото състояние на материята, и на плазмата. Накрая бих се наела на работа в някоя от корпорациите на „Шипстън“, за да впечатля началството с блестящ интелект и лоялност към фирмата и да попадна накрая в кръга на посветените, контролиращи производството и качеството.

И понеже би ми отнело към двајсетина години, а трябваше да съм започнала още в пубертета, стигнах до простичкия извод, че Шефът не иска това от мен.

Сега да цитирам малко от официалната корпоративна пропаганда.

„Прометей

Кратка биография и изложение на несравнимите открития на Дениъл Томас Шипстън, бакалавър, магистър, доктор на науките, както и изложение на принципите, на които той основа своята система на благоденствието.

...така младият Дениъл Шипстън скоро прозря, че проблемът съвсем не е в недостига на енергия, а в трудностите при пренасянето ѝ. Енергията е навсякъде и във всичко — в слънчевата светлина, вятъра, планинските реки, температурните разлики, освен това във въглищата, петрола, радиоактивните руди, в растенията. А в океанските дълбини и в Космоса енергията може да бъде събирана в количества, надхвърлящи пределите на човешкото въображение.

Онези, които говореха за «енергийна оскъдица», дори не разбираха същността на кризата. От небето неспирно падаше «манна небесна». Оставаше да се изобрети кофата за събирането ѝ.

Поощряван и подкрепян от вярната си съпруга Мюриъл (по баща Грийнтрий), която се върна на работа, за да осигури прехраната на семейството, младият Шипстън напусна «Дженеръл Атомикс» и се присъедини към най-митичните герои на Америка — изобретателите от мазето. След седем мъчителни години, изпълнени с разочарования, той създаде с ръцете си първия «шипстън». И откри...“

Всъщност открил начин да се натъпчат повече киловатчасове в единица обем, отколкото някой инженер е дръзвал да си мечтае. Да бъде наречено изобретението му „усъвършенстван акумулатор“ (както подхвърляли пренебрежително в началото) е същото, като да наречете термоядрената бомба „усъвършенстван фишек“. Още по-точно е да се каже, че открил как да съсипе най-могъщата индустрия (след религията, разбира се) в западния свят.

За случилото се по-нататък ще се позова на пълната с отровни слюнки история, както и на някои безпристрастни източници. Просто не вярвам в захаросаните залъгалки на официалната версия. Ето въображаемото слово, приписвано на Мюриъл Шипстън:

„— Дени, миличък, изобщо няма да подаваш заявка за патент. Каква полза ще имаш, а? Докато ти издадат патента, от срока на закрила ще останат най-много седемнадесет години... а в три четвърти от света ще плюят на правата ти върху изобретението. Щом надушат

заявката, големите акули в бизнеса ще ти вържат ръцете и краката със съдебни искове за нарушени права и още каквото измислят от страх. Нали ми каза, че можеш да сложиш някоя от джунджурийките си в зала, пълна със спецове от «Дженеръл Атомикс», и в най-добрия случай биха я стопили, а в най-лошия — биха се гръмнали заедно със сградата? Сериозно ли говореше?

— Съвсем сериозно. Ако не знаят как поставям...

— Млък! Не искам нищо да знам. И стените имат уши. Няма да разтръбяваме пред целия свят какво имаме. Започваме производството. Където енергията е най-евтина. Е, кои са тези места?“

Авторът на скандалната биография не може да си избърше пяната от устата, когато заклеява „жестокия, нечестен монопол“, който комплексът „Шипстън“ уж имал при „задоволяването на най-основните човешки потребности“. Не успях да се изпълня със съчувствие към този злобар. Шипстън и създадените от него фирми направили евтино и общодостъпно онова, което е било оскъдно и скъпо — това ли им е „жестокостта“?

Освен това комплексът няма никакъв монопол върху енергията. Не притежават уран, въглища или петрол. Вместо това вземат под аренда безброй хектари от различни пустини... но пак остава достатъчно неплодородна земя, в която никой не събира дори слънчевата светлина. А пък в Космоса... Там е невъзможно да уловите дори един процент от слънчевата радиация, достигаща орбитата на Луната. Да бъде по-точна — дори една милионна част от процента.

Е, в какво се състои престъплението?

а) Корпорациите „Шипстън“ са виновни за това, че снабдяват човечеството с енергия на по-ниски цени от конкуренцията.

б) Те подло и антидемократично отказват да споделят с всички промишлената тайна за последния етап в сглобяването на „шипстъните“.

Второто според мнозина е достатъчно за издаването на смъртна присъда. Терминалът ми изрови редакционни гнусотии за „правото на хората да знаят“, „наглостта на големите в бизнеса“ и всякакви други прояви на праведно възмущение.

И аз признавам — да, комплексът „Шипстън“ е истински динозавър. Така е, защото продават евтина енергия на милиарди хора, които искат все повече от нея с всяка година. Пак ми се ще да натъртя

— нямат никакъв монопол над някоя форма на консервирана енергия. Те само концентрират наличната наоколо и се грижат да стигне до потребителите. Милиардите им клиенти могат да ги докарат до фалит за една нощ, ако се върнат към старите начини — да горят петрол, въглища и природен газ, да мърсят Земята с радиоактивни отпадъци, да пренасят енергията по обхванали цели континенти паяжини от медни и алуминиеви жици.

Но и компютърът не успя да открие някого, който би искал да живее в гадното минало с опустошените земи, с въздуха, изобилстващ на смрад, сажди и канцерогени... и с прескъпата енергия. О, не, никой не се стреми към лошото старо време. Дори най-разпалените противници на „Шипстън“ желаят енергията да е евтина и достъпна... но ако може и корпорациите в комплекса да се изпарят от лицето на Земята.

„Правото на хората да знаят“... Какво да знаят, ако смея да попитам? Дениъл Шипстън първо узнал много за математиката и физиката, после се сврял в мазето си и изтърпял седем гладни години, докато открил един приложим на практика природен закон и го въплътил в своите „шипстъни“.

Всеки от „хората“ може да повтори пътя му. Ами че Шипстън дори не получил патент за изобретението си! Природните закони са еднакво и безплатно достъпни за всекиго, дори за някогашните нахапани от бълхите неандерталци, зъзнали в мразовитата ледникова епоха.

Това „право“ много ми напомня за онзи, който настоявал, че има право да изнася концерти като пианист, само дето не бил сядал пред клавишите на рояла.

Сигурно страдам от предразсъдъци, защото не съм човек и всъщност никога не съм имала права.

Дали ще предпочетете сладникавата приказчица или оплювателската гавра, основните факти за Дениъл Шипстън и корпоративния комплекс си остават общоизвестни и неоспорими. Учудих се (не, стъписах се!) чак когато започнах да ровя в подробностите за собствеността, управлението и връзките между отделните корпорации.

Първия намек забелязах още в списъка — имената на фирмите, в които липсваше „Шипстън“. Значи когато надигам чашата с кола, пазарувам от комплекса!

Йън твърдеше, че „Интърюърлд“ е заповядала унищожаването на Акапулко. Това означава ли, че попечителите на наследството на Дениъл Шипстън са отговорни за смъртта на четвърт милион невинни? Същите хора ли поддържат най-доброто училище (с болница) в света за сакати деца? И „Сиърс-Монтгомъри“... Да му се не види, дори аз имам техни акции. Нима косвено споделям вината за гибелта на Акапулко?

Накарах машината да ми покаже как се преплитат директорските съвети на корпорациите, после да ми изреди колко директорски места и в кои фирми извън комплекса държат същите хора. Толкова се стреснах от резултата, че веднага поисках от компютъра да ми изброи собствениците на повече от един процент гласуващи акции във всички корпорации от комплекса.

През следващите три дни ровичках и преподреждах огромния масив от данни, които глобалните мрежи ми изсипаха в отговор на двата простички въпроса.

Накрая написах заключенията си:

1) Комплексът „Шипстън“ си остава една фирма. Само привидно се състои от над двадесет независими корпорации.

2) Директорите и/или акционерите на комплекса „Шипстън“ притежават или контролират всичко важно във всички големи териториални държави из Слънчевата система.

3) „Шипстън“ потенциално е действителното правителство на Земята (може би и на всички места, където е стъпвал човешки крак). По достъпните ми данни не можех да съдя дали упражняват в пълна мяра властта си, защото (ако го правят) това става чрез фирмите, които на пръв поглед не са част от тази делова империя.

4) Уплаших се.

Човъркаше ме нещо, което напирах във връзка с една от корпорациите (Събирателно дружество „Морган“), затова пуснах търсене по различни критерии за кредитните корпорации и банките. Вече не се изумих, но ме налегна депресия, щом научих, че компанията, грижеща се в момента за кредитните ми сметки („Мастър Кард Калифорния“), на практика е същата, която гарантира уреждането

им („Акцептори Церес и Южна Африка“). Тези открития се множаха и обхващаха останалите — „Кленов лист“, „Виза“, „Креди Квебек“ и така нататък. Нищо ново не изрових. Аналитиците на финансовия пазар го твърдят, откакто се помня. Проумях обаче какво казват чак когато видях плетеницата от директорски съвети и акционерни дялове.

Внезапно прозрение ме накара да попитам компютъра: „Чия собственост си ти?“

И видях на екрана: „Неправилно зададена команда“.

Съставих наново въпроса си, като много внимавах да спазя правилата за общуване с машината. Компютърът, до който имах достъп чрез този терминал, беше свъстено програмирано подобие на изкуствен интелект и обикновено беше извънредно схватлив, не го притеснявах профански зададените въпроси.

И отново: „Неправилно зададена команда.“

Реших да го издебна в гръб. Зададох въпроса: „Кой притежава мрежата за обработка на информация, имаща терминали в цяла Британска Канада?“

Отговорът просветна няколко пъти на екрана, преди да се изтрие сам — не бях докосвала нищо. Гласеше: „Информацията липсва в моите бази данни.“

Този път съвсем се смръзнах. Зарязах работата този ден и отидох да плувам. После си потърсих приятел, чието легло да споделя през нощта, изобщо не чаках някой да ме покани. Не бях в чак толкова котешко настроение, но се чувствах ужасяващо самотна и исках нечие живо топло тяло до мен да ме „защити“ от прекалено умната машина, отказала да ми съобщи какво (или коя) е всъщност.

На закуска сутринта ми предадоха да отида при Шефа в десет часа. Влязох малко озадачена в кабинета му, защото си мислех, че изминалите дни изобщо не стигат да изпълня двете задачи — комплекса „Шипстън“ и признаците на болна култура.

Но той ми подаде старомодно писмо в плик, пратено по пощата също като досадните рекламни дипляни и листовки.

Познах го, защото аз го пратих на Джанет и Йън. Все пак бях изненадана да го видя в ръцете на Шефа — обратният адрес беше фалшив. Видях, че е минало през юридическата фирма, с която уж

имах среща онзи ден в Сан Хосе. Ама че вездесъщи духчета са неговите хора...

— Ако искаш, върни ми го и аз ще се погрижа да стигне до капитан Торми, когато науча къде се намира.

— А, не. Щом научиш къде е сега семейство Торми, ще им напиша съвсем друго писмо. Това е доста уклончиво.

— И то в степен, заслужаваща похвала.

— Прочете ли го вече?

(По дяволите, Шефе!)

— Чета всичко, което е предназначено за господин и госпожа Торми, както и за доктор Перо. По тяхна молба.

— Ясно. — (Ще побеснея вече! Никой нищо не ми казва!) — Написах го така, защото би могло да попадне в уинипегската полиция.

— Несъмнено са му хвърлили едно око. Според мен достатъчно си замазала нещата. Съжалявам, че не те предупредих навреме — цялата им поща се препраща при мен. Ако полицията не задържа по нещичко... Фрайди, не знам къде е семейство Торми в момента, но разполагам с метод за свръзка, който мога да използвам само веднъж. Поначало мислех да го сторя, когато полицията оттегли обвиненията си срещу тях. Очаквах това да стане още преди седмици, но напразно. Очевидно пазителите на реда и закона в Уинипег упорстват в желанието си да припишат на двамата Торми изчезването на лейтенант Дики, и то като предумишлено убийство. Питам те отново: има ли опасност трупът да бъде открит?

Замислих се напрегнато, опитвах се да си представя най-лошия сценарий. Ако ченгетата нахълтат в къщата, какво ли ще открият накрая?

— Шефе, претърсиха ли вече имението?

— Нямаше нужда да питаш. Още в деня след отпътуването на собствениците.

— Значи не са намерили трупа до сутринта, когато накрая се озовах тук. Ако са успели да го открият после, ти би ли научил?

— Твърде вероятно е. Връзките ми в онова полицейско управление не са идеални, но плащам най-добре за бърза и точна информация.

— Знаеш ли какво е станало с домашните животинки на семейство Торми? Четири коня, котка с пет котенца, прасе, може да е

имало и други...

— Фрайди, накъде те води интуицията?

— Шефе, не знам точно къде и как е скрит трупът. Но Джанет... тоест госпожа Торми е специалист по активна двустепенна защита на сгради. Ако чуя какво е уредила за животните си, ще ми е ясно дали според нея е имало дори нищожен шанс покойният лейтенант да бъде открит.

Шефът си записа нещо.

— По-късно ще го обсъдим. Е, какви са белезите на една болна култура?

— За Бога! Още се опитвам да проследя докъде стигат пипалата на комплекса „Шипстън“.

— Това е недостижима цел. Дадох ти две задачи едновременно, за да освежаваш ума си със смяната. Само не ми казвай, че изобщо не си мислила по втората.

— Да, ама само мислих. Попрочетох нещичко от Гибън, изучавах и Френската революция. И „Към ръба на пропастта“ на Смит.

— Формално си подходила. Прочети и „Крайт на славната страна на свободата“ от Пен.

— Добре, Шефе. Започнах да си правя списъче. Лош признак е хората от някоя страна да не се отъждествяват вече с целия си народ, а само с определена група — расова, религиозна, езикова. Каквото и да е, стига да ги дели от останалите.

— Да, твърде лош признак. Сепаратизъм във всевъзможните му проявления. Някога се е смятало, че е особено присъщ на испанците, но никоя страна не е имунизирана срещу него.

— За Испания не знам. Един от симптомите на болестта е господството на мъжете над жените. Предполагам, че и обратното щеше да влезе в списъка, но досега не съм срещала такъв случай. Защо, Шефе?

— Ти ще ми кажеш. Продължавай.

— Доколкото съм се занимавала с история, стана ми ясно, че преди да избухне революция, населението трябва да се настрои недоверчиво и враждебно към съдилищата и полицията.

— Елементарно. Слушам те.

— Ами... Високото данъчно облагане е важно, също инфлацията. И съотношението на произвеждащите към обществените

служители. Но това са стари и всеизвестни закономерности. Никой не се съмнява, че страната се хлъзга към пропастта, когато приходите и разходите изобщо не се връзват, дори ако законодателите все се мъчат да ги нагласят с нови и нови закони. Аз обаче започнах да търся дребните признаци, попадащи в графата „прозренията на наивника“. Ти знаеш ли например, че в Конфедерацията е незаконно да си гол извън дома си? Или дори между стените му, ако някой може да те види?

— Подозирам, че е твърде трудно да се осигури спазването на такъв закон. Какво значение придаваш на това?

— Не се спазва, Шефе. Но и не го отменят. Конфедерацията е затисната под планина от такива глупости. Аз си мисля, че всеки закон, който не се прилага и не може да бъде наложен, отслабва всички останали закони. Шефе, ти знаеш ли, че Калифорнийската конфедерация субсидира проститутките?

— Не съм забелязал. С каква цел? Да обслужват въоръжените сили? Или затворниците? Държавните служители? Признавам, че съм малко изненадан.

— О, изобщо не е това, което си помисли! Правителството им плаща да не си отварят краката. Исканпълно да ги махне от пазара. Минават през обучението, получават си разрешителното... и ги пращат в запаса, така да се каже. Само че не става, както са го измъдрили властите. Тези „излишни занаятчййки“ си получават чековете и веднага излизат на улицата да въртят опашки. И техният профсъюз, който отначало пробутал закона, за да поддържа тарифите достатъчно високи, сега се опитва да измисли система от ваучери, за да запуши дупките. И пак нищо няма да излезе.

— Защо?

— Шефе, нито един закон за връщане на водата нагоре по течението не е имал успех досега. Май още крал Канут го е знаел. Не си ли чувал приказката?

— Чувал съм я. Искан да проверя дали и ти я знаеш.

— Май ще се обидя. Чакай да ти кажа едно бисерче, което изрових. В Калифорнийската конфедерация е незаконно да се отказва отпускането на кредит, дори ако лицето вече е обявявало фалит. Тук кредитът е гражданско право.

— Допускам, че и този закон не се спазва, но какви уловки намират за заобикалянето му?

— Още не съм проверила. Да спомена още някои от очевадните признаци — побоища, грабежи, безцелна стрелба по минувачи, палежи, взривове, изобщо всякакъв тероризъм. Размириците също, разбира се. Подозирам обаче, че дребните прояви на насилие, съсипващи хората ден след ден, са по-опасни от всякакви бунтове, които припламват и стихват. Засега толкова. О, щях да забравя — задължителният труд, робството и други съмнителни форми на принуда. Ще спомена и задържането под стража без право на пускане под гаранция и без достатъчно бърз процес. Все набиващи се в очи неща. Никой сериозен историк не ги пропуска.

— Фрайди, затова пък ти си пропуснала най-тревожния симптом.

— Тъй ли? Ще ми го кажеш ли или трябва да го търся опипом в тъмното?

— Хм... Този път ще ти подсказва. Но ти потърси потвърждение. Постарай се да вникнеш в същността на признака. Болните култури неизменно проявяват цялата съвкупност от белези, които ти изброи... но загиващата култура винаги се отличава с грубостта в поведението на хората. Лоши обноски. Липса на загриженост за околните в дреболиите. Нежеланието да се прояви учтивост е по-страшно и от бунт.

— Сериозно?

— Ох... Знаех си, че трябваше да те оставя сама да се сетиш. Този симптом е особено страшен, защото засегнатите от него хора смятат, че по този начин показват силата си. Изследвай проблема. Фрайди, твърде късно е да спасяваме тази култура. Говоря ти за цялата цивилизация на Земята, не само за изродското шоу в Калифорния. Значи пак трябва да подготвяме манастирите за настъпващите Тъмни векове. Електронните записи са прекалено крехки и уязвими. Отново са ни нужни книги на здрава хартия, отпечатани с устойчиви мастила. Може би и това няма да е достатъчно. Нищо чудно източникът на следващото възраждане да бъдат другите светове. — Шефът млъкна, защото се задъха. — Фрайди...

— Да?

— Запомни името и адреса.

Пръстите му се раздвижиха и на екрана светна един-единствен ред.

— Готова ли си?

— Да.

— Да го пусна ли пак, за да провериш?

— Няма нужда.

— Сигурна ли си?

— Шефе, ако е за да се успокоиш ти, пусни го пак.

— Хм... А сега, Фрайди, ще бъдеш ли така добра да ми налееш чаша чай, преди да излезеш? Днес не мога много да разчитам на ръцете си.

— С удоволствие.

XXIV

На другата сутрин нито Златокоска, нито Ана дойдоха да закусят. Нахраних се сама, затова стана бързичко — разсейвам се над чиниите само ако съм с приятели. Добре, че успях, защото тъкмо ставах и гласът на Ана се разнесе от разговорната уредба:

— Моля за внимание. На мен се пада печалното задължение да ви осведомя, че нашият ръководител почина през нощта. По волята му няма да се провежда никаква служба в негова памет. Трупът беше кремиран. В девет часа в голямата заседателна зала започва общо събрание за приключване делата на фирмата. Приканвам всички да присъстват и да не закъсняват.

Прекарах времето до девет в плач. Защо ли? Ами беше ми жал за самата мен. Сигурна съм поне, че Шефът точно това щеше да си помисли. Той не съжаляваше нито себе си, нито мен и честичко ме гълчеше, че се поддавам на този порок, най-обезсърчаващият от всички според него.

Какво да се прави, изпаднах в самосъжаление. Все се заяждах с него, още откакто унищожи документите за правата над мен и ме направи свободен човек, а аз му избягах. Сега ме мъчеха угризения за всяка хаплива забележка, за нахалството и обидите, които му подхвърлях.

После си напомних, че Шефът нямаше да ме уважава, ако се бях държала като червей, ако му угодничех и не смеех да си кажа мнението. И той, и аз не се преструвахме, живяхме години наред в близост, без нито веднъж да си докоснем ръцете. Истински рекорд за Фрайди. Нямам никакво желание да го надминавам.

Като си помисля, едва ли можех да се надявам някой друг така да ми замести бащата, когото не съм имала.

Голямата заседателна зала беше претъпкана. Дори половината хора не бях срещала в трапезарията. Сетих се, че мнозина са повикани

от други места и са успели да пристигнат навреме. Зад масата в дъното седяха Ана и една непозната горе-долу на нейните години, със суровото лице на училищна директорка. Масата пред тях беше отрупана с внушителен терминал, разни секретарски пособия и купища хартии.

В девет и две секунди другата жена потропа гръмко с кокалчетата на юмрука си.

— Моля за вниманието ви! аз съм Рода Уейнрайт, изпълнителен директор в тази фирма и старши юридически съветник на покойния доктор Болдуин. В тази си функция сега изпълнявам ролята на временен президент и ковчезник при закриването на фирмата. Всички знаете, че договорите ви бяха лично с доктор Болдуин...

Аз бях ли подписвала такъв договор? Учудих се и на споменаването за „доктор Болдуин“. Дали това е била истинската фамилия на Шефа? И как тъй съвпаднаше с псевдонима, който използвах най-често? Нарочно ли го е избрал? Толкова време мина...

— ...тъй като в момента сте свободни агенти. Ние сме елитна организация и доктор Болдуин не се съмняваше, че всяка наемна бойна единица в Северна Америка би пожелала да привлече на работа някого от вас според нуждите си, след като смъртта му прекрати действието на договорите. Във всички малки заседателни зали и салона за отдих вече чакат представители на такива сродни организации. Щом чуете името си, елате до масата да си получите личния пакет и да се подпишете. Незабавно прегледайте съдържанието му, но недейте — повтарям, недейте да го обсъждате, а изчакайте всички да минат през процедурата. Моля ви да не забравяте, че не съм мигнала цяла нощ...

Да се наема веднага в някоя бойна дружинка? Налагаше ли се? Без пари ли съм в момента? Вероятно, ако не броя остатъка от онези двеста хиляди бруина, които спечелих от шантавата лотария. Предполагах обаче, че дължа почти всичко на Джанет заради сметките, които натрупах с нейната „Виза“. Я да посмятам... Спечелих 230 грама злато проба три деветки, изтеглих от тях 36 грама в налични и... Ох, да не забравя другата сметка — в Имперската банка на Сейнт Луис. А на Джанет дължах и налични. И нали настоях пред Жорж, че трябва да платя половината от...

Някой повтори името ми. Рода Уейнрайт се бе вторачила недоволено в мен.

— Госпожице Фрайди, не се разсейвайте. Ето ви пакета, подпишете се за получаването му. И се дръпнете настрани да прегледате съдържанието му.

Само плъзнах поглед по разписката.

— Ще подпиша, след като проверя всичко.

— Бавите всички ни.

— Ще се дръпна да не преча на другите, но ще подпиша само след като се убедя, че в пакета е всичко, което сте описали в разписката.

— Фрайди... — Ана се опита да ме укроти с поглед. — И аз проверявах пакет по пакет.

— За което съм ти благодарна, но ще постъпя, както ти със секретните документи — око да види, ръка да пипне.

Уейнрайт май вече копнееше да ме пусне в някой казан с врящо олио, аз обаче отстъпих две-три крачки от масата и започнах да прехвърлям нещата в доста обемистия пакет. Три паспорта с три различни имена, всякакви други извънредно правдоподобни документи... и чек за „Акцептори Церес и Южна Африка“, клон Луна Сити, на името на Марджъри Фрайди Болдуин, на сума 297 грама злато три деветки. Изненадах се, но не и колкото при вида на свидетелството за осиновяване на дете от женски пол Фрайди Джоунс, преименувана на Марджъри Фрайди Болдуин, с осиновители Хартли М. Болдуин и Ема Болдуин, издадено в град Балтимор, Атлантически съюз. Нито думичка за яслата „Ландщайнер“ или за лабораторията на университета „Джонс Хопкинс“. Датата обаче съвпадаше с деня, когато напуснах яслата.

Имаше и две рождени свидетелства — едното беше заверено копие на името на Марджъри Болдуин, родена в Сиатъл, другото на името на Фрайди Болдуин, родена от Ема Болдуин в град Бостън, Атлантически съюз.

Знаех, че тези документи са фалшиви до последната буквичка, но и че мога да заложа живота си на тях. Шефът никога не бе пипал небрежно.

— Всичко е наред, Ана.

Завъртях подписа си, а тя промълви съвсем тихичко:

— Хайде да се видим, като си свърша работата тук.

— Съгласна. Къде?

— Питай Златокоска.

— Госпожице Фрайди, кредитната ви карта! — заповеднически напомни Уейнрайт.

— О, да, извинете.

Щом фирмата се закриваше, повече не можех да използвам картата, издадена в Сейнт Луис.

— Ето я.

Намръщената дама протегна ръка, но аз не ѝ подадох картата.

— Дупчите или режете, все ми е едно, но да го видя с очите си.

— Що за инат?! Ще изгоря картата ви накрая заедно с всички останали, след като сверя номерата.

— Госпожо Уейнрайт, щом доскорошната ми кредитна карта ще попадне във ваши ръце — за което не възразявам, — трябва да бъде незабавно повредена така, че да стане невалидна.

— Досадна сте! Никому ли не се доверявате на този свят?

— Именно.

— Добре, значи ще почакаете тук, докато всички минат да си получат пакетите.

— О, не е необходимо.

Струва ми се, че „Мастър Кард Чикагска империя“ използваха ламиниран феноглас. Така и трябва, щом искаш кредитната карта да е здрава. Досега внимавах да не показвам различните си усъвършенствани способности в щаба — не защото някой щеше да ме гледа накриво, просто не е учтиво да се фукаш. Случаят този път беше твърде особен. Разкъсах кредитната карта на четири парчета и ги подадох на усойницата.

— Още можете да разчетете серийния номер.

— Добре, добре... — промърмори тя с яд, равен на моя. Обърнах ѝ гръб, а тя изсъска: — Госпожице Фрайди, още не съм получила и другата ви кредитна карта!

— Коя по-точно? — изръмжах, защото се питах колко от милите ми приятели в момента остават без тази жизненоважна дреболия в днешния свят.

Щяха да разполагат само с чекове и малко джобни пари. Неудобно. Глупаво. Дори за миг не повярвах, че Шефът го е нагласил така.

— Издадената от „Мастър Кард Калифорния“. Предайте я веднага.

— Фирмата няма нищо общо с другата ми кредитна линия. Сама си я уредих.

— Няма как да ме убедите, след като изплащането на сметките ви е гарантирано от „Акцептори Церес и Южна Африка“, тоест пак от фирмата. Която, ако още не сте проумяла, е в ликвидация. Хайде, дайте по-бързо тази карта!

— Заблудила сте се, госпожо юридически съветник. Плащанията наистина се уреждат чрез „Акцептори Церес и Южна Африка“, но кредитната линия е лично моя. И изобщо не ви засяга.

— Скоро ще се убедите дали ме засяга! Сметката ви ще бъде закрыта.

— И ще ми платите прескъпо за това след съдебното решение по заведеното от мен дело срещу вас. Ще ви оставя гола и боса. За ваше добро е да проверите още веднъж обстоятелствата.

Завъртях се на пети и стиснах устни, за да не изтърва нещо излишно. Тази гадница така ме разгневи, че за миг забравих мъката си по Шефа.

Озърнах се — Златокоска вече бе минала през неприятния ритуал. Долови погледа ми и потупа свободния стол до себе си.

— Ана каза да чакам с теб.

— Добре. Вече направих резервация в „Кабаня Хайът“ в Сан Хосе. Предупредих, че сигурно ще бъдем три. Ще дойдеш ли с нас?

— Толкова скоро ли? Да не сте си събрали багажа?

Аз пък нямах почти нищо за прибиране. Моите вещи от Нова Зеландия още ме чакаха в багажното на уинипегския космодрум. Подозирах, че полицията не изпуска саковете ми от око. Значи там щяха и да си останат, докато Джанет и Йън не се отърват от неприятностите.

— Още се чудя дали да не преспя тук довечера.

— Всеки може да остане тук през нощта, но размотаването не се поощрява. Новата управа иска по-бързичко да погребее фирмата. На обяд сервират последното готвено. Ако някой е останал за вечеря, получава размразени сандвичи. За закуска — нищо.

— Господи! Шефът не би искал да ни разпъдят така.

— Права си. Тази жена... Началникът имаше уговорка с нейния старши партньор, но и той е починал преди шест седмици. Все едно. Време е да си тръгваме оттук. Идваш ли?

— Ами да. Но не е зле да видя някои хора от наемните отряди. Май вече трябва да си потърся работа.

— Недей.

— Защо?

— И аз ще си търся работа, но Ана ме предупреди — събралите се тук хрътки са си уредили далаверката с Уейнрайт. Ако организациите им наистина струват нещо, ще ги намерим и на трудовото тържище в Лас Вегас... без да ни приспадат от заплатата бакшиш за онази мръсница. Аз вече знам какво ми се иска — да бъда старша сестра в някоя елитна дружинка. Всички от висшата лига имат хора в Лас Вегас.

— Като гледам и аз ще пообиколя тържището. Досега не съм си търсила работа. Малко съм объркана.

— Ще се справиш.

Три часа по-късно, след бърз обяд едва ли не на крак, вече бяхме в Сан Хосе. Две РМВ щъкаха непрекъснато между Националния площад и Пахаро Сендз. Уейнрайт наистина припираше да ни разкара от бившия щаб. На тръгване видях две големи коли с по шест коня, впрегнати във всяка. Товареха ги под надзора на много притеснения професор Пери. Чудех се каква ще бъде съдбата на великолепната библиотека на Шефа. С малко себична тъга си казах, че едва ли отново ще имам толкова сгоден случай да си тъпча мозъка с какви ли не данни. Може да не съм кой знае колко умна, но страдам от неутолимо любопитство, а терминал, свързан пряко с най-добрите библиотеки по света, е скъпоценен разкош.

Изведнъж се сетих за нещо.

— Ана, кой беше секретар на Шефа?

— Нямахте секретар. Помагах му, ако ме помолеше, но се случваше рядко.

— Разполагал е с начин да се свърже с моите приятели Йън и Джанет Торми. Дали бих могла да го науча?

— Ако не е в това — Ана извади плик от чантата си и го остави в ръцете ми, — значи е изгубен завинаги... Отдавна ми бе заповядал да хукна към личния му терминал, щом лекарите го обявят за мъртъв, и да набера една команда. Знам, че е изтрила всичко, макар началникът да не ми го каза. Тази информация лично теб ли засягаше?

— Да.

— Значи вече я няма, освен ако е в плика.

На него беше написана само една дума — „Фрайди“.

Ана добави:

— И това трябваше да е в пакета ти, но го измъкнах тихомълком. Онази нагла кучка четеше в захлас всичко, което успееше да докопа. А знаех, че сигурно е лично писмо до теб от човека с двете патерици... доктор Болдуин, де. Вече няма значение дали ще споменавам името му. Не бих допуснала гадината да пипа писмото с мръсните си лапи. — Ана въздъхна. — Цяла нощ я търпях. Не знам защо не ѝ счупих вратлето.

— Нали трябваше да подпише чековете? — кисело напомни Златокоска.

С нас пътуваше един от офицерите в щаба, Бъртън Макнай. Познавах го като мъж с желязно спокойствие, който рядко си отваряше устата. Този път беше настроен словоохотливо.

— Жалко, че си сдържала нервите си. Я ме погледни — нямам налични. Всичко съм си плащал досега с кредитната карта. Онази надута адвокатка не искаше да ми даде чека с компенсацията, преди да си предам картата. Добре, каква ми е ползата от чек за банка на Луната? Мога ли да го осребря някъде наоколо? Нищо чудно тази нощ да прекарам на някоя пейка.

— Господин Макнай...

— Слушам ви, госпожице Фрайди.

— Вече не съм „госпожице“. Само Фрайди.

— Бива. Аз пък съм Бърт.

— Бърт, аз имам и бруини на пачка, и кредитна карта, която Уейнрайт не можеше да докосне с пръст, макар че се опита да ми я отнеме. Колко ти трябва на първо време?

Той се засмя и ме потупа по коляното.

— Всички хубави неща, които съм слушал за теб, трябва да са верни. Благодаря ти, мила, но ще се оправя някак. Първо ще занеса

чека в „Бенк ъв Америка“. Ако не пожелаят да го осребрят веднага, може би поне ще се съгласят да ми отпуснат дребен заем, който да гарантирам с чека. Дори и това да не стане, ще нахълтам в кабинета на онази жена, ще я стисна за шията и ще поискам тя да ми намери подслон. По дяволите, Шефът не би забравил да ни приготви по малко налични. Сторила го е нарочно. Може би се е надявала, че така ще ни принуди да се запишем в скапаните банди на нейните приятелчета. Мисля, че съм налучкал вече истината. Ако пък реши да ми се перчи, ще проверя помня ли още някоя хватка от основното обучение.

— Бърт... — спрях го аз. — Срещу адвокати не бива да излизаш с голи ръце. Трябва да се сражаваш с тях, като си намериш още подобър адвокат. Слушай, ние ще бъдем в „Кабаня“. Не успееш ли да си вземеш парите от чека, най-добре приеми предложението ми. Няма да ни притесняваш.

— Благодаря ти, Фрайди, но ще я душа, докато ми ръсне малко кеш.

Запазената от Златокоска стая се оказа малък апартамент — спалня с голямо водно легло и хол с разгъващ се диван. Изчаках двете ми приятелки да минат през банята и се пъгнах след тях. Когато излязох, вече спяха дълбоко на леглото. Как иначе, като са будували цяла нощ, че и са търпели кучката Уейнрайт?

Припълзях безшумно на дивана и седнах да си чета писмото.

„Скъпа моя Фрайди,

Това е последната ми възможност за общуване с теб и ще споделя с теб нещата, които не можех да ти кажа, докато приживе бях твой работодател.

Първо за осиновяването ти. Не го помниш, защото не се случи точно както е описано в документите. Ще се убедиш обаче, че всички архивни записи са неуязвими от гледна точка на закона. Ти наистина си моя осиновена дъщеря. Ема Болдуин е толкова действително лице, колкото и «родителите» ти от Сиатъл... тоест напълно реална за всеки съдия или следовател, защото документите го доказват. Само внимавай да не се оплетеш в няколкото си

самоличности. Не ме е страх за теб, защото точно по такава вѳже си ходила непрекъснато като куриерка.

Погрижи се или да присъстваш, или някой да те представлява при четенето на завещанието ми в Луна Сити. Тѳй като аз съм гражданин на Луната...

(Моля?!)

...завещанието ми ще бѳде отворено в Луна Сити веднага след като там бѳдат официално уведомени за моята смърт. В Лунната република не се придържат към безбройните уловки и протакания, присъщи на повечето земни държави. Обади се на кантората «Фонг, Томосава, Ротшилд, Фонг и Финегън» в Луна Сити. Не очаквай нещо приказно. Завещанието ми не те освобождава от необходимостта да си изкарваш прехраната.

Сега за твоя произход. Винаги си ми задавала такива въпроси. Разбирам те напълно. Генетичното богатство, събрано в теб, е от множество източници и едва ли ще задоволя напълно твоето любопитство, защото нямам поддрѳка личното ти досие от лабораторията — отдавна е унищожено. Нека спомена само двама от онези, чиито гени носиш. В историята са известни като господин и госпожа Грийн. В кратер близо до Луна Сити има техен мемориал, но не си струва загубеното време. Ако попиташ за мемориала в търговската камара на Луна Сити, ще получиш диск с доста правдив разказ за стореното от тях. Щом видиш и чуеш диска, ще проумееш защо те помолих да не прибързваш с присъдата си за ликвидаторите. Да, поръчковите убийства обикновено са непоносима гнусотия... но достойните ликвидатори могат да се превърнат и в герои. Прецени сама.

Двамата Грийн бяха мои съратници преди много години. Съзнавахме колко опасна е работата ни и ги накарах да дадат за съхранение генетичен материал. Когато загинаха, поръчах в една лаборатория анализ възможно ли

е да имат посмъртни деца. Учените ме увериха, че е абсолютно нежелателно — съчетанието би усилило някои смъртоносни рецесивни гени.

Затова почаках създаването на изкуствени човеци да стане масова практика. Гените на Грийн бяха използвани избирателно. Единствена ти се оказа жизнеспособна. Другите зародиши трябваше да бъдат унищожени навреме, тъй като нямаше да оцелеят. Уви, добрият генинженер работи като усърдния холофотограф — съвършенството се постига чрез решимостта да се отхвърля всичко, което е само задоволително. Няма да има други опити за съхраняване гените на семейство Грийн. Яйцеклетките от Гейл свършиха, а спермата от Джо не може да се използва след толкова десетилетия.

Едва ли и генетик би успял да определи точно връзката ти с тях — може би внучка или правнучка. Можеш да се гордееш, че целият подбран за теб генетичен материал, макар и от извънредно разнообразни източници, е съвкупност от най-доброто в Хомо сапиенс. Само като потенциал, разбира се. От теб зависи дали ще го осъществиш.

Преди лабораторното ти досие да бъде унищожено, веднъж си позволих да надникна в него и доколкото запомних, произхождаш от следните народности: фини, индианци, инуити, датчани, ирландци (рижите, не чернокошите), свази, корейци, германци, индуси, англичани. И понеже всеки от тези народи на свой ред е събрал каква ли не наследственост у себе си, не си позволявай да станеш расистка — все едно сама да се хапеш по опашката!

Естествено щастлива случайност е, че освен всичко друго се оказа и красавица.

(Красавица ли?! Шефе, не ослепявам изведнъж, когато застана пред огледалото. Хм... Дали е бил искрен? Вярно, нищо не ми липсва

в тялото, но само защото съм страхотна атлетка. Така съм проектирана. Е, приятно е, ако си го е мислил наистина.)

Дължа ти извинение, макар и да не ти се извинявам, защото нищо не зависеше от мен. Намеренията ми бяха едно семейство да те отгледа като свое дете. Но ти още тежеше по-малко от пет килограма, когато ме пратиха в затвора. Макар че не след дълго успях да избягам, не можах да се върна на Земята преди Второто атлантическо въстание. Знам, че още носиш белезите от онова злополучно стечение на обстоятелствата. Надявам се, че все някой ден ще прочистиш душата си от страха и недоверието към «нормално» родените. Тези чувства много ти вредят. Трябва някак да вникнеш и с интелекта си в истината, че те не са по-свободни от теб в житейския си път.

А за останалото... Какво мога да ти кажа в едно прощално послание? Заловиха ме и ме осъдиха в най-неподходящия момент. Затова ти сега си твърде уязвима, прекалено се поддаваш на чувствата си. Милото ми момиче, трябва да се излекуваш веднъж завинаги от боязънта, вината и срама. Според мен вече изкорени склонността си към самосъжаление...“

(Как пък не!)

„...но ако не си, не се отказвай от усилията да го постигнеш. Доколкото виждам, неподатлива си към изкушенията на религията. Дори да греша, няма с какво да ти помогна, както не бих могъл да те излекувам и от тежка наркомания. Понякога вярата е извор на щастие, от което не бих желал да лиша никого. Само че тя е утеха, подходяща единствено за слабите духом. А ти си силна. Най-неприятната особеност на която и да е религия е изискването да приемеш безусловно някои твърдения и да

не ги подлагаш на изпитанието на фактите. Или блаженстваш до топлото огнище на вярата, или избираш мрачната несигурност на разума. Не можеш да имаш и двете.

Накрая ще задоволя гордостта си. Аз съм един от твоите «родители», предал съм ти малка част от гените си. Не само съм те осиновил, но в известен смисъл си ми и родна дъщеря. И наистина се гордея с теб.

Ще завърша с онова, което не биваше да изричам, докато ти работеше за мен.

Обичам те.

Хартли М. Болдуин“

Пъхнах писмото в плика, свих се на дивана и се отдах тъкмо на уж победения порок — самосъжалението, и то старателно, с потоци от сълзи. Няма нищо лошо да се нареवेश. За психиката сълзите са същото като смазката за машините.

Щом очистих душата си, станах и се измих. Реших, че бях дотук със скръбта по Шефа. Бях радостна и поласкана, че е решил да ме осинови, цялата се сгряхах от мисълта, че нося и частичка от него... но в паметта ми той си беше Шефът. Надявах се, че би ми позволил да отприщя мъката си веднъж, обаче би се ядосал, ако продължа да се вайкам.

Моите другарчета по стая още наваксаха за снощи, затова затворих вратата — забелязах с удоволствие, че е звукоизолираща, — седнах пред терминала, пъхнах картата си в прореза и се свързах с Фонг, Томосава и така нататък. Първо научих кода им от една справочна база данни, после ги набрах директно. Така е по-евтино.

Веднага познах жената на екрана и пак се уверих, че в лунното притегляне сутиенът е ненужен. Ако и аз живеех в Луна Сити, щях да си ходя по монокини като нея. Е, може би със златисти сандали и обичка с изумруд в пъпа.

— Извинете, не знам защо набрах кода на „Церес и Южна Африка“. Искях да говоря с някого от „Фонг, Томосава, Ротшилд, Фонг и Финегън“. Подсъзнанието ми играе някакви номера. Съжалявам, че

ви безпокоя, но тъкмо още веднъж ще ви благодаря за помощта ви преди няколко месеца.

— А, няма грешка. Аз съм Глория Томосава, старши партньор във фирмата, откакто дядо Фонг реши да се оттегли на заслужен отдых. Това изобщо не ми пречи да съм и вицепрезидент на „Акцептори Церес и Южна Африка“. Нашата фирма всъщност е юридическият отдел на банката. Между другото, занимавам се и с попечителствата и завещанията, значи с вас имаме да вършим работа. Всички сме много нажалени от вестта, че доктор Болдуин е починал. Надявам се да не сте прекалено разстроена... госпожице Болдуин.

— Чакайте, чакайте... Може ли да започнете отначало?

— Извинете, но когато говорят с Луната, хората обикновено бързат, за да намалят сметката. Искате ли да ви повторя всичко изречение по изречение?

— Не. Май успях да преглътна залъка, без да ми приседне. Доктор Болдуин ми остави писмо, в което е заръчал да присъствам при четенето на завещанието му или някой да ме представлява. Не мога да пристигна. Кога ще го разпечатате и бихте ли ме посъветвала как да си намеря пълномощник?

— Ще бъде прочетено, щом Калифорнийската конфедерация ни уведоми официално за смъртта на доктор Болдуин. Очакваме съобщението всеки момент, защото нашият човек в Сан Хосе вече е раздал рушветите. А за пълномощник... Ще се задоволите ли с мен? Може би трябва да добавя, че дядо Фонг десетилетия наред беше адвокат на вашия баща. Аз наследих тази работа, сега символично наследявам и вас. Освен ако се откажете от услугите ми.

— О, в никакъв случай! Госпожице... или госпожо Томосава, ще приемете ли да ме представлявате при четенето на завещанието?

— Да, приемам с удоволствие. И съм госпожа. Иначе щеше да е доста неудобно. Имам син на твоите години.

— Невъзможно!

(Тази несъмнена победителка в почти всеки конкурс за красота да е двойно по-стара от мен?!)

— Възможно е, че и малко отгоре. В Луна Сити сме старомодни типове, не като онези в Калифорния. Женим се и си раждаме деца — само в тази последователност. Не бих посмяла да съм госпожица с пораснал син. Никой не би ме държал на работа.

— Не, стори ми се невъзможно да имате толкова голям син. Не бих повярвала детето ви да е дори на пет години.

Тя се засмя.

— Умееш да правиш комплименти. Защо не се преместиш при нас? Ще се омъжиш за сина ми. Той отдавна си мечтае за богатата наследница.

— Аз наследница ли съм?

Госпожа Томосава веднага се настрои сериозно.

— Ха сега, де... Не мога да счупя печата върху плика със завещанието, докато баща ти не бъде обявен за мъртъв и според законите в Луна Сити. Но това ще стане скоро, няма смисъл пак да харчиш пари. Аз съставих проекта на завещанието и пак аз го проверих за законосъобразност, когато баща ти ми прати окончателния вариант. После го прибрах в сейфа си. Известна ми е всяка думичка в текста. Ще смятаме, че чулото от мен си го научила по-късно днес. Наистина си богата наследница, но алчните авантюристи няма да се мъкнат по петите ти. Нито грам не получаваш в налични. Вместо това банката — тоест отново аз — получава указания да те осигури при преселване от Земята. Избереш ли Луната, ще ти платим билета и ще те настаним. Потеглиш ли с щедро субсидирана експедиция към рискована неразработена планета, ще те екипираме с всичко необходимо и ще се молим за теб. Спреш ли избора си на много скъпо местенце като Кауи или Халцион, фондът плаща превоза ти, таксата за присъединяване към колонията и те подпомага с начален капитал. Ако никога не напуснеш Земята, след смъртта ти отделените средства ще бъдат прехвърлени за другите цели на фонда. Твоята емиграция обаче има приоритет пред всичко останало, колкото и да струва. С едно изключение — предпочетеш ли Олимпия, всичко си плащаш сама. От фонда нито грам.

— И доктор Болдуин спомена нещо подобно неотдавна. Какво ѝ е отровното на Олимпия? Освен това не съм чувала за колонизирана планета с такова име.

— Тъй ли? Ами да, твърде млада си. Там се преселиха онези самозвани супермени... Всъщност защо ли те предупреждавам? Никоя транспортна корпорация няма редовни полети дотам. Драга приятелко, трупаш страховита сметка с този разговор.

— По-солено ще ми излезе да се обаждам пак. Дразни ме само бавенето на сигнала заради разстоянието. Може ли замалко пак да сте от „Церес и Южна Африка“? А вероятно ще имам нужда и от съветите на адвокат.

— Ще бъда всичко наведнъж. Питай каквото ти хрумне. Днес работя безплатно за теб. Така мога да проявя скръбта си.

— А, не! Каквото получавам, плащам си го.

— Говориш досущ като покойния си баща. Според мен той е измислил правилото: „Безплатен обяд няма.“

— Знаете ли, той всъщност не ми е баща, а и аз никога не съм го възприемала така.

— Знам, мило дете. Аз подготвих някои от документите, с които вече разполагаш. Той обаче те смяташе за своя дъщеря. И се гордееше до пръсване с теб. Затова те огледах много внимателно, когато си приказвахме първия път. Е, какво те интересува?

Обясних накратко пререканията си с Уейнрайт за кредитните карти.

— Признавам, „Мастър Кард Калифорния“ ми даде лимит далеч над нуждите или средствата ми. Но това нали не й влиза в работата? Още не съм си похарчила дори началната вноска, а ще я увелича и с компенсацията си при ликвидацията на фирмата — 297 грама проба три деветки.

— Рода Уейнрайт не струва като юрист. Когато умря господин Еспозито, баща ти трябваше веднага да си намери други адвокати на Земята. Разбира се, че не я засягат финансовите ти отношения с „Мастър Кард“, а и няма никакво право да се меси в операциите на нашата банка. Фрайди, баща ти беше и директор в банката, също и един от основните акционери. Макар да не наследяваш пряко част от богатството му, би трябвало първо да натрупаш огромни негарантирани с нищо дългове, да ги зарежеш необслужвани задълго и да не отговаряш на никакви запитвания, за да ти блокираме сметките. Забрави тази дребна разправия. Но щом Пахаро Сендз се закрива, имам нужда от друг твой адрес.

— Ами... В момента вие сте ми единственият адрес за кореспонденция.

— Ясно. Щом се установиш някъде, събщи ми веднага. Ще има и други с проблеми като твоите, и то само защото Рода Уейнрайт е

решила да им трови живота. Още неколцина трябва да бъдат представлявани при четенето на завещанието. Тя имаше задължението да ги уведоми, но не го стори, за да ги изнуди. Знаеш ли случайно къде да намеря Ана Йохансен? Или Силвия Хавънийле?

— Познавам една Ана от Пахаро Сендз. Занимаваше се със секретните документи. Другото име чувам за пръв път.

— Да, точно тази Ана ми е нужна. А Хавънийле е старша медицинска сестра.

— О!... И двете са зад вратата, която гледам в момента. Спят. Били са на крак цялата нощ заради смъртта на доктор Болдуин.

— Днес имам късмет. Моля те, кажи им, когато се събудят, че трябва да бъдат представлявани при четенето на завещанието. Но не ги буди засега, аз ще се погрижа за дреболиите. Тук не сме чак такива формалисти.

— Вие можете ли да действате и като тяхна пълномощничка?

— Засега ще се съобразя с молбата ти, но е задължително и те да ми се обадят за потвърждение. Ще трябва да помислят и за някакви нови адреси. Къде сте в момента?

Казах ѝ за хотела, сбогувахме се и прекъснах. Поседях си кротко, за да навакса главата ми щурия бяг на събитията. Глория Томосава много ми облекчи задачата. Подозирам, че има само два вида адвокати — едните, които улесняват живота на останалите хора... и паразитите.

Тихо бръмчене и червена светлинка отново ме привикаха пред терминала. Беше Бъртън Макнай. Накарах го веднага да се качи, но да стъпва тихо като мишле. Още с влизането му го разцелувах и чак след това си спомних, че не е от моите „приятели с целувка“. Ами ако е? Не знаех дали бе помагал в спасяването ми от Майора. Напомних си да го попитам.

— Никакви проблеми! — ухили ми се той. — В „Бенк ъв Америка“ приеха да осребрят чека, но докато се оправят с онази банка на Луната, ми отпуснаха хиляда бруина за подслон. Обещаха всичко да се уреди за не повече от денонощие, защото чекът е в грамове злато. Като се добави и солидното финансово положение на покойния ни работодател, измъкнах се лесно от калта.

— Да викам ли „ура“? Щом отново си платежоспособен, заведи ме на вечеря. Някъде навън. Защото моите съседки още са зомбита. А може и да са се споминали. Горкичките, цяла нощ са бяхтали до изнемога.

— Рано е за вечеря.

Но не беше рано за това, с което се заехме почти веднага. Не си го бях намислила, Бърт обаче твърдеше, че му се приискало още в онова РМВ. Не му повярвах. Попитах го за нощта, когато фермата изгоря, и както очаквах, бил в ударната група. Не се изненадах и от клетвените му уверения, че стоял с резерва и всъщност нищо не вършил. Досега не бях срещала човек, който да си признае, че се е излагал на опасност онази нощ. Само че помнех какво ми каза Шефът — хората никак не му достигали, затова събрал всички, които се измъкнали от фермата. Дори Терънс, а момчето тогава още не се бръснеше.

Бърт не се възпротиви, когато започнах да го събличам.

А аз точно от него имах нужда. Твърде много ми се събра за прекалено кратко време, чувствах се сериозно раздрусана. Сексът успокоява несравнимо по-добре от разните транквилизатори и дроги, а е значително по-полезен за обмяната на веществата. Недоумявам защо повечето нормално родени хора го обременяват с толкова условности. Няма нищо сложно в секса — с две думи, е най-хубавото нещо, дори в сравнение с изтънчените гозби.

До банята се стигаше, без да минаваш през спалнята, може би точно защото холът ставаше на втора спалня. Дватамата се шмугнахме набързо под душа, после аз навлякох „суперкожата“. Усетих се, че пак мисля сантиментално за Йън, чийто поглед отначало привлякох с това невероятно прилепващо одеяние. Но вече не се тревожех за него, Джанет и Жорж. Бях безметежно уверена, че все някак ще ги открия. Дори никога да не се завърнат в дома си, ще успея да се свържа с Бети и Фреди.

Бърт издаде подходящите животински звуци, щом видя как изглеждам, а аз повъртях дупе. Казах му, че точно затова съм си купила такава дреха — аз съм разгонена хищница, която хич не се срамува да бъде жена. А и исках да му благодаря за сторената ми добрина.

Нервите ми доскоро звъняха като струна, сега пък направо се влачеха по земята. Реших и да платя за вечерята.

Бърт веднага предложи да направим една канадска борба и победителят да се изръси. Не си признах, че винаги внимавам в най-страстните мигове, за да не счупя някоя кост на мъжете, с които съм. Само се закисках. Сигурно е глупаво на моите години, но така се държа, когато ми е весело.

Не забравих да оставя бележка на моите приятелки.

Прибрахме се късно и не ги заварихме. С Бърт си легнахме, но този път разпънахме дивана. Поотворих очи, когато Ана и Златокоска се прибраха на пръсти от вечеря. Не им се обадох, утрото беше по-добро време за делови новини.

По някое време сутринта усетих, че Ана стои над мен с доста кисел вид. За пръв път ми хрумна, че може да не ѝ хареса да ме завари в леглото с мъж. Отдавна знаех, че си пада по мен. Сама обаче охлади нагона и бях престанала да се тревожа, че все някой ден ще трябва да си изясним отношенията. С нея и Златокоска се чувствах добре и им се доверявах.

Бърт измънка жалостиво:

— Не ме изгаряй с поглед, мила госпожо. Влязох само да се скрия от дъжда.

— Не се готвех да те сдъвча — отвърна тя прекалено сериозно.
— Мислех си как да стигна до терминала, без да ви събудя. Искам да поръчам закуската.

— Може ли за всички? — обадох се аз.

— Какво ще искаш?

— От всичко по малко и отделно пържени картофки. Нали ме знаеш? Ако още не е умряло, ще го сдъвча сурово с костите и козината.

— Същото и за мен — сговорчиво добави Бърт.

— Ама че шумни съседи... — протегна се Златокоска на вратата.
— Само дърдорите. Я пак да се просваме в леглото.

Взрях се в нея и установих две неща — никога не я бях виждала истински, дори на плажа, а и Ана не би трябвало да се дразни, че съм преспала с Бърт. Златокоска изглеждаше почти неприлично доволна от живота.

— Означава „островче пред пристанище“ — обясни ни тя по някое време. — Никой не го произнася правилно, затова ми стига да ме наричат Златокоска. А и в организацията на началника не се поощряваше споменаването на фамилии. Е, не е трудно, колкото името на госпожа Томосава. Когато го сбърках за четвърти път, тя ме помоли да ѝ казвам Глория.

Довършвахме обилната закуска, а приятелките ми вече си бяха поприказвали с Глория. Завещанието било прочетено и двете (както и изненаданият Бърт) вече имаха повечко пари. Готвехме се да потеглим към Лас Вегас — трима щяхме да си търсим работа, а Ана щеше да постои с нас, докато отпрашим нанякъде. После щеше да замине за Алабама.

— Безделието може и да ми омръзне скоро. Само че бях обещала на дъщеря си да се оттегля от занаята, май сега е най-добрият момент. Тъкмо ще се запозная отново с внуците си, преди да са пораснали толкова, че съвсем да се отчуждят от мен.

Ана била баба... Някой знае ли всичко за някого на този свят?

XXV

Лас Вегас е съчетание от цирк с три арени и неизлечим махмурлук.

Отначало му се радвам. Но щом изгледам всяко шоу, започват да ми дотягат всички онези светлини, музика, врява и трескаво оживление. Четири дни ми идват много.

Добрахме се до Вегас към десет сутринта, защото първо имахме да уредим някои неща. Другите се погрижиха за парите си от завещанието, а аз отидох да внеса и компенсацията си в „Мастър Кард“. Е, поне имах такова намерение, но ме стреснаха думите на господин Чембърс:

— Ще ни оставите ли пълномощно и да платим подходящия ви данък?

Подходящ данък ли?! Ама че мръсотия! Не можех да повярвам на ушите си.

— Какво искате да кажете?

— Говоря за данъка върху доходите ви, получени в Калифорнийската конфедерация. Ето ви типово пълномощно. Ако оставите това задължение на нас, нашите специалисти ще подготвят всичко и ще платим данъка от сметката ви, без да ви безпокоим. Вземаме минимална такса за услугата. Иначе сама трябва да попълвате всички безкрайно сложни формуляри.

— Когато си откривах сметка при вас, вие изобщо не споменахте за някакъв си подходящ данък.

— Но нали тогава спечелихте от Националната лотария! Правителството най-демократично ви опрощава данъка върху печалбата. Достатъчно пари прибира от участниците, които нямат късмет.

— Ясно. Каква ще бъде все пак вашата „минимална такса“? И колко процента е данъкът?

Тръгнах си, без да внеса парите, и отново дадох повод на господин Чембърс да е недоволен от мен. Макар бруините да са

толкова съсипани от инфлацията, че имате нужда от наглед прилична сума, за да си купите „Биг Мак“, една хилядарка не ми приличаше на „минимална такса“. Та това е повече от грам злато, или 37 канадски долара! „Мастър Кард Калифорния“ ме скубеше предостатъчно и с осемте процента лихва върху задълженията ми.

А аз изобщо не бях убедена, че дължа подоходен данък дори според смахнатите закони на Конфедерацията. Повечето пари бях припечелила далеч извън пределите ѝ, а и откъде накъде ще си протяга лапите към моята заплата? Искрах първо да се посъветвам с по-печен адвокат.

Върнах се в „Кабаня Хайт“ и заварих Бърт в стаята. Обясних му неочакваните си преめждия, защото си спомних, че се занимаваше с транспорт и финанси.

— Спорен въпрос — вдигна рамене той. — В личните ни договори с президента на фирмата беше вписано и условието възнаграждението да е освободено от данъци. В Империята договаряхме всяка година рушвета с данъчното. И тук господин Еспозито... да де, вече Уейнрайт трябваше да е платила общ рушвет за всички ни. Попитай я, ако искаш.

— Вдън земя да потъне дано!

— Споделям нежеланието ти за нова среща с нея. Поне е могла да се попазари за данъците върху компенсациите ни, ако се досещаш какво искам да кажа. Може би просто не си е свършила работата. Все едно... Нали имаш и паспорт с друго име?

— Винаги си нося резервен.

— Ами използвай го. Аз точно това ще направя. И щом реша какво ще правя по-нататък, ще си преведа парите от новото място. Засега са на сигурно място на Луната.

— Ъ-ъ... Бърт, не се и съмнявам, че Уейнрайт вече е продала някому пълния списък на паспортите. Ако те разбрах правилно, могат да се заядат с нас при напускането на Конфедерацията, така ли?

— И да си е съставила списъче, какво от това? Няма да го продаде на властите, без да поиска първо твърде висока цена. Не вярвам пазарлъкът да е завършил толкова бързо и лесно. Слагаш нормалния рушвет в паспорта, вириш нос и минаваш преспокойно през бариерата.

Разумна идея. Замалко се бях оставила гнусното предложение да платя данък да смути мисленето ми на куриерка.

Минахме границата със Свободния щат Вегас при Сухото езеро. Капсулата поспря само колкото да ни ударят изходните печати. Всички показахме резервни паспорти с по някоя банкнота вътре и нямахме неприятности. От другата страна на бариерата дори не ни погледнаха документите. Свободният щат не си прави труда да поддържа служба МЗИП. Всеки платежоспособен гост е добре дошъл.

Настанихме се в „Дюнните“, в почти същото апартаментче като онова в „Хайът“. Уговорихме си среща за вечеря, после Бърт и Ана заседнаха в казиното, а двете със Златокоска се понесохме към Индустриалния парк. И Бърт имаше намерение да си търси работа, но първо щял да се позабавлява. Ана нищо не каза, но ми се стори, че искаше да вкуси още малко екзотика и чак тогава да се примири с живота на баба в пенсия. Само Златокоска припираше да намери нещо веднага. Аз пък трябваше да помисля усилено, преди да се спра на някое занимание.

Вероятно... не, непременно щях да се махна от тази планета. Предостатъчна причина беше дори само съветът на Шефа. А и онази задача да издирвам белезите на болни култури ме накара да се вторача по-зорко в неща, които и преди винаги са ми били пред очите. Рядко съм се настройвала критично към страните, където живеех или минавах набързо. Моля ви да не забравяте, че изкуственият човек е чужденец навсякъде. Никое място не можех да нарека родина, тогава защо да му търся недостатъците?

Но щом се заех със задачата, видях в колко жалко състояние е старата Земя. Нова Зеландия е приятна страна, както и Британска Канада, но и в тях се долавяше вонята на гнило. А останалите...

Не биваше да прибързвам. Изборът на нова планета не е нещо, което вършиш често, освен ако си приказно богата, а с това не можех да се похваля. Щях да получа парици за едно-единствено пътуване без обратен билет. Смятах да не избирам само по витрината, защото второ минаване през магазина не бих могла да си позволя.

И за друго си мислех. Къде беше Джанет?

Шефът имаше адрес или код за връзка. Не и аз!

Шефът имаше свое „ухо“ в уинипегската полиция. Не и аз!

Шефът имаше мрежа от хрътки по цялата планета. Не и аз!

Можех да си опитвам късмета по терминалите от време на време и щях да го правя. Щях да проверявам в АНЗАК и университета на Манитоба, също в Оклънд и университета на Сидни.

А ако не ми провърви, какво да измисля? Да отпраша към Сидни и да изкрънкам някак адрес или код на професор Фарнезе? Нямах да е евтино. Изведнъж бях принудена да осъзная, че пътуванията, които смятах доскоро за нещо подразбиращо се, може да станат труднички, ако не и немислими. За да стигна до Нов Южен Уелс, преди да разрешат отново полубалистичните полети, трябваше направо да се разоря. Е, поне съществуваха технически възможности — подземка, екраноплани и други местни хвърчила... и това през три четвърти от глобуса!

Да се наема като корабна курва? Лека работа, а и нямаше да се охарча, но пък щях да загубя страшно много време дори с танкер, задвижван от „шипстъни“. А за платноходка и дума не можеше да става.

Не беше ли по-разумно да използвам някой частен копей в Сидни? Какви ли са им таксите? Можех ли да си го позволя?

Само денонощие и половина след смъртта на Шефа си ударих челото в непоклатимия монолит на факта, че досега тъй и не научих какво всъщност може да се купи с грам злато.

Ами помислете — допреди ден си живурках небрежно в едно от следните три икономически състояния:

1) По задачи харчех колкото е необходимо.

2) В Крайстчърч парите ми трябваша само да купувам подаръци за семейството.

3) Във фермата, следващия щаб и накрая в Пахаро Сендз изобщо не се нуждаех от пари. Подслонът и храната влизаха в договора ми. Не пия, не съм комарджийка. Ако Анита не ми смучеше от заплатата всеки месец, щях да натрупам солидна сумичка.

Пазена от тази неприятна страна на живота, не бях научила почти нищо за парите.

Стига ми умът обаче да правя сметки и без терминал подръка. Платих в налични своя дял за апартамента в „Хайът“. Използвах кредитната си карта за пътуването до Вегас, но си записах цената.

Веднага попитах за цената на престоя в „Дюнците“ и не забравях да добавя в списъка всяко друго харчене.

Беше ми ясно като бял ден, че ако се застоявам по първокласните хотели, скоро ще остана без грамче в сметката, дори да забравя за пътуванията, дрехите, приятелите, извънредните случки. Изводът — или да се махам тутакси от Земята, или да си намеря работа.

Започна да ме мъчи страшното подозрение, че Шефът ми е плащал доста повече, отколкото заслужавах. Е, бива си ме като куриерка, но каква ли беше обичайната тарифа за такива услуги по света?

Не се съмнявах, че дори да се наема като редник, за нула време ще се издигна поне до сержант. Подобно бъдеще не ме блазнеше, но как да знам дали не ми е отредена именно такава участ? Поне от самонадеяност и самолюбие не страдам. За повечето цивилни занятия просто ми липсва квалификация.

Още нещо не ме оставяше на мира нито за миг. Не исках да отлетя сама към непозната планета. Боях се от това. Вече няха семейството си в Нова Зеландия (ако някога съм го имала), Шефът умря — бях точно в положението на малкото пиленце, което си въобразило, че небето ей сега ще падне. Добрите ми приятели сред колегите се пръснаха по четирите посоки на света, скоро щях да се разделя и с последните трима. И за капак на всичко успех да загубя следите на Джанет, Жорж и Йън.

Дори сред гъмжилото на Лас Вегас се чувствах досущ като Робинзон Крузо.

Исках Джанет, Йън и Жорж да се преселят с мен. С тях не бих се плашила от нищо. Напротив — щях да напусна старото кълбо с усмивка на уста.

Не забравях и за „черната смърт“. Епидемията приближаваше.

Да, да, нали уж казах на Шефа, че прогнозата ми е изсмукана от пръстите? Той обаче ме успокои, че аналитиците предвидили съвсем същото, само че за след четири години, а не три. Голяма утеха, няма що!

Не биваше да се отнасям лекомислено към интуицията си. Исках да предупредя новите си стари приятели.

Не че очаквах да изпаднат в ужас. Не вярвам, че има нещо на света, което да уплаши до вцепеняване някого от тримата. Поне щях да

им кажа: „Ако не искате да тръгнете с мен, стойте настрана от големите градове. Започнат ли да имунизират, не пропускайте да го сторите. И не забравяйте предупреждението ми!“

Индустриалният парк по пътя към язовира „Хувър“ е приютил и трудовото тържище. Във Вегас не допускат РМВ, но пък подвижните тротоари са навсякъде, един стига чак до тържището. До язовира или Боулдър Сити трябва да продължите с местната подземка. Мислех наскоро да се пъхна в нея, защото „Шипстън Долина на смъртта“ е наел голяма пустинна ивица между източния край на Лас Вегас и Боулдър. Искаше ми се да намина през станцията за зареждане, за да допълня проучванията си.

Дали комплексът беше корпоративната държава, предизвикала Кървавия четвъртък? Не откривах сериозна причина да е така. Все пак го бе направила някоя сила с достатъчно пари да удари по цялата Земя и чак до Церес, и то едновременно. А те се брояха на пръсти. Свръхбогат индивид или група? Пак отпадаха почти всички вероятни кандидати. След смъртта на Шефа едва ли щях да науча истината. Често се заяждах с него, но винаги исках съвета му, ако не разбирах нещо. Не знаех колко съм разчитала на мъдростта му, докато животът не ми отне опората.

Тържището е огромно покрито хале и в него можете да намерите всичко — от засуканите офиси на „Уолстрийт Джърнъл“ до опърпани ловци на бачкатори, чийто кабинет се побира в шапките им и които никога не сядат, пък и рядко млъкват. Има всевъзможни табели и реклами, хората се тълпят неуморно и мястото малко ми напомня за речните квартали на Виксбърг, само че без вонята.

Военните и полувоенните свободни отряди се бяха скупчили в единия край. Златокоска минаваше от сергия на сергия, аз я придружавах. Оставяше навсякъде името си и копие от „фукнята“ си. Още в града бяхме минали през една будка, за да ѝ разпечатат достатъчно екземпляри. Освен това тя си уреди нормална и електронна пощенска кутия при една обществена секретарка. Убеди и мен да платя за същото.

— Фрайди, ако останем тук повече от ден-два, изнасям се от „Дюнните“. Забеляза какви са им цените, нали? Много приятно свърталище, но все едно, че всеки ден ми продават леглото. Не мога да си го позволя. За теб не знам...

— И аз не мога.

Така си уредих нещо като адрес за кореспонденция и реших възможно най-скоро да го съобщя на Глория Томосава. Платих за година напред... и открих, че неволно си вдъхнах странно чувство за сигурност. Побивах някакво колче, на което можех да разчитам.

Златокоска не се нае при никого този следобед, но не изглеждаше разочарована.

— Просто в момента никъде няма войни. И ти знаеш обаче, че мирът трае по месец-два. После ще започнат да събират хора и ще обърнат внимание на името ми. Дотогава ще се запиша и в градския регистър като заместничка на болни или отпускарни. Поне едно хубаво нещо има в сестринския занаят — не се боим от безработица. Така нареченият „временен недостиг на медицински кадри“ се точи от около век и краят му не се вижда.

Вторият, при когото отидохме — беше представител на елитни дружини, прочути в целия свят като „Усмирителите на Ройър“, „Колоната на Цезар“ и „Черните жътвари“, — изгледа и мен, след като прие документите на Златокоска.

— А вие? Медицинска сестра ли сте?

— Не. Бойна куриерка.

— За вашия профил няма голямо търсене. Повечето отряди използват експресната поща, ако терминалите им се скапят.

Ядът се надигна у мен, но си спомних честите укори на Шефа и се укротих.

— Аз съм върхът — уверих го спокойно. — Минавам навсякъде... и каквото нося, стига до получателя, дори пощата да не работи. Както при наскорошното извънредно положение.

— Вярно е — веднага ме защити Златокоска. — Тя изобщо не преувеличава.

— За съжаление мога само да повторя, че услуги като вашите не се търсят много. Друго не можете ли да вършите?

(Не бива да прекалявам с хвалбите!)

— А вие с кое оръжие сте най-ловък? Кажете ми го и ще се дуелираме или по състезателните правила, или без ограничения. Но първо се простете с бъдещата си вдовица.

— Леле, от теб искри хвърчат! Скъпа, нямам врече за игрички. От този офис си вадя хляба. Сега говори сериозно, за да знам какво да запиша.

— Извинете, началник. Увлякох се. Добре, по същество. Бойна куриерка съм. Приема ли поръчка, изпълнявам я. Затова струвам скъпо. Или искам висока заплата, ако ме вземат като щабна специалистка. Естествено е да съм от най-добрите с всяко оръжие или с голи ръце, защото носената от мен пратка трябва да бъде занесена. Ако искате, запишете ме като потенциален редник, но битките не ме интересуват, при условие че не получа много пари за участието. Предпочитам си куриерската работа.

Той набра няколко реда на терминала си.

— Не е зле, но не искам да ти вдъхвам излишни надежди. Грубияните, за които търся хора, обикновено използват само полеви куриери...

— И това умея. Пратят ли ме някъде, стигам до мястото.

— Или те пречукват — ухили се той невесело. — По-вероятно е да предпочетат някое суперкуче. Виж какво, симпатяго, корпорациите по-често се нуждаят от хора като теб. Защо не оставиш името си при всяка мултинационалка? Тук са представени всички по-важни. Освен това имат повече пари. Много повече.

Благодарих му и се отдалечихме. Златокоска веднага ме накара да си извадя копия от собствената „фукня“. Щях да понамаля изискванията си за заплата, защото вече вярвах непоклатимо, че Шефът ме е глезил с парите. Моята приятелка не искаше и да чуе за това.

— Напротив — вдигни я! Така ще имаш по-добри шансове. Ако си необходима на някой отряд, ще ти платят, без да мигнат... или поне ще те потърсят за пазарлък. Защо да си сваляш цената? Миличка, никой не купува от втора ръка, щом може да има най-доброто.

Наистина навестих представителите на мултинационалките. Не очаквах да ми провърви, но ако някому спешно потрябваше най-добрата куриерка в света, би могъл да спре погледа си на името ми.

Офисите започнаха да затварят и ние се отнесохме с тротоара обратно в хотела, за да не закъснеем за вечеря. Заварихме Ана и Бърт позамаяни. Не бяха пияни, а само весели и малко неуверени в движенията.

Щом ни зърна, Бърт зае величествена поза и започна да декламира:

— О, дами, вижте и се възхитете! Пред вас стои велик човек...

— И натряскан.

— Позна, любима моя Фрайди. Виждаш... хлъц!... човека, пред когото бледнеят светилата на Монте Карло. Аз съм гений, ама истински, стопроцентов финансов хитрец. Можеш да ме пипнеш за късмет.

Бях си намислила да го опипам по-късно вечерта, но вече се съмнявах, че ще ми се отвори парашутът.

— Ана, Бърт да не е обрал казиното?

— Не, но поне им скъса нервите. — Тя млъкна, закри уста с длан и се уригна кротко. — Извинете. Загубихме малко пари тук и се преместихме във „Фламинго“, за да обърнем късмета. Влязохме тъкмо когато приемаха последни залози за надбягването в Санта Ана. Бърт заложи хилядарка на някаква млада кобилка, защото се казвала като майка му. И доброто животинче не го подведе, макар никой да не му се надяваше. Прескочихме до най-близката рулетка и Бърт тресна цялата печалба на двойната нула...

— Вече е бил пиян — поклати глава Златокоска.

— И гениален!

— От двете по малко — съгласи се Ана. — Пък топчето да вземе да падне точно на двойна нула. Бърт премести огромната купчина жетони на черно и позна, повтори и пак позна. После избра червено и улучи. Тогава крупиеето повика надзорника си. Бърт искаше да поиграе на „всичко или нищо“, но надзорникът ограничи залозите му до пет хилядарки.

— Селяндури! Гестаповци! Жалки лакеи! В цялото им казино не се намира и един човек с душа на джентълмен. Реших да ги лиша от присъствието си.

— И загуби всичко, нали? — подсмихна се Златокоска.

— Приятелко, ти май не ме уважаваш...

— Можеше и да загуби всичко — потвърди Ана. — Аз обаче се погрижих да се вслуша в съвета на надзорника. Наобиколиха ни шестима от шерифите на казиното и отидохме направо в клона на щатската банка „Лъки Страйк“, където той внесе печалбата си. Иначе не бих го пустила да излезе от сградата. Я си представете как носи половин милион кеш от „Фламинго“ до „Дюнците“. Не би доживял дори да пресече улицата.

— Ама че смехория! Вегас е градът с най-малко насилие в цяла Северна Америка. Ана, любима моя, ти си ужасно властна женичка. Родена си за домашен тиранин. Няма да се ожения за теб, ако ще да ме молиш на колене наред някое кръстовище, ами ще ти скрия обувките, ще те потупвам и ще те храня с трохи.

— Добре, драги. Сега ти си сложи обувките, защото ще ни храниш с трохички... от хайвер и трюфели.

— И напръстници френско шампанско. Но не защото ме тормозиш. Най-скъпи на сърцето ми дами, ще ми помогнете ли да отпразнувам гениалния си удар? С обилни възлияния и задушено фазанче, докато зяпаме чудни момичета само с лъскави цилиндри на главите?

— Да — отвърнах аз.

— Да, докато не си се отказал. Ана, ти наистина ли спомена половин милион?

— Бърт, покажи им.

Той размаха пред нас новата си банкова книжка и ни позволи да погледнем сумата, докато се почесваше самодоволно по корема. 504 000 канадски долара. Единствената твърда валута в Америка. Да сметнем... Малко повече от тридесет и един килограма злато. И аз не бих искала да нося толкова пари по улицата, дори да имах ръчна количка. Ами че аз тежа само два пъти повече. Книжката и дебитните карти са по-удобни.

С удоволствие бих пийнала шампанско по такъв повод.

Направихме го в кабарето на „Звезден прах“, не забравихме и превъзходната вечеря със задушения фазан и какво ли още не. Момичетата в това шоу бяха млади, хубави, весели и здрави, ухаеха приятно на скорошна баня. Имаше и момчета с издути бандажи, в които ние, жените, би трябвало да се вторачим. Само че аз почти не им обърнах внимание. Тяхната миризма пък беше малко сбъркана и скоро

усетих, че повече се интересуват един от друг, а не от момичетата. Тяхна си работа.

Имаше обаче невероятен фокусник — вадеше от въздуха живи гълъби, както повечето от занаята измъкват монети. Обожавам фокусите и все не проумявам как ги правят, макар да гледам с увиснало чене.

Този пък ни показва нещо, което според мен изисква да си продадеш душата на дявола. По едно време накара една от танцьорките да замести прелестната му помощничка, която също не беше прекалено облечена, но момичето имаше цилиндър на главата и обувки на краката, иначе — само ослепителна усмивка.

Фокусникът започна да вади гълъби от нея.

Не повярвах, че виждам това. Там няма чак толкова място, а и гъделът трябваше да е непоносим. Значи очите ме лъжеха.

Върнахме се в „Дюните“ и Златокоска пожела да гледа представлението в нощния бар, а на Ана й се спеше. Аз седнах при Златокоска. Бърт заръча да му пазим мястото, щял да се върне веднага, щом придружи Ана до стаята.

Не се появи в бара. Когато най-сетне се качихме в апартамента, без никаква изненада установих, че вратата на стаята е заключена. Още преди вечеря надуших, че Бърт няма да прекара и втората нощ в моето легло. И какво от това? Бърт потопи нервите ми в лечебен балсам, когато бях най-напрегната, защо да искам повече?

Чудех се дали Златокоска няма да се мръщи, но на нея не й мигна окото. Посмяхме се на невъзможния фокус с гълъбите и се унесохме.

И следващата сутрин ме събуди Ана. Този път сияеше.

— Добро утро, милички! Тичайте да пишкате и да си измиете зъбките, защото ей сега ще ни донесат закуската. Ето го и Бърт, току-що освободи банята. Хайде, шавайте!

Вече допивахме вторите чаши кафе и Бърт се прокашля.

— Е, скъпа?

— Аз ли да им кажа?

— Давам ти думата, съкровище.

— Добре. Силвия, Фрайди... Надяваме се да отделите малко време за нас днес, защото ви обичаме и искаме да сте с нас в такъв момент. Ще се женим тази сутрин.

И двете със Златокоска изнесохме страхотно представление на изненада и радост, скочихме и ги разцелувахме. Аз бях съвсем искрена, само учудването попресиших. Питам се дали за Златокоска не е обратното, но премълчах подозренията си.

С нея излязохме да купим цветя, а с младоженците си уговорихме среща направо пред параклиса „Гретна Грийн“. Олекна ми и се развеселих, като видях, че Златокоска наистина се радва и когато не е пред очите на Ана и Бърт. Щом излязохме на улицата, тя ми каза:

— Двата много си подхождат. Не одобрявах намерението на Ана да стане баба-професионалистка. Това е начин да се затриеш. — Поколеба се и добави: — Дано не се сърдиш...

— Аз?! За какво?

— Ами нали миналата нощ той спа с теб, а снощи — с нея. Днес пък се женят. Някои биха се наежили на твоето място.

— Но защо, за Бога? Не съм хлътнала по Бърт. О, да, обичам го, защото е един от всички вас, които ми спасихте живота. Затова онази нощ се опитах да му покажа благодарността си. И той беше неопишимо мил с мен точно когато имах нужда от това. Изобщо не съм очаквала да остане при мен дори втора нощ.

— Права си, но не са много момичетата на твоите години, които биха се държали така.

— Не знам. Според мен всичко е наред. И ти не изглеждаш разстроена.

— А? Какво искаш да кажеш?

— Същото важи и за теб. Онази нощ Ана спа с теб, снощи — с него. Не ми изглеждаш ядосана.

— Мой ред е да попитам — защо да се ядосвам?

(Златокоске, не ме вземай за наивница. Не само ти видях лицето онази сутрин, но и те надуших на какво ухаеш.)

— Между другото, ти успя да ме изненадаш. Не знаех, че имаш такива предпочитания. За Ана ми беше ясно. Дори не очаквах да придърпа Бърт в леглото си. Не си представях, че си пада и по мъже. Едва онзи ден научих, че е била омъжена.

— О, разбирам... Нищо чудно, че си се заблудила. Мога да кажа искрено почти същото, каквото и ти за Бърт. С Ана се обичаме от години и понякога изразяваме чувствата си и в леглото. Но не сме „влюбени“. И двете много си падаме по мъжете. Когато тя привидно

измъкна Бърт от ръцете ти, зарадвах се, макар да се притеснявах за теб. Мъничко, защото около теб винаги се навърта цяла глутница, а на нея вече рядко ѝ се случва. Не очаквах и да се оженят, но е чудесно! А, ето я „Златната орхидея“. Какво ще купим?

— Я почакай — спрях я пред цветарския магазин. — Рискувайки кожата си, една жена изтичала нагоре по стълбата във фермата, като носела самичка сгъваема носилка.

Златокоска май се разлюти.

— Някой е трябвало да си прехапе дългия език.

— Не се сърди. Обичам те, и то повече от Бърт, защото за теб знам отдавна. За него не искам да се омъжа, за теб пък не мога да се оженя. Бива ли така?

XXVI

Може и да се каже, че се ожених за Златокоска, поне в известен смисъл. Щом Ана и Бърт сключиха брак най-официално, върнахме се в хотела и те се преместиха в „младоженския апартамент“. (За разлика от нашата „бърлога за оргии“ всичко беше в розово и бяло вместо черно и червено, липсваше и огледалото на тавана... затова пък струваше двойно повече.) Двете със Златокоска побързахме да се изнесем от „Дюнците“ и пренаехме от обитателя ѝ една къщурка с размерите на кутия за обувки. Беше някъде на неясната граница между Фримонт и Чарлстън. Така бързо стигахме до подвижния тротоар към трудовото тържище, а и Златокоска можеше да се добере лесно до която и да е болница. Аз имах къде да пазарувам наоколо. Иначе би ни се наложило да купим или наемем конче с двуколка, или поне велосипеди.

Мястото май беше единственото достойнство на този бордей — нямаше пълзящи рози над вратата и беше несъмнено грозен, а от съвременните удобства вътре се намираше само терминал с ограничени функции и достъп. Но за пръв път в живота си имах свой покрив над главата и бях „домакиня“. Никога не бях смятала за своя къщата в Крайстчърч, а и изобщо не ми хрумваше да се налагам като господарка на домакинството. Освен това някои хора не пропускаха да ми напомнят изобретателно, че съм по-скоро гостенка.

Вие имате ли представа колко е весело да си купувате тенджери за кухнята, където никой не ви се бърка в готвенето?

А в домакиня се превърнах веднага, защото още същата вечер повикаха Златокоска на нощно дежурство чак до седем сутринта.

Стараех се да си вляза в ролята. Дори купих семена от ароматен грах и ги посадих вместо липсващите пълзящи рози. Скоро открих, че градинарството не се състои само от пускането на семена в пръстта. Те просто не поникнаха. Порових в библиотеката на Лас Вегас и си купих истинска книга с хартиени листове, снимки и рисунки на тайнствата,

които владее истинският градинар. Прочетох я и запомних всичко наизуст.

От едно нещо обаче се въздържах. Колкото и да се изкушавах, не си взех котенце. Златокоска можеше да изчезне всеки миг. Предупреди ме, че ако ѝ предложат работа, когато не съм в къщата, вероятно няма и да се сбогуваме. (И аз предупредих Жорж за същото преди време. Така и стана.)

А честността би ме задължила да се грижа за котето. Куриерката не може да мъкне любимеца си навсякъде, ако ще и да е в специална чанта. Това не е начин да отгледаш същество, с което споделяш живота си. И аз щях да се изнеса от тук не след дълго. Не си взех коте.

Беше време на кратки радости. Златокоска полека и търпеливо изби от главата ми заблудите за готвенето. Дотогава само си въобразявах, че знам какво върша в кухнята. Вече умея да готвя. Научих се да забърквам сухото мартини точно както тя го харесваше — три и половина части джин „Бийфийтър“, една част сух вермут „Нойи Прат“, тънка спиралка от лимонова кора и никакъв тоник. Аз пиех „Бристъл Крийм“ с много лед. Сухото мартини прекалено бързо удря в главата, но разбирах защо на една сестра с уморени от стоене права крака ѝ е нужно точно това.

Още в първите дни Ана и Бърт заминаха за Алабама, обаче се погрижихме да не си загубим следите. Нямаха намерение да се заселят там, но Ана смяташе, че отдавна дължи едно гостуване на дъщеря си (а на себе си дължеше възможността да се похвали с новия си съпруг). После щяха да се запишат в някой военен или полувоенен отряд, стига да ги вземат и двамата, а и да им позволят да се сражават заедно. Заявиха, че им дотегнало от заседяване зад бюрата. Бяха готови да се примирят със сериозно понижение в чин само за да участват в поразгорещени забавления. Сигурно бяха прави за себе си. И животът си беше техен.

Проверявах редовно какво предлагат на трудовото тържище, защото приближаваше денят, когато не само бих поискала да се отнеса с някой кораб по-далеч от Земята, но и да сторя това по принуда. Златокоска работеше почти постоянно и се опитваше да ми върти номера — настояваше тя да плаща всички разходи в домакинството. Престорих се на глуха и натъртих, че всичко ще делим поравно. И понеже сметките минаваха през ръцете ми, знаех до болка точно колко

е скъп животът в Лас Вегас. Дори в схлупена къщурка. Тръгнеша ли нанякъде Златокоска, бих издържала само още няколко месеца, преди да се разоря окончателно.

Но не бих останала. Нямах да понеса и бордея, и самотата накуп.

Упорито се опитвах да открия Жорж, Джанет и Йън, също Бети и Фреди, но се ограничих до два пъти месечно. Внимавах и със сметките за терминала.

Два пъти седмично се отбивах за по половин ден до трудовото тържище. Вече не си и мечтаех да намеря куриерска работа, платена поне наполовина колкото при Шефа. Все пак навестявах офисите на мултинационалките, които наистина използваха от време на време опитни куриери. Не пропусках нито една обява за работа с надеждата все нещо да пасне на моята несъмнено странна сбирщина от способности. Шефът често намекваше, че съм някакъв свръхчовек. Аз обаче мога да се закълна, че напоследък търсенето на супермени е твърде оскъдно.

Припомних си възможности, за които бях забравила отдавна. Вижте например тази обява:

„Търси се жена за износване на плод.
Неограничен лиценз, гарантиран
от «Транс Америка» и/или «Лойд».
Плащане по споразумение. Стандартна такса за
интервю, с преглед при физиометрист по ваш избор.
«Бейбиз Ънлимитид»
LV 7962M 4/3.“

Бих могла да се запиша в контингента на тази фирма или да си опитам късмета на свободна практика. С моята обратима стерилност бих изкрънкала солидна премия, защото клиентите най-много се опасяват от майка под наем, която забременява точно преди деня, когато ще ѝ имплантират зародиша.

Съзнавах, че износването на деца за други хора е само временна запушалка за финансовите дупки, но си струваше да помисля. Тази работа се заплащаше добре.

„Търсим спешно двама инженери по пространствено-времево проектиране, от който и да е пол.

Опитът с N-мерните конструкции е задължителен. Работата предполага риск от необратима темпорална дислокация.

Акционерно участие. Всички удобства.

Пълна застраховка.

Условията подлежат на допълнително договаряне.

Обърнете се към «Бабкък и Уилкокс» ООД
чрез офиса на «Уолстрийт Джърнъл»
на трудовото тържище.“

Ето ти работа точно като за мен. Имаше само една дребна пречка — не се доближавах и на светлинна година до изискванията в обявата.

Имаше какви ли не примамливи предложения за работа по други планети или поне извън Земята. Аз обаче не се замислях засега за тях — нали очаквах да потегля като толкова щедро осигурена нова колонистка, че бих могла да си избира която и да е планета от Проксима, едва ли не в скута на Слънчевата система, чак до неизмеримо далечното Владение... Само че ако можеше да се вярва на последните вести от Владението, Първият гражданин бе прекратил приемането на имигранти, дори готовите да платят всякаква цена, за да се заселят там. Правеше изключение само за някои хора на изкуството или науката, и то след индивидуални преговори на негови представители с тях. Пък и не ми се искаше да стигна чак дотам. Твърде отдалечено е от Земята! А жителите на Проксима са ни близки съседи. Ако си на Южния остров, тяхното светило е над главата ти — голяма ярка звезда. Свети толкова дружелюбно...

Все пак изчитах внимателно всичко.

Клонът на „Трансураникс“ на Златната планета, обикаляща около Прочион Б, набираше опитни минни инженери за контролори на гномите. Петгодишен срочен договор, подлежащ на подновяване по взаимно желание, разнообразни премии и привилегии. Само дето в

обявата не споменаваха, че на Златната планета нормалният човек рядко изкарва пет години.

„Хайпър Спейс Лайнз“ наемаше екипаж и персонал за полетите до Владението през Проксима, Преден пост, Хитро село, Дъбрава, Ботанически залив, Халцион и Мидуей. Четири месеца в Космоса, после месец почивка на Земята или Луната по избор. И повторение на цикъла. Пропуснах изискванията и заплатите на хиперастронавигаторите, инженерите по изкривяване на пространството, отговорниците по товаро-разтоварните дейности, комуникационните инженери и лекарите, но прегледах останалото.

Сервитьор, камериер, дърводелец по поддръжката, електротехник, водопроводчик, електронен техник, компютърен техник, готвач, пекар, готвач на сосове, сладкар, главен готвач, готвач на екзотични ястия, барман, крупие, холооператор/холофотограф, зъботехник, певец, учител по танци, надзорник в казиното, компаньон-секретар-асистент, помощник на отговорника по екскурзиите, инструктор по игри на карти, екскурзовод, болнична сестра, детегледачка, охрана (въоръжена), охрана (невъоръжена), художествен ръководител/диригент, театрален режисьор, музикант (изброени двадесет и три инструмента, изисква се владееенето минимум на три от тях), козметолог, бръснар, фризьор, масажист, склададжия, продавач в магазин, управител...

...а това е само малка извадка. По-накратко — което се прави на Земята, вършат го и по време на полет, може би само с незначителни разлики.

Една от липсващите професии в списъка е „проститутка“ въпреки твърденията на „Хайпър Спейс Лайнз“, че „дават равен шанс на всички“. Научих от слухове как се придържат към правилото. Ако искаш да те наемат на някоя от не най-специализираните длъжности, извънредно много ще ти помогне да си млада, красива, здрава, разгонена, бисексуална, гладна за пари и готова да се вслушаш във всяко що-годе приемливо предложение.

Комендантът на техния космодрум бил домакин-ковчежник на стария „Нютон“, като се издигнал по стълбицата от камериер. Още докато хвъркал из Вселената, той се грижел пътниците от първа класа да получават всичко, което поискат, но и да им бъдат съдрани по три кожи за това. Като комендант гони същата цел. Според мълвата наемал

с предимство двойки (женени или не), ако го убедят, че ще работят в екип и в леглото, и извън него. Из тържището се носеше история за жиголо и курва, които забогатели само от четири полета. Учители по танци сутрин, треньори по плуване следобед, домакини на танцовия салон по време на вечерята и след нея, певци и комедианти в нощния бар, накрая персонални забавления за някой пътник — поотделно или като двойка. След онези четири полета вече можели да се оттеглят от този занаят... както им се наложило и без това, защото ги изритали — вече не били особено привлекателни, не преливали от жизненост. Поддържали невъзможния ритъм с активни и пасивни дроги.

Не мисля, че алчността някога ще се разгори чак дотам у мен. Ако ме помолят мило, ще будувам цяла нощ, но после искам да си наваксам съня.

Озадах се, че „Хайпър Спейс Лайнз“ като че постоянно търсят хора за всички длъжности, а имат само четири кораба.

Помощничката на директора по персонала пък се учуди на недоумението ми.

— Наистина ли не знаете причината?

Уверих я, че не се преструвам на наивница.

— Ами... На три от планетите, които обслужваме, е прескъпо да си платиш правото на заселване. И други три не са никак евтини, макар на най-необходимите специалисти да опрощават вноската. Само на една планета ти плащат, за да отидеш при тях. Затова бягствата на хора от екипажа са тежък проблем за корпорацията. Онази планета със смешното име — Хитро село, е толкова привлекателна, че преди години дори първият помощник-капитан на „Дирак“ се изсули от кораба и остана там. Нямаме особени главоболия с персонала, нает тук, но... Да речем, че сте от Рангун, Банкок или Кантон. Разтоварват пратките на Халцион и бригадирът ви обръща гръб само за минутка. Какво бихте направила? — Жената красноречиво вдигна рамене. — Не ви разкривам никаква страшна тайна. Знае се, че за почти всички хора единственият начин да се махнат от Земята е да се наемат на кораби, после да избягат. И аз щях да го направя, ако можех.

— А какво ви спира?

— Шестгодишният ми син.

(Защо ли не се науча най-после да не си пъхам носа в чуждите работи?!)

Някои обяви разпалваха въображението ми.

„Започва заселването на нова планета от тип Т-8.
Гарантирана максимална опасност.
Приемат се само двойки или групи.
Усъвършенствана програма за оцеляване.
Обърнете се към агенция по недвижима собственост
«Чърчил и син».
Трудово тържище на Лас Вегас, 96/98.“

Спомних си какво ми каза Жорж — за заселване на всяка планета над Т-8 се полагат съблазнителен аванс и сериозни премии. Вече бях разучила тази класификация. И нашата планета е от тип Т-8. Не се мръщете недоверчиво. Почти никое кътче по нея не е било заселено лесно, често се е налагало да бъде променено изцяло, за да стане годно за обитаване. И земята, на която стоях в момента, е била подходяща само за динозаври и змии, преди в нея да бъдат вложени тонове пари, милиони тонове вода... и незнайно колко часове човешки труд до премала.

Не знаех обаче какво означава „максимална опасност“. Дали е точно като за много пъргава жена? И без това не ми се искаше да ставам взводна на корави амазонки на Земята, защото някои от моите момичета непременно биха загинали, а това би ме скапало. Нямах нищо против обаче да се разправя с някой саблезъб тигър или чуждопланетното му подобие. Не се съмнявах, че ще успея да изприпкам до него, да му стоваря две тежки тупалки по главата и да изчезна, преди изобщо да се е усетил.

Дали пък една още дива и засега безименна Т-8 не е по-добро място за Фрайди от отдавна излъсканото и вчесано Хитро село?

Да, но „максимална опасност“ можеше да означава буйстващи вулкани или прекалено висок радиационен фон. Кой би искал да свети нощем? Рови за още информация, Фрайди. Втора възможност никой няма да ти даде.

Този ден останах до късно в тържището, защото Златокоска бе работила нощна смяна. Нахраних я, когато се прибра в къщурката, сложих я да си легне към десет сутринта и се надявах да си почине поне до шест, ако не я повикат пак. Затова се размотавах из тържището, докато офисите започнаха да затварят.

Заварих къщата тъмна и се зарадвах, защото си помислих, че приятелката ми още не се е събудила. С мъничко късмет и пристъпване на пръсти можех да ѝ приготвя храната, преди да е отворила очи. Вмъкнах се безшумно... и осъзнах, че е празно. Няма как да ви опиша причините за увереността си, но опустяла къща не мирише и не звучи като дом със спящ човек вътре. Влязох направо в спалнята. Празно легло, празна баня. Включих осветлението на пълна мощност и скоро открих каквото търсех — разпечатка до терминала.

„Най-скъпа моя Фрайди,

Много ми е криво, че май няма да се прибереш, преди да съм потеглила. А може и да е за добро, само щяхме да си изплачем очите.

Намерих си работа, макар и не както очаквах. Провървя ми, защото поддържах връзка с бившия си началник. Доктор Красни ми се обади тъкмо след като си легнах. Вече командва нова-новеничка полева болница, която ще обслужва «Скаутите на Сам Хюстън». Не са в мирновременния си състав, сама се досещаш. Винаги са поддържали батальоните си в готовност за мигновено разширяване до цели бригади. Не би трябвало да споделям с теб къде се събираме, нито накъде ще се отправим, но... (Изгори разпечатката, след като я прочетеш!) Ако тръгнеш на запад от Плейнвю и ми неш през Лос Лянос Естакадос, може да се натъкнеш на нас, преди да си стигнала до Порталес.

А местоназначението ни наистина е секретно! Само знай, че ако не успеем да видим с очите си заснежени планини на много горещо място, значи доста вдовци и

вдовици ще получават пенсии. Веднага се обадох на Ана и Бърт. Ще се срещнем в Ел Пасо в шест вечерта.“

Шест вечерта ли? Значи Златокоска вече е в Тексас?! Мили Боже...

„Доктор Красни ми обеща, че ще намери работа и за тях — ако не в бойните части, поне в охраната на болницата. И за теб ще измислим нещо, мило момиче. Можеш да се сражаваш или ще те назнача като медицински техник трети ранг. А стане ли горещо, незабавно ще те повиша до сержант от медицинските части. Имаш думата и на полковник Красни, който добре те познава. Ще бъде прекрасно, ако и петимата се съберем отново.

Но не мисли, че те изнудвам. Знам, че те тревожи изчезването на твоите канадски приятели. Ако предпочиташ да останеш, за да ги издирваш, имаш моята благословия и ти желая бърза сполука. Решиш ли да се поразкършиш и да изкараш сваятна бойна премия, ела направо в Ел Пасо. Адресът е «Офшорни инвестиции», клон Ел Пасо, управление за локални анализи, отдел «Екологични фактори», главен инженер Джон Красни. И не се подсмиввай, моля те. Запомни адреса и унищожи разпечатката.

Щом новините за операцията се разнесат по мрежите, можеш да се свържеш открито с всекиго от нас чрез хюстънския офис на «Скаутите». Дотогава си оставам «старша отговорничка по персонала» в отдел «Екологични фактори».

Дано милостивият Бог бди над теб и те пази от беди.
Желая го с цялата си обич.

Златокоска“

XXVII

Изгорих листа на секундата. И си легнах. Пропуснах вечерята, защото нямах апетит.

Сутринта отидох в трудовото тържище, потърсих господин Фосет, представител на „Хайпър Спейс Лайнз“, и му заявих, че искам да се наема в някой кораб като невъоръжена охрана.

Наглият простак ми се присмя. Озърнах се към помощничката му с надежда да ме подкрепи, но тя само сведе очи. Сдържах яда си и попитах кротко:

— Имате ли нещо против да ми обясните на какво се смеете?

Той сподави граченето си.

— Слушай, пиленце, подразбира се, че търсим мъже за тази работа. Но като те гледам, все ще ти намерим нещо подходящо, ако се досещаш за какво намеквам...

— Вашата корпорация е проглушила ушите на хората, че зачита равенството във всяко отношение при наемането на служители. Вярно ли е все пак или не?

Глупавата усмивка изчезна като с магия от лицето му.

— Вярно е и никой не може да го оспори. Но едно от условията гласи: „Лицето трябва да отговаря на изискванията за заемането на длъжността.“ Хората от охраната всъщност са единственото подобие на полиция в кораба. А невъоръжената охрана трябва да е способна да поддържа реда, без да употреби оръжие. Значи всеки от тях е длъжен да се вреже в тълпата и да задържи с голи ръце подстрекателя на безредици. Очевидно е, че това не ти е по силите. Ако се размрънкаш, че ще внесеш оплакване в профсъюза, само ще ме разсмееш пак.

— Нямах такова намерение. Вие обаче изобщо не погледнахте професионалната ми автобиография.

— Едва ли ще ме убеди. Все пак... — Небрежно плъзна поглед по страницата. — Доколкото виждам, била си бойна куриерка, каквото ще да означава това.

— Означава, че възложат ли ми задача, никой не може да ме спре. Ако някой упорства, става храна за помиярите. Между другото, куриерката обикновено не носи оръжие. Рядко съм си позволявала да имам лазерен нож или парализиращ спрей в джоба. Разчитам на тялото си. Вижте пак къде и при кого съм се обучавала.

Той се взря намръщено.

— Добре де, била си в някаква школа по бойни изкуства. Нима са те научили как да се справяш с грамадни грубияни, превъзхождащи те със стотина килограма кости и мускули, а и на ръст две глави над теб? Момиченце, вече ми губиш времето. Та ти не би могла да арестуваш дори мен!

Прескочих бюрото, извих и двете му ръце зад гърба, принудих го насила да стигне до вратата и го пуснах, преди някой да ни види. Дори помощничката. Тя много внимаваше да не забележи какво става.

— Ето как се прави, когато не искам да причиня болка на арестувания. Но нека ме изпита вашият най-едър здравеняк от охраната. Ще му потроша ръцете, освен ако ми препоръчате да му счупя врата.

— Хвана ме, защото не бях подготвен!

— Именно така се постъпва с побеснелите пияндета. Добре, вече внимавате, да опитаме отново. Готов ли сте за съпротива? Този път може и да ви заболи малко. Обещавам да не чупя кости.

— Изобщо не мърдай от мястото си! Що за нелепа сценка! Не наемаме хора за охраната само защото са научили някой и друг азиатски трик. Търсим големи мъже, които и с вида си внушават респект. По-рядко им се налага да се бият.

— Добре, тогава нека съм предрешено ченге. Ако всичко е нормално, ще бъда домакиня на танцовия салон. И когато някой подробен и от мен, но дрогиран до пяна на устата, забие събрани пръсти в слънчевия сплит на вашия здравеняк и го повали, аз ще се намеся и ще го спася.

— Наемаме ги за охрана, а не да бъдат охранявани!

— Е, да, но както виждам, не знаете нещо важно за големите тежки мъже — те са мудни и трوماви. И не са научили почти нищо за ръкопашния бой именно защото твърде рядко им се е налагало да влизат в схватка. Сигурно ги бива да наглеждат салоните на казиното, могат и да усмирят посръбнал пътник от първа класа. Но да

предположим, че капитанът наистина има нужда от помощ — разпра сред екипажа или бунт на превозваните престъпници. Тогава му е необходим опитен човек. Тоест аз.

— Остави молбата си при помощничката ми. И не се обаждай, ние ще те потърсим, ако има нещо като за теб.

Прибрах се в къщурката и се замислих къде още бих могла да си потърся работа. Или да замина за Тексас? С господин Фосет направих същата непростима грешка, както и с Брайън. Шефът би се засрамил от глупостта ми. Вместо да настръхвам насреща му, трябваше да настоявам за честна проверка на способностите ми... но не и да посягам точно на човека, от когото се надявах да получа работа. Тъпа си, Фрайди, признай си най-после!

Безпокоях се не защото нямаше да ме изберат за охраната, а защото загубих всякакъв шанс да обиколя Космоса в кораб на „Хайпър Спейс Лайнз“. Налагаше се спешно да си намеря нещо, за да изпълня свещения дълг към стомахчето си. (Право да си кажа, плюскам като свиня.) Но тази работа предпочетох, защото и един полет с „Хайпър Спейс“ би ми дал възможност да обиколя поне половината от вече колонизираните планети.

Да, реших да се вслушам в съвета на Шефа и да емигрирам, обаче никак не ми харесваше перспективата да си избира нов дом по брошурките, съчинени от спецове в рекламата. Исках първо да огледам рафтовете, не само да зяпам витрините отвън.

Ще ви дам поучителен пример. Едем е най-възхваляваната колония в небесата. Чуйте само достойнствата ѝ и се възхитете. Климат като в Южна Калифорния почти по цялата суша, никакви опасни хищници или досадни насекоми, притегляне на повърхността с 9 на сто по-слабо от земното, малко по-високо съдържание на кислород в атмосферата, природна среда, която е напълно съвместима със земния живот, и толкова богата почва, че две-три реколти годишно са нещо съвсем обикновено. Накъдето и да се обърнеш, все приятни за взора ти гледки. А населението и в момента не надхвърля десет милиона.

Е, къде е скрита уловката? Научих истината една вечер в Луна Сити, като позволих на корабен офицер да ме почерпи, защото се надявах да останем заедно и през нощта. Корпорацията още след откриването на Едем бе вдигнала до тавана цената на заселването там,

тутакси я обяви за идеалното място да си отдъхнеш след десетилетия упорит труд. Така си е. След като пилотната група я подготви, девет десети от преселниците бяха престарели богаташи.

И там има демократична република, но съвсем не като в Калифорнийската конфедерация. Има две условия за избиращия ценз — да си навършил седемдесет земни години и да си данъкоплатец (тоест земевладелец). Жителите на възраст от двадесет до тридесет години задължително минават през обществена служба. Ако се досещате, че това означава да прислужават денонощно на старците, прави сте. Освен това включва всякаква черна работа, срещу която стиснатите дъртаци би трябвало да ръсват чуднички заплати, но са извъртели номера с безплатния принудителен труд.

Има ли го всичко това в брошурите на корпорацията? Отговорът — кисел кикот!

Трябваше непременно да науча неразгласените факти за всяка колонизирана планета, преди да си купя еднопосочния билет. Провалих най-добрата си възможност, като „доказах“ на Фосет, че невъоръжена жена може лесно да се справи с по-тежък от нея мъж. Какво постигнах? Влязох автоматично в най-черния му списък.

Дано порасна, преди старостта да ме върже към апарата за изкуствено дишане...

Шефът презираше вайкането за непоправимото повече дори и от самосъжалението. Щом нямаше надежда „Хайпър Спейс“ да ме наемат, време беше да се махна по-надалеч от Лас Вегас, докато ми оставаха някакви пари. Дори да нямах шансове за Голямата екскурзия, не се лишавах от възможността да чуя непредубедени мнения за колонизираните планети, както научих истината за Едем.

Значи трябваше да попадна на място, където да срещам лесно хората от екипажите на корабите, значи Стационарната станция над Стъблото. Товарните чудовища не доближаваха Земята повече от четвъртата или петата точка на Лагранж, тоест около и извън орбитата на Луната, без да попаднат и в гравитационната яма на естествения ни спътник. Пътническите кораби обаче най-често се скачваха със Стационарната станция. Това важи и за гигантските космически возила на „Хайпър Спейс“ — „Дирак“, „Нютон“, „Максуел“ и

„Първооткривател“. Оттам тръгнаха, там се връщаха и пак там ги обслужваха между полетите. Разбира се, в станцията имаше клон на комплекса „Шипстън“, преди всичко за да продава енергия на огромните кораби.

Дори дежурните от екипажите, които не отскачаха до Земята, задоволяваха жаждата си за разнообразие в Стационарната станция.

Не харесвам особено металната грамада, нито пътя до нея нагоре по Стъблото. Ако не се брои неизтощимо интересната гледка на въртящата се Земя под нея, отличават я само високите цени и теснотията. Генераторите на изкуствена гравитация все ти играят по нервите и току ти лисват супата в лицето.

Но и там има достатъчно работа, стига човек да не е прекалено придиричив. Разчитах да се издържам достатъчно дълго, за да разпитам професионалните пътешественици за всяка колонизирана планета.

А не беше изключено и да се промъкна покрай Фосет и да отлетя направо оттам с кораб на „Хайпър Спейс“. Все наемат по някого в последния момент, за да запълнят неочакваните дупки. Този път нямаше да дам воля на глупостта си. Не би ми и хрумвало да се надувам, че съм подходяща за охрана на реда и спокойствието. Сервитьорка, чистачка, камериерка — каквото и да е, стига да се разходя безплатно из човешката част от Вселената.

И щом си избира новия дом, мога да се кача при следващия полет в същия кораб, но като пътничка в първа класа, глезена и осигурена с всичко според чудатите условия в завещанието на моя осиновител.

Уведомих истинския наемател на капана за мишки, в който се свирах досега, че напускам, и се заех с последните приготовления, преди да замина за Африка. Хм... Откъде ли трябваше да мина? Дали полубалистичните вече летяха? Щом се замислих как да стигна до връх Кения, сетих се за Златокоска, Ана и Бърт, също и за симпатичния доктор Красни. Май щях да се добера до Африка преди тях. Все едно, защото там в момента се мътеше само една потенциална война (поне доколкото знаех) и смятах да страня от онзи район като от чума.

Чумата! Веднага трябваше да подготвя резюме на прогнозата си за Глория Томосава и моите приятели в Ел Пет — господин и двете госпожи Мортенсън. Макар да ми се струваше нелепо да повярват на твърдението ми за чумна епидемия само след две години и половина. Нали и аз се смях на прозренията си? Но ако поне накарам някого да се

разтревожи достатъчно, че да предотврати достъпа на плъхове с товарите и да постегне МЗИП, за да бъдат проверките й нещо повече от безсмислен ритуал, току-виж, космическите станции, Луната и колонизираните планети се избавят от тази беда.

Слаба надеждица... Поне щях да се постарая.

Исках и да опитам за последен път да откроя изчезналите си приятели. После щях да зарежа опитите, докато отново слеза на Земята от Стационарната станция или (ех, дано!) след Голямата екскурзия. Вярно, човек можеше да се обади и от орбита до която и да е точка по Земята, но на твърде солена цена. Напоследък проумях, че не е едно и също да искаш нещо и да можеш да си го платиш.

Набрах кода на имението Торми до Уинипег, предварително примирила се да чуя съобщението, че номерът временно не се обслужва по молба на абонатите.

— Палат на пиратските пици! — звънна весел глас.

— Извинете, сбъркала съм! — промърморих и прекъснах.

Внимавах много втория път.

— Палат на пиратските пици!

— Моля да ме извините отново за безпокойството. Обаждам се от Лас Вегас и искам да се свържа с един приятел в Уинипег, но вече два пъти попадам на вас. Не знам в какво греша.

— Кой код набрахте?

Изредих цифрите на дружелюбния глас.

— Ами нашия — потвърди момичето. — Най-вкусните гигантски пици в Британска Канада. Отворихме само преди десет дни. Може кодът преди това да е бил на вашия приятел.

Съгласих се, благодарих и изключих линията. Облегнах се на стола и се умислих. После набрах офиса на АНЗАК в Уинипег. Как се ядосвах, че разполагам единствено с евтин осакатен терминал! Показваше лицата на събеседниците само ако са в границите на Свободния щат. Когато се правиш на частен копой, не е зле да гледаш хората в очите. Щом ми отговори компютърът на АНЗАК, настоях безцеремонно да ме свърже веднага с оперативния дежурен. Вече знаех малко повече за надхитрянето с тези машини. Чух женски глас и започнах да обяснявам:

— Здравейте, аз съм Фрайди Джоунс, новозеландска приятелка на капитан и госпожа Торми. Исках да поговоря с тях, но се оказа, че

на кода им отговаря някаква пицерия. Дали ще бъдете така добра да ми помогнете?

— Уви, боя се, че няма с какво.

— Нима? Нищо ли не можете да ми подскажете?

— Искрено съжалявам. Капитан Торми напусна корпорацията. Дори се отказа от пенсионните си права, за да получи допълнителна компенсация. Научих, че продал къщата, значи едва ли ще го видим повече. Единственият адрес на негов близък, с който разполагаме, е университетът в Сидни, където работи неговият зет. Нямам право да ви го кажа.

— О, не се безпокойте. Сигурно говорите за професор Федерико Фарнезе от биологическия факултет.

— Правилно. Явно познавате и него.

— Да, с Фреди и Бети сме стари дружки. Познавам ги още откакто живееха в Оклънд. Ами добре, ще потърпя, докато се прибера у дома, ще се обадя на Фреди и така ще се свържа с Йън. Благодаря ви за любезността.

— За мен беше удоволствие. Когато се обадите на капитан Торми, моля ви, предайте му най-сърдечни поздравии от младши пилот Памела Хиърсфорд.

— Няма да забравя.

— Ако сте нетърпелива да се приберете в Нова Зеландия, имам добра новина за вас. Подновяваме полетите до Оклънд. Десет дни пускахме корабите само с товар и вече сме уверени, че при сегашните предпазни мерки диверсиите са невъзможни. В момента предлагаме и четиридесет процента отстъпка от цената на билетите. Искаме старите ни приятели да пътуват отново по нашите линии.

Отново й благодарих, но нали бях в Лас Вегас? Казах, че вероятно ще тръгна от космодрума във Ванденберг. И побързах да прекратя разговора, за да не трупам повече лъжи една връз друга.

Пак имах повод да умувам. Хубаво, ПБ вече хвъркат. Да се отбия ли първо в Сидни? Преди имаше ежеседмичен полет от Мелбърн до Кайро. Ако пък не го бяха подновили засега, можех да се пренеса с подземки и екраноплани през Сингапур, Рангун, Делхи, Техеран и Кайро, за да стигна накрая в Найроби. Дълъг, скъп и несигурен път, със задължителни рушвети при всяко прехвърляне и несъмнено

закъсване при всеки местен смут. Накрая може би щях да се озова в Кения, но без пари да си платя изкачването по Стъблото.

Не, това щеше да е последната стъпка на отчаянието. Още не бях готова за нея.

Обадих се в Оклънд и без никаква изненада чух от компютъра, че кодът вече е невалиден. Пресметнах колко е часът в Сидни и се обадих в университета, но не с общодостъпния код, а направо в биологическия факултет, чийто код изрових още преди месец.

Познах веднага акцента на жената.

— Айрин, Марджъри Болдуин се обажда. Още се мъча да открия моите блудни овчици.

— Олеле... Миличка, да знаеш и аз как упорствах, за да предам съобщението ти. Но професорът изобщо не се върна при нас. Напусна.

— И къде е отишъл?!

— О, не би ми повярвала, ако ти кажа колко хора се опитват да научат това. Дори не биваше да го споменавам. Някой тихомълком е опразнил бюрото му и почистил всякакви записи в терминала, в апартамента му и една хартийка или косъмче не се вижда. Отпрашил е нанякъде. Никой не знае повече.

След стъписващия разговор поклатих глава и унило набрах кода на „Уинипегските върколаци“. С хиляди увъртания стигнах до възможно най-големия началник. Мъжът ми се представи като помощник-командир. Най-искрено му обясних коя съм (Марджъри Болдуин), къде съм (в Лас Вегас) и защо се обръщам към него да ми даде някоя нишка в ръцете, за да намеря най-сетне приятелите си.

— Вашата фирма охраняваше дома им, преди да бъде продаден. Можете ли поне да ми кажете кой го е купил или чрез коя агенция за недвижими имоти?

Този път непременно би трябвало да имам и образ, не само звук! Защото коравият тип ми отвърна:

— Сестро, и през терминал надушвам ченгетата. Кажи на шефа си, че си измъкнала от нас не повече, отколкото и той предния път.

Не си позволих да избухна.

— Не съм от полицията, макар да разбирам защо ме подозирате. И наистина ви се обаждам от Лас Вегас. Виждате кода ми на екрана си. Ако искате, обадете се за моя сметка и пак с мен ще се свържете.

— Подробностите изобщо не ме интересуват.

— Ясно. Капитан Торми имаше чифт врани коне. Няма ли поне да ми кажете кой ги купи?

— Разкарай се, ченгенце.

Йън наистина бе проявил предвидливост — „Върколаците“ оставаха завинаги лоялни към клиентите си.

Ако имах повече време и пари, бих прескочила и до Уинипег, и до Сидни, за да душа и да ровя лично. Да, ама желанията не дават криле... Откажи се, Фрайди. Пак си сама. Изгуби ги.

Толкова ли ти се иска да видиш Златокоска, че да се набъркаш заради нея в някаква източноафриканска касапница?

Тя обаче не предпочете да остане с теб, нали? Това да ти подсказва нещо?

Знам си го отдавна, но ми е много омразно да си го признавам — нуждая се от хората по-силно, отколкото те от мен. Все същата прастара неувереност, Фрайди. Знаеш къде са й корените и какво мислеше Шефът за тази твоя слабост.

Добре, решено — утре тръгвам към Найроби. Днес ще съчиня по-убедителна прогноза за „черната смърт“, за да я изпратя на Глория и семейство Мортенсън. След това си отспивам хубавичко през нощта и сутринта потеглям. М-да... Часовата разлика е единадесет часа. Най-добре да подраня. И ще забравя тревогите си за Джанет и компания, докато не сляза по Стъблото с твърдо решение на коя планета ще се заселя. Тогава бих могла да профукам и последния си грам злато във всеотдайно усилие да ги откроя... защото Глория Томосава ще ме поеме в грижовните си ръце, щом й съобщя избора си.

Спах дълго и дълбоко.

Сутринта си събрах малкото вещи във все същия старичък сак. Пъхнах и храна, останалото изхвърлих. Оглеждах за забравени неща кухнята и спалнята, когато терминалът избръмча.

Беше приятната жена от „Хайпър Спейс“ — онази, която имаше синче на шест години.

— Ох, как се радвам, че ви заварих! — възкликна тя с видимо облекчение. — Моят началник иска да ви предложи работа.

(Фрайди, не забравяй притчата за даровете на данайците...)

Чаках търпеливо и след малко Фосет цъфна на екрана.

— Твърдиш, че си куриерка.

— И то най-способната.

— За твое добро е да не преувеличаваш. Ще пътуваш до друга планета. Това задоволява ли те?

— Напълно.

— Запиши си — Франклин Мосби, корпорация „Търсачи“, офис шестстотин, сградата на „Шипстън“ в Бевърли Хилс. И побързай! Искане да говори с теб преди пладне.

Изобщо не посегнах към клавиатурата.

— Господин Фосет, това ще ви струва хилядарка. Отделно билетът за подземката дотам и обратно. Искане парите предварително.

— А? Що за глупости?

— Подозирам, че ми имате зъб. Нищо чудно да ви е хрумнала злобарска шегичка и сега ме пращате да загубя цял ден, както и парите за път до Лос Анджелис и обратно.

— Момиче, много извратено чувство за хумор имаш. Ето какво ти предлагам — ще си вземеш от нашия офис парите за билета, но след интервюто. Трябва да тръгнеш веднага. А за хилядарката... Да ти кажа ли къде да си я завреш?

— Не си правете труда. Като цивилна охрана бих се примирила с техните заплати. Но като куриерка... Никой не може да се мери с мен в занаята и ако онзи Мосби наистина иска да наеме най-добрата, ще плати таксата за разговора с мен, без да му мигне окото. — Помълчах внушително и завърших: — Държете се несериозно, господин Фосет. Довиждане.

Обади се след седем минути — говореше, сякаш ей сега го е заболял зъб.

— В станцията на подземката ще си получиш парите и за разговора, и за билета. Обаче ще ти приспадна хилядарката от хонорара и ще ми я върнеш, ако не получиш работата. Освен това си прибирам посредническата такса независимо от резултата.

— Никакви пари няма да връщам, нито пък вие ще получите посредническа такса от мен. Не съм ви упълномощавала за мой агент. Ако можете, измъкнете нещо от Мосби, но без да пострада хонорарът ми. Няма да вися напразно в станцията като хлапе, играещо си на криеница. Щом толкова държете да отида при Мосби, изпратете ми парите тук.

— Непоносима си! — изръмжа той и се махна от екрана, но не прекъсна линията.

Мястото му зае помощничката.

— Наистина ни дават зор да намерим подходящ човек. Искаш ли да се видим в станцията под „Ню Кортес“? Веднага тръгвам натам с парите за интервюто и билета.

— Разбира се, мила. Ще се радвам да се видим.

Обадих се на наемателя на къщурката и му казах, че оставям ключа във фризера заедно с каквато храна още става за ядене.

Фосет не знаеше, че нямаше сила на този свят, която би ме възпряла от разговора, за който ме пращаше. Името и адресът бяха същите, които Шефът ме накара да запомня броени часове преди да умре. Не бях предприела нищо досега — няхах представа защо е искал да ги запомня. Предстоеше ми да науча причината.

XXVIII

Табелата на вратата беше лаконична: "Корпорация „Търсачи“, а отдолу — „Специалисти по извънземни проблеми“. Влязох и се озовах пред жива секретарка, която избълва мигновено:

— Мястото е заето, сладурано. Взеха мен.

— Чудя се докога ще те търпят. Имам среща тук с господин Мосби.

Тя ме огледа от главата до петите, този път без да бърза.

— Мръсница на повикване, а?

— Благодаря за комплимента. С какво постигаш толкова гнусен цвят на косата? Сега ме чуй, защото няма да повтарям — пращат ме от офиса на „Хайпър Спейс Лайнз“ в Лас Вегас. И всяка секунда протакане струва на твоя началник повечко бруини. Аз съм Фрайди Джоунс. Съобщи на началника си, че дойдох.

— Ама че си майтапчийка! — Тя докосна клавиш и заговори в микрофон със заглушител. — Франки, едно лъскаво маце разправя, че имало среща с теб. Уж била от „Хайпо“ в Лас Вегас.

— Господ да те убие! Колко пъти съм ти казвал да не ми викаш Франки, когато сме на работа? Кажй й да влезе.

— Не ми се вярва да я праща Фосет. Ти пак ли чукаш други, а?

— Затвори си най-последно устата и я пусни в кабинета ми.

Тя побутна настрани микрофона.

— Седни ей там. Господин Мосби има важен разговор. Ще ти кажа, когато се освободи.

— Съчиняваш. Той ти нареди друго.

— Я, ти пък откъде знаеш?

— Срязва те да не му викаш Франки в работата и поиска да влезе в кабинета му. Ти му се сопна, а той ти се тросна да млъкваш. Влизам. По-добре го предупреди.

Мосби май приближаваше петдесетте, но се мъчеше да изглежда на тридесет и пет. Скъп загар, скъпи дрешки, широка усмивка с равни

бели зъби... и ледени очи. Махна ми небрежно да се настаня в креслото срещу неговото бюро.

— Защо се забави толкова? Казах на Фосет, че искам да си тук преди пладне.

Погледнах си и показалеца, и часовника на бюрото. Дванадесет и четири минути.

— За един час изминах четиристотин и петдесет километра, да не говорим, че прекосих с метрото целия ви мегаполис. Ако искаш, да се върна във Вегас и да опитам пак. Може и да подобря рекорда. Или предпочиташ да си свършим работата, за която си ме повикал?

— Фосет трябваше да се погрижи да хванеш капсулата в десет сутринта. Добре, добре... Доколкото разбрах, имаш нужда от работа.

— Не съм прегладняла. А доколкото аз разбрах, търсиш куриерка за работа извън Земята. — Извадих копие от „фукнята“ и му го връчих. — Ето за какво ме бива. Прегледай го и ако си доволен, обясни ми що за работа предлагаш. Ще те изслушам и като помисля, ще те уведомя дали ме интересува.

Той едва погледна листа.

— Според моите сведения ще прегладнееш скоро.

— Ами да, нали приближава времето за обяд? Посочила съм и тарифата си. Подлежи на предоговаряне, но само в посока нагоре.

— Самонадеяна си. — Той отново се взря в разпечатката. — Как е Шкембо напоследък?

— Кой?

— Тук си написала, че си работила в „Системни проучвания“. Затова те попитах за Шкембо... тоест Шкембо Болдуин.

(И това ли беше някаква проверка? Всички ли се бяха наговорили още от сутринта да ми скъсат нервите? Дори да е така, най-добрата реакция е да остана невъзмутима като статуя.)

— Президент на „Системни проучвания“ беше доктор Хартли Болдуин. Никога и никого не съм чувала да го нарича с грозния прякор Шкембо.

— Вярно, имаше някакъв докторат по нещо си. Но в професията прякорът му беше Шкембо. Между другото те попитах как е той напоследък.

(Бъди нащрек, Фрайди!)

— Все така мъртъв.

— Знам, но не бях сигурен какво ще ми изтърсиш. В занаята се навъдиха доста измамници. Я сега да ти видя торбичката на корема.

— Моля?

— Бързам, драга. Покажи ми пъпа си.

(Как ли се е разчуло? Онези... Не, нали сме ги изтребили. И то до крак — Шефът беше сигурен. Могли са обаче да предадат някому, преди и те да предадат Богу дух. Все едно. Вече знаят за скривалището. Точно както Шефът очакваше.)

— Франки, ако ще си гледаме пъпчетата, трябва да те предупредя, че боядисаната блондинка отпред не само слуша, но сигурно и записва.

— Ами, не смее да подслушва. Обяснил съм ѝ какво да прави, а какво — не.

— Подчинява се точно колкото и на желанието ти да не те нарича Франки в работно време. Господин Мосби, ти пръв започна да обсъждаш поверителни въпроси при пълна липса на сигурност. Щом искаш и секретарката ти да участва в разговора, повикай я да влезе. Ако не — разкарай я някъде. Но не искам повече аматьорски глупости.

Той потропа с пръсти по бюрото, стана рязко и излезе в приемната. Вратата не беше от най-звуконепроницаемите. Чувах яростната разправия. Мосби се върна много сърдит.

— Пратих я да обядва. Нека не губим повече време. Ако си тази, за която се представяш — Фрайди Джоунс, известна и като Марджъри Болдуин, бивша куриерка на Шкембо... добре де, на доктор Болдуин, значи имаш хирургически създадена кухня зад пъпа си. Това е най-доброто доказателство за самоличността ти.

Помислих малко. Не беше неразумно да иска доказателство. Пръстовите отпечатащи са само повод за шеги в нашата професия. Очевидно тайната на кухнята се бе разнесла по четирите посоки на света. Повече нямаше да послужи за нищо, освен да го уверя, че аз съм си аз. Ама че глупаво звучи...

— Слушай, Мосби, ти се съ согласи да платиш хилядарка, за да говориш с мен.

— Да, но срещу парите си досега чувам само уклончиво бръщолевене!

— Съжالياвам, ако си недоволен. Досега никой не е искал от мен да му показвам какво имам зад пъпа си, защото доскоро тайната бе

пазена строго. Очевидно вече не е никаква тайна, щом дори ти си я научил. Значи няма да използвам кухнята за поверителни задачи. Ако е необходима за работата, която ще ми предложиш, може би е по-благоразумно да размислиш. Мъничко разгласената тайна е като мъничко бременната жена.

— Е... права си, но само донякъде. Покажи ми я.

Държа зад пъпа си найлоново топче, широко един сантиметър, за да не се свие кухнята. Показах на Мосби как изскача и го прибрах. Оставих го да се увери, че пъпът ми изглежда съвсем нормален. Той се взираше недоверчиво.

— Не побира много...

— Ако искаш повече, вземи си някое кенгуру.

— Едва ще стигне за товара, който ще ти поверим. Ще носиш най-скъпоценното нещо в галактиката, но е достатъчно мъничко. Оправи си дрехите. Имаме делови обяд и не бива — в никакъв случай! — да закъсняваме.

— Няма ли най-после да науча за какво е цялата шетня?

— Ще ти кажа по пътя. Да побързаме!

Един файтон вече ни чакаше пред входа на сградата. Сред възвишенията зад Бевърли Хилс, дали името на града, е сгущен много стар и много изискан хотел. От него направо вони на пари, но аз не се гнуся от такава смрад. Заради пожари, а накрая и заради Големия трус е бил строен наново няколко пъти с все същия вид, но вече (както чувам) е напълно защитен и срещу огън, и срещу гърчовете на земята.

Дотам пътят е дващестина минути в бодър тръс и Мосби използва времето, за да ме просвети.

— Само сега можем да сме сигурни, че не са ни пробутали някое „ушенце“...

(Усъмних се, че наистина си вярва. Веднага се сетих за три очевадни места — моя сак, неговите джобове и възглавниците на седалката. Имаше и безброй по-прикрити кътчета. Негов проблем. Аз нямах тайни, щом и моят пъп се бе превърнал в прозорец към света.)

— ...затова ще говоря скорострелно. Ще ти платя каквото си посочила във „фукнята“. Ще има и премия при успешно изпълнение на задачата. Ще пътуваш от Земята до Владението. За това ти се плаща.

Обратният полет е само за да се прибереш, но понеже всичко продължава четири месеца, ще се водиш на заплата през цялото време. Премията си ще получиш при пристигането в имперската столица. Заплатата... да речем, аванс за първия месец, останалото тук. Бива ли?

— Бива — промърморих без никакво въодушевление, макар да ликувах. Значи полет до Владението и обратно? Драги ми Мосби, едва до вчера бях готова да се наема като чистачка, за да попадна в този кораб. — Ами разходите?

— Не се предвиждат почти никакви разходи. В първа класа всичко влиза в цената на билета.

— Бакшиши, рушветчета, екскурзии по планетите, бинго и друго дребно комарджийство... Минималната сума за такива джобни пари е поне една четвърт от цената на билета. Ако ще се преструвам на богата туристка, няма как да мина без това. Нали такова ще бъде прикритието ми?

— Ъ-ъ... Да. Добре, съгласен съм. Никой няма да ти се разсърди, ако похарчиш няколко хиляди, докато се правиш на госпожица Богата кучка. Записвай си разходите и накрая ни представи сумата, за да ти я възстановим.

— А, не. Връчваш ми аванс, равен на една четвърт от цената на билета. И нищо няма да си записвам, защото ще си наруша прикритието. Богатите кучки не си знаят парите.

— Добре, де! Млъкни и ме остави най-последно да ти обясня. Скоро ще стигнем до хотела. Ти си живо изделие.

Отдавна не бях усещала тази ледена тръпка. Овладях се и реших да му съдера кожата за това просташко и грубиянско напомняне.

— Ти май се опитваш да ме обидиш, а?

— Не позна. Недей да се наостряш. И двамата знаем, че дори специалист трудно различава изкуствените човеци от нормалните. Ще носиш модифициран човешки зародиш в стазис. Ще бъде сложен в кухнята зад твоя пъп, където устойчивата температура и меките тъкани ще помагат за поддържането на стазиса. Щом стъпиш на повърхността на Владението, ще пипнеш грип или нещо подобно и ще те откарат в болница. И носеният от теб товар ще бъде прехвърлен там, където ще има най-голяма полза от него. Получаваш си премията и те изписват от болницата... И ще да си доволна, че си помогнала на една млада двойка да има свършено здраво бебе. Иначе ги заплашва почти

стопроцентова вероятност да заченат само изроди. Хемофилия, нали разбираш.

Прецених, че почти всичко в историйката е вярно.

— Аха, дофината на Владението...

— Какво?! Откъде ти хрумна?

— И проблемите им съвсем не опират само до хемофилията. При хора с царско потекло може и да си затвориш очите за подобен недостатък. Затруднението обаче засяга лично и Първия гражданин на Владението, защото го наследява дъщеря му, а не син. Значи задачата е несравнимо по-важна и по-рискована, отколкото се опитваше да ми я представиш... Цената скача, Мосби.

Двата великолепни кафяви жребци чаткаха с копита поне стотина метра по „Родео Драйв“, преди намусеният мъж да каже нещо.

— Няма да споря. Но Господ да ти е на помощ, ако се раздрънкаш. Няма да живееш дълго. Ще увеличим премията. И...

— Трябва да си адски сигурен, че ще ми удвоиш премията и ще я внесеш на мое име още преди първия скок на кораба. При такива приятни задачи хората често стават учудващо разсеяни.

— Ами... Ще направя каквото мога. Сега ще обядваме с господин Сикмаа. От теб се очаква изобщо да не забележиш факта, че е личен представител на Първия гражданин и има галактически ранг на извънреден и пълномощен посланик. Дръж се прилично.

Четири дни по-късно отново се държах прилично. Седях вдясно от капитана на хиперкораба „Първооткривател“. Този път ме познаваха като госпожица Марджъри Фрайди и бях толкова оскърбително богата, че от Земята до Стационарната станция се пренесох в антиграв-яхтата на господин Сикмаа и влязох направо в „Първооткривател“ без плебейската досадна необходимост да минавам през МЗИП. По същото време доставиха и багажа ми — куфар до куфар със скъпи и елегантни дрехи и подходяща им бижутерия. Други се погрижиха за това. Аз нищо не върших.

Три от тези дни прекарах във Флорида. Уж беше болница, но аз си знаех, че е превъзходно оборудвана лаборатория по генно инженерство. Бих могла да измъдря и къде точно съм попаднала, но се стараех дори да не правя догадки, защото ми натъртиха, че

любопитството е абсолютно нежелателно. Направиха ми толкова пълни изследвания, сякаш бях държавен глава или шефка на мултинационалка. Предположих, че закрилата и пренасянето на зародиша, комуто предстоеше един ден да стане Първ гражданин на приказно богатото Владение, можеха да бъдат поверени според тях само на човек в цветущо здраве. Мълчах си и се стараех да не издам изостреното си внимание.

Господин Сикмаа изобщо не ми пробутваше кокошкарски хитринки, с каквито си опитаха късмета и Фосет, и Мосби. Щом реши, че съм подходяща за задачата, напъди учтиво Мосби и започна да ме обсипва с щедрост. Не се наложи да се пазаря. Четвърт от цената на билета за джобни пари? О, не стигат. Половината. Ето ги — в злато и златни сертификати от Луна Сити. Ако имате нужда от още, попълнете дългова разписка на мое име при ковчежника на кораба. Не, никакъв писмен договор. Неуместен е в подобни случаи. Само ми кажете какво искате и ще го имате. Заповядайте — в тази малка книжка е описано коя сте, кои училища сте посещавала и така нататък. Имате цели три денонощия, за да запомните всичко. Ако пропуснете да я изгорите след това, не се безпокойте. Листовете са импрегнирани и след още три денонощия ще се разпаднат. Затова не се учудвайте, ако на четвъртия ден са пожълтели и крехки.

Господин Сикмаа бе помислил за всичко. Още преди да тръгнем от Бевърли Хилс, дойде холофотографка, съблече ме безцеремонно и ме снима отвсякъде боса, на ниски токчета, на високи токчета. Щом започнах да разопаковам багажа си в „Първооткривател“, дрехите и бельото ми прилягаха идеално, цветовете и стиловете бяха възможно най-подходящите за мен, а етикетите бяха само от прочути модни къщи в Италия, Париж и Пекин.

Не съм свикнала с висшата мода и не знам какво да я правя, но се доверих на господин Сикмаа и не сбърках. Щом минах през въздушния шлюз на кораба, посрещна ме дребна азиатска красавица на име Шизуко. Представи ми се като моя персонална камериерка. Къпя се и се обличам сама от петгодишна, но не споменах това на милото момиче. Нищо не зависеше от мен.

Шизуко ме отведе в каюта ББ (по площ едва стигаше за волейболно игрище). С влизането научих, че според моята камериерка времето няма да ни стигне, за да се подготвя за вечеря.

Е, това вече беше прекалено — дотогава имахме три часа. Шизуко обаче изобщо не чуваше възраженията ми и аз послушно изпълнявах любезните ѝ нареждания.

Изкъпа ме. Докато свещенодействахме в банята, корабната гравитация се промени внезапно заради началното ускорение преди първия скок. Шизуко ме прихвана да не падна, и то толкова умело, че май бе свикнала отдавна с полети в хиперкораби. Стори ми се твърде млада, за да е вярно предположението ми.

Цял час отдели за лицето и косата ми. Преди плисвах четири-пет шепи вода на лицето си, ако имаше нужда, а косата си сресвах колкото да не ми се мотае в очите. Сега научих що за селяндурка съм била. Докато камериерката ме превъплъщаваше в богиня на любовта и красотата, терминалът на каютата звънна мелодично. На екрана се появиха букви, а същият текст излезе на разпечатка като нахално изплезен език.

„Капитан-управителят на хиперкораба
«Първооткривател» има честта да помоли
госпожица Марджъри Фрайди да удостои
с присъствието си коктейла за запознаване
в капитанския салон в деветнадесет часа
корабно време. Най-учтиво ви молим да ни
уведомите предварително, ако сте
възпрепятствана да присъствате.“

Учудих се, а Шизуко — не. Вече бе подготвила вечерна рокля. Дрехата уж ме покриваше от шията до глезените, но за пръв път в живота си се обличах толкова неприлично.

Тя не ми позволи да се появя навреме. Минах през шпалира от корабни служители пред салона точно седем минути след седем вечерта. Домакинята на салона знаеше името ми (последното засега), а капитанът се поклони и ми целуна ръка. Вече знам от собствен опит, че да си една от най-глезените пътнички в първа класа е доста по-приятно, отколкото да си цивилна охрана.

„Коктейлът“ не се ограничаваше само с коктейли — имаше чисти питиета, „Черна гибел“ от Исландия, „Пролетен дъжд“ от

Владението (никога не пийте от него — и една капка може да ви просне на пода), датска бира, някаква розова мътилка от Хитро село. Освен това предлагаха тридесет и един вида (преброих ги от любопитство) вкусни хапки. Напомних си, че не бива да излагам господин Сикмаа. Приех само малка чаша шери и проявих завидна съдържаност, макар неспирно да доближаваха към мен подносителите с онези изкушения, топящи се в устата.

Добре, че устоях на съблазънта. Изглежда в кораба са убедени, че пътниците не вадят муцунки от торбичките със зоб. Храна се предлага осем пъти на ден (и това преброих). Сутрешно кафе (само че е „кафе компле“ с чудни пастички), закуска, лека закуска в средата на утрото, обяд, следобеден чай със сандвичи и още пастички, ордъври с коктейлите (онези тридесет и един символи на греха), вечеря (седем ястия, ако имате вместимост), полунощна шведска маса. По всяко друго време можете да си поръчате нещо от бюфета.

В кораба има два басейна, великолепен атлетически салон, турска баня, шведска сауна и „клиника за контрол на теглото“. Две обиколки на бегом по главната алея пък ви дават освежителен километър. Не мисля, че предпазните мерки са достатъчни. Някои от пътниците ми като че пътуват из галактиката с единствената цел да се наплюскат. И моят основен проблем ще бъде да си намеря пъпа, когато пристигна в имперската столица.

Доктор Джери Мадсен, младши медицински офицер, който не изглеждаше на годините дори на студент, успя да ме отдели от тълпата на капитанския коктейл, чакаше ме и след вечеря. (Не се храни на капитанската маса, дори не и в трапезарията, а заедно с останалите младши офицери в служебната столова.)

Отведе ме в салон „Галактика“, където потанцувахме, после имаше шоу-програма — песни, акробатични танци, изкусен жонгльор, който не пропускаше да направи и по някой фокус. (Подсети ме за онези гълъби и Златокоска. Малко се натъжих, но не се издадох.)

После пак имаше танци и други двама млади офицери — Том Удел и Хайме Лопес, се редуваха с Джери. Накрая затвориха салона и тримата ме поканиха в друго малко кабаре на име „Черната дупка“. Не им позволих да ме напият, но не отказвах покана за танц. Доктор Джери надмина по търпение другите и ме придружи до каюта ББ в

доста късен час по корабното време, но не и по часовия пояс на Флорида, откъдето бях излетяла сутринта.

Шизуко ни чакаше, пременена в прекрасно официално кимоно, копринени чорапи и извънредно строг грим. Поклони се, настани ни във всекидневната част на каютата, отделена с подвижна преграда от спалнята, и ни поднесе чай с малки сладкиши.

След малко Джери ми пожела лека нощ и излезе. Тогава Шизуко ми помогна да се съблека и ме сложи в леглото.

Нищо определено не си бях намислила за Джери, обаче би могъл да ме убеди с две думи — знам си, че са ми слаби ангелите. Но и двамата съзнавахме всеки миг, че Шизуко седи отстрани, скръстила ръце, и ни наблюдава кротко. Докторът дори не посмя да ме целуне на тръгване.

Моята камериерка легна от другата страна на преградата върху японска постеля, която извади от гардероб.

Дори в Крайстчърч не следяха толкова строго какви ги върша. И това ли беше част от моя неписан договор?

XXIX

Хиперкорабът е дяволски интересен. Разбира се, имате нужда от много задълбочени знания по вълнова механика и многоизмерна геометрия, за да разберете как се движи. Не ми достига образование и едва ли някога ще наваксам (макар че бих прочела нещичко за удоволствие). С ракетите нямам проблеми. Принципите са били ясни още на Нютон. И гравитацията е била загадка, докато учените изведнъж измислили как да я използват във всекидневието. Но как кораб с маса сто хиляди тона (каза ми го капитанът) достига скорост хиляда и осемстотин пъти над светлинната? И то без да се разлива супата от чиниите?

Не знам. В кораба имат най-грамадните „шипстъни“, които съм виждала... Тим Флаерти (втори помощник на главния инженер) ме увери, че изчерпват част от заряда им по средата на скока, а пътуването довършват, като употребяват енергия единствено за „паразитни“ нужди (отопление, готвене, помощни системи).

Прозвуча ми съвсем различно от закона за запазване на енергията. Споделих с Тим съмненията си и той отвърна малко наежено, че корабът се движел по този начин точно заради закона. Било почти същото като с фуникулерите по планините — каквото изразходваш, връщаш си го обратно.

Да, ама в Космоса няма носещи въжета или релсички. Не виждам място за фуникулери и лифтове. Въпреки това корабът лети.

Навигацията е още по-объркваща за лаик като мен. Местните магьосници дори не я наричат астронавигация, а космонавтика. Накрая усетих, че заради невежеството ме вземат на подбив — инженерите се заклеваха, че офицерите на мостика (какъв мостик, нали не сме в океана?!) били там само за украса. Компютрите им вършели работата. А пък вторият помощник Лопес също толкова сериозно твърдеше, че в кораба нямало да се мярка инженер, ако профсъюзът не бил настоял. И той се позова на компютрите.

Като не им знам професионалния жаргон, все едно слушам лекция на чужд език.

В Лас Вегас си мислех, че всяка Голяма екскурзия е по маршрут Земята, Проксима, Преден пост, Хитро село, Дъбрава, Ботанически залив, Халцион, Мидуей, Владението и обратно към Земята, защото така я представят брошурките. Заблуда. В кораба научих, че всеки полет е различен. Обикновено минават и през деветте планети, но постоянни са само началната точка (Земята) и крайната (Владението), която е на почти сто светлинни години от Слънчевата система. През другите седем корабът може да мине в различна последователност. Има едно неумолимо правило — на отиване всеки отрязък трябва да е по-дълъг от предишния, на връщане са все по-къси. Не е толкова сложно, колкото изглежда. Все едно планирате правилно дълга обиколка из магазините в квартала.

В Космоса имате място да проявите гъвкавост и практичност. Деветте звезди на тези планети са подредени в приблизително подобие на права линия. Вижте рисунката с Кентавъра и Вълка. Погледнати от Земята, всички онези слънца се виждат или в предната половина на Кентавър, или във Вълка. (Не ми се сърдете, че изглежда много окаян. Я си представете от колко хилядолетия Кентавърът го тормози. Освен това никога не съм виждала жив вълк... поне от четирикраката им разновидност. И кентавър, разбира се.)

Е, трябва да сте на юг, поне във Флорида или Хонконг, за да видите всички и ще имате нужда от телескоп. С очите си ще различите само Алфа от Кентавър.

Сега погледнете и втората скица с „дясно възвишение над хоризонта“ отгоре и „светлинни години“ на скалата.

???

Май бях единствената сред стотиците хора в кораба, която не знаеше, че няма да се отбием първо до Проксима. Господин Лопес, който ми показваше мостика, ме изгледа, сякаш бях бавноразвиващо се детенце. (Нямаше значение, той не се интересуваше от мозъка ми.) Не смеех да си призная, че съм се качила в кораба в последния момент. Пък и от богатите кучки не се изисква особена схватливост.

Корабите обикновено минават през звездната система на Проксима (така са нарекли третата планета на Алфа Кентавър, макар в системата да има и мъждукаща звездичка със същото име) и на отиване, и на връщане. Този път имало толкова малко пътници и товар, че ги оставили за „Максуел“, чийто полет е следващия месец. „Първооткривател“ ще навести Проксима само по обратния път, за да стовари хората и пратките от другите седем колонизирани планети. Милият Лопес ми обясни (а аз не го разбрах), че да прекосиш много светлинни години в пространството не струва почти нищо, без да се брои храната за пътниците и екипажа, но спиранията около планетите са ужасяващо скъпи и разходите трябва да са оправдани.

Маршрутът ни е отбелязан на втората рисунка. Никак не ме притеснява, напротив! Ще се отърва от „най-скъпоценния товар в галактиката“ само месец след началото на първия скок, после ще стана истинска туристка. Ама че забава! Ще имам колкото си искам време да разгледам планетите под неуморните грижи на учтиви и приятни млади офицери. Ако Фрайди в ролята на богатата кучка не успее да извлече удоволствие от такива обстоятелства, значи е време да ме пъхат в крематориума.

Хвърлете един поглед и на третата рисунка с „деклинация“ отгоре и „светлинни години“ отстрани. На нея маршрутът изглежда съвсем разумно съставен. Ако я сравните с втората рисунка, ще се убедите, че макар скокът от Ботанически залив до Преден пост наглед да е през фотосферата на светилото, около което обикаля Дъбрава, всъщност го подминава с много светлинни години. За да ви стане ясно, трябва да въртите схемичката в три измерения. Сканирайте трите мои драсканици в терминала си и го накарайте да ви покаже холограма. На мостика има една, за да видят пътниците всичко в подробности.

???

Лопес ми разпечата и табличката с данните за планетите, но ме предупреди, че точността им е колкото за гимназиален учебник. Насочите ли телескоп по координатите, ще попаднете на търсената звезда. В науката и космонавтиката имате нужда от още немалко цифри зад десетичната запетая, следва да въведете и поправката според галактическата дата — засукано напомняне, че данните ви винаги

трябва да съответстват на движението на звездните системи. Слънцето на Преден пост мърда най-малко. Носи се с останалата купчина в тази част от галактиката. Но звездата на Хитро село има вектор, равен на 138 километра в секунда. За петте месеца между две гостувания на „Първооткривател“ се премества с милиард и половина километра. Тази дреболия може да струва прехраната на капитана според господин Лопес — печалбите от полета зависят от уменията на капитан-управителя да изкара металната си грамада от хиперпространството възможно най-близо до планетата, без да се набута в слънцето ѝ. По-трудно е, отколкото да караш някое РМВ с превръзка на очите!

???

Данни за осемте колонизирани планети и техните слънца

Разстояние, светлинни години Име Каталожен номер
Спектрален клас Повърхностна температура, К Абсолютна
свездна величина Дясна асценция/ деклинация

Бележки

40,7 Преден пост DM — 54 5466 G8 5300 5,5 13h
53min –54/27 Студена, сурова

67,9 Ботанически залив DM — 44 9181 G4 5900 4,7
14h 12min –44/46 Земен тип

98,7 Владението DM — 51 8206 G5 5700 5,4 14h
24min –53/43 Богата Империя

4,38 Проксима Alpha Cen. A G2 5600 4,35 14h 36min
–60/38 Най-старата колония

57,15 Дъбрава DM — 48 9494 G5 5500 5,1 14h 55min
–48/39 Нова, примитивни условия

50,1 Хитро село Nu(2) Lupi G2 5800 4,7 15h 18min –
48/08 Ограничен достъп

90,5 Мидуей DM — 47 9926 G5 5600 6,1 15h 20min –
47/44 Теокрация

81,45 Халцион DM — 9653 G5 5300 5,7 15h 26min —
49/47 Ограничен достъп
— Слънце — G2 5800 4,85 — (За сравнение)

Но аз никога няма да пилотирам хиперкораб, а капитан фон Коотен има вид на човек, на когото можеш да разчиташ. Попитах го как се справя, когато седях вдясно от него на вечеря, след обясненията на Лопес. Той закима.

— А, намираме планетите. Само веднъж пратих няколко момчета да кацнат със совалката, за да купят нещо от пекарната и да прочетат табелите.

Не знаех дали се шегува с мен, затова попитах какво са купили от пекарната. Той пък се обърна към дамата от лявата си страна и се престори, че не ме е чул.

Мил човек с бащинска усмивка, но и без напъни на въображението го виждам как с пистолет в едната ръка и абордажна сабя в другата усмирява набързо цяла тълпа разбунтували се главорези. С него се чувствам сигурна за съдбата на кораба.

Шизуко не е единственият ми опекун. Струва ми се, че открих още четирима и се чудя дали има и други. Вероятно, защото понякога се озъртам и не намирам наблизко никого от вече разобличените копои, а явно се стараят през цялото време да не ме изпускат от поглед.

Вие пък сигурно се питате дали не ме мъчи манията за преследване. Не познахте. Аз съм професионалистка, която оцелява, като забелязва всичко необичайно. В първа класа на този кораб има шестстотин тридесет и двама пътници. Освен тях срещам някои от над шестдесетте униформени офицери, редовите членове на екипажа — също в униформи, както и служителите на туристическия директор — домакини, партньори, инструктори, артисти и каквито още се намираха в „Първооткривател“. Те се обличат като пътниците, но се разпознават лесно, защото са млади, вечно усмихнати и се грижат за удоволствията на тузарите.

Пътник под седемдесет години е рядкост, затова и аз изпъквах в тълпата. Имаме още две момичета и момче в пубертета, две млади

жени и богата двойка в медения месец. Всички останали в първа класа са готови за старчески дом. Неизменно са на преклонна възраст, пращят от пари и са неприятно себични... с изключение на малцината, които не са позволили да ги вкисне безнадеждната битка с природата.

Разбира се, никой от дъртаците не ме наглежда, както и хлапетата. Подчинените на туристическия директор са прекалено заети да си поемат дъх, камо ли да ме бройкат. Бих заподозряла някои от офицерите, само че всички до един карат осемчасови ваhti всяко денонощие, а трябва и да спят — как да поемат още една задача, която би погълнала почти цялото им време? А и носят не ме лъже — въртяха се около мен онези от тях, у които играеха хормоните. На Земята не се радвах на чак толкова мъжко внимание, в кораба обаче има сериозна оскъдица на млади жени, годни за креватни приключения. Четири в първа класа (като смятам и себе си) за трийсетина напрацели от младежки нагон офицери. При такова съотношение жената трябва да има нетърпимо гнусен дъх, за да не се влачи след нея опашка като на комета.

Оставах някои мъже, на които трудно намирах мястото. И те ли бяха от първа класа? Така изглеждаше, защото се хранеха в зала „Амброзия“. Предположих, че са бизнесмени. Може би... Но от първия помощник на ковчезника чух, че деловите хора предпочитат втора класа — същите удобства като в първата минус някои луксове, затова пък двойно по-евтино.

Една от случките — Джери Мадсен ме заведе в „Черната дупка“ с още няколко от приятелите му и пак зърнах самотника, киснещ над чашата си в тъмния ъгъл. Сутринта пък Джими Лопес ме замъкна да поплуваме в единия басейн. Същият тип се топеше нехайно във водата. Сядам да поиграя карти с Том, а човечето се забавлява със солитер отсреща.

Веднъж или два пъти — да, може да е съвпадение... Но три дни по-късно вече съм убедена, че щом изляза от каюта ББ, никой от четиримата мъже се превръща в моя сянка. Обикновено гледа да е подалеч от мен, доколкото позволяват помещенията, обаче упорства да съм му пред очите.

Вярно, и от Мосби, и от Сикмаа се наслушах за „най-скъпоценния товар“. Не очаквах да се престараят и да ми сложат

пазачи в кораба. Нима посланикът се е боял някой да не отмъкне капсулата от пъпа ми?

Или пък „сенките“ не са хора на Сикмаа? Дали тайната на моята мисия не се е пропукала още преди да напусна Земята? Сикмаа ми се стори предпазлив като всеки способен и опитен професионалист... но какво да кажем за Мосби и ревнивата му секретарка? Не знам достатъчно за политическите интриги във Владението, за да налучкам истината.

Малко по-късно: двете млади жени също се оказаха част от екипа. Влизат в играта само когато мъжете не могат да припарят до мен — в козметичния салон, магазина за дрехи и бельо, женската сауна... Нито веднъж не се натрапиха и въпреки това взе да ми омръзва. Много ще ми олекне, когато се отърва от пратката, за да се наслажда истински на чудесното пътуване. За мой късмет най-хубавата му част е, след като отлетим от Владението. Преден пост е такава ледена топка (в най-буквалния смисъл), че не са предвидени никакви разходки по повърхността. Ботанически залив обаче бил извънредно приятна планета и непременно ще го разгледам, защото е вероятно да се заселя там.

Всички посетители на Владението го описват като богат и красив свят, но отсега е ясно, че не бива да припарвам там повече от един път. Казват, че властите се справяли с всички всекидневни проблеми на поданиците си, само че диктатурата е страшна дори и в сравнение с Чикагската империя. Нагледала съм се на такива прелести. Имам и помрачна лична причина да не моля за заселническа виза — знам твърде много. Не и официално, защото господин Сикмаа не изтърва нито думичка, а аз не показах с нищо, че се досещам. Няма обаче да насилвам съдбата и късмета си.

Ще стъпя с любопитство и на Мидуей, но няма да живея там. Две слънца в небето са достатъчни да го направят твърде шантаво място, а какво да кажем за папата в изгнание? Ако можеш, задължително е да се разходиш там, нищо повече. Истина било, че отслужвали публични литургии! И капитан фон Коотен ми каза, Джери пък видял с очите си и чул с ушите си. Предупреди ме, че не вземат

такса от туристите, но щели да се отнесат благосклонно към волните пожертвования, дори от джобовете на езичници.

Възможността ме изкушава. Всъщност няма нищо страшно, а втори шанс да зяпам това зрелище няма да ми се падне.

Естествено ще огледам Халцион и Хитро село. Не се съмнявам, че са великолепни, иначе заселническата такса нямаше да е толкова чудовищна... но ще си отворям очите на четири за отвратително озъбения джокер в тестето — както го открих и за Едем. Ще бъде ужасно, ако поискам Глория да плати безобразно високата сума, а после се окаже, че съм намразила планетата.

На Дъбрава уж нямало нищо интересно за туристите, аз обаче ще се вирам с удвоено внимание. Разбира се, щом е най-новата колония, още е в етапа на дървените хижи и напълно зависима от Земята и/или Владението за всички доставки на машини и инструменти.

Но няма това не е най-хубавото време да заживея там и да се радвам на всяка минута?

Споделих с Джери желанията си и той ме посъветва недоволно първо да се уверя с очите си дали животът в първобитната гора не е описан в прекалено розови оттенъци.

Вчера имаше холопредставление в „Звезден прах“ и исках непременно да го гледам — музикалната комедия „Един янки от Кънектикът и кралица Гуинивър“. Разправяха, че е много забавно, с приятна музика във възродения романтичен стил, с прекрасни коне и доспехи. Изплъзнах се на пажовете си офицери и отидох сама. Е, не съвсем — от пазачите спасение нямаше.

„Номер три“, както го бях нарекла, макар според списъка на пътниците да се казваше Хауърд Дж. Булфинч от град Сан Диего, ме последва и седна точно зад мен. Странно, обикновено внимавах да са в другия край на залата. Може и да се боеше, че ще ме изгуби от поглед, когато угасят светлините. Разсейваше ме. Накрая кралицата впи зъби в смелия янки и го повлече към будоара си, а вместо да се хия весело, аз се опитвах да разпозная всички миризми наоколо. Не е лесно, когато всички кресла в холотеатъра са заети.

Записът свърши и залата се освети. Стигнах до прохода между редовете заедно със „сянката“ си. Той ми направи път, аз се усмихнах и

му кимнах с благодарност. Тръгнах към предния изход и мъжът ме последва. Зад вратата има ниска стълба с четири стъпала. Хлъзнах се и паднах назад — право в ръцете му.

— Ох, колко съм ви признателна, че не позволихте да се ударя! Каня ви в бар „Кентавър“ на по чашка.

— Моля ви, нищо особено не се е случило...

— Настоявам. Освен да ви почерпя, искам и да ми обясните защо се мъкнете непрекъснато подире ми, кой ви е наел и още някои дреболии.

Той се подвоуми, но възрази:

— Заблудила сте се.

— Няма грешка, Мак. Ще дойдеш ли тихо и послушно с мен... или държиш да обясниш неловкото положение пред капитана?

Тъглчетата на устните му се повдигнаха в загадъчна усмивчица. (Или беше цинична?)

— Много сте убедителна, макар да бъркате. Настоявам обаче аз да платя сметката.

— Съгласна съм. Дължиш ми го, и още как!

Избрах масичка в ъгъла, където другите клиенти нямаше да ни чуят... значи улеснявахме вероятно разположеното наблизо „ушенце“. Но как да избегнеш подслушването в затвореното пространство на кораб? Немислимо е.

Донесоха ни поръчките и аз попитах почти беззвучно:

— Можеш ли да разчиташ думите по движенията на устните?

— Не особено добре — призна си той със същия шепот.

— Ясно. Тогава няма да се надвикваме, а дано фоновият шум попречи на „ушенцето“. Мак, кажи ми — изнасилвал ли си наскоро още някоя безпомощна жена?

Той трепна. Не съм виждала досега човек, който да понесе невъзмутимо удар с мокър парцал по лицето. Той обаче зачете обстоятелството, че имам мозък в главата си, и ми доказа, че същото се отнася и за него.

— Госпожице Фрайди, как ме познахте?

— Първо по миризмата. Седна прекалено близо до мен. Когато излизахме от залата, те накарах и да проговориш, за да сравня гласа. После те принудих и да ме подхванеш с ръцете си. Всичко съвпада. Е, има ли тук „ушенце“?

— Почти сигурно е. Но едва ли записва денонощно, а е възможно и никой да не прослушва в контролната кабина.

— Значи не е безопасно.

Поумувах. Да тръгнем подръка по алеята? Така бихме затруднили системата, но пак оставаше вероятността за непрекъснато проследяване, ако Мак носеше сигнализатор или някой ми бе прикачил нещо подобно, без да забележа. В басейна „Аквариум“ тогава? Акустиката там е много обърквана, което чудесно съвпаднаше с желанията ми. Не, по дяволите, искам и да съм на спокойствие!

— Остави го този коктейл и ела с мен.

Заведох го в каюта ББ. Шизуко ни отвори вратата. Нейната смяна продължаваше двадесет и четири часа в денонощието, но все пак спеше, когато и аз се унасях. Или само си въобразявах, че изобщо затваря очи?

Попитах я:

— Какво имаме в програмата за по-късно вечерта?

— Приемът на ковчезника, госпожице. В седем вечерта.

— Спомних си. Върви да се поразходиш или седни някъде. Върни се след час.

— О, ще закъснеете. Нека да е след половин час!

— Един час, казах!

Тя отвърна покорно:

— Както желаете, госпожице.

Успях да видя как преди това стрелна с поглед Мак, който склони глава не повече от половин сантиметър. Когато ключалката щракна, аз го попитах спокойно:

— Тя ли ти заповядва или ти на нея?

— Трудно е да се каже — вдигна рамене Мак. — Деловите ни отношения най-точно се описват с думите „взаимодействие между независими агенти“.

— Схванах. Тя е от печените в занаята. Мак, знаеш ли къде са скрити „ушенцата“ в тази каюта и има ли някакъв начин да ги излъжем? Или си склонен срамното ти минало да бъде предъвкано и записано в някой компютър? Не виждам нищо притеснително за себе си в онази история. В края на краищата бях невинната жертва. Ще ми се обаче и ти да говориш, без да премисляш всяка дума.

Той не отвори уста, а започна да сочи с ръка — над дивана, над леглото ми, в банята. После докосна лявото си око и показва ъгъла между стената и тавана срещу дивана.

Кимнах. Избутах две кресла в ъгъл извън полезрението на „оченцето“. Включих терминала на музика и избрах запис на хор от Солт Лейк Сити. Нека машините се опитат да отделят нашите гласове, ако могат.

Настанихме се и аз му изтърсих, без да се бавя:

— Мак, ще измислиш ли някоя основателна причина да не те убия още сега?

— Ей така, без дори да ме изслушате?

— Какво има да слушам? Ти ме изнасили. И двамата го знаем. Все пак ти давам мъничък шанс. Сещаш ли се за причина да не те екзекутирам незабавно за престъплението ти?

— Ами... Щом сме опрели дотам... Не, не се сещам.

Тези мъже ще ме довършат...

— Мак, ти си печален случай. Не ти ли светна в тъпата тиква, че нямам никакво желание да те убивам и си търся що-годе убедително извинение да те пощадя? Не мога обаче нищичко да измисля без твоя помощ. Как успя да се забъркаш в мръсотия като груповото изнасилване на окована жена с превръзка на очите?

Оставих го да се вари в собствения си сос и той точно това правеше. Най-последно измънка:

— Бих могъл да се оправдая, че дотогава бях здраво затънал и ако за миг се бях поколебал, щяха да ме очистят на място.

— А вярно ли е?

В гласа ми се промъкна презрение.

— Вярно е, но няма да се оправдавам. Госпожице Фрайди, направих го, защото ми се искаше. Толкова сте секси, че можете да развратите и някой стилит. Заради вас и богиня Венера би се преселила на остров Лесбос. Внушавах си, че участвам, иначе ще ме довършат. Знаех, че лъжа самия себе си. Добре... С какво да ви помогна, за да изглежда като самоубийство?

— Няма нужда.

(Значи съм можела да развратя и стилит? Тези пък какви са, мътните ги взели? Трябва да проуча. Май се опита да ми направи комплимент...)

Мак настоя:

— От кораба няма къде да избягате. Нито ще успеете да се отървете от неприятна улика като трупа ми.

— Не се тревожа за нищо. Нали и теб са наели да бдиш над мен. Нима си мислиш, че някой ще посмее да ми стори зло? Все едно, вече знаеш, че реших да ти се размине. Но искам обяснения, преди да те пусна. Как се измъкна от пожара? Когато те надуших, стъписах се от изумление. Смятах те за мъртвец.

— Не съм бягал от пожара. Плюх си на петите още преди това.

— Как тъй? И защо?

— Имах два много силни стимула. Научих всичко, заради което бях дошъл там. И преди всичко заради вас.

— Мак, не очаквай да повярвам на измишльотини. Какво си се вмъкнал да научиш?

— Тъй и не го узнах. Стремях се да науча същото, което и хората на Майора — защо сте била в Ел Пет. Чух разпита и се убедих, че нищо не ви е известно. И изчезнах оттам. Светкавично.

— Прав си бил. Играех само ролята на пощенско гълъбче... А нима билет някога е чувало за какво е започнала войната? Само си загубиха времето да ме изтезават.

Да пукна, ама Мак наистина се встрещи.

— Изтезавали са ви?!

Срязах го:

— Пак ли ще ми се правиш на смахнат?

— Ъ? О, не. Виновен съм като сатаната, знам си. Но само за изнасилването. Нямах представа, че са ви изтезавали. Тъпо е, не се прави от векове! Изслушах нормалния разпит, после ви биха дрога за разприказване и избълвахте съвсем същата версия. Щом се убедих, че казвате истината, и то цялата — дим да ме няма!

— Колкото и да обясняваш, става все по-мътно. За кого работеше, каква задача имаше, защо са те пуснали да се измъкнеш, кой беше гласът, даващ заповедите — онзи Майор? И защо, дяволите ви взели, всички напиряхте да знаете какво нося? Толкова ли беше важно, че да оправдае цяло военно нападение и прахосването на незнайно колко хора? А накрая започнаха да ми трошат костите и ми отрязаха зърното на дясната гърда. Защо?

— И това ли?!...

(Да му се не види, лицето на Мак беше като маска, докато не споменах как е пострадала млечната ми жлеза. Някой ще ми обясни ли що за чудо са мъжкарите? Моля, само с диаграми и простички думи.)

— Не се впрягай излишно, регенерираха ми я напълно. По-късно ще ти я покажа — ако отговориш искрено и словоохотливо на всичките ми въпроси. Тъкмо ще провериш дали е същата като преди. Да не се отклоняваме повече от работата. Започвай да пееш.

Мак твърдеше, че бил двоен агент. Тогава си изкарвал прехраната като офицер от разузнаването в полувоенна банда, наета от „Лаборатории Мюриъл Шипстън“. Внедрил се в шайката на Майора...

— Един момент! — спрях разказа му. — Той дали изгоря в пожара? Питам за Майора.

— Почти уверен съм. Но предполагам, че само Мосби знае истината.

— Мосби ли? За Франклин Мосби ли говориш? От корпорация „Търсачи“?

— Дано няма двойници или братя. И един като него е в повече на този свят. Да, същият е. „Търсачи“ е само фасада. Мосби е маша на „Шипстън Ънлимитид“.

— Но нали и ти уж си работил за „Шипстън“, за лабораториите им?

Мак се вторачи в мен.

— Ама нали цялата бъркотия около Кървавия четвъртък беше пукотевица между големите акули в комплекса? Всички го знаят...

Въздъгнах.

— Като гледам, наистина съм живяла в парник. Та докъде стигнахме? Наел си се при една част от „Шипстън“, а като двоен агент си работил за друга част. Защо аз бях кокалът, който всички искаха да захаят?

— Госпожице Фрайди, не знам. Нали това трябваше да открия? Смятаха ви за агентка на Шкембо Бол...

— Млък! Ако ще говориш за покойния доктор Болдуин, въздържай се от този гаден прякор.

— Моля да ме извините. Понеже бяхте предполагаема агентка на „Системни проучвания“, тоест на доктор Болдуин, което потвърдихте с отиването си в неговия щаб...

— Пак поспри. И ти ли беше в глутницата, която ме налетя на входа?

— Думите не стигат да ви кажа колко се радвам, че не бях. Убихте двама, третият умря малко по-късно. И останалите пострадаха жестоко. Госпожице Фрайди, вие сте истинска пантера.

— Продължавай по същество.

— Шк... доктор Болдуин беше твърде независим, направо вълк единак, не се вписваше в системата. А тъкмо тогава се подготвяше Кървавият четвъртък...

— И какво общо има Кървавият четвъртък все пак?

— Ами всичко беше заради него! Предполагаше се, че онова, което носехте, ще повлияе поне върху избора на датата. Според мен „Съветът за оцеляване“ — за тях работеха бандитите на Мосби — надуши миризмата на изгоряло и подрани, без да си довърши подготовката. Нищо чудно затова да не излезе нищо особено накрая. Оправиха си раздорите с компромиси в заседателните зали. Не съм виждал обаче подробен анализ.

(Нито пък аз и вече едва ли ще имам такъв късмет. Как жадувах за няколко часа пред терминала с неограничен достъп в Пахаро Сендз! Кои директори на корпорации са били убити по време на Кървавия четвъртък и имало ли е изобщо жертви сред тях? Какво е станало на пазара за ценни книжа? Отдавна подозирам, че най-важното не попада в учебниците по история. Шефът ме подтикваше да уча онова, което накрая би ме изправило пред верните отговори. Но той умря и чудноватото ми образование прекъсна изведнъж. Засега. Все някой ден ще нахраня гладното си мозъче!)

— Мак, Мосби ли те нае да ме пазиш в кораба?

— Моля? Не. Само веднъж съм приказвал с него, и то под фалшива самоличност. Нае ме посредник от името на културното аташе към посолството на Владението в Женева. Наистина няма от какво да се срамувам този път. Грижим се за вас с максимално усърдие.

— Сигурно е скучно без малко секс насила, а?

— Ох...

— Какви указания ви дадоха за мен? Колко сте? Ти ли ръководиш операцията?

Мак се колебаеше.

— Госпожице Фрайди, искате от мен да ви разкрия тайни на работодателя си. Това не е прието в занаята и вие го знаете добре.

— Дрън-дрън. Още когато влезе в каютата, едва ли си се съмнявал, че животът ти зависи от откровеността. Я пак си помисли за идиотите, които ми се стовариха на главата във фермата на доктор Болдуин. Е, какво си изпросиха? Спомни си и говори.

— Много пъти съм си спомнял. Да, аз съм старшият... но не и на Тили.

— Коя е тази Тили?

— Извинявайте. Шизуко. Професионален псевдоним, естествено. В университета на Лос Анджелис беше Матилда Джаксън. Всички чакахме уговорения сигнал в хотела на Стационарната станция от два месеца...

— „Ние“, значи. Искам имената им по списъка на пътниците. И не ми пробутвай фитили за кодекса на честта при наемниците. Шизуко ще се върне след няколко минути.

Слушах имената с пренебрежение. Никакви изненади. Ама че нещастници... Шефът никога не би допуснал това.

— Продължавай.

— „Дирак“ отлетя без нас, а сигнала получихме само денонощие преди отпътуването на „Първооткривател“. Тогава ми дадоха ваши цветни холограми... Госпожице Фрайди, щом ги погледнах, щях да припадна.

— Толкова ли съм зле на снимките? Я не ме поднасяй.

— А, много сте си добре. Но като си помислих къде ви бях видял предния път... И мислех, че сте загинала в пожара. Аз... ъ-ъ, беше ми мъчно за вас. Поне мъничко.

— Благодаря. Съвсем мъничко. Както излезе, седмина сте начело с теб. Мак, това е страхотно охарчване за някого. Защо имам нужда от толкова пазачи?

— Предполагах, че вие можете да ми обясните. Изобщо не е моя работа защо пътувате. Мога само да повтора указанията, които получих. Трябва да пристигнете във Владението абсолютно здрава. Дори без одраскан нокът, синина или кихавица. Там ще дойде да ви отведе офицер от дворцовата стража и от този момент сте негова грижа. Няма да си получим премията, докато не минете през подробен преглед в болницата. Чак тогава ни плащат и се прибираме у дома.

Време беше да си поблъскам главата. Разбих тревогата на господин Сикмаа, но в това престараване имаше нещо гнило. Естествено е някой да се застрахова срещу неприятна случка, като си крепи панталона и с колан, и с тиранти. Но да прати седем бавачки, които да треперят денонощно да не би да си счупя врата по някоя стълба? Тази история вонеше, и още как...

— Мак, засега не се сецам какво друго да те питам, а Шизуко... тоест Тили ще влезе всеки миг. Пак ще си побъбрим, не се съмнявай.

— Съгласен съм. Госпожице Фрайди, защо ме наричате Мак?

— Само това твое име съм чувала. На една светска сбирчица. С малко групово чуване, за да е по-интересно. Впрочем не ми се вярва да се казваш и Хауърд Дж. Булфинч. Какво име предпочиташ?

— Вярно, бях Мак за онази задача. Но обикновено ми викат Пит.

— Значи си Питър?

— Ами... не съвсем. Името ми е... Пърсивал. Но не го харесвам. Сдържах смеха си.

— Не знам какво те дразни, Пит. И по-достойни мъже от теб са носили името Пърсивал. Ето я Тили пред вратата, гори от нетърпение да ме изкъпе и облече. Да ти кажа нещо на изпроводяк. Знаеш ли защо още дишаш?

— Не.

— Защото ми позволи да се изпишкам. Благодаря ти, че ме заведе в тоалетната, преди да ме оковеш пак на леглото.

Той изведнъж се усмихна мрачно.

— Замалко да ми смачкат фасона заради това.

— Сериозно? Защо?

— Майорът искал да се подмокрите в леглото. Така сте щяла да омекнете по-бързо.

— Виж ти... Скапано аматьорче! Пит, в онзи миг реших, че не си чак такъв боклук.

XXX

Преден пост не е нищо особено. Светилото му е звезда от спектрален клас G8, което доста го отдалечаа от G2 на Слънцето. Затова е доста по-хладно. Все пак поне е от същия тип. (Може би някой ден ще колонизираме и планети около други видове звезди, но засега е по-практично да се придържаме към онези, с които човешките очи свикват по-лесно, а и радиацията им не е особено опасна. Цитирам мнението на Джери. Хайме Лопес обаче ме увери, че в радиус стотина светлинни години около Слънчевата система — разстоянието до Владението — имало над четиристотин звезди от спектрален клас G. Ще имаме с какво да се занимаваме в близките няколко седмици...)

Да, обаче не е достатъчно светилото да бъде от най-подходящите. Имате нужда от толкова отдалечена планета, че там да е топло, но не и прекалено. Притеглянето на повърхността ѝ пък трябва да задържа атмосферата. А същата тази атмосфера да е имала достатъчно време, за да я промени развиващият се живот и да стане годна да я дишат хората. (Необичайните за нас екосистеми са нещо приказно интересно, но нямат нищо общо с колонизацията на галактиката. Още не. Пък и нали не обсъждаме заселването на планетите с живи изделия или киборги, а с хора от Далас или Ташкент?)

Преден пост едва се класира и в списъка на бедните роднини, така да се каже. Дори на морското равнище е толкова беден откъм кислород във въздуха, че човек е принуден да ходи бавно, все едно е на висок земен връх. А разстоянието до звездата поражда само два вида климат — студен и леден. Оста на въртене е изправена почти перпендикулярно спрямо плоскостта на еклиптиката и смяната на сезоните се дължи единствено на чудатостите в орбитата. Няма как да отпрашиш на юг, за да избягаш от студа — зимата ще те намери и там. В тесния пояс по двайсетина градуса от двете страни на екватора има нещо като период за отглеждане на реколта, но мразовитите месеци са значително повече. Изрових причината във всекидневното вестниче на кораба — била в законите, открити от Кеплер, за радиалните вектори и

равните повърхности. С други думи, когато са раздавали подаръците, Преден пост се е успал.

Аз обаче напирах трескаво да му хвърля едно око.

Защо ли? Ами никога не съм се отдалечавала от Земята извън орбитата на Луната. В космическите мащаби това е като да отскочиш до двора на съседите. А Преден пост е на повече от четиридесет светлинни години от дома.

Графикът на „Първооткривател“ предвиждаше да се настаним на стационарна орбита (22,1 часа орбитален период, колкото трае денонощието на планетата) в два часа и четиридесет и седем минути сутринта по корабното време. Совалката от десния борд щеше да се спусне също рано — точно в три часа. Малцина се записаха за разходката. Нямаше да стъпваме на повърхността, а и почти всички са сънливци.

Аз пък по-скоро бих пропуснала възможността да гледам Армагедон от първите редове. Измъкнах се рано от приятно събиране и се пъхнах в леглото към десет вечерта, за да изгрея рано-рано. Станах към два часа, шмугнах се в банята и заключих. Ако забравя, Шизуко тутакси се намъква след мен, научих го още първия ден. Беше ококорена и облечена, когато отворих очи.

Та щом заключих, мигом се издрайфах.

И се изненадах. Не съм неуязвима и към разновидностите на морската болест, но този път не ме бе тормозила. Вярно, изкачването и спускането по Стъблото винаги ми съсипва стомахчето, после не му стига цял ден да се успокои. В „Първооткривател“ забелязах само първия скок, когато нахълтахме в хиперпространството, а вчера преди вечеря усетих как се върнахме в нормалното пространство-време, но от мостика ни бяха предупредили.

Дали в момента гравитацията (създавана изкуствено все пак) беше устойчива? Не знаех и нямаше как да проверя. Доста замаяна се чувствах след повръщането.

Изплакнах си устата, измих си зъбите и си казах: „Драга ми Фрайди, няма да позволиш на някакъв телесен каприз да ти попречи в запознанството с Преден пост. И без това си наддала два килограма, време е да се ограничаваш в калориите.“

Щом сгълчах стомаха си и му наложих волята си, излязох от банята, позволих на Тили-Шизуко да ме пъхне в дебел топъл

гащеризон и се запътих към въздушния шлюз на дясната совалка. Тя вървеше след мен, понесла тежки шуби и за двете ни. Отначало бях склонна да се сприятеля с Шизуко, но след като се досетих за истинската ѝ роля (Пит само потвърди подозренията ми), тя ми стана неприятна. Е, да, дребнава съм. Само че не мога да се отнеса дружески към агентка, която ме пази, както към истинска прислужница. Не се държах грубо с нея, просто не я забелязвах през повечето време. А тази сутрин особено ми липсваше общителност.

Господин Ву, помощникът на ковчезника по екскурзиите на планетите, стоеше пред въздушния шлюз с електронен бележник в ръка.

— Госпожице Фрайди, няма ви в списъка.

— Да не би да съм сънувала, че се записах? Или добавете сега името ми, или се обадете на капитана.

— Не мога да направя това.

— Тъй ли? Значи започвам седяща стачка наред въздушния шлюз. Не ми допада държанието ви, господин Ву. Ако настоявате да остана в кораба заради чиновническа грешка, ще се разсърдя още повече.

— Да... вероятно е станала грешка. Няма много време до спускането на совалката. Защо не влезете в пътническият салон? Настанете се, а аз ще проверя какво е станало, пък и трябва да видя дали останалите от списъка са дошли за полета до планетата.

Не му хрумна да възрази, че и Шизуко влезе с мен. Повървахме напред по дълъг коридор — дори совалките на „Първооткривател“ са огромни, — следвайки указателите за посоката към мостика, и стигнахме до доста просторно помещение като салона на РМВ за далечни маршрути. Двоен пулт за управление отпред, кресла за пътниците по-назад, големи илюминатори. За пръв път, откакто напуснахме Земята, виждах отново „слънчева“ светлина.

Звездата на Преден пост осветяваше бяла, ама много бяла извита ивица от планетата на непрогледно черния фон на Космоса. Самото светило не се виждаше през илюминатора. Двете с Шизуко си избрахме кресла и затегнахме петорните предпазни ремъци, досуц като в полубалистичен кораб. Знаех, че ще се спускаме с антиграв, затова щях да се задоволя само с ремъка през корема, но моята

дребничка настойница настръхна и ме прикова към креслото почти насила.

След малко господин Ву се появи отново, явно търсеше мен.

— Госпожице Фрайди, съжалявам, но наистина ви няма в списъка.

— Нима? А какво каза капитанът?

— Не можах да се свържа с него. Сигурно спи.

— Тогава няма какво да обсъждаме. Оставам в совалката.

— Съжалявам, не може.

— Сериозно ли говорите? За главата или за краката ще ме влачите? И кой ще ви помага, когато започна да ритам и да пицця? Уверявам ви, много съм гръмогласна.

— Госпожице, не бива така...

Пътникът от другата страна на прохода между креслата се обади:

— Млади човече, не съзнавате ли колко глупаво се държите? Тази дама пътува в първа класа, храни се на капитанската маса. Не ни досаждайте повече и си намерете някое по-разумно занимание.

Господин Ву се дръпна все още разтревожен, но помощниците на ковчезника-домакин и без това никога не изглеждат напълно доволни от живота. Не след дълго светнаха червени лампи, избръмча сигнал и силен глас ни съобщи:

— Напускаме стационарната орбита! Подгответе се за ускорението.

Прекарах ужасен ден.

Три часа до повърхността, два часа долу и още три часа на връщане. По време на спускането ни измъчваха с музика, примесена с изумително скучна лекция за Преден пост. При обратния полет имаше само музика и поне мъничко ми олекна. Е, на планетата можех да се разнообразя, ако ни бяха пуснали да излезем от совалката. Но останахме вътре. Позволиха ни само да разкопчаем ремъците и да минем в задния салон. Всъщност представляваше малка заличка, където предлагаша кафе и сандвичи, имаше и панорамен илюминатор откъм кърмата. През него виждах заселниците да слизат в колона от долната палуба на совалката, също и как разтоварваха пратките за Преден пост.

А гледката... Ниски заоблени хълмове, покрити с дълбоки преспи, някакви хилави храстчета по-наблизо, а наоколо имаше

вдълбани в земята сгради, свързани със защитени от навеси пътеки. Всички имигранти бяха дебело навлечени и въпреки това бързаха да се доберат до сградите. Товарите попадаха върху плоските платформи зад влекач, бълващ облаци черен дим. Точно каквото можеш да видиш в детските книжки за миналото на Земята! В момента обаче не разглеждах безобидни картинки.

Чух една възрастна жена да пита спътника си:

— Защо ли тези хора са решили да се заселят тук?

Получи лицемерен отговор за Божията воля и аз се дръпнах неприязнено настрана. Нима е възможно човек да навърши седемдесет години (дамата беше поне на толкова) и да не научи, че никой не „решава“ да се засели на Преден пост... освен в много ограничен смисъл — когато избира дали да го стоварят тук, или да го екзекутират на Земята.

Стомахът ми се свиваше така, че не рискувах със сандвичите, но си помислих, че чаша кафе ще ми помогне... докато не я помирисах. Упътих се право към тоалетните пред салона и спечелих титлата „Желязната челюст“. Заслужих си я съвсем честно, макар никой друг да не разбра. Заварих всички кабинки заети и се наложи да чакам. След около столетие една се освободи, аз нахълтах вътре и пак повърнах. Е, бяха почти само напъни. Не биваше да душа онова кафе.

Полетът обратно до кораба ми се стори безкраен.

Щом се върнах в „Първооткривател“, веднага се обадох на приятелчето си Джери Мадсен, младшия лекар. Помолих да ме приеме професионално. Според вътрешния правилник на кораба прегледи има само в девет сутринта, през останалото време се занимават със спешни случаи. Но аз си знаех, че Джери ще е доволен да ме види независимо от повода. С влизането в кабинета му обясних, че няма нищо сериозно, просто искам от онези хапчета, които предписва на възрастни пътнички с чувствителни стомаси.

Вместо веднага да ми даде от хапчетата, той грижливо затвори вратата.

— Да повикам ли някоя от сестрите? Или предпочиташ да те прегледа лекарка? Мога да се обадя на доктор Гарсия, макар че не ми се иска — цяла нощ беше на крак.

— Джери, защо подкара толкова сериозно изведнъж? И какво взе да се притесняваш? Дай ми от хапчетата. Онези мъничките, розовите.

— Моля те, седни. Госпожице Фрайди... извинявай, Мардж, не предписваме този препарат или производните му на млади жени. По-точно — на жени в детеродна възраст. Първо сме длъжни да проверим дали не са бременни. Лекарството уврежда плода.

— Разбрах защо си се наежил. Успокой се, чаровнико. Не съм бременна.

— Мардж, тъкмо това ще трябва да установим. Ако все пак грешиш, имаме и други лекарства, с които ще се почувстваш по-добре.

Проумях най-сетне, че милият доктор беше искрено загрижен за здравето ми.

— Шефе, а какво ще кажеш, ако ти се закълна с ръка на сърцето, че нищо палаво не съм вършила през последните два менструални цикъла? Макар че неколцина се опитаха да ме склонят, без да изключвам теб.

— Ами ще кажа: „Ето ти чашка, искам урина за изследване.“ После ще взема и кръв, и слюнка. Неведнъж съм се занимавал с пациентки, които „не са вършили нищо палаво“.

— Джери, професията те е направила циник.

— Само си върша работата, мила.

— Знам, хубавецо. Добре, ще ти угодя на прищевките. И ако чудото е станало, можеш веднага да съобщиш на папата в изгнание за втория случай на непорочно зачатие. Аз пък ще те почерпя бутилка шампанско. По-дълго не съм оставала на сухо през целия си живот.

Джери взе всички обещани проби, прегледа ме с какви ли не машини, накрая ми връчи синьо хапче за преди вечерята, жълто хапче за по-спокоен сън и още едно от синичките — заедно със закуската.

— Не действат силно и бързо като „мъничките розови“, които си виждала, но поне от тях децата не се раждат с по два леви крака. Ще ти се обадя утре сутринта, щом свърши приемният час.

— Я, аз пък си въобразявах, че вече научавате за бременността, докато пациентката е още в кабинета...

— Глезиш се. Прабаба ти е научавала, когато дрехите ѝ са започвали да отесняват около корема. Стискай палци да не повтаряме теста.

Благодарих му и го целунах. Той уж се дърпаше, но не много упорито. Джери е истинско агънце.

Сините хапчета ми помогнаха да си изям вечерята и закуската, но си стоях в каютата. Джери спази обещанието си да ме потърси рано.

— Стегни се да понесеш новината, Мардж. Дължиш ми бутилка шампанско.

— Какво?! — изръмжах и се усетих. Сnižих глас, за да не ме чуе Тили. — Джери, ти си се побъркал. Превъртял си окончателно.

— Няма спор — съгласи се той. — В нашата професия това не е никаква пречка. Отбий се при мен да обсъдим дневния ти режим от днес нататък. Какво ще кажеш за два следобед?

— Не, моментално. Искам да ме убедиш, защото новината ти не е за вярване.

Джери ме убеди. Обясни ми подробно в какво се състои всеки тест. Ами да, на този свят се случват и чудеса — бях неоспоримо бременна. Аха, ето защо и гърдите ми напоследък бяха излишно чувствителни. Симпатичният доктор ми беше приготвил малка книжка с наставления какво да правя и какво не, как да внимавам с храната и в банята, защо да не се плаша от промените в състоянието си и така нататък — страшна скука. Благодарих му, взех си книжката и излязох от кабинета. И двамата дори не споменахме възможността за аборт, а Джери любезно се въздържа от шегички за жените, които „нищо палаво не са вършили“.

Да, обаче му казах истината. Бърт беше последният засега, преди цели два менструални цикъла. А и защо да се пазя? Нали за премахването на моята стерилност беше необходима дребна хирургическа намеса? Никога не съм използвала противозачатъчни в несъмнено бурния си светски живот. Стоотици пъти ми се е разминавало, а сега чувам, че съм бременна!

Не съм безнадеждна глупачка. Щом се примирих с факта, старото правило на Шерлок Холмс ми подсказа как и кога се е случило. Прибрах се в каюта ББ, влязох направо в банята, заключих и си смъкнах дрехите. Легнах по гръб на пода, опънах с пръсти кожата около пъпа си и свих коремните си мускули.

Изскочи найлоново топченце.

Огледах го придирчиво. Все същото, което слагах, за да не се свие кухнята. Изобщо не беше контейнер за поддържане в стазис на яйцеклетка. Най-обикновено малко, безлично, полупрозрачно топче. Поклатих глава и го върнах на мястото му.

Излъгали са ме. Още тогава се чудех що за „стазис“ е осъществим при телесна температура. Бях чувала само за поддържане на живи тъкани в течен азот или в още по-невъобразим студ.

Сметнах, че господин Сикмаа знае какво върши, пък и нали не съм специалистка по биофизика? Не се падаше на мен да оспорвам версията му. Куриерка съм и единственото ми задължение е да доставя пратката.

Каква пратка? О, стига, Фрайди, знаеш каква е. Не в пъпа ти, а десетина сантиметра по-навътре. Пъхнали са ти я някоя нощ във Флорида, дори не си усетила приспивателното в храната. Такава пратка се разтоварва след девет месеца. Значи плановете за Голямата екскурзия се отлагат. Няма да те пуснат от Владението, докато не получат от теб каквото искат.

Добре де, като са имали нужда от родилка под наем, защо, да ги удари гръм дано, не си казаха направо? Щях да се отнеса практически към предложението.

Спри и не дишай! Дофината на Владението трябва да роди детето! Затова е цялата суетня — наследник на трона без никакви вродени увреждания, и то излязъл от утробата на дофината, в присъствието на четирима-петима дворцови лекари, десет акушерки и медицински сестри... и дващестина придворни. Не искат ти да им го поднесеш, изкуствено създаване с фалшиво рождено свидетелство!

Върнах се към първоначалния сценарий и нанесох леки редакторски поправки. Госпожица Марджъри Фрайди, богатата туристка от Земята, слиза на разходка във Владението, за да се възхити на великолепната имперска столица... после се разболява тежко от грип и я откарват в болница. Случайно дофината е на лечение в същата болница и... Стоп! Как тъй ще влезе в плебейско медицинско свърталище, достъпно и за туристи?

Добре, да опитаме отново. Ти постъпваш в болницата с тежък грип, според указанията. Към три сутринта те пъхват в линейка. Попадаш в двореца. Колко време ще бъде необходимо на лекарите, за да подготвят биохимията на височайшата особа така, че да не отхвърли зародиша? Остави главоблъсканиците, Фрайди. Не ти трябва да знаеш дреболиите. Щом е готова, слагат ви на съседни операционни маси, разкрачват ви, вадят го от теб и го имплантират в нея, докато е още малко и не създава особени затруднения.

После си получаваш радващо солидната премийка и се махаш. Дали Първият гражданин ще ти благодари? Е, няма да е лично. Но ако... Стига, стига. Достатъчно сънища наяве за днес. Знаеш какво те чака. Помниш добре една от встъпителните лекции на Шефа в основното обучение.

„Неприятната особеност на такава задача се състои в това, че след като агентът я изпълни успешно, сполетява го непоправимото, за да не проговори никога. Ето защо ви съветвам настоятелно да отбягвате подобни задачи, независимо колко щедро възнаграждение ви обещават.“

XXXI

По време на скока към Ботанически залив прехвърлях тази мисъл из ума си и се опитвах да открия някакъв пропуск в разсъжденията си. Как да не си спомня и класическия случай с Джон Кенеди? Неговият предполагаем убиец бил ликвидиран твърде бързо, за да успее да проговори дори веднъж пред следователите. А онзи зъболекар, който застрелял губернатора Хюи Лонг, уж се гръмнал сам секунди след престъплението си. Да не говорим за незнайните и безименни агенти през „студената война“, които оцелявали само докато си свършат работата, после „случайно“ се изпречвали пред шеметно фучащи коли.

Въображението пък услужливо ме измъчваше с прастара сценка — пуст бряг на остров, главатарят на пиратите наглежда хората си, докато изкопаят ямата и спуснат сандъците с плячката... после вади pistolетите от аления си пояс и просва безжизнените тела при съкровището.

Да, имам склонност да драматизирам. Само че мислех за участва на своята утроба, не на вашата. Всички в заетата от хората част на Вселената знаят, че бащата на настоящия Пръв гражданин е стигнал до трона през камари от трупове. Синът се задържа на същия трон с още по-смразяваща жестокост.

Щял да ми благодари, че съм се погрижила за продължението на рода му, а? Или ще зарови костите ми в най-затънтеното подземие на двореца.

Не се залъгвай, Фрайди. Да знаеш твърде много е тежко престъпление. Особено в политиката. Ако са имали намерение да се отнесат честно с теб, сега нямаше да си бременна. Значи си принудена да се опираш на увереността, че няма да се церемонят с теб, след като извадят царствения зародиш.

Очевидно беше какво трябва да направя.

Изобщо не успях да измисля как ще стане.

Вече нямаше съмнение, че не заради чиновническа грешка името ми не е било в списъка за екскурзията до Преден пост.

Вечерта зърнах Джери в салона за танци и го поканих. Беше класически валс и можах да доближа лицето си до неговото, за да говоря тихичко.

— Как е коремчето? — попита ме той.

— Сините хапчета си ги бива — признах честно. — Джери, кой знае освен нас двамата?

— Чудна работа, но бях зает и още нищо не съм въвел в медицинския ти файл. Резултатите от тестовете са заключени в моя сейф.

— А техникът от лабораторията?

— Толкова е претоварен, че сам пуснах тестовете.

— Гледай ти! Мислиш ли, че е възможно тези резултати да изчезнат някак? Нали хартията се пали лесно?

— Нищо не горим в кораба. Инженерът по системите за пречистване на въздуха много се ядосва. Всичко мелим и връщаме за преработка. Не трепери, момиченце. Батко ще опази срамната ти тайна.

— Джери, добро приятелче си ми ти. Ако не беше моята бдителна бавачка, сега щях да подозирам, че ти си татенцето. Помниш ли първата ми нощ в кораба?

— Как да не помня? Ужасно разочарование.

— Не съм измислила аз да пратят и прислужница с мен. Натрапи ми я семейството, същинска пиявица е. Човек би си помислил, че ми нямат никакво доверие... И ти вече знаеш защо. Можеш ли да измислиш как да се отървем замалко от надзора ѝ? Много благодарноположена съм към теб, красавецо, защото умееш да пазиш тайни.

— Хм, трябва да помисля. В моята каюта няма да стане. Дотам се стига през столовата, а и по коридора имам още двайсетина съседи... Внимавай, Джими идва насам.

Разбира се, че исках да го подкупя, за да си трае. Но му бях и искрено благодарна, смятах се за негова длъжница. Ако желаше близко запознанство с моето далеч не девствено тяло (точно това му се искаше), бях готова да му угодя... и заради самата себе си. Липсата на мъжка компания ми се отразяваше зле, а Джери е привлекателен. Изобщо не се срамувах всъщност, че съм бременна (колкото и ново да беше преживяването за мен), но не горях от желание да се разчува.

(Стига и неколцина други в кораба да не са били предупредени предварително за състоянието ми...) Имах нужда от време, за да съставя поне някакво подобие на аварийен план за спасението си.

Може би още не ви е ясно колко бях загазила. Ще се постарая да ви обясня. Очаквах да намеря смъртта си в някоя операционна зала, щом попадна във Владението — чистичко, съвсем законно и с правдоподобни обяснения. Ако не вярвате, че подобни неща се случват, значи не живеем в една и съща Вселена, а дотук нищо не сте проумели от тези мемоари. Още от зората на човешката история дълбоко се е вкоренил навикът на неудобните свидетели да се спира кислородът.

Може би нямаше от какво да се боя. Всички признаци за приближаващото бедствие обаче бяха налице... при условие че стъпя на повърхността на Владението.

Да си остана в кораба? И това ми мина през ума... Но думите на Пит (Мак) сякаш още отекваха в ушите ми: „Там ще дойде да ви отведе офицер от дворцовата стража и от този момент сте негова грижа.“ Очевидно не биха изчакали дори да слеза на планетата. Никакви преструвки, че съм се разболяла изведнъж в столицата.

Следователно трябваше да напусна „Първооткривател“ преди спирането около Владението... тоест да се скрия на Ботанически залив. Поне нямаше място за колебания.

Лесна работа. Слизаш по подвижното мостче и махаш за сбогом от кея.

Уви, не сме на презокеански увеселителен кораб. „Първооткривател“ дори не доближава планетите под точката на стационарната орбита. В случая с Ботанически залив ще бъде на около тридесет и пет хиляди километра от повърхността. Не съм чувала някой да е плувал във вакуум, а вие? Начинът да слеза е със совалка, както се спуснах до Преден пост.

Фрайди, никой няма да те пусне в совалката. Първия път се натрапи с нахалство. Вече са нащрек и няма да се помайват. Какво ли ще ти подготвят? Господин Ву отново ще бди със списък в ръка пред въздушния шлюз, само че до него ще стърчи човек от въоръжената охрана. Е, ще се справиш ли?

Нищо особено. Вземам му оръжието, чуквам им главите една в друга да покънтят малко и си избирам кресло в салона.

Ще успееш, нали за това си проектирана и обучена?

А после? Совалката не се отделя от кораба по график. Чака си в трюма, в салона се промъква цяло отделение от осем-десет бабаити и те надвива с груба сила и приспивателни стрелички. Накрая те заключват в каюта ББ и си киснеш вътре, докато офицерът от дворцовата стража не се появи да те замъкне на Владението.

Такъв проблем не се решава със смъртоносни удари.

Другите възможности са сладки приказки, малко сексапил и рушвети.

Ха, защо ли забравих честността?

Как пък не! Отиваш право при капитана и му обясняваш какво ти е обещал господин Сикмаа, как те е измамил. Искаш да извика Джери, за да потвърди бременността ти, споделяш опасенията си и заявяваш, че си решила да изчакаш на Ботанически залив, докато мине кораб, който ще те върне на Земята, след като вече е бил в звездната система на Владението. Нали капитан фон Коотен е мил, бащински настроен и добросърдечен? Показа ти снимки на дъщеря си. Е, ще се погрижи ли за теб?

Какво би предположил Шефът?

Ще ти напомни, че седиш на капитанската маса от дясната страна на капитан-управителя. Защо?

Получи в последната минута една от най-люксовите каюти. Защо?

Намери се място и за още седем души, които денонощно бдят над теб... Нима си въобразяваш, че капитанът не знае защо е всичко това?

Освен това кой махна името ти от списъка за екскурзията до Преден пост?

Впрочем кои са собствениците на „Хайпър Спейс Лайнз“? Тридесет процента от акциите с право на глас са на „Интеруърлд“, която на свой ред се контролира от различни части на „Шипстън“. Не си пропуснала да забележиш, че други 11 процента държат три банки от Владението, нали? А Владението е сложило ръка на дялове и от други вкусни мръвки в комплекса.

Няма причина да очакваш прекалено много от милия капитан фон Коотен. Представи си само как ще те успокоява: „О, преувеличавате. Господин Сикмаа е добър мой приятел, познаваме се

от много години. Да, да, обещах му, че ще бъдете в безопасност при нас. Затова не бих ви позволил да слизате на диви, нецивилизовани планети. Но ви обещавам на връщане да се разходите и позабавлявате чудесно на Халцион. Нали ще бъдете добро момиче и няма да ми вгорчавате излишно живота?“

Нищо чудно дори да си вярва, докато те забълбуква.

А е почти несъмнено, че знае коя си — не някаква си богата кучка. Вероятно са му казали, че си наета да износиш плод (и лесно се е досетил за кого). Ще намекне, че се опитваш да стъпчеш в калта напълно законен и дори изгоден за теб договор. А ти, драга ми Фрайди, нямаш дори една писана думичка, с която да докажеш, че са те измамили.

Капитанът няма да ти помогне. Пак ще се вадиш сама от блатото.

Оставах само три дни преди да се заковам в орбита над Ботанически залив, когато реших да се разшетам. Дотогава умувах мъчително, губех си времето с безсмислени напъни на въображението какво ще направя, ако не успея да се махна от кораба. Ето ви пример: „Чухте ме, капитане! Заклучвам се в каютата, докато не напуснем звездната система на Владението. Ако разбиете вратата, за да ме предадете на онзи офицер от дворецовата стража, не мога да ви попреча, но ще намерите само труп!“

(Смехория. Пускат малко газ за приспиване през вентилационната система и съм готова за опаковане.)

Или друго...

„Капитане, виждал ли сте някога средновековен аборт? Каня ви на представлението. Разправят, че било доста кърваво.“

(Още по-нелепо. Мога да говоря спокойно за аборт, но не съм способна да го направя. С тази цвъчка в мен нямам и най-далечно родство, как обаче да погубя невинното гостенче в корема си?)

Опитвах се да не си прахосвам времето с такива щуротии, а да се съсредоточа в измислянето на хитра подривна тактика, също и да се държа нормално пред хората. Когато от канцеларията на ковчежник-домакина обявиха, че е време желаещите да се запишат за екскурзии на Ботанически залив, нахълтах там сред първите, обсъдих всички варианти, задавах недоверчиви въпроси, отнесох цял диск с

информация за планетата, после се записах и платих в налични за най-хубавите и скъпи разходки.

На вечеря дърдорех неспирно на капитана за нетърпението си, поисках мнението му за всеки маршрут, оплаках се пак, че името ми не е било включено в списъка за Преден пост, и го помолих да се погрижи да няма втора подобна грешка. Сякаш капитанът на гигантски междузвезден кораб не би си намерил по-добро занимание от момче за поръчки на госпожица Богата кучка! Колкото и зорко да го наблюдавах, не се издаде. И не ми каза, че забранява да стъпя на планетата. Май като грешници с него бяхме от един дол дренки — аз се научих да лъжа с най-невинно изражение много години преди да изляза от яслата на лабораторията.

По-късно се преместих в „Черната дупка“ с тримата си верни рицари — доктор Джери Мадсен, Хайме Лопес (по прякор Джими) и Том Удел. Том е първи помощник на отговорника по товаро-разтоварните дейности. Не знаех точно с какво се занимава, просто имаше една нашивка в повече от другите двама. Още първата вечер, след като се качих в кораба, Джими ме увери тържествено, че Том бил старши метач. И Том не отрече, само подхвърли:

— Забрави да добавиш и „главен хамалин“.

Време беше да се осведомя по-подробно за задълженията му, щом оставах три денонощия до пристигането ни над Ботанически залив. Пълнеха дясната совалка с товари за жителите на планетата.

— Лявата натоварихме още докато висяхме край Стъблото — обясни Том. — А в дясната имаше какво ли не за Преден пост. Сега имаме нужда и от двете, за да си свършим по-бързо работата с Ботанически залив, затова този път ще пролеем доста пот.

— Няма да ти навреди, Томи. Дебелееш.

— Първо си виж тумбачето, Хайме, после обиждай.

Попитах го как товарят пратките в совалката.

— Онзи въздушен шлюз ми се видя тесничък...

— А, той е само за пътници. Искаш ли да погледаш как си вършим работата?

Уговорихме си среща за сутринта. И научих всякакви полезни нещица.

Трюмовете на „Първооткривател“ са великански, в тях човек може по-скоро да изпита боязън от откритите пространства, а не

клаустрофобия. И трюмовете на совалката си ги бива, защото товарите понякога са огромни, особено машините. На хората от Ботанически залив им предстоеше да се сдобият с турбогенератор „Уестингхаус“, по-едричък и от триетажна къща. Престорих се на смаяна наивница и попитах Том възможно ли е изобщо да помръднат това?

Той се ухили.

— Помагаме си с черна магия.

Четирима от неговите работници увиха генератора с метална мрежа и прикрепиха към нея кутия с размерите на куфарче. Том огледа всичко и разреши:

— Включвайте.

Бригадирът им го послуша... и ръбестото чудовище трепна, после се издигна на две педи над пода. Ясно, преносим антиграв като във всяко РМВ, но без черупката.

Много предпазливо работниците задърпаха и забутаха генератора с въжета и прътове към гигантския люк и го вкараха в трюма на дясната совалка. Том ми напомни, че макар товарът да е освободен от изкуствената гравитация в кораба, масата му си остава все същата, може да смачка човек, като че е досадно насекомо.

— Тези четиримата разчитат един на друг, животът им зависи от това. Вярно, аз отговарям за всичко... но на мъртвеца ще му е все едно дали са ме осъдили.

Всъщност най-важното, за което трябвало да се грижи, било наместването на всеки товар според схемата, закрепването му и проверките до изнемога дали огромните товарни люкове са херметично затворени всеки път, след като са били отворени.

Показа ми и къде набутват емигрантите.

— Имаме повече за Ботанически залив, отколкото за другите планети накуп. Когато отлетим от планетата, трета класа ще бъде почти празна.

— И тези ли до един са от Австралия? — попитах нехайно.

— А, не. Около една трета са от всякакви други места по Земята. Имат обаче нещо общо — владеят свободно английски език. Това е единствената колонизирана планета с изискване за общ език.

— И аз съм чувала мълвата. Защо се инатят?

— Обзела ги е някаква смахната заблуда, че така намалявали вероятността от бъдещи войни. Може и да има нещо вярно... само че

най-кървавите войни в досегашната история са били братоубийствените.

Нямах мнение и си замълчах. Излязохме от совалката през пътническия люк и Том го затвори. Изведнъж си спомних, че забравих вътре шалчето си.

— Том, забеляза ли къде го оставих? В емигрантския трюм още беше на шията ми.

— Ще го намерим.

Пак се обърна и отвори люка.

Естествено шалчето си беше, където го пуснах — между две тапицирани скамейки в емигрантския трюм. Увих го игриво около врата на Том, придърпах лицето му към своето и му се отблагодарих толкова старателно, колкото той беше готов да понесе. Доста напреднахме, но милото момче все пак беше на работа...

Заслужаваше си го. Люкът се отваря с цифрова комбинация. Вече я знаех.

Наближаваше времето за обяд, когато се прибрах в каютата. Шизуко както винаги се занимаваше с нещо. (Все пак ме озадачава, че една жена може да запълни цялото си денонощие с грижата друга жена да изглежда великолепно.)

— Не ми се ходи в трапезарията — заявих непреклонно. — Ще се пъхна набързо под душа, ще навлека някое халатче и ще хапна тук.

— Какво ще желаете, госпожице? Веднага ще ви поръчам обяда.

— Поръчай и за себе си.

— Но защо?

— Така. Не искам да се храня сама. Не ми се занимава с цялото това преобличане, за да си търся компания в трапезарията. Недей да спориш, а се свържи с кухнята.

Чух я да приказва по терминала, но когато спрях душа, вече държеше голяма пухкава хавлия и се беше увила в по-малка — идеалната прислужница в банята. Изсуши ме, помогна ми да облека халата и тъкмо тогава звънна асансьорчето за доставки. Тя отиде да извади поръчката, а аз придърпах масичката в ъгъла, където си бяхме гукали задушевно с Пит-Мак. Веждите на Шизуко се извиха въпросително, но не изтърва нито думичка, само започна да нарежда съдовете. Пуснах класически тежък рок по терминала. Групата е имала страшен ръмжащ звяр за вокалист.

Видях, че на масата има само една чиния. Обърнах се с лице към Шизуко, за да разбира какво ѝ говоря.

— Тили, седни да се храниш срещу мен.

— Моля, госпожице?

— Край на театъра, Матилда. Измислих това, за да си поговорим откровено.

Лицето ѝ дори не трепна.

— Добре, госпожице Фрайди.

— Викай ми Мардж, за да не те наричам госпожица Джаксън. Или само Фрайди — това е истинското ми име. Време е да си приберем ноктите в лапичките. Между другото играеш съвършено ролята на камериерка, но вече не е нужно, когато сме си двечките тук. Мога сама да се изкъпя и изсуша.

Тя едва не се усмихна.

— О, много ми харесва да се грижа за теб, Мардж... тоест Фрайди.

— Благодаря ти! Сега да си напълним стомасите.

Сипах сукияки в нейната чиния. Преглътнахме по няколко лъжици от вкусните гозби — трудната приказка върви по-гладко на маса — и аз попитах:

— Какво се пада на теб от цялата история?

— Коя история, Мардж?

— Нали ме държиш под око? И ще предадеш щафетата на дворцовата стража, щом стигнем до Владението.

— По договора плащат на моя началник. Аз уж ще получа премия, но ще повярвам, когато започна да си я харча на воля.

— Схванах. Матилда, слизам на предната спирка — Ботанически залив. А ти ще ми помогнеш.

— Нима? И ми казвай Тили, моля те.

— Ще ми помогнеш, уверявам те. Защото ще получиш от мен много по-тлъста пачка.

— Наистина ли си въобразяваш, че ще ме подкупиш толкова лесно?

— Да. Защото ти давам само две възможности за избор. — Взех голямата лъжица за сервиране от купата — беше от здрава неръждаема стомана. Смачках я с едната си ръка. — Помагаш ми или умираш. Тутакси. Кое си избираш?

Тили внимателно взе осакатения прибор от ръката ми.

— Мардж, защо са тези мелодрами? Все ще се спогодим някак.
— Съвсем нехайно изглади разкривената стомана с пръсти. — Какво ни пречи?

Зяпнах лъжицата.

— „Мама е епруветка...“

— „...тата е скалпел“ — довърши Тили. — С еднакво потекло сме. Затова ме наеха. Хайде да обсъдим положението. Защо ще бягаш от кораба? Ще ме разкатаят, ако ти позволя.

— Защото иначе ще ме погребат наскоро. — Без да крия нищо, разказах за устната сделка, за ненадейната си бременност и за преценката си какви шансове имам да оцелея след гостуването във Владението. — Е, какво би те убедило да си затвориш очите? Мисля, че мога да си позволя и най-високата цена.

— Не само аз те наглеждам.

— За Пит ли говориш? Ще му намеря цаката. Другите трима мъже и две жени все едно ги няма. Стига да ми помагаш. Само ти и Пит сте професионалистите тук. Кой тъпанар е наел останалите? За нищо не стават.

— Не знам. Дори не ми казаха кой нае мен. Началникът ми уреди всичко. Да, вероятно можем да забравим за останалите. Зависи какъв е твоят план.

— Да обсъдим първо въпроса с парите.

— Първо плана.

— Ъ-ъ... Мислиш ли, че можеш да наподобиш гласа ми?

— Мислиш ли, че можеш да наподобиш гласа ми? — чух като ехо на собствените си думи.

— Я го направи пак!

— Я го направи пак! — послушно повтори Тили.

Въздъгнах.

— Справяш се добре. Според вестничето ще изскочим в нормалното пространство по някое време утре и ако пак са сметнали всичко точно, както беше с Преден пост, ще заемем стационарна орбита над Ботанически залив и ще пуснем совалките по обяд вдругиден. Остават по-малко от две денонощия. Значи утре ще се разболея. Печално, защото толкова исках да обиколя всички онези чудесни местенца по планетата... Графикът на действията ми ще

зависи от момента на отделянето на совалките, а това ще се разбере чак след края на хиперскока. Все едно. Защото преди това, към един през нощта, щом коридорите опустеят, аз излизам оттук. И от този миг ти се представяш и за мен. Не пускаш никого да влезе, защото съм раздразнителна от болестта. Ако някой ме потърси по терминала, не включвай видеото. Аз и без това не го правя. Усетиш ли, че ще надушат измамата, значи съм заспала дълбоко. Ще поръчаш закуска за нас двете — за теб обичайното, за немощната пациентка само препечена филийка и топло мляко.

— Фрайди, очевидно е, че единственият ти път към спасението са совалките. Само че люковете им са винаги заключени и блокирани. Поне това знам.

— И аз. Не се тревожи, Тил, знам какво правя.

— Добре. Не е мой проблем. Разбрахме се и че ще те прикривам, след като излезеш от каютата. Но как ще се обяснявам с капитана после?

— Значи и капитанът е замесен. Досещах се.

— В играта е, но пряко ни ръководи ковчезникът.

— Практично. Да речем, че ще уредя да си вързана и със запушена уста. Налетяла съм ти в гръб и не си могла да се съпротивяваш. Разбира се, не мога аз да ти запуша устата, защото ще наподобяваш гласа ми при обаждания, след като изляза от каютата. Сещам се обаче за един човек, който би ми направил тази услуга.

— О, така моето алиби ще стане непоклатимо! Но кой ли е този благодетел?

— Помниш ли първата ми нощ в кораба? Върнах се с обожател. Ти ни поднесе чай и сладкиши с бадеми.

— На доктор Мадсен ли разчиташ?!

— Да, май ще го склоня, с твоя помощ. Още от онази нощ ми е много навит.

Тя прихна.

— Чак езикът му се влачеше по пода!

— И досега не го е прибрал в устата. Утре се разболявам и той идва да ме прегледа. Ти си тук както обикновено. В кърчето със спалнята светлините са угасени. Ако доктор Мадсен е със здрави нерви — в което съм уверена, — ще се примири с отредената му от мен участ. И ще стане много сговорчив. — Погледнах я неуверено. —

Добре ли звучи? На другия ден уж пак ще ме навести за преглед, ще те върже и ще ти запуши устата.

Тили се умисли задълго.

— Не става.

— Защо?

— Да не разчитаме на други хора. На никого! Няма нужда да съм вързана, само ще събудим допълнителни подозрения. Чуй каква ще бъде моята версия. Малко преди отделянето на совалката от кораба изведнъж ти е щукнало, че вече си оздравяла. Станала си, облякла си се и си излязла от каютата. Никога не споделяш с мен какво си намислила. Нали съм кротката тъпа прислужница? Няма значение, защото не е моя задача да те следя, докато обикаляш из кораба. Единственото ми задължение е да те наблюдавам в каютата. Не мисля, че и само Пит отговаря за теб, когато излезеш оттук. Ако успееш да офейкаш, май капитанът ще го отнесе със страшна сила. Няма да плача за него.

— Тили, ти всичко нареди както трябва. Предполагах, че ще искаш да имаш алиби. Наистина ще е по-добре да опростим плана.

Тя ми се усмихна.

— Нека това не те спира да се позабавляваш с доктор Мадсен. Имах задача и да не пускам мъже в леглото ти...

— Досетих се отдавна — промърморих малко кисело.

— ...но вече съм на твоя страна, значи няма да ти бъда надзирателка. — На бузите ѝ се появиха трапчинки. — Защо ли не предложи на доктора и малка премия? Когато навести пациентката си на другия ден и не я завари, ще му кажа, че си отишла да се лекуваш в сауната.

— Не му се предлагай, ако не ти се иска. Настроен е много бойно.

— Каквото рекламираме, това получава клиентът. Е, разбрахме ли се за всичко?

Тя стана, аз също.

— Остана да изясним какво ти дължа.

— Не съм забравила. Мардж, познаваш възможностите си по-добре от мен. Ти решавай.

— Пропусна да ми кажеш колко щяха да ти платят.

— Не знам. Началникът не ме осведомява за тези сочни подробности.

— Да не си негова собственост?!

Втресох се. Всеки изкуствен човек на мое място би потреперил.

— Вече не. Или... не съвсем. Продадоха му ограничени права върху мен за двадесет години. Седем минаха, остават тринадесет. После ще бъда абсолютно свободна.

— Но... Господи! Тили, да избягаме заедно!

Тя хвана полека ръката ми.

— Не се впрягай толкова. Ти ме подтикна да се замисля. Затова не искам да бъда вързана. Мардж, в списъка на пътниците не е отбелязано, че съм полуробиня. Значи никой не би ми попречил да се запиша за екскурзия на планетата, ако мога да си платя. А аз мога. Дано отново се срещнем на Ботанически залив.

— О, да!

Целунах я.

Тя рязко долепи тялото си до моето и целувката мина на трета скорост. Тили вече стенеше и пъхаше ръка под халата ми. След малко отделих лицето си от нейното, колкото да попитам:

— Тъй ли било?...

— Да, по дяволите! Още откакто те изкъпах за пръв път.

Вечерта бъдещите заселници на Ботанически залив изнесоха представление в един от салоните на първа класа. Капитанът ми обясни, че било традиция, а богатите пътници обикновено правели дарения за колонизираната планета, но не е задължително. Спази традицията и посети салона, а аз се озовах до него. Възползвах се от повода да спомена, че съм малко зле напоследък и май ще отменя резервациите си за обиколки по Ботанически залив. Мрънках правдоподобно.

Капитан фон Коотен ми напомни строго, че само хора в цветущо здраве би трябвало да се разхождат по планети, с чиито условия изобщо не са свикнали. И защо да се тревожа, че няма да видя Ботанически залив, щом ще се наслажда на истинските перли в Космоса? Бъдете добро момиче, госпожице, не ме принуждавайте да ви заключавам в каютата.

Промърморих, че ако коремът ми продължи да се бунтува, няма нужда да ме заключват. Споделих ужасните си преживявания в полета до Преден пост и обратно. Заявих, че не бих рискувала да изтърпя отново подобен ад за нищо на света. За по-убедително не хапнах почти нищо на вечеря.

Насладих се на аматьорско, но весело шоу. Имаше скетчове и много хорови песни — „Вържи кенгуруто, да ти е мирна главата“, „Валс с Матилда“, „Ботанически залив“. Изпълниха на бис „Щора бие по прозореца“. Щях да се хиля още повече, но се бях вторачила в мъж на втория ред в хора. Стори ми се познат.

„Фрайди, и ти ли си вече от закоравелите разсеяни курви, та дори не си спомняш спала ли си с някой мъж или не си?“

Приличаше на професор Федерико Фарнезе, обаче имаше пищна брада, а Фреди беше гладко обръснат единствения път, когато се развличахме взаимно. И какво от това? За толкова месеци е могъл да обрасне страховито. Почти всички мъже се поддават понякога на тази мания.

Не изпя нито едно соло, затова не успях да проверя гласа му.

Изостреното обоняние също не ми помогна — не можех да отделя миризмата му от останалите заради трийсетината метра разстояние.

Как ми се искаше да не съм в ролята на надменна дама! Трябваше да стана, да отида направо при него и да го попитам: „Ти ли си Фреди, с когото се събудих в едно легло миналия май в Оклънд?“

Ами ако каже „не“?

Бъзливка съм. Само подхвърлих на капитана, че май съм зърнала стар познат от Сидни сред емигрантите. Би ли ми помогнал да проверя? Написах „Федерико Фарнезе“ на една програмка. Капитанът я връчи на ковчежника, който пък извика един от младшите си помощници. След малко това надутото говедо се върна и събщи, че сред почтените бивши австралийци, пътуващи към Ботанически залив, не само нямало Фарнезе, но и нито един с жабарска фамилия.

Все пак се усилих да благодаря и на него, и на капитана за любезността. Реших, че е тъпо да разпитвам за хора с фамилиите Торми или Перо. Нали не видях Джанет или Бети сред заселниците? Те поне нямаше как да са си пуснали бради. Зърнах само лице, скрито зад гъста брада, тоест едното нищо.

Май имаше зрънце истина в бабешките шегички за чудатостите на бременните жени.

XXXII

Два часът след полунощ корабно време. Върнахме се в нормалното пространство още в единадесет сутринта предния ден, а изчисленията се оказаха толкова точни, че се очакваше да влезем в стационарна орбита над Ботанически залив в седем часа и четиридесет и две минути, доста по-рано от очакваното. Не бях никак доволна от изгодната за „Първооткривател“ промяна, защото ранното потегляне на совалката увеличаваше опасността хора да щъкат по коридорите и през нощта.

Нямах избор. Довърших приготовленията си, целунах Тили за сбогом и се изсулих от каюта ББ.

Върнах се далеч назад към кърмата и се спуснах три палуби надолу. Веднъж се шумгнах в страничен коридор, за да не ме види един будоващ пътник. Най-сетне стигнах до късото отклонение към въздушния шлюз, откъдето пътниците щяха да влязат в дясната совалка.

Заварих очакващия ме Мак-Пит-Пърсивал.

Закрачих бързо към него, усмихната и вдигнала пръст пред устните си, после ръбът на едната ми длан го прасна под ухото.

Избутах тялото настрани и се заех с цифровата ключалка...

...само че и с моето зрение беше почти невъзможно да видя нещо в мъждивата светлина. В отклонението липсваха дори редките нощни лампи на коридорите. Два пъти сбърках комбинацията.

Отказах се временно и поумувах. Да се върна ли в каютата си за фенерче? Аз поне не носех, но може би Тили имаше. Ако пък не... Да чакам включването на сутрешното осветление ли? Значи да разчитам, че ще ми се размине на косъм. Тогава ще е доста оживено в кораба. Друга възможност?

Проверих състоянието на Пит — още беше в несвяст, но сърцето му биеше силно и равномерно. Късметлия си, моето момче. Ако бях превъртяла, щеше вече да се вкочанясваш.

Претърсих джобовете му. Никаква изненада — фенерче с тънък лъч. Хората не пропускат дреболиите, ако разбират поне нещичко от занаята си.

След няколко секунди отворих люка.

Вмъкнах Пит в совалката, заключих люка и се обърнах навреме, за да видя как потрепват клепачите му. Пак го потопих в дълбок унес.

И се започна една... Голяма хамалогия! Пит тежи към осемдесет и пет килограма, не е прекалено за мъж. Само че е едричък в сравнение с мен. От Том знаех, че инженерите поддържат изкуствената гравитация малко по-ниска от земната, за да я изравнят с притеглянето на Ботанически залив. В този момент ми се щеше да я бяха изключили напълно, защото не можех да зарежа Пит жив или мъртъв.

Успях някак да го вдигна на раменете си и установих, че най-добрият начин да отворям люковете по пътя си е да стискам включеното фенерче със зъби, за да освобождавам едната си ръка. Имах нужда от светлината, бих предпочела обаче да опипвам в тъмното, но да не мъкна мъж в несвяст на плещите си.

Само веднъж завих не накъдето трябваше и накрая се довлякох в най-големия товарен трюм... който в единствения тъничък лъч ми се стори безкраен. Не очаквах непрогледната тъма. Представях си, че совалката ще бъде осветена поне мъничко като кораба от полунощ до шест сутринта.

Най-сетне се добрах до скривалището, което си бях избрала — онзи грамаден турбогенератор „Уестингхаус“.

Доколкото виждах, беше предназначен да работи с някакво въглеродородно гориво. В никакъв случай не беше технология, използваща „шипстъни“. Има какви ли не остарели инженерни чудеса, които още са незаменими в колониите, защото комплексът „Шипстън“ засега няма изгода да ги снабдява с консервирана енергия, а не изпуска производството от свой контрол. Не ме интересуваше точно как работи машината. Важното беше, че от едната страна имаше голям легнал пресечен конус, а под тясната му страна оставаше пролука, висока към метър. Предостатъчно за мен, дори и за двама. Имах късмет, защото нито сърце ми даваше да затрия нежелания си спътник, нито можех да го пусна.

Още по-удобно ставаше, защото товарачите бяха наметнали великана с покривало от стъклопластови нишки, преди да го закрепят

на мястото му. Пропълзях между стоманените въжета и напънах всичките си сили, за да примъкна Пит вътре. Успях, макар да се поодрасках.

Отново проверих дали още диша, след това го съблякох. Имах намерение дори да подремна на спокойствие.

Пит носеше панталон, колан, боксерки, чорапи, риза, меки обувки и пуловер. Вързах китките му зад гърба с ризата, глезените — с крачолите на панталона, после съединих китките и глезените с колана. Още в основното обучение ми внушиха, че няма как да направиш човек по-безпомощен.

Избирах с какво да му запуша устата — с боксерките или с единия ръкав на пуловера. Той се обади тихичко:

— Не е нужно да го правите, госпожице Фрайди. Отдавна съм на себе си, но си мълча. Хайде да поговорим, ако искате.

Не продумах веднага.

— Мислех си, че трябваше вече да си се събудил. Беше ми все едно дали ще се преструваш. Сигурно вече си осъзнал, че ако станеш досаден, просто ще ти откъсна топките и ще ти ги натикам в устата.

— Да, досещах се, че имате подобни намерения. Не очаквах обаче да сте настроена толкова зле.

— А защо не? Твърде отблизо ти познавам топките, но не по най-добрия начин. Ако искам, ще ги откъсна, мое право си е. Имаш ли възражения?

— Госпожице Фрайди, няма ли да ме изслушате?

— Готово. Но само да изписукаш малко по-силно и се лишаваш от тази украса.

Стиснах силно, за да му внуша, че говоря сериозно.

— Ау!... По-леко, моля ви! Ковчежникът удвои дежурните през нощта. Аз...

— Удвоил дежурните ли? Какво означава това?

— Обикновено Шизуко... Да де, Тили единствена ви наглежда, докато сте в каютата. Когато се събудите, тя натиска едно бутонче и аз знам, че е време да разполагам хората си. Но ковчежникът, а може би и капитанът са се наострили от вчера. Ковчежникът се опасява, че ще се опитате да слезете тихомълком на Ботанически залив...

Ококорих се присмехулно.

— Какъв срам! Защо са се изпълнили с черни подозрения към невинно момиченце като мен?

— Не мога да ги разбера — сериозно отвърна Пит. — Но защо ли тогава сме в тази совалка?

— Каня се да разгледам местните забележителности. А ти?

— Надявам се да имам същата възможност. Госпожице Фрайди, беше ми ясно, че ако ще бягате на Ботанически залив, най-вероятно е да се вмъкнете през нощта. Бях уверен, че сте измислила как да се промъкнете в совалката. Виждам, че не съм ви подценил.

— Благодаря. Ха-ха... Добре, кой е на пост пред лявата совалка? Има ли някой там изобщо?

— Грѐм. Дребен и русоляв, сигурно сте го забелязвала.

— Прекалено често.

— Аз избрах да пазя дясната, защото вчера влязохте тук с господин Удел.

— Пит, а какво ще стане, когато установят, че те е хванала липсата?

— Може дори да не се досетят. На Джо Тъпака... извинете, на Йозеф Щойбен казах да ме смени, след като закуси. Вече го опознах и си мисля, че и да не ме завари пред пътническия люк, просто ще си седне на пода и ще дреме, докато някой отвори. После ще пази до потеглянето на совалката. И ще се замъкне да спи в каютата, докато го потърся за смяна. Упорит е като булдог, но не и умен. На това разчитах.

— Пит, май се опитваш да ми внушиш, че си намислил да се впишеш някак в плановете ми.

— А, не съм искал вратът ми да е схванат и да ме цепи главата. Да бяхте почакала мъничко, щяхме да се разберем, вместо да ме носите чак дотук.

— Ако се надяваш да ме омаеш, за да те развържа, сбъркал си кода, готин. Много си загазил. Бързо ме убеди, че не бива да те убия и да зарежа трупа ти тук! Капитанът е прав — махам се от кораба. Не мога и за теб да се притеснявам.

— Първата причина трябва да я знаете. Само след няколко часа ще открият трупа ми при разтоварването. И ще започнат да ви издирват.

— Ще бъда от другата страна на хоризонта дотогава. И защо да ме издирват? Няма да оставя пръстови отпечатъци по теб, ще имаш

само няколко синини на врата.

— Естествено е да заподозрат вас за убийството — имала сте и подбуда, и възможност. Госпожице Фрайди, трябва да знаете, че в колонията на Ботанически залив спазват много строго законите. Успеете ли да избягате от „Първооткривател“, вероятно ще ги убедите да ви приютят — има множество прецеденти. Но ако от кораба обявят, че сте извършила убийство, местните хора ще ви предадат светкавично на капитана.

— Ще твърдя, че е станало при самоотбрана срещу всеизвестен изнасилвач. За Бога, Пит, какво да те правя сега? Страшно ми пречиш. Знаеш, че няма да те удуша. Убивам само когато ме ядосат достатъчно, по принуда. Ако обаче те оставя вързан... Я да сметна... Още пет часа, после три часа полет и два, докато започнат да опразват този трюм... Значи ще си неподвижен общо десет часа, а е твърде студено...

— Да, намръзнах се вече! Не може ли поне да ме покриете с пуловера?

— Добре, но ще ти запуша устата с единия ръкав.

— Освен това ще ми изтръпнат китките и ходилата. Госпожице Фрайди, ако ме оставите вързан десет часа, те ще гангреният, а в тази колония нямат биотехнологии за регенерация на тъкани. Докато ме откарат с кораб на свят, където биха ми помогнали, ще бъда вечен инвалид. По-милостиво е да ме убиете.

— Проклет да си, опитваш се да злоупотребиш със съчувствието ми!

— Не съм сигурен, че сте способна да го изпитате към мен.

— Добре — подхванах, — ако те развържа и те оставя да облечеш някакви дрехи, за да не замръзнеш, ще мируваш ли после, за да те вържа пак и да ти запуша устата? Или да те фрасна още по-силно? С риск този път да ти прекърша врата? Мога, нали знаеш? Виждал си ме да се бия...

— Не, видях само печалните последствия за противниците ви.

— Все същото е. Несъмнено са ти обяснили защо имам такива способности. „Мама е епруветка...“

— „...тата е скалпел“ — довърши той. — Госпожице Фрайди, сам се оставих да ме ударите. Много сте бърза, но аз не съм по-тромав от вас, освен това съм по-силен и ръцете ми са по-дълги. Знаех, че сте

от усъвършенстваните хора, но пък вие не подозирахте, че и аз съм от тях. Така че щях да имам гибелно за вас преимущество в схватката.

Добре, че седях в подобие на поза лотос, когато чух това потресаващо откровение, иначе щях да падна. Замамя ми се главата и аха пак да повърна...

— Пит — смънках умолително, — нали не ме лъжеш?

— Цял живот съм лъгал, също като вас. Но сега...

Напрегна се и изви китките си. Ризата изпраця и се разкъса на парчета. Вие имате ли представа каква е здравината на усукан ръкав? По-як е от въже със същата дебелина. Ако не вярвате, опитайте.

— Не ми е жал за ризата — невъзмутимо подхвърли Пит. — Мога да облека пуловера. Но не ми се иска да остана без панталон. Доста ще трябва да го понося пред хората, докато си намеря друг. Вие по-лесно ще стигнете до възлите. Госпожице Фрайди, имате ли нещо против да ме развържете?

— Пит, стига с това „госпожице“! Заедно ще се измъкнем. — Напипах възлите на глезените му. — Как не се сети да ми кажеш по-рано?!

— Трябваше, но все нещо друго ме разсейваше.

— Готово! Ама ходилата ти наистина са ледени! Ей сега ще ги разтрия да ти оправя кръвообращението.

Поспахме, поне аз успях да си почина. По едно време Пит ме потупа лекичко по рамото и прошепна:

— Най-добре е да се разбудиш. Изглежда скоро ще кацнем. Включиха малко светлини.

Мъждив здрач се процеждаше през покривалото на металния динозавър, под който се бяхме сгушили. Прозях се.

— Студено ми е...

— Капризи. Нали ти топлех гърба? Ако някой се е вледенил, това съм аз.

— Това заслужаваш, изнасилвач такъв! Кльоцав си, не ставаш за юрганче. Пит, ще трябва да те охранявам малко. Което ми напомня, че ще се разминем със закуската. И като се сетих за храна... Ей сега ще се издрайфам!

— Ами... Може ли в онзи ъгъл? Иначе ще трябва да лежим в бълвоч. И се опитай да не вдигаш шум. Нищо чудно някой вече да е влязъл в трюма.

— Бездушен грубиян! Напук на теб няма да драйфам.

Доста добре си бях. Преди да изляза от каютата, глътнах още едно от сините хапчета и засега ми стигаше. Все пак в стомаха ми сякаш трепкаше пеперудка, но не от най-мускулестите, дето крещат: „Я ме пусни да изляза оттук!“ Носех си и остатъка от запасите, които ми даде доктор Джери.

— Пит, какъв ни е планът?

— Мен ли питаш? Нали ти реши да бягаш?

— Да, но ти си голям и корав мъжага, дори похъркваш мъничко. Очаквах да поемеш нещата в свои ръце и да измислиш всичко, докато аз събирам сили. Сбъркала ли съм?

— Е, щом така извърташ... Фрайди, какво щеше да правиш, ако не бях с теб?

— Нищо особено. Щом кацнем, ще бъдат принудени да отворят някой люк — пътнически или товарен, все ми е едно. Не ме интересува, защото видя ли пролуката, изскачам като подплашена котка и газя всичко по пътя си... Няма да спра, докато не падна от преумора някъде далеч от кораба. Не искам никой да пострада, но дано не се опитат да ме спрат, защото няма да успеят.

— Чудесен план.

— Нима? Не е план, а решение. Вратата се отваря и аз излизам. Толкова.

— Бива си го, защото няма сложни завъртулки, заради които да се оплескаш накрая. Имаш на своя страна огромно предимство. Никой не би посмял да ти навреди.

— Де да бях сигурна...

— Ако пострадаш, ще стане съвсем неволно, а виновникът ще бъде повесен с главата надолу. Може и по-лошо да го сполети. Щом чух истинската история от теб, веднага разбрах защо ни дадоха толкова строги нареждания. Фрайди, с теб няма да е „жива или мъртва“. Искат те невредима. По-скоро ще те оставят да избягаш, вместо да те ранят случайно.

— Лесно ще им се изплъзна.

— Не ставай самонадеяна. Макар да си дива котка, вече е доказано на практика, че струпат ли се достатъчно мъже, ще те затиснат с тежестта си. Когато разберат, че не си в каютата — а според мен вече знаят, отделихме се от кораба с поне час закъснение...

— Охо! — Погледнах си показалеца. — Да, трябваше вече да сме кацнали. Пит, те ме търсят!

— Няма спор. Но не исках да те будя, преди да включат осветлението. Имали са четири часа да се уверят, че не си на горната палуба с туристите от първа класа. Вече са проверили старателно и емигрантите. Щом си тук, а не се криеш в самия кораб, трябва да си в трюмовете. Е, опростявам нарочно задачата им. Има още много различни скривалища из толкова голяма совалка. Ще пазят на двата изхода — за туристите и за товарите. Ако са събрали достатъчно хора — така е, не се съмнявай — и са им дали мрежи, лепкави въжета и летящи букаи, ще те заловят жива и здрава, щом си подадеш носа навън.

— Хм... Пит, стигне ли се дотам, дълго ще си лижат раните, а ще има и убити. Може и аз да си докарам белята, но мършата ми ще им струва прескъпо. Благодаря ти, че ме предупреди.

— Може и да предпочетат другия начин. Ще сложат набиваща се на очи охрана на изходите и ще се надяват да се разколебаеш. Значи първо изкарват емигрантите... Ти знаеш ли, че те ще излязат през товарния люк?

— Не.

— Ще ги проверят пак, после ще затворят и ще напълнят трюма с приспивателен газ. Или със сълзотворен — и ти излизаш задавена от кашлица и полусляпа.

— Бъррр! Пит, чудех се дали имат такива средства за усмиряване в кораба.

— Имат и по-неприятни. Не забравяй, че капитан-управителят отговаря за реда и сигурността, а през повечето време е на светлинни години от най-близката човешка общност. И при сериозни неприятности може да разчита само на шепа хора. А почти всеки път в четвърта класа превозват най-гнусната престъпна сган. Разбира се, че капитанът може да напълни всеки сектор с газ по избор. Но ти, мила Фрайди, няма да си тук, когато пуснат ароматните облаци.

— А? Обяснявай, моля те!

— Емигрантите ще минат по средата на трюма. Почти триста души. Май са натъпкани в совалката по-нагъсто, отколкото позволяват правилата за безопасност. Много са и не вярвам да са се опознали добре помежду си. Ще се възползваме от това. И от стария номер, който Одисей приложил на Полифем...

Двамата с Пит се свирахме в почти тъмния процепа между генератора и голям контейнер. Светлината се засили, чухме множество гласове.

— Идват — прошепна ми той. — Помни, че най-добрият ти шанс е човек с прекалено много багаж. Почти всички ще са претоварени. И дрехите ни изглеждат подходящо. Не приличаме на хора от първа класа. Но трябва непременно да носим нещо, за да се смесим с емигрантите.

— Ще предложи на някоя жена да понося бебето й.

— Идеално, стига да успееш. Тихо, ето ги...

Наистина бяха натоварени като китайски хамали заради скъперническите правила на корпорацията. Емигрантът може да вземе без доплащане всичко, което успее да натъпче в килерчето, наричано гордо „каюта трета класа“, но трябва и да го изнесе самичък от совалката. Всичко наместено в трюмовете и разтоварено от екипажа се заплаща допълнително. Знам, че и корпорацията трябва да работи на печалба, но не съм длъжна да се радвам на дребните й гадости. Този път обаче имах полза от мошеничеството.

Почти никой не ни поглеждаше, а и който ни видеше, оставаше равнодушен. Хората ми се сториха уморени и угрижени. Имаше много дечица, повечето плачеха. Първите двайсетина емигранти вървяха в рехава от подтичването колона. След тях се тътреха онези, които носеха повече бебета и багаж. Време беше да се престорим на овце като в онзи древногръцки мит.

И изведнъж в тази бъркотия от миризми на пот, неувереност, страх, напикани пеленки и машинно масло едно ухание се вряза в ноздрите ми с мощта на Вагнеров лайтмотив... Изквичах:

— Джанет!

Натежала жена от другата страна на колоната извъртя стреснато глава, пусна двата си куфара и ме награби.

— Марджи!

Брадацият мъж до нея възклищаваше:

— Нали ви казах, че и тя е в кораба! Нали ви казах!

А Йън мънкаше:

— Ама ти нали уж си умряла...

Дръпнах устата си от устните на Джанет и му се оплезих.

— Не съм. А младши пилот Памела Хиърсфорд ти праща най-горещите си поздравии.

— Пак ли онази кръшна стръвница! — поклати глава Джанет.

— Е, стига де...

Бети ме огледа придирчиво и потвърди:

— Тя е, няма грешка! Здрависти, съкровище наше, изгубено и намерено! Божичко, ще се пръсна от кеф!

Жорж бълваше нещо нечленоразделно на френски и нежно се опитваше да ме откъсне от Джанет.

Естествено пречкахме се на останалите пътници, измъчени и без това от товара си. Някои се оплакваха, докато ни заобикаляха.

— Я да се размърдаме — предложих трезво. — После ще се наприказваме.

Озърнах се към тъмното ъгълче. Пит беше изчезнал. Не се тревожих за него. Знаех, че ще се оправи.

Джанет всъщност не беше надебеляла, ами скоро й предстоеше да роди. Понечих да взема поне един от куфарите й, но тя не ми позволи.

— Искам да са ми в двете ръце за равновесие.

И след малко вече носех Мама котка в специалната й чанта, също и голям тежък кафяв пакет, който Йън бе стискал с последни сили под мишница.

— Джанет, какво стана с котетата?

— О, те — намеси се Фреди — с моята протекция се уредиха чудесно като техници по контрол на гризачите в една голяма овцеферма нейде из Куинсленд. Я си признай, Хелън, как ти, която до вчера седеше от дясната страна на важния господар и властител на суперкораба, изведнъж се смеси със селянията в утробата на тази противно тясна кофа?

— После, Фреди. Нека първо се измъкнем оттук.

Той погледна многозначително товарния люк.

— Да, да! Ще имаме време за дружески възлияния и любопитни истории. Още не сме минали покрай Цербер.

Двама въоръжени копои пазеха от двете страни на изхода. Вторачиха се изпитателно и в мен, докато си разменях игриви двусмислици с Фреди. Явно не забелязаха нищо изключително във външността ми. Май ми помогнаха позацапаното лице и сплъстената мръсна коса, защото дотогава никой от екипажа не ме бе виждал, без Шизуко да вложи огромно усърдие, за да ме купи най-развратният богаташ, ако бъда изкарана на робския пазар.

Излязохме, спуснахме се по късата наклонена рампа и се строихме на опашката пред поставената до края ѝ маса. Там седяха двама чиновници с преносими терминали. Единият подвижна:

— Фредерик Дж. Франсис! Моля, излезте напред!

— Тук съм! — отвърна Федерико и ме заобиколи, за да застане до масата.

Зад гърба ми някой ревна:

— Ето я!

Мама котка тупна неочаквано на тревата и аз се устремих към хоризонта.

Смътно долавях трескаво оживление зад себе си, но нямах желание да се разсейвам. Стремях се да изляза от обсега на зашеметяващите пистолети, газовите гранатомети или пушките за лепкави въжета. Не бих могла да надбягам куршум или лазер, но Пит ме убеди да не се притеснявам от такива опасности. Просто тупурках в бесен галоп. Вдясно се виждаше село, отпред — гора. Засега дърветата ми изглеждаха по-подходящия избор.

В един миг си позволих да погледна през рамо. Глутницата изоставаше в далечината. Не се изненадах. На писта пробягвам хиляда метра под две минути. Двама от преследвачите обаче ме настигаха. Позабавих крачка, за да им строша главите, ако се наложи.

— Бягай! — дрезгаво кресна Пит. — Ние уж се мъчим да те хванем.

Пак зафучах напред. Жената до него беше Шизуко. Да де, дружката ми Тили.

Щом дърветата скриха от погледа ми совалката, спрях да повърна. Моите съзаклятници ме настигнаха. Тили ме хвана да не се

свлека на колене и ми избърса устата. После се опита да ме целуне. Извърнах се.

— Недей, смърдя! Ей, ти така ли излезе от совалката?!

Тили носеше само боди, с което тялото ѝ ставаше някак повисоко и стройно. Изглеждаше много по-женствена, отколкото бях свикнала да я виждам.

— Не. Носех официално кимоно и оби. Някъде по пътя са. Не можех да тичам с тях.

Пит ни прекъсна сърдито:

— Що за дърдорене? Да се разкараме отгук веднага! — Хвана ме за косата и ми лепна грубовата целувка. — Кой го е грижа дали смърдиш?! Хайде, движение!

Навлязохме в гората, като внимавахме през цялото време да се отдалечаваме от совалката. Скоро обаче се оказа, че Тили си е навехнала глезена, вървеше все по-трудно. Пит изръмжа:

— Когато ти хукна, Тили тъкмо слизаше по рампата за туристите, а тя е височка. Скочи мощно, но се приземи лошо. Тил, станала си непохватна.

— Ами! Пострадах заради проклетите японски обувчици! Пит, вземи хлапето и се покрийте някъде. Гадините няма да ми сторят нищо лошо.

— Когато върбата роди круши — лаконично я увери Пит. — Тримата сме заедно отсега нататък. Нали, гос... Фрайди?

— Да, по дяволите! Един за всички, всички за един! Хвани я отдясно, аз ще я крепя отляво.

Доста добре се справяхме за петкрако същество — не особено бързо, но потъвахме все по-безследно в гъсталака. Накрая Пит реши, че е време да я носи на гръб. Спрях го:

— Не бързай. Я да се послушаме.

Никакъв шум от потеря, само странните звуци на странна гора. Птичи песни ли бяха? Как да знам? Смуцаваща смесица от познато и абсолютно чуждо наоколо — трева или нейно далечно подобие, дървета, останали сякаш от прастара геоложка епоха на Земята, със забележимо по-червеникави листа. Или вече беше есен на тази планета? Колко щеше да се застуди довечера? Заради графика на кораба не ми се виждаше много благоразумно да търсим подслон през

следващите три денонощия. И тримата бяхме способни да издържим толкова без вода и храна, но ако премерзнем?

— Добре — съгласих се. — На гръб. Ще се редуваме.

— Фрайди, не можеш да ме носиш!

— Снощи носих Пит. Кажи й, де! Нима си мислиш, че ще ми натежи една японска кукличка?

— Японска ми е опашката! Американка съм като теб.

— Значи повече от мен. Защото аз не съм от най-чистокръвните. Друг път ще ти обясня. Качвай се.

Носих я петдесетина метра, Пит обаче не поиска да я свали цели двеста — така си представяше да се редуваме. След около час излязохме на път. Обикновена просека в храсталака, но със следи от колела и конски копита. Наляво продължаваше в посока, обратна на космодрума и совалката, затова тръгнахме натам. Тили ходеше отново, но се опираше тежко на нас.

Стигнахме до ферма. Умът ми подсказваше да стоим настрана, но глътка вода вече беше по-важна за мен от безопасността. Искрах и да превържем глезена на Тили, преди да е станал по-голям от главата й.

Възрастна жена с посивяла коса, много спретната и наглед строга, седеше в люлеещо се кресло на предната веранда и плетеше. Погледна ни чак когато я доближихме и ни махна да се качим при нея на верандата.

— Аз съм госпожа Дъндас. А вие трябва да сте от кораба.

— Да — признах спокойно. — Аз съм Фрайди Джоунс, това е Матилда Джаксън, а този е нашият приятел Пит.

— Приятно ми е, госпожо. Казвам се Пит Робъртс.

— Седнете, недейте да стърчите така. Извинете ме, но няма да стана. Гърбът ми не е като едно време. Бегълци сте, нали?

(Хайде, изправи се срещу куршумите, но се дръпни навреме.)

— Да, такива сме.

— Естествено. Половината минават през нашата ферма. По радиото чух, че корабът ще се задържи на орбита още три дни, та през това време ще трябва да се криете. Добре дошли сте при нас, радваме се на гости. Разбира се, можете да отидете направо в селището за временно настаняване, имате право. И там властите на кораба не могат

с пръст да ви пипнат. Но ще ви тормозят с безкрайните си адвокатски клопки. Най-добре решете след вечеря. Искате ли да пийнете хубав чай преди това?

— Да! — възкликнах неволно.

— Добре. Малкълм! Ма-а-лкъ-ълм!

— Кажу ми, мамче.

— Сложи чайника на печката!

— Какво?

— Чайника! — Госпожа Дъндас изви глава към Тили. — Момиче, какво си направила на крака си?

— Май го навехнах, госпожо.

— И то лошо! Ти... Фрайди ли се казваше? Ти отиди при Малкълм и му предай, че искам да напълни най-големия леген с натрошен лед. После можеш да донесеш чая, ако искаш, докато Малкълм се занимава с леда. А ти, Пит, ми помогни да се надигна от това кресло, че трябва да се погрижим по-бързичко за крака на горкото дете. Ще го превържем стегнато, като спадне отокът. Матилда, алергична ли си към аспирина?

— Не, госпожо.

— Мамче, водата в чайника кипна!

— Фрайди, иди да донесеш чая, мило момиче.

Отидох с песен в сърцето.

XXXIII

Минаха двадесет години — каквито са на Ботанически залив, но почти не се различават по продължителност от земните. Двадесет хубави години. За тези мемоари използвах записите, които си бях правила в Пахаро Сендз, преди да умре Шефът, също и подробните „обяснения“, които съчиних скоро след пристигането ни, защото тогава още се плашех да не ме застрашава екстрадиране от планетата.

Но когато опасните типове се примириха, че не могат да изпълнят замисъла си чрез мен, забравиха ме веднъж завинаги — в края на краищата бях важна за тях само като ходещ инкубатор. А не след дълго всичко стана минало свършено, защото Първият гражданин и дофината на Владението загинаха заедно от взрива на бомба, заложена в каляската им.

Редно би било да завърша с пристигането си на Ботанически залив, защото оттогава драматичните обрати изчезнаха от живота ми. А и какво да описва за всекидневието си една провинциална домакиня? Колко яйца снесоха кокошките миналата година ли? За мен е важно, за вас — не.

Заетите и щастливи хора не си водят дневници. Вместо това живеят.

Но като преглеждах записите и бележките (изхвърлих поне две трети от словесния талаш), забелязах неизяснени случки. Например анулираната кредитна карта на Джанет. Нали бях „умряла“ при експлозията, пратила „Беглеца М’лу“ на дъното? Жорж проверил много недоверчиво в речните квартали на Виксбърг, но всички се клели, че никоя от нас не е преживяла бедствието. И той се обадил на Джанет и Йън... които тъкмо се канели да отпрашат към Австралия, защото уинипегският агент на Шефа ги предупредил да се омитат. Разбира се, Джанет незабавно анулирала тази кредитна линия.

Най-странното е как се събрах със семейството си. Жорж твърди, че чудното е как аз съм попаднала на същата планета. Всички те били отвлечени от старата уморена Земя. Къде да се махнат? Ботанически

залив не е очевидният избор за всекиго, но те изобщо не се поколебали. Прелестна планета, също като Земята преди векове, но без липсата на съвременни технологии и знания. Не е първобитна като Дъбрава, нито възмутително скъпа като Халцион или Хитро село. Тримата загубили немалко пари при принудителната ликвидация на цялата си собственост, но имали достатъчно, за да си купят билети трета класа в кораба, да платят заселническата вноска и да им остане нещо, за да започнат отново тук.

(А знаете ли между другото, че на Ботанически залив никой не си заключва къщата? Много врати нямат и ключалки. Чудо невиджано!)

И без това щяхме да се срещнем, дори да не бяхме попаднали в един и същ кораб. Вярно, планетата ни е с размерите на Земята, но колонията още не е прекалено многолюдна, почти всички сме в една област и хората са любопитни за всеки новопристигнал.

Ами ако не ми бяха предложили онази гибелна задача? Винаги има „ако“, но съвсем обективно преценявам, че шансът накрая да избера Ботанически залив беше поне едно към едно.

„Съдбата ни посочва пътя.“ Няма защо да се оплаквам от своето предопределение. Много ми харесва да съм колониална домакиня в осемчленна група. Изобщо не сме се обявявали официално като С-група, защото тук законите за брака и съжителството са малко и не са досадни. Осмината с всичките ни хлапета живеем в огромна просторна къща, която Джанет проектира, а всички заедно построихме. (Не ме бива по изтънчените мебели, но в грубото дърводелство нямам умора.) Съседите никога не са задавали нахални въпроси кой на кого е родител, а и Джанет щеше да им смръзне кръвчицата, ако бяха посмели. Тук хората се радват на всяко дете. Още много столетия има, докато някой заприказва за „демографски натиск“ и „нулево нарастване на населението“.

Съседите няма да видят тези редове, защото смятам да издам само преработено издание на готварската си книга. Добра е, истинските автори са двама велики кулинари — Джанет и Жорж, а аз добавих практичните съвети на Златокоска. Затова ще обясня без задръжки кое как стана. Отначало Жорж се ожени формално за Матилда, а Пърсивал — за мен. Май са хвърляли чоп. Разбира се, детето в мен попадаше в категорията „епруветка и скалпел“. Никой не

споменава този просташки лаф на Ботанически залив. Може би Уенди дължи голяма част от наследствеността си на бившия царстващ род от Владението. Не съм се изтървала досега и тя смята, че Пърсивал ѝ е баща. Знам поне, че няма вродени увреждания, а Фреди и Жорж ме успокоиха отдавна, че не носи в себе си дори неприятни рецесивни гени. Като малка не беше по-зла от другите деца и умерената порция шамарчета по дупето я възпираше да не се лигави. Мисля, че е много симпатична и приятна. Радвам се, защото друго чедо няма да излезе от утробата ми.

Щом я изкарах на бял свят, помолих Жорж да премахне моята стерилност. Двамата с Фреди ме прегледаха и казаха, че било възможно... на Земята. Не и в Ню Бризбейн, поне в близките десетилетия. Въпросът беше приключен. Дори малко ми олекна. Направих го веднъж и се плаших от перспективата да продължа в същия дух. Имаме си достатъчно дечица, кученца и котенца да ни се мотаят в краката. Не е нужно рожбите да са от моето тяло. Бебето си е бебе, а Тили, Джанет и Бети ги правят прелестни.

Както и Уенди. Ако не беше немислимо, щях да се заблудя, че дължи похотливостта си на своята майка. Говоря за себе си, да не си помислите нещо друго. Не беше навършила четиринадесет години, когато се прибра един ден вкъщи и измънка:

— Мамо, май съм бременна...

Укорих я меко:

— Не искам да чувам това „май“. Върви при чичо си Фреди да ти направи тестовете.

Тя обяви резултата на вечеря и веднага настана празник. Това си е отдавнашен обичай в нашия дом за всяка бременност. Втория си празник Уенди посрещна шестнадесетгодишна, следващия — на осемнадесет. Последният беше само преди седмица. Радвам се, че внимаваше все пак да става по-нарядко, за да ѝ отгледам децата. Е, за последното взе, че се омъжи. Никога не ми е липсвало домочадие. Имахме си четири майки, станаха пет... не, вече са шест.

А първото дете на Матилда има татко, от когото трябва да е наследило само хубави неща. Доктор Джери Мадсен. Вярвам ѝ. Някогашният ѝ господар тъкмо я пратил да ѝ премахнат стерилността и получил поръчката за нейното четиримесечно пътуване. Тя станала

Шизуко със свенливата усмивка. Може да се каже, че взаимно си пречехме да имаме мъжка компания в леглото.

И се случило в единствения удобен момент. Когато аз се свивах под онзи турбогенератор заедно с Пърсивал, моята „камериерка“ била в леглото ми с доктора. Нашият младок има прекрасни родители! Животът поднесе още една шегичка — Джери Мадсен живее от години в Ню Бризбейн с милата си съпруга Дайън. Тили дори не му е намеквала, че има син и в нашата къща. Пак ли „изумително съвпадение“? А, не. Лекар е една от професиите, които са освободени от заселническа вноска на Ботанически залив. Джери искал да се ожени и да спре с обиколките из Космоса. Защо да се примирява със Земята, щом е могъл да се запознае с всяка колонизирана планета?

Най-често ходим при него на прегледи. Способен лекар е. Да де, имаме си и двама доктори по медицина в дома, но никога не са практикували. Били са генни хирурзи, биолози-експериментатори, генинженери... а сега са фермери.

И Джанет знае кои са бащите на първото ѝ дете. Йън и Жорж. Защо и двамата ли? Защото така пожелала, а тя подкрепя и капризите си със стоманена воля. Чувала съм няколко версии, но си мисля, че просто сърце не ѝ е дало да избира между двамата.

Първото на Бети почти сигурно не е плод на генна манипулация и е заченато от Фреди. Само че нашата бандитка все се опитва да ни убеди, че е забременяла в разгорещен секс с десетина партньори на бал с маски. Ню Бризбейн е тихо място, но ако си имате Бети Франсис вкъщи, животът ви няма да е скучен.

Може би знаете повече от мен за завръщането на „черната смърт“. Глория смята, че Луна Сити дължи спасението си на мен, но заслугата всъщност е на Шефа. Сама никога не бих повярвала на прозренията си.

Заразата изобщо не се развихри извън Земята. Пак един от последните подвизи на Шефа, при това посмъртен. В най-критичния период от Ню Бризбейн предупредиха совалката, че не може да кацне, без да отвори във вакуума товарните си трюмове, а после отново да ги запълни с обеззаразен въздух. Както и очаквахме, имаше мъртви пльхове и мишки по разни кътчета... значи и бълхи. Щом ги видя, капитанът мигом спря да приказва, че ще иска обезщетение от колонията за излишните разходи.

Сега за вноските. Пощата до Луната и обратно пътува осем месеца. Не е зле за общо сто и четиридесет светлинни години. (Чух веднъж туристка да недоумява защо не пращаме съобщенията си по радиото.) Глория незабавно плати на колонията и щедро ме затрупа с начален капитал, използвайки докрай правата, които ѝ даваше завещанието на Шефа. Е, не прати златото тук. То остана като записи в счетоводните книги на Ботанически залив, които се водят в Луна Сити. С тях можем да си купим всичко необходимо и да платим превоза му през пространството.

Пит обаче нямаше почти никакви спестявания на Земята, а Тили като полуробиня не можеше и да има. Аз пък не бях похарчила дори половината от онази щура лотарийна печалба, чекът ми с компенсацията при ликвидирането на фирмата си беше непокътнат. Бях купувала и малко акции навремето. Така извадих лесно съзаклятниците си от блатото. Колонията никога не напъжда беглец от кораб... но могат да минат и десетина години, преди да си изплати дълговете.

И двамата понечиха да мърморят, а аз им се разфучах бясно. Не само всичко си остана в семейството, но без помощта и на двамата най-вероятно щях да пукна благопристойно в столицата на Владението. Те обаче настояваха да ми се издължат.

Стигнахме до най-приятния за всички компромис. С тези пари и с приноса на останалите основахме взаимоспомагателния фонд „Хляб по водите“ с почетен патрон Ейза Хънтър — за новите бегълци.

Вече не се сещам за своя странен и малко срамен произход. Жорж е прав — само човек може да роди човек. Имам Уенди за доказателство. Човек съм и съм част от цялото!

Според мен това е нужно на всекиго. Да принадлежи към общността. Да е един от всички.

Господи, а как съм обвързана! Миналата седмица се опитах да разбера защо все не ми стига времето. Секретарка съм на градския съвет. Председателка съм на асоциацията за сътрудничество между родителите и учителите. Командвам цял отряд момичета-скаути. Преди бях президентка и на градинарския клуб. Освен това съм в комитета за създаването на колеж в града. Да, аз съм от общността.

Сгряващо, вдъхващо щастие чувство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.